

Capitolul 1

Necesitatea jertfelor

Observații introductive asupra necesității jertfelor, potrivit Genezei.

„Iată cartea generațiilor din Adam. În ziua când Dumnezeu a creat pe om, l-a făcut după asemănarea lui Dumnezeu. I-a creat parte bărbătească și parte femeiască, i-a binecuvântat și i-a dat numele de „om“, în ziua când au fost creați. Când Adam era de o sută treizeci de ani, i s-a născut un fiu după chipul și asemănarea lui și i-a pus numele Set“ (Geneza 5.1-3).

„Și Adam a cunoscut-o pe soția sa, Eva; ea a rămas însărcinată și a născut pe Cain. Și a zis: „Am căpătat un om cu ajutorul Domnului!“ A mai născut și pe fratele său Abel. Și Abel era cioban, iar Cain era plugar. După un timp oarecare, Cain a adus Domnului o jertfă de mâncare din roadele pământului. Abel a adus și el din oile întâi-născute ale turmei lui și din grăsimea lor. Și Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui; dar spre Cain și spre jertfa lui n-a privit cu plăcere“ (Geneza 4.1-5).

„Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și soției lui haine de piele și i-a îmbrăcat cu ele“ (Geneza 3.21).

Înainte de a începe cu cartea Leviticului, unde se vorbește cel mai mult despre jertfe, m-am gândit ca în legătură cu aceste locuri să fac scurte observații introductive asupra jertfelor. Am citit și începutul capitolului 5 din Geneza, nu pentru că acolo se spune ceva despre jertfe, ci pentru că acolo se găsește marele principiu care stabilește relația dintre om și Dumnezeu. Citim aici: „In ziua când Dumnezeu a creat pe om, l-a făcut după asemănarea lui Dumnezeu“ și noi știm ce înseamnă aceasta, anume că omul nu cunoștea păcatul. Moralicește el era chipul lui Dumnezeu.

Întâmplarea din capitolul 3 ne este tuturor bine cunoscută. Ea relatează cum primul om a păcătuit și cum prin aceasta el a ajuns să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu — o realitate a cărei influență se exercită asupra fiecărui om în parte. Vom mai vedea aceasta mai târziu. În locul acesta, deci, a venit păcatul în lume, și relația dintre Dumnezeu și oameni s-a schimbat prin aceasta radical.

În Geneza 1.26-27 citim că Dumnezeu a creat pe om. „Și Dumnezeu a zis:

„Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; ei să stăpânească peste pești mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ!“ Și Dumnezeu a creat pe om după chipul Său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a creat“. Așadar Dumnezeu a creat pe om după chipul Său (ca reprezentant al Său aici pe pământ, și după asemănarea Sa (ca fiind curat, căci nu cunoștea păcatul). Omul era singura creatură de pe pământ care putea să aibă relații cu Dumnezeu; și Dumnezeu putea vorbi cu el, căci nu era nici o piedică între Dumnezeu și el.

Apoi se petrece evenimentul din capitolul 3, despre care am citit. Dumnezeu a dat omului locul cel mai înalt între toate creaturile; el trebuia să stăpânească asupra pământului și asupra tuturor care erau pe el. Îngerii făceau excepție de la aceasta, căci ei nu locuiesc pe pământ. Pe pământ însă omul trebuia să fie administratorul lui Dumnezeu, ca reprezentant al Lui asupra întregii creații de pe pământ. La aceasta trebuia dat un semn, prin care devenea vizibil că omul era numai administratorul lui Dumnezeu și nu domnea cu propria sa autoritate. Semnul era pomul acela despre care Dumnezeu a spus: „să nu mâncați din el“. Numai un singur pom din mulțimea pomilor care se găseau în Eden! El era atât dovada cât și amintirea faptului că omul avea să slujească lui Dumnezeu și că Dumnezeu era Cel care l-a făcut pe om stăpânitor peste pământ și că de aceea omul trebuia să îi fie ascultător și îi era răspunzător.

Apoi găsim aici, în capitolul 2, unul din primele lucruri pe care le-a făcut omul. În primul rând, cu înțelepciunea pe care i-a dat-o Dumnezeu, a dat nume animalelor.

Aici avem al doilea eveniment. Șarpele vine la Eva și începe să stea de vorbă cu ea. Noi toți cunoaștem rezultatul: Eva ia și mănâncă și dă și lui Adam; așa au devenit oameni păcătoși. La păcatul original ne gândim de obicei, când ne amintim de întâmplarea aceasta.

Și totuși nu aceasta este consecința cea mai importantă. Mult mai plin de conținut și mai îngrozitor este ceea ce s-a întâmplat prin aceasta pentru Dumnezeu. Când un om se vede pe sine, în lumina lui Dumnezeu, așa cum este el, un păcătos pierdut, atunci el se gândește numai la păcatele sale și nu dorește nimic altceva mai mult, decât să obțină iertarea de la Dumnezeu, care va trebui să îl judece. Însă este și altceva care trebuie clarificat, înainte ca Dumnezeu să poată da iertarea păcătosului. Lucrul acesta trebuie să-l vedem întâi și anume felul în care se prezintă păcatul lui Adam și al Evei din punctul lui Dumnezeu de vedere.

Pentru ca să înțelegem acest rezultat semnificativ al căderii în păcat, trebuie să privim încă odată asupra expunerii pe care Biblia o face. Șarpele zice Evei: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: „Să nu mâncați din toți pomii din grădină?” Și Eva a răspuns: „Despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: „Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți“. Aceasta însă nu corespundea exact cu ceea ce a spus Dumnezeu. Ea adaugă că nu are voie să se atingă de acest pom, dar aceasta nu era adevărat. Dumnezeu a spus numai că ei vor muri când vor mânca din acel pom.

Și atunci șarpele a avut succes; el nu numai că o înșală pe Eva, dar disprețuiește pe Dumnezeu și îl defăima. De fapt el spune Evei: „Dumnezeu a spus: când vei mânca din pomul acesta vei muri. Însă ce a spus El nu este adevărat“. El afirmă așadar, că Dumnezeu minte și, în plus, că El nu este bun și drept cu oamenii. Dacă voi sunteți stăpâni peste tot pământul, atunci aveți dreptul să mâncați din roadele tuturor pomilor; altfel voi nu sunteți stăpâni pământului. Este nedrept că Dumnezeu vă interzice să mâncați din aceste roade... Așa tăgăduiește șarpele adevărul și dreptatea lui Dumnezeu.

Și în al doilea rând el vorbește indirect Evei: „Dumnezeu nu vă iubește și nu vă vrea binele. El v-a interzis să mâncați din roadele acestui pom, căci El „știe că în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul“. Îngrozitoarea acuzare a șarpelui sună așadar, cu alte cuvinte: Dumnezeu știe că voi veți fi asemenea Lui, când veți mânca din pomul acesta, dar El nu vrea să fiți ca El. El vrea să vă țină într-o poziție joasă. Iar vouă nu vi se dă voie să vă înălțați. Însă voi sunteți pe deplin îndreptățiți să mâncați, căci este un pom de pe acest pământ, peste care voi sunteți stăpâni... Așa disprețuiește șarpele tot ceea ce este Dumnezeu: adevărul Său (el spune că Dumnezeu este un mincinos), dreptatea Sa (el spune că Dumnezeu este nedrept), bunătatea și dragostea Sa (el spune că Dumnezeu nu vă iubește, El nu vă dă ceea ce vi se cuvine).

Eva a crezut ceea ce i-a spus șarpele, a mâncat din rodul aceluia pom și i-a dat și lui Adam să mănânce și el. Așa au dat dreptate acestor minciuni despre Dumnezeu și L-au dezonorat profund. Faptul acesta ne arată cât de îngrozitor este păcatul. Adevărul amar este că Adam și Eva au devenit păcătoși și, urmare faptului acestuia, ei fug dinaintea lui Dumnezeu. Nu Dumnezeu a început să-i alunge; ei au fost cei care au fugit. Ei au înțeles că nu mai puteau sta în fața Lui. Însă cel mai îngrozitor adevăr era aceasta: creatura a dezonorat pe Dumnezeu, și tocmai acea creatură care a primit cea mai mare dovadă despre bunătatea și dragostea Sa: omul.

Țărâna din care Dumnezeu a creat pe om, era ea mai bună ca aceea din care a creat animalele? Nu era numai bunătatea și dragostea Sa, că a dat omului un loc deosebit, că l-a făcut după chipul și asemănarea Sa și l-a pus căpetenie peste toată creația? Și acum Dumnezeu a fost dezonorat tocmai de aceste ființe, oamenii. Ei au disprețuit toate atributele Sale sfinte. Aceasta face atât de îngrozitoare căderea omului.

Această latură trebuia clarificată, înainte ca Dumnezeu să poată ierta păcatele. Însă vedem chiar de aici că Dumnezeu, dacă trebuie să judece, arată imediat că El este îndurător și iubește. Oh! El ar fi putut să dovedească tuturor că El este drept și sfânt. Dacă El ar fi omorât imediat pe Adam și pe Eva și i-ar fi aruncat în iad, atunci s-ar fi dovedit pentru toată veșnicia că orice cuvânt al lui Dumnezeu este totdeauna adevărat și că Dumnezeu este totdeauna drept și sfânt și că nu poate avea nicio părtășie cu păcătoșii. Însă cum ar fi fost cu întrebarea: „Este Dumnezeu dragoste? Iubește El oamenii sau nu?” Această întrebare ar fi rămas veșnic fără răspuns. Și în ce Îl privește pe Dumnezeu Însuși, dacă dreptatea și adevărul Său ar fi fost satisfăcute — dragostea Sa ar fi rămas nesatisfăcută prin aceasta, căci dragostea Sa nu vrea ca oamenii să se piardă. Din 1 Timotei capitolul 2 știm că Dumnezeu, Mântuitorul nostru vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului (versetul 3). „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiul, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3.16).

Aici ajungem la necesitatea jertfelor, atât pentru Dumnezeu, cât și pentru păcătos. De o parte stă Dumnezeu, care a fost dezonorat de oameni, de cealaltă parte stau oamenii, care au devenit păcătoși pierduți. Cum putea Dumnezeu să-Și satisfacă dragostea, să arate că El este dragoste și în același timp să-Și descopere adevărul, sfințenia și dreptatea? Pentru aceasta era nevoie de o cale care să-I facă posibilă arătarea harului Său față de acești păcătoși care L-au dezonorat și astfel să dovedească întregii creații că într-adevăr El iubește pe om. Aceasta însă nu se putea întâmpla niciodată în contradicție cu dreptatea și adevărul Său. Dumnezeu este dragoste, însă Dumnezeu este și lumină. Niciodată El nu poate să lucreze conform dragostei Sale, dacă prin aceasta, dreptatea, sfințenia și adevărul Său ar fi nesocotite. Aceasta era condiția căreia trebuia să-i corespundă calea pe care oamenii puteau veni în legătură cu Dumnezeu. Aceasta ne arată necesitatea jertfei pentru Dumnezeu și pentru păcătoși.

Adam, după căderea în păcat a trăit o sută treizeci de ani și „a născut un fiu după chipul și asemănarea lui“. Asta înseamnă că fiul pe care l-a primit Adam era după chipul și asemănarea unui om căzut, care era un păcătos și stătea sub judecata lui Dumnezeu — al unui om care inițial a fost în legătură cu Dumnezeu, dar care a părăsit această poziție. El s-a ascuns dinaintea lui Dumnezeu. Omul, fiul lui Adam era un păcătos, pentru că tatăl său era un păcătos; căci acesta este marele principiu, pe care noi îl avem în Cuvântul lui Dumnezeu, că omul are o natură care este în concordanța cu familia căreia îi aparține. Și așa cum ni se spune în Faptele Apostolilor 17.26, tot neamul omenesc, bărbat și femeie, au luat naștere dintr-o familie; înseamnă, deci, că toți aparțin acestei familii, familiei lui Adam.

Cunoaștem locurile din Noul Testament, unde Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre un al doilea Adam, ultimul Adam. Dacă citim aceste locuri, de exemplu: Romani 5.12 și 1 Corinteni 15.47, recunoaștem că ceea ce am văzut aici despre familia primului Adam, se potrivește și la toți cei care sunt în legătură cu cel din urmă Adam, Omul venit din cer și aparțin familiei Sale, fiind părtași caracterului pe care îl are El, acest al doilea Adam. Am putea spune despre cel de „al doilea Adam“, însă Cuvântul lui Dumnezeu îl numește „ultimul Adam“, pentru că nu mai poate fi un al treilea. Cuvântul lui Dumnezeu cunoaște numai două feluri de oameni: oameni care stau în legătură cu Dumnezeu și oameni care au natura lor de la Adam cel căzut. Și Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre familia primului Adam și despre familia ultimului Adam.

Dacă citim locurile din Cuvântul lui Dumnezeu care vorbesc despre aceste două familii, atunci vedem cât de mare este diferența care există între ele. Nici unul dintre cei care sunt în legătură cu primul Adam nu poate să stea în prezența lui Dumnezeu. Ei toți au caracterul celor fărădelege, care au fugit din prezența lui Dumnezeu și singurul bun pe care îl mai au, conștiința lor, nu este ceva care să-i îndrepte spre Dumnezeu, ci dimpotrivă, ceva care lucrează ca să-i îndepărteze din prezența lui Dumnezeu, ca să se ascundă de El. Acesta este caracterul lor și Dumnezeu nu poate avea părtășie cu ei și nici nu poate să-i binecuvânteze.

Însă se găsește un al doilea Adam, Unul despre care Dumnezeu spune că Și-a găsit plăcerea în El. Și toți câți Îi aparțin, împart locul Său cu El, locul plăcerii lui Dumnezeu.

Dacă întrebăm când au luat ființă aceste două familii, observăm cum primul Adam a devenit capul unei familii, după ce el a făcut o faptă, faptă a neascultării față de Dumnezeu. Tot așa a devenit și ultimul Adam capul unei familii, după ce El a făcut o faptă; și noi știm ce faptă, ce lucrare a fost aceasta! Fapta Lui de ascultare desăvârșită față de Dumnezeu a condus la o slăvire infinită a lui Dumnezeu. Dar rezultatele acestei fapte unice se socotesc nu numai Lui, ci, potrivit cu acest principiu pe care l-am văzut, și tuturor acelor care se unesc cu El prin credință.

Aceasta însă ne arată clar că fapta Sa, lucrarea de pe Golgota, este punctul central al întregii istorii a omenirii și că această istorie a arătat spre cruce încă de la crearea lumii. Vorbesc, desigur, despre istoria omenirii așa cum ne-o descrie Dumnezeu; care este starea ei și cum El este ocupat cum să intervină, ca păcătoșii, acești oameni pierduți, să fie readuși înapoi la El și cum El Însuși a oferit mijlocul prin care ei să poată veni înapoi la El. Dacă înțelegem că lucrarea pe care Domnul Isus a făcut-o pe crucea de pe Golgota este singurul mijloc prin care oamenii pot să vină la Dumnezeu, atunci observăm că întreg Vechiul Testament își are sensul numai având în vedere crucea. Totul arată spre cruce, așa cum spune și Domnul Isus în Ioan 5.46, că Moise a scris despre El. În Luca 24 Domnul explică ucenicilor care mergeau spre Emaus, ceea ce era cu privire la suferințele Sale în scrierile lui Moise, în toți prorocii și în toată Scriptura. „Nu trebuia Hristos să sufere acestea și să intre în slava Sa?”

Da, acesta este într-adevăr semnul de recunoaștere al întregii istorii a omenirii. Chiar de la începutul istoriei, din grădina Eden, Dumnezeu a îndreptat privirea oamenilor spre cruce, care avea să fie cu 4000 de ani mai târziu. Și în toată veșnicia, privirile oamenilor și ale îngerilor vor fi îndreptate înapoi spre Golgota, la cruce, pe baza căreia am obținut toate aceste binecuvântări ale mântuirii.

În versetele citite din Geneza 4 găsim prima indicație despre o jertfă. Când Cuvântul lui Dumnezeu ne împărtășește un nou adevăr, atunci noi găsim pentru prima dată principii importante, care ne explică înțelesul noilor descoperiri.

În capitolul 3 am văzut cum Dumnezeu a îmbrăcat pe om. Pe omul acesta, care a fugit de El pentru că știa că era gol și nu mai putea să stea înaintea lui Dumnezeu, Dumnezeu nu l-a judecat imediat. Dumnezeu este încet la mânie și în executarea judecății. Și așa aflăm aici că Dumnezeu a îmbrăcat pe om cu piei de animale și în felul acesta omul putea să stea înaintea Lui.

Vedem apoi în capitolul 4 cum Cain și Abel voiau să vină înaintea lui Dumnezeu ca să-I aducă o jertfă. Citim aici numai ceea ce făceau acești oameni în exterior. În Evrei 11 însă Duhul Sfânt ne împărtășește ceea ce se petrecea în inimile lor. Și dacă vrem să apreciem corect o faptă și să învățăm din ea, totdeauna este important nu să fii numai spectator, ci să te așezi în locul celuilalt. Pentru aceasta ne ajută Evrei 11. Este o întâmplare minunată. Ceea ce a avut loc în Geneza 4, a fost istorisit mai târziu, abia după 4000 de ani, căci Abel a trăit acum vreo 6000 de ani. Dumnezeu ne descoperă însă ceea ce se întâmpla în inimile acestor oameni, încât Abel, care a trăit puțin timp — cel de-al doilea om care a fost născut, a fost și primul om care a murit — ne vorbește și astăzi și ne prezintă adevăruri importante, pentru că Dumnezeu ni le-a dat.

Evrei 11 ne spune: „Prin credință, Abel a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a primit el mărturia că este drept, căci Dumnezeu a dat mărturie despre darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort“. Realități minunate! Să ne gândim bine: Abel nu avea Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum îl avem noi. El a trăit chiar în primele zile ale istoriei omenirii. Însă aici se spune că el prin credință a adus jertfa, dar explicația aceasta nu o găsim în Geneza 4, unde nici nu se spune că Abel era primul care a adus această jertfă, ci Cain. S-ar părea că lui Cain i-a venit mai întâi gândul să aducă o jertfă lui Dumnezeu; și Cain a adus o jertfă, iar Abel a adus jertfa lui. „Și Domnul a privit spre Abel și spre jertfa lui; dar spre Cain și jertfa lui, nu a privit“. S-ar putea întreba, așa cum au făcut mulți oameni: nu era aceasta nedreptate din partea lui Dumnezeu?

Nu era, măsurată cu măsuri omenești, jertfa lui Cain mult mai valoroasă decât cea a lui Abel? Cain a adus din roadele pământului. El a arat ogorul, a lucrat din greu, ca să dea la iveală aceste

roade. El era gata să dea o parte din ea și fără îndoială partea cea mai bună — lui Dumnezeu. Abel, dimpotrivă, a luat pur și simplu o pereche de animale. Probabil că el nu a muncit așa de greu, cum a făcut Cain. Nu era aceasta nedreptate, faptul că Dumnezeu nu a primit jertfa lui Cain, pe când jertfa lui Abel a fost bine primită?

Se vede de aici că este cu totul greșit, dacă astăzi se spune adeseori că nu contează felul în care omul vine la Dumnezeu, numai sincer să fie. Însă Dumnezeu este Cel care trebuie să prețuiască lucrurile. Omul nu are dreptul să-și dea părerea lui personală în această direcție. Dumnezeu este Cel care a fost jignit de om; slava Lui a fost atașată de oameni, care ar fi fost obligați, ca niște creaturi, să-I slujească și să-L asculte. În schimb, omul s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și a pus la îndoială bunătatea Lui, dreptatea Lui și adevărul Lui. Într-o astfel de situație, înțelegem că numai Dumnezeu singur poate hotărî în ce fel ar mai putea oamenii veni la El. Și vom vedea mai târziu, că Dumnezeu trebuia să rânduiască și a rânduit în așa fel aceste hotărâri, încât să corespundă nu numai dragostei Sale, dar și sfințeniei Sale. El ar fi nedrept dacă l-ar accepta pe om fără jertfă. De la început, de la jertfa lui Abel, vedem că nu se poate altfel.

De ce nu a primit Dumnezeu jertfa lui Cain și de ce a primit-o pe a lui Abel? Cain nu a luat în seamă că Dumnezeu a spus că pământul este blestemat și oamenii au devenit păcătoși. El credea că roadele muncii proprii, munca unui om păcătos care nu putea să stea înaintea lui Dumnezeu — roadele unui pământ care era blestemat de Dumnezeu erau destul de bune ca să fie aduse lui Dumnezeu.

În Evrei 11 vedem însă ceea ce era în inima acestor oameni: „Prin credință Abel a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain“. Nu era numai atât, că jertfa lui Abel era mai bună decât a lui Cain, ci aici învățăm în ce fel se poate aduce ceva lui Dumnezeu ca să fie bine primit de El. Este un principiu în Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum este spus de repetate rânduri în Legea lui Moise, că, atunci când un om vine la Dumnezeu, el nu are voie să vină fără daruri. El trebuie să aibă ceva, pe care poate să-l ofere lui Dumnezeu, dacă el, ca făptură, vrea să se apropie de Creator. Vedem deci că amândoi au venit, însă că jertfa pe care o aduce Abel este bazată pe credință. El a avut credința în ceea ce a spus Dumnezeu și că numai Dumnezeu are dreptul să spună cum se poate veni la El, într-un fel care să fie primit de El.

Dar asta nu este totul; aici citim: „Prin ea a primit el mărturia că este drept, căci Dumnezeu a dat mărturie despre darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort“ (Evrei 11.4). Aici vedem un om, cel de-al patrulea om care a trăit și care vine la Dumnezeu și știe că este plăcut înaintea lui Dumnezeu. El știe că este drept; Dumnezeu i-a dat această cunoștință. Pe baza darului său, Dumnezeu îi dă mărturia că este drept. Avem așadar încă de la început întregul secret, cum poate un om să fie îndreptățit înaintea lui Dumnezeu. „Cum ar putea un om să fie drept înaintea lui Dumnezeu?“ întreabă Iov și el credea că nimeni nu poate; însă aici vedem cum este totuși posibil.

Abel avea credință. El nu a avut un cuvânt scris din partea lui Dumnezeu, în care să găsească ceea ce trebuia să aducă; însă el avea credință. Nu citim că Abel și Cain au făcut multe lucruri rele. Nu găsim nici măcar un păcat, pe care ei să-l fi făcut înainte de această întâmplare.

Este așadar clar, Cuvântul lui Dumnezeu nu vrea să ne îndrepte atenția aici spre păcate, spre iertarea păcatelor, ci spre starea unui om, și aceasta cu privire la ceea ce este el din fire. Dacă ar fi fost vorba de păcate, atunci Cuvântul lui Dumnezeu ar fi putut mult mai bine să scrie despre jertfa pe care ar fi adus-o Adam; căci Adam și Eva au păcătuit. Însă dacă Adam și Eva ar fi adus o jertfă, atunci noi am fi putut spune: da, dar noi nu suntem în aceeași situație! Noi nu am fost nevinovați și nu am călcat conștiinți (ca nevinovați fiind) porunca lui Dumnezeu. Aici însă găsim oameni despre care nu știm că ar fi făcut vreodată fapte rele; noi putem presupune aceasta, însă Cuvântul lui Dumnezeu nu ne-o spune. Și totuși unul primește mărturia din partea lui Dumnezeu că el era drept, iar celălalt primește mărturia că el nu era drept. În Evrei 11, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune de ce acest unul era drept: pentru că el a lucrat prin credință și a venit cu acest dar de jertfă și prin aceasta a fost plăcut lui Dumnezeu.

Este ca și cum Abel a venit înaintea lui Dumnezeu cu ceva care vorbește despre moarte. El vine la Dumnezeu și pune moartea între Dumnezeu și el. Și aceasta este învățătura întregului Cuvânt al lui Dumnezeu, că numai moartea poate fi sfârșitul omului firesc și că numai moartea poate scoate pe un om, un urmaș al lui Adam, din starea lui. Și noi știm cu toții; numai moartea ne poate scoate de pe locul acesta unde se află blestemul lui Dumnezeu, un loc murdărit prin păcat.

Citim în același timp că Abel a adus din oile întâi-născute ale turmei lui. Aceasta este o imagine a ceea ce poate fi mai bun. Dacă suntem obișnuiți cu Noul Testament, înțelegem că aceasta este una dintre cele mai frumoase indicații despre Domnul Isus, „Cel întâi-născut“. (El este singurul Fiul al lui Dumnezeu. Însă ca om El este întâiul-născut). Și în această postură el a înfăptuit lucrarea de pe Golgota.

Așadar Abel a adus lui Dumnezeu din oile întâi-născute ale turmei sale și din grăsimea lor. În cartea Leviticului găsim că grăsimea este partea cea mai bună a unui animal. Ea vorbește despre calitatea animalului, arată că este sănătos și dovedește plinătatea a ceea ce este bun în el.

Însă nu numai atât; grăsimea animalului este și o imagine a energiei, a voinței în om. Prin jertfa sa, Abel recunoaște că, ceea ce Dumnezeu pretinde omului este cerut pe drept. El recunoaște că Dumnezeu are tot dreptul să ceară supunerea voinței omului. Prin urmare, Acela care avea să fie un substitut pentru păcătoșii pierduți și care trebuia să facă liber drumul pe care un păcătos putea să vină la Dumnezeu, avea să-Și predea toată voința lui Dumnezeu, încât Dumnezeu putea într-adevăr să-Și găsească plăcerea în El.

Aceasta este prima lecție pe care ne-o dă aici Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este lumina pe care o avea credința lui Abel aici: el știa ce a făcut Dumnezeu Însuși. Nu găsim că Dumnezeu a dat vreo explicație lui Adam și Evei când le-a făcut haine din piele și i-a îmbrăcat cu ele. Însă credința lui Abel simțea și știa care erau gândurile lui Dumnezeu. Acesta este un lucru minunat, ceva ce nu poate înțelege un om firesc, dar poate să înțeleagă un credincios. Nu este o realitate măreață, când în 1 Ioan 2 se spune că cei care sunt „copilași“ în Hristos au ungerea din partea Celui Sfânt (versetul 20) și știu totul și nu au nevoie să-i învețe cineva (versetul 27)? Cuvântul lui Dumnezeu ne spune clar lucrul acesta. Desigur, este o diferență între Abel și acești „copilași“, căci în 1 Ioan 2 este vorba și de locuirea Duhului Sfânt în ei, cum nu a fost cazul cu Abel. Însă oricine are credință, primește o natură nouă, dumnezeiască, o fire care are un simț pentru ceea ce este după gândurile lui Dumnezeu. Cine este născut din nou, cine are într-adevăr credință — și aceasta este dovada că el este născut din nou — poate simți care sunt gândurile lui Dumnezeu, dacă nu sunt piedici în viața lui, prin care să fie tocite aceste sentimente, prin întreruperea legăturii cu Dumnezeu.

Abel însă a auzit desigur de la părinții săi și simțea — cel puțin credința sa a înțeles că Dumnezeu Însuși a introdus moartea, pentru ca oamenii vinovați, păcătoși, să fie aduși în starea în care să poată sta înaintea Lui — oamenii care au fugit de El și cei care au recunoscut că erau goi și nu puteau sta înaintea Lui. Și Dumnezeu a folosit moartea pentru ca să-i îmbrace; și acesta este primul lucru pe care îl are de învățat omul. Apoi atunci înțelegem că nici un copil mic nu poate sta înaintea lui Dumnezeu, pentru că el are o natură păcătoasă și că numai moartea — moartea altuia — poate scoate pe om din starea în care se găsește și să-l așeze într-o altă poziție, în care poate sta înaintea lui Dumnezeu.

Aici se vede clar acest principiu. Un om se poate apropia de Dumnezeu, fără ca să fie judecat, numai când el vine cu ceva care vorbește de moarte. Iar el face aceasta pentru că întrebă care sunt gândurile lui Dumnezeu, pe care credința le va înțelege. Atunci omul primește mărturia că el și darurile lui sunt plăcute lui Dumnezeu și că poate sta înaintea lui Dumnezeu, așa cum am citit: „Și DOMNUL a privit spre Abel și spre jertfa lui“.

Să citim Geneza 8.20-22; 9.1-3, unde avem o a doua lecție.

„Și Noe a zidit un altar DOMNULUI, a luat din toate animalele curate și din toate păsările curate și a adus arderi de tot pe altar. DOMNUL a simțit un miros plăcut; și DOMNUL a zis în inima Lui: „Nu voi mai blestema pământul din cauza omului, pentru că gândirea inimii omului este rea din tinerețea lui; și nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut. De acum încolo, cât va fi pământul, nu va înceta semănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea“. ..Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și pe fiii săi și le-a zis: „Fiți roditori, înmulțiți-vă și umpleți pământul. S-apuce groaza și frica de voi pe orice animal de pe pământ, pe orice pasăre a cerului, pe tot ce se mișcă pe pământ și pe toți peștii mării: vi le-am dat în mâinile voastre. Tot ce se mișcă și are viață să vă slujească de hrană: toate acestea vi le dau, ca și plantele verzi“.

În capitolul 6 vedem că oamenii au devenit în așa fel încât Dumnezeu spunea că toate întocmirile gândurilor din inima lor erau îndreptate în toate zilele numai la rău și că „Domnului I-a părut rău că a făcut pe om“ (versetul 5). Și apoi vine potopul. Ce putea face Dumnezeu cu o creatură la care și în care nu era nimic bun, decât s-o nimicească? Judecata Sa trebuie să vină peste tot ceea ce stă în contradicție cu El. În Coloseni 1.16 citim că Domnul Isus a creat „toate lucrurile, cele care sunt în ceruri și pe pământ“. Expresia folosită aici în greacă înseamnă că El a făcut-o prin propria Sa putere și că El personal a realizat-o. În al treilea rând, în versetul amintit se mai spune că El le-a creat pe toate pentru Sine Însuși. Asta înseamnă că toate, că fiecare creatură este pentru El, că trebuie să-I fie de folos, să-I slujească. Dar ce să zici că, după ce a făcut totul pentru Sine, acestea nu slujesc scopurilor Lui? În Romani 3.12-13 se spune că toți oamenii, fără excepție, sunt niște netrebnici, că întreaga lume a căzut sub judecata lui Dumnezeu.

Când cineva a terminat un aparat și vede că nu poate fi utilizat la nimic, atunci îl aruncă. Ce trebuie să facă Dumnezeu cu oamenii care nu fac ce ar trebui să facă și pentru care au fost creați, cu aceia care nu vor să-I slujească? În Deuteronom 6.5 vedem că Dumnezeu a poruncit oamenilor să-L iubească cu toată inima lor și cu tot sufletul lor și cu toată puterea lor sau, așa cum Domnul spune mai departe în Marcu 12 și Luca 10: cu toată puterea lor. Noi simțim în adâncul inimii noastre că aceasta este într-adevăr datoria creaturii. Și ce trebuie să facă acum Dumnezeu cu oamenii, despre care El trebuia să spună că toate întocmirile gândurilor inimii lor erau în fiecare zi numai spre rău? Desigur, răzvrătirea aceasta I-a întristat inima (Geneza 6.5). Nu mai era nimic altceva de făcut decât să aducă judecata peste oameni. Potopul a omorât totul cu excepția unui om și a familiei lui. Noe a căutat și a găsit har și apoi a fost salvat în chip minunat; el a intrat în corabie și în ea el a trecut prin apele judecății. Puterea valurilor judecății lui Dumnezeu a venit asupra corăbiei, însă el era în siguranță înăuntrul ei. Și s-ar putea spune că Noe a venit pe un pământ nou, pe un pământ care fusese curățit prin judecată.

În capitolul 6 citim că Noe a construit corabia. Gândurile sale erau preocupate de judecata despre care a auzit că trebuie să vină, a înțeles că lumea merita judecata. El a căutat o cale ca să fie scăpat de judecată și a găsit-o, sub călăuzirea lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu i-a spus cum era posibilă această salvare: în corabie. Aici, în Geneza 8, Noe stă de partea cealaltă a judecății, pe pământul cel nou, curățit.

El zidește un altar, primul despre care vorbește Cuvântul lui Dumnezeu. Ia din toate animalele curate și din toate păsările curate și le aduce ca jertfă. Este ceva minunat în faptul acesta. Să-l vedem mai de aproape. Noe aduce jertfe lui Dumnezeu, nu pentru ca să fie salvat, ci pentru că inima lui era plină de recunoștință pentru că el era acum salvat. De aceea jertfa aceasta era o ardere-de-tot pe un altar. În general noi gândim că jertfa este cel mai important lucru, nu altarul. Însă Domnul Isus spune în Matei 23.19: „Care este mai mare: darul sau altarul care sfințește darul?“ Cu alte cuvinte, darurile sunt sfințite de altar. Faptul acesta este destul de important pentru noi, ca să ne gândim la el.

Când citim în Exod 28 și 29 despre cortul din pustie, vedem că altarul și jertfa ne îndreaptă privirile spre Domnul Isus. Altarul este o imagine a Domnului Hristos, ca adevăratul Om. El era construit din lemn, dar îmbrăcat cu aramă. În Numeri 16.36-40 aflăm că arama este un simbol al

dreptății, care este așa de mare încât poate trece prin judecata lui Dumnezeu, fără ca să fie mistuită. Despre aceasta vorbește altarul de aramă.

Când privim la Domnul Isus pe cruce, înțelegem că de aceea lucrarea aceasta era deosebit de minunată, pentru că tocmai Persoana Sa a făcut-o. Când căutăm să dăm adevărata valoare a unui lucru de pe pământ, important lucru este să știm cine l-a făcut. Lucrarea de pe cruce era în realitate minunată, pentru că a făcut-o Fiul Preaiubit al lui Dumnezeu. El, care a purtat acolo judecata lui Dumnezeu, asupra păcatelor mele, chiar El era Cel Sfânt, Cel Adevărat, care nu cunoștea păcat. El era Acela despre care Dumnezeu însuși spunea: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit în care Mi-am găsit plăcerea“ (Matei 3.17; Marcu 1.11; Luca 3.22) și El însuși putea spune despre Sine, că El totdeauna făcea ceea ce era plăcut lui Dumnezeu. O, da, lucrarea în sine era minunată! însă pentru inima lui Dumnezeu era deosebit de prețioasă, pentru că era făcută de Acela care nu știa ce este păcatul și care ca Om pe pământ, L-a slăvit totdeauna pe Dumnezeu. El S-a supus judecării lui Dumnezeu, într-o deplină ascultare. El a fost ascultător până la moarte, da, moarte de cruce (Filipeni 2).

Apoi vedem în Geneza că era un singur altar pe tot pământul. Aflăm despre acest altar și despre jertfa de pe el, tocmai după ce Dumnezeu spusese despre oameni: „Toată imaginația gândurilor din inima omului era în fiecare zi numai răutate. Și Domnului I-a părut rău că a făcut pe om pe pământ și S-a mâhnit în inima Lui“ (Geneza 6.5-6); judecata a venit printr-un potop. Dumnezeu a judecat întreaga omenire, pentru că starea ei era așa de stricată. Apoi vedem un pământ nou și pe el acest altar. Un singur altar era pe întreg pământul și pe acest altar era o jertfă. Mirosul de pe acest altar, efectul acestei jertfe de pe altar este așa de mare înaintea lui Dumnezeu, încât parcă spune: într-adevăr, omul este cu totul stricat.

Nu cred că Noe, soția lui și fiii lor știa că inima lor era așa de rea, însă Dumnezeu știa. Dar Dumnezeu spune aici: chiar dacă așa este, totuși Eu nu-i voi mai nimici; căci de acolo, de pe acest pământ, vine un miros atât de plăcut de la această jertfă. („Miros plăcut“ poate fi redat și cu „miros odihnitor“).

Să mergem puțin înapoi. De ce putea Noe să aducă această jertfă? Dumnezeu spusese în capitolul 6 ce este omul. Și Dumnezeu a zis: vreau să aduc judecata peste acești oameni. Însă ochii lui Noe erau îndreptați spre Dumnezeu și el a găsit har, așa cum fiecare om care vine la Dumnezeu, ca să găsească har, îl va găsi la El. Dumnezeu i-a dat lui Noe calea pe care putea trece prin moarte, prin judecata lui Dumnezeu; căci Dumnezeu trebuia să-Și exercite judecata.

Însă Noe putea trece prin moarte și totuși să rămână în viață; prin moarte el putea părăsi locul în care era, ca să meargă într-un loc nou; prin moarte — însă nu prin propria sa moarte, ci prin ceva care mărturisește despre moartea altuia. Noi știm, era corabia, în care el a intrat și prin care el a sosit de partea cealaltă, pe pământul nou. Normal, este încă același pământ; însă în înțelesul său duhovnicesc el vorbește despre locul unde omul este adus după ce a trecut în corabie prin potopul de apă și astfel ajunge pe noul pământ, curățit prin judecata lui Dumnezeu. Simbolic, faptul acesta vorbește, nu mă îndoiesc, despre ceea ce găsim în 2 Petru 3, când pământul va fi nimicit prin judecata lui Dumnezeu, va fi pustiit și va fi înlocuit cu un pământ nou, un cer nou (versetele 12 și 13).

Vedem deci că această jertfă era în stare nu numai să salveze pe păcătos, încât un om păcătos poate să se apropie de Dumnezeu, când pune această jertfă între el și Dumnezeu (ca în Geneza 4), ci și că Dumnezeu poate ca pe baza acestei jertfe să curețe întreaga creatură și, după judecată, să binecuvânteze, să dea un cer nou și un pământ nou, pe care omul poate să locuiască. Omul, care în sine însuși este desăvârșit de rău și a cărui inimă nu este mai bună decât a acelor oameni care au fost loviți de judecată, dar care a trecut în altul prin judecată, ajunge astfel pe acest pământ nou.

Încă un gând asupra jertfei însăși. În Levitic 1 citim că cel care aducea jertfa trebuia să împartă jertfa în părțile ei. Fiecare parte a jertfei putea să se vadă în chip deslușit. Aceasta este de fapt ceea ce a făcut și Dumnezeu. Toate lucrurile care vorbesc despre Domnul Isus și despre

slava Persoanei Sale și a lucrării sale — Dumnezeu ni le arată numai câte o parte, aceea pe care noi o putem înțelege, apoi o altă parte și iarăși o alta nouă. Vom vedea în Levitic 1 că se puteau aduce boi, oi, capre sau păsări; dar toate vorbesc despre Persoana și lucrarea Domnului Isus.

Însă fiecare dintre aceste animale indică o proprietate deosebită; o pasăre, de exemplu, vorbește despre El ca Omul din cer, o oaie vorbește despre El ca Cel blând din fire (Isaia 53). Și toate proprietățile care ieșeau din animalul de jertfă erau prețioase în ochii lui Dumnezeu, atunci când Domnul Isus a săvârșit lucrarea. Aici citim că Noe a adus jertfă din toate animalele curate. Putem spune că a fost adusă aici lui Dumnezeu o jertfă care reprezintă un tablou complet ale Persoanei Domnului Isus în toate caracteristicile sale minunate, așa cum ea a fost descoperită în lucrarea Sa de pe cruce.

Găsim aici sintetizat simbolic, chiar de la început, că Persoana jertfei pe care Dumnezeu o vedea înaintea Sa era așa de minunată, încât Dumnezeu pe baza acesteia poate revărsa toată dragostea Sa, tot harul Său și toate binecuvântările pe care le poate da un Dumnezeu Atotputernic. Găsim aici în capitolul 8.20: „Noe... a luat din toate animalele curate și din toate păsările curate și a adus arderi-de-tot pe altar“. Totul era un tablou al Domnului Isus, totul era plăcut înaintea lui Dumnezeu — și noi știm că numai ceea ce era în El, în Domnul Isus este plăcut pentru Dumnezeu — totul a fost adus aici de Noe pe pământul cel nou. Și care este rezultatul? „Și Domnul a mirosit mirosul plăcut“ — de fapt „mirosul sau parfumul odihnitor sau al liniștirii“. „Și Domnul a zis în inima Lui: „nu voi mai blestema pământul din pricina omului, pentru că gândirea inimii omului este rea din tinerețea lui“. Minunată hotărâre! Două capitole mai înainte citim practic aceeași hotărâre asupra stării oamenilor, dar acolo rezultatul era că Dumnezeu a decis: vreau să nimicesc pe om de pe pământ. Aici însă El spune: nu voi mai face lucrul acesta. De ce nu? Pentru că aici s-a adăugat ceva: această minunată ardere-de-tot. Ea era un miros de pace, un miros plăcut pentru Dumnezeu. Pe baza jertfei acesteia, Dumnezeu putea dovedi har, putea să rabde pe păcătoși, putea să-i ierte. Încă un principiu important găsim aici în legătură cu jertfele. Dumnezeu a simțit mirosul plăcut, care i-a dat liniște. Și Dumnezeu spune: „Nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut. De acum încolo, cât va fi pământul, nu va înceta semănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea“.

Desigur, toate acestea sunt adevărate și pentru lucrurile naturale de pe acest pământ. Noi nu știm dacă înainte de acel timp a plouat. Însă începând cu momentul acesta, a plouat. De atunci, mereu a fost noapte și zi, semănătură și recoltă, frig și căldură, vară și iarnă, ziua și noapte. Și știm că așa va rămâne atâta timp cât va fi pământul. Însă toate sunt ca niște indicații despre această stare minunată, starea veșnică, când toate vor fi neschimbate și toate darurile harului lui Dumnezeu niciodată nu vor mai avea un sfârșit, ci vor rămâne veșnic, pentru că sunt întemeiate pe acest minunat miros, pe jertfa care este adusă aici. Jertfa este nu numai în sine prețioasă, ci este peste măsură de prețioasă prin Persoana Aceea care era Jertfa. Nu numai lucrarea pe care El a înfăptuit-o, că El a murit, este prețioasă, ci Persoana, Aceea care a înfăptuit-o, Domnul Isus, Cel care a murit, ca astfel Dumnezeu să fie satisfăcut și, prin El, omul să se poată apropia de Dumnezeu.

Niciodată nu a fost ceva asemănător spus lui Adam, niciodată nu s-a spus mai înainte așa ceva cuiva. În timpul potopului a fost cu totul altfel; acolo semănatul și culesul, frigul și căldura nu au urmat una alteia. Însă începând din acest moment, cu adevărat așa a fost pe pământ. Simbolic, prin aceasta ne este arătat că o binecuvântare trainică va fi rezultatul, atunci când se va fi adus o asemenea jertfă de ardere-de-tot, prin care Dumnezeu va găsi odihnă și care este un miros plăcut pentru El. Înainte de jertfa lui Noe, nici un om nu a fost binecuvântat. În Geneza 2.3 citim că Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea, însă nu citim de vreun om că Dumnezeu l-ar fi binecuvântat. Aici însă Dumnezeu binecuvântează pe Noe.

Și apoi Noe primește ceva, pe care Adam însuși nu l-a cunoscut în grădina Eden. Dumnezeu a dat lui Adam, în Eden, ca hrană „orice plantă care produce sămânță și care este pe fața întregului pământ și orice pom care are în el rod cu sămânță“ (Geneza 1.29). După ce Adam a păcătuit, Dumnezeu i-a luat rodul pomilor. El a păcătuit mâncând din roadele unui pom și, începând din

momentul acela, el nu mai avea voie să mănânce din roadele aceluia pom. El avea ca hrană numai plantele de pe pământ, iarba care făcea sămânță (Geneza 3.18).

Însă în timpul acesta Dumnezeu dă omului nespus mai mult decât a avut el în grădina Eden. El nu trebuia să mănânce numai din iarba care făcea sămânță, ci din tot ceea ce era pe pământ — chiar și din păsări, din animalele de pe câmp și din pești. Până aici acestea nu erau permise. „Toate acestea vi le dau, ca și plantele verzi“ (capitolul 9.3).

Dacă, Dumnezeu, pe baza unei asemenea jertfe, care Îi este așa de plăcută, găsește o cale pe care El poate să vină iarăși în legătură cu păcătoșii care L-au dezonorat, atunci El dorește să dea mai multe binecuvântări decât a avut Adam, pe când el era în grădina Eden. Dumnezeu nu este așa cum șarpele L-a prezentat omului; nu este adevărat că El nu vrea să dea oamenilor lucrurile acelea asupra cărora ei ar avea un pretins drept; nu este adevărat că El vrea să-i țină într-o stare înjositoare. Dragostea lui Dumnezeu dorește să dea toate oamenilor — omului pierdut, despre care Romani 5 spune că este un păcătos, fără Dumnezeu, lipsit de putere și un dușman al lui Dumnezeu — ceea ce poate da un Dumnezeu Atotputernic; și aceasta este mult mai mult decât a avut Adam înainte de a păcătui, pe când el locuia în grădina Eden! Aceasta o găsim aici, în jertfa lui Noe.

În cunoscutul capitol 22 avem apoi cea de-a treia jertfă; aici găsim iarăși principii importante. Dumnezeu a vrut să arate clar încă de la început că jertfa trebuia să fie numai o jertfă fără păcat — căci aceasta era clar din Geneza 4 și 8; un animal nu a păcătuit și nu a încălcat legea — dar, mai mult, că numai un om putea să moară cu adevărat pentru oameni și că dreptatea lui Dumnezeu putea fi satisfăcută numai când un om murea pentru un om, așa cum Dumnezeu a spus lui Adam că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui, chiar dacă prin aceasta i se va zdrobi călcâiul.

Nici un animal, nici chiar un înger nu putea fi cu adevărat un loțiitor înaintea lui Dumnezeu, pentru omul păcătos. Dacă omul este cel care a păcătuit, atunci numai un om poate muri pentru el. Acesta este primul gând principal pe care îl găsim aici.

Cât de minunată este promisiunea din Geneza 3.15! Ni se arată că puterea Satanei va fi nimicită, că sămânța femeii, deci un om, va zdrobi capul Satanei. El însuși, al cărui călcâi este zdrobit, a murit, dar moartea nu a avut ultimul cuvânt: El a înviat. Chiar după căderea omului, Dumnezeu lasă să se înțeleagă că Acela care trebuia să săvârșească lucrarea pe baza căreia oamenii vor fi eliberați de sub puterea Satanei, trebuia să sufere, însă că El va trăi mai departe, va trăi veșnic.

Aici, în Geneza 22, găsim confirmarea acestui principiu. Numai un om putea muri pentru un om. Trebuia să fie sămânța femeii, ca să înfăptuiască lucrarea.

Un al doilea gând este acesta: nu omul este cel care trebuie să îngrijească de jertfă. Da, desigur, el trebuie să vină cu o jertfă, însă punctul de plecare pentru aceasta nu este omul. În cazul lui Abel vedem că el a venit cu o jertfă și tot așa și Noe. Însă aceasta nu este temelia pentru răscumpărare. Aici, în Geneza 22 ni se arată adevărata bază pentru răscumpărare. Dumnezeu Însuși a avut grijă de jertfă — așa cum Avraam însuși trebuia să dea pe fiul său. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3.16). Romani 5.8 ne confirmă încă o dată aceasta: „Dumnezeu însă Își arată dragostea Sa față de noi prin faptul că, pe când noi eram încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“. Ce minunat gând și cât de însemnat! Cum putea un om, despre care Dumnezeu spune că toate întocmirile gândurilor inimii îi sunt numai la rău în fiecare zi și că nu poate să facă nimic bun, cum putea un astfel de om să vină cu ceva bun la Dumnezeu? Acest om nu vrea nicidecum să vină la Dumnezeu și cu nici un chip nu vrea să-I slujească!

Poate atunci omul să se împace vreodată cu Dumnezeu? Aici găsim răspunsul: numai dacă moare pentru el un om fără păcat. Însă un asemenea om nu există. „Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici; nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar“ (Romani 3.12). Și Faptele

Apostolilor 17 ne arată că tot neamul de oameni se trage din același sânge. Nici un om nu putea deci să moară pentru un altul. „Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“ spune Romani 3.23.

Însă întâmplarea cu jertfirea lui Isaac ne arată mai mult; jertfa de care are nevoie omul, ca să se poată apropia de Dumnezeu, trebuia dată de Dumnezeu Însuși — așa cum a fost dat Isaac de către Avraam. Jertfa trebuia să fie un om, care să stea în aceeași legătură cu Dumnezeu ca și singurul Fiu cu Tatăl Său, ca obiect al iubirii sale. „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu pe care-l iubești, pe Isaac... și adu-l ardere-de-tot“ (Geneza 22.2).

Nu știi cât a înțeles Avraam din aceasta. Credința înțelege mult. În ce ne privește, noi știm toate acestea din Noul Testament. Știm că Dumnezeu Însuși a dat pe singurul Său Fiu, în care El Și-a găsit plăcerea. În cele din urmă Avraam nu a trebuit să jertfească pe Isaac. Dumnezeu nu a cerut de la el ca să dea pe fiul său. Noi știm că în ultimul moment Dumnezeu l-a reținut și i-a dat berbecul care trebuia să moară în locul fiului său.

Însă pe Golgota nu a fost așa. Pe Golgota, Dumnezeu a dat pe Singurul Său Fiu, pe Preaiubitul Său, despre care cu puțin înainte, pe muntele schimbării la față a spus: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit în care Mi-am găsit toată plăcerea; de El să ascultați“ (Matei 17.5). Domnul Isus Însuși spune în Ioan 10 că Tatăl Îl iubește, pentru că El, Fiul, Își dă viața. Și Tatăl L-a dat pe cruce. Aceasta o vedem simbolic în Geneza 22. El însuși a dat pe singurul Său Fiu la moarte, El L-a lovit. „Scoală-te, sabie, asupra păstorului Meu și asupra omului care îmi este însoțitor!... Lovește pe păstor“, spune Dumnezeu în Zaharia 13.7. Și Domnul Isus Își arată durerea în Psalmul 22.15, în care este spus în sens profetic. După ce a strigat în primul verset: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ El plânge: „M-ai adus în țărâna morții“.

De ce L-a lovit Dumnezeu? Pentru că El ne-a iubit, pentru că El voia să salveze oamenii, pentru că acesta era singura cale. Pentru acesta Dumnezeu a dat pe Fiul Său și pentru aceasta a devenit Domnul Isus om. Numai un om putea muri ca locțiitor pentru un altul, numai un om putea fi mijlocitorul între Dumnezeu și om. Și numai Acest unic Om, care era așa de scump în ochii lui Dumnezeu, numai El putea săvârși o lucrare atât de minunată, lucrarea prin care dreptatea lui Dumnezeu să fie satisfăcută. Și prin aceasta Dumnezeu putea arăta har păcătosului, într-un mod drept și putea să-l binecuvânteze așa cum dorea inima Lui. Deja în Geneza 9 vedem că Dumnezeu a dat omului mult mai mult decât a avut Adam în grădina Eden.

El voia să pregătească pentru oameni casa Tatălui, locuința veșnică a lui Dumnezeu, unde Tatăl și Fiul au locuit în veșnicie. El voia să le dea toate comorile care sunt în ceruri. Efeseni 1.3 ne spune că noi suntem binecuvântați cu orice binecuvântare în locurile cerești, în Hristos. El voia să ne binecuvânteze după bogăția harului Său și să dea oamenilor ceea ce umple inima de desfătare în toată veșnicia. Omul trebuie să se bucure de toată frumusețea lucrării Fiului Său. Faptul acesta l-am văzut deja în Geneza 9; Dumnezeu dă oamenilor carnea ca mâncare, pentru ca în felul acesta în primul rând să învețe că ei puteau trăi numai pe baza morții altuia, a Aceluia care a murit pentru ei. Aceasta ne-o explică și Domnul Isus în Ioan 6. În al doilea rând, însă, noi ne putem hrăni încă de pe acum, pe pământ, din prețul nespus de mare al acestei Persoane, pe care Dumnezeu o numește hrana Sa, pâinea Sa (Levitic 3.11,16), exact așa cum, după Geneza 9, este dat ca hrană oamenilor, ceea ce era jertfit lui Dumnezeu. Și acesta este gândul minunat pe care Domnul îl exprimă în Ioan 6, când spune că noi putem mânca din El, trebuie să mâncăm din El, ca să obținem viață; chiar mai mult, ca să ne hrănim din El și așa să avem părtășie cu El. Aceasta este ceea ce era în inima lui Dumnezeu. Dar aceasta se putea realiza numai prin faptul că Tatăl a dat pe singurul Său Fiu — „pe singurul tău, pe care-l iubești“ (Geneza 22.2). Și El L-a dat pe crucea de pe Golgota. „În aceasta este iubirea, nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci că El ne-a iubit și a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre“ (1 Ioan 4.10).

Cred că am înțeles ceva din necesitatea jertfelor înaintea lui Dumnezeu, că aceasta era singura cale pe care El putea lucra, arătând nu numai adevărul dreptății și slavei Sale, ci și dragostea și harul Său. În plus jertfa era singura posibilitate pentru oameni ca să scape de judecata veșnică. Această judecată trebuia s-o aducă peste om Dumnezeul cel drept, pentru că omul trăia în

răzvrătire față de El — nu numai că el făcea fapte păcătoase, ci pentru că el, prin originea sa din părinți păcătoși, era un păcătos și nu putea să stea în prezența lui Dumnezeu. El este lumină și în El nu este întuneric (1 Ioan 1.5).

Dacă nu punem în inimă principiile pe care le-am putut învăța în aceste locuri, atunci niciodată nu vom înțelege cu adevărat jertfele și niciodată nu vom putea înțelege cu inima noastră minunatele gânduri ale lui Dumnezeu care sunt descoperite în jertfe cu privire la Persoana și lucrarea Domnului Isus. Numai pe baza jertfei poate un om să vină la Dumnezeu. Când el, prin credință, ia pentru sine această jertfă și o aduce între Dumnezeu și el, știe că aceasta este de ajuns. Această jertfă este așa de minunată pentru Dumnezeu, încât pe baza ei, Dumnezeu va curăța cerurile și pământul și va binecuvânta cu binecuvântări veșnice. Orice credincios știe apoi că Dumnezeu Însuși a dat această jertfă, așa cum ne spune Ioan 3.16: de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“. Așa ne spune și Romani 5.8: „Dar Dumnezeu își arată dragostea Sa față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi!“

Aceasta este plinătatea Evangheliei, care din nefericire adeseori este puțin înțeleasă și de credincioși. Aceasta este Evanghelia, și numai prin ea, poate omul obține pacea cu Dumnezeu. Este deplină pace să știi că Dumnezeu a dat jertfa, jertfa desăvârșită, prin care omul este așezat din starea în care se găsește într-o stare nouă — putem spune că este scos din familia primului Adam și este așezat în familia celui de-al doilea Adam sau ultimul Adam, așa cum ne spune Coloseni 1.12-13: „... ne-a învrednicit să avem parte de moștenirea sfinților în lumină... și ne-a așezat în împărăția Fiului dragostei Lui“.

Capitolul 2

Marea Zi a Ispășirii (1)

„Și Domnul a vorbit lui Moise, după moartea celor doi fii ai lui Aaron, morți când s-au înfățișat înaintea Domnului. Și Domnul a zis lui Moise: „Vorbește fratelui tău Aaron să nu intre tot timpul în sfântul locaș, dincolo de perdea, înaintea copacului ispășirii care este pe chivot, ca să nu moară; căci deasupra copacului ispășirii Mă voi arăta în nor. Iată cum să intre Aaron în sfântul locaș: cu un vițel pentru jertfa pentru păcat și un berbec pentru arderea-de-tot. Să îmbrace cu tunica sfințită de in și să-și pună pe trup pantalonii de in; să se încingă cu brâul de in și să-și acopere capul cu mitra de in; acestea sunt veșmintele sfinte cu care el se va îmbrăca după ce își va spăla trupul în apă. Să ia, de la adunarea fiilor lui Israel, doi țapi pentru jertfa pentru păcat și un berbec pentru arderea-de-tot. Aaron să-și aducă vițelul pentru jertfa pentru păcat și să facă ispășire pentru el și pentru casa lui. Să ia cei doi țapi și să-i pună înaintea Domnului, la ușa cortului întâlnirii. Aaron să arunce sorți pentru cei doi țapi, un sorț pentru Domnul și un sorț pentru Azazel. Aaron să ia țapul care a ieșit la sorți pentru Domnul și să-l aducă jertfă pentru păcat. Iar țapul care a ieșit la sorți pentru Azazel să fie pus viu înaintea DOMNULUI, ca să facă ispășire pe el și să i se dea drumul în pustie, ca Azazel“ (Levitic 16.1-10).

Am văzut unele comunicări introductive pe care le-a dat Dumnezeu despre lucrarea de ispășire. Aceasta este calea normală pe care Dumnezeu ne împărtășește gândurile Sale. Ca un bun Învățător, El dă exemple, din care se pot învăța gândurile Sale - nu toate deodată; căci intelectul nostru, chiar și cel duhovnicesc, nu este capabil să înțeleagă plinătatea lucrării și Persoanei Domnului Isus. Principiul acesta se găsește exprimat în 1 Corinteni 13.12, unde se spune că noi cunoaștem acum numai în parte. Asta nu înseamnă că nu știm acum totul, ci că noi acum putem privi adevărul numai bucată după bucată. Eu, de exemplu, nu mă pot ocupa în același timp cu adevărul despre Adunare și cu lucrarea Domnului Isus de pe cruce. Noi aici ne putem ocupa totdeauna numai cu o parte a gândurilor lui Dumnezeu și mai târziu cu altă parte. Acesta este înțelesul cuvântului „în parte“.

Fiindcă lucrarea Domnului Isus de pe cruce și toate întrebările care au fost rezolvate prin aceasta și rezultatele acesteia sunt atât de profunde, Dumnezeu le-a descompus în părți și de fiecare dată lasă să se vadă o mică parte din acestea, pe care noi atunci putem s-o înțelegem, așa că în cele din urmă totuși avem întreaga lucrare înaintea noastră. Așa am văzut că Dumnezeu de la început a arătat anumite lucruri care sunt în legătură cu lucrarea Domnului Isus de pe cruce sau poate mai bine zis cu întrebarea: „Cum se poate apropia un om păcătos de Dumnezeu?“ Am citit în Geneza 4 că un om care este păcătos se poate apropia de Dumnezeu numai dacă el vine cu ceva care este după gândul lui Dumnezeu și în care ochii lui Dumnezeu își găsesc toată plăcerea. Aceasta deci trebuie să fie ceva ce nu stă în legătură cu păcatul și să fie fără vină înaintea lui Dumnezeu. Am văzut că Abel a adus din oile întâi-născute ale turmei lui și din grăsimea lor.

În al doilea rând, jertfa trebuia să vorbească despre o judecată săvârșită, despre moarte, căci Dumnezeu a spus că plata păcatului este moartea și că omul deci trebuie să moară sub judecată, căci este un păcătos. Singura nădejde de mântuire de această judecată era prin moarte.

Numai moartea altuia, a unui nevinovat, poate să facă posibil ca el să se apropie de Dumnezeu, fără ca să fie judecat.

Apoi am văzut în Geneza 8 cum Dumnezeu pe baza arderii-de-tot este gata să nu mai judece pe omul vinovat. După ce El a exercitat judecata prin marele potop, pe baza mirosului plăcut Dumnezeu spune: există har! De pe pământul acesta se înalță un miros plăcut, un miros care îmi dă liniște, așa că omului îi este posibil să viețuiască înaintea Mea fără ca să fie judecat. Și apoi, la începutul capitolului 9 se spune că Dumnezeu dă oamenilor să mănânce carne, așa că omul își va aminti mereu că el poate să trăiască numai pe baza morții unui altuia, a unui nevinovat. Pentru ca o viață de om să se mențină, trebuie să moară animale nevinovate.

În Geneza 22 am văzut mai departe că trebuia să fie un om care să moară și că un animal nu era de ajuns ca să aducă omului salvarea. Și Tatăl Însuși a dat pentru aceasta pe propriul Său Fiu preaiubit, în harul Său infinit.

Acum ajungem la Exod și la Levitic. Aici găsim în continuare explicații; și este foarte important că se găsesc aici și nu în Geneza. În Geneza avem toate „în principiu“, în timp ce în Exod și Levitic se vorbește anume despre răscumpărare. În legătură cu jertfele care au fost aduse Domnului, în Geneza nu se vorbește despre sânge. Numai unui popor care este salvat cu adevărat, care la adăpostul sângelui este sigur înaintea judecății și care este salvat de Dumnezeu Însuși și în mijlocul căruia putea să locuiască Dumnezeu - numai unui asemenea popor Dumnezeu putea să i Se descopere pe deplin, așa că ei puteau pătrunde în gândurile Lui.

Acesta este un principiu deosebit de important. Avem Cuvântul lui Dumnezeu, în care El Și-a descoperit toate gândurile. Însă aceste gânduri pot fi înțelese numai de cineva care a obținut o natură nouă și în care locuiește Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, Acela care face Cuvântul viu. Nici un om de pe pământ, care nu este adus la viață de Duhul Sfânt, nu poate înțelege Cuvântul lui Dumnezeu. Singurul lucru pe care l-ar putea el înțelege este faptul că este un păcătos.

Omul se poate apropia de Dumnezeu numai dacă aduce, ca și Abel, o jertfă care Îl satisface pe Dumnezeu. Și singurul lucru care îndeplinește această cerință este moartea unui nevinovat, a Domnului Isus. Altfel, omul nu poate înțelege nimic din Cuvântul lui Dumnezeu. Și, mai mult, chiar unul care este născut din nou, atâta timp cât nu are într-adevăr pace cu Dumnezeu, atâta timp cât el vede numai, așa cum avem în Exod 12, că Domnul Isus a murit pentru el, dar nu vede că Dumnezeu Însuși a dat Mielul și prin lucrarea Domnului Isus El este satisfăcut pe deplin încât are o pace statornică înaintea lui Dumnezeu, el nu poate înțelege Cuvântul. A avea pace cu Dumnezeu este mai mult decât numai a ști că păcatele îți sunt iertate. Înseamnă că eu știu că nu mai este nimic între Dumnezeu și mine, că totul este pe deplin în regulă și că pot veni liber la Dumnezeu. Îndată ce principiul acesta a fost înțeles - și în acest moment creștinul este și pecetluit cu Duhul Sfânt - atunci mintea lui este liberă să pătrundă gândurile lui Dumnezeu, iar Duhul Sfânt, care locuiește în el, face Cuvântul viu.

Domnul Isus vorbește în Ioan 4 și Ioan 7 despre „apa vie“, care este Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, însă făcut viu prin Duhul Sfânt, care locuiește în credincioși. Atunci Dumnezeu poate să-Și descopere inima și gândurile, fiind Cuvântul Său care a fost dat de Duhul Sfânt și poate fi înțeles de oricine este născut din nou. Numai cine este duhovnicesc poate înțelege ce spune Duhul Sfânt, așa cum ne învață destul de clar 1 Corinteni 2.

Așa înțelegem că învățăturile pe care le avem în Exod și în Levitic nu se găsesc în Geneza. Ele pot fi găsite numai după Exod 12 și 15, unde avem mielul și sângele mielului și unde poporul a trecut prin Marea Roșie și a fost adus la Dumnezeu. De fapt, numai după ce poporul a ajuns la Dumnezeu, pe Muntele Sinai, acolo Dumnezeu l-a proclamat ca popor al Său și a intrat în legământ cu el. Și de aceea vedem, după ce avem în partea a doua a cărții Exod construirea cortului din pustie, cum Dumnezeu își deschide inima chiar de la începutul cărții Levitic și descoperă gândurile Sale cu privire la Persoana și la lucrarea Domnului Isus, încât ai Săi, care sunt în legătură cu El, pot să pătrundă în gândurile Sale și să aibă părtașie cu El.

Spun aceasta ca să recunoaștem că gândurile pe care le avem aici, în Levitic 16, pot fi înțelese numai de credincioșii care au pace cu Dumnezeu și ca să vedem de ce întâlnim acest adevăr aici și nu în altă parte.

Aici ne este prezentată așadar Evanghelia, însă pentru credincioși și nu pentru necredincioși. Necredincioșii n-o pot înțelege, exceptând poate câteva gânduri, care se referă numai la începutul Evangheliei. Însă credincioșii trebuie să știe ce preț a fost plătit pentru salvarea lor și cât de mare este partea lor. Și chiar, cât de departe se extind consecințele lucrării Domnului, așa încât, bucurându-se de ele, au părtașie cu Tatăl și cu Fiul.

În acest capitol aflăm chiar de la început care este starea omului ca urmaș al lui Adam și starea în care eram în noi înșine. Este adevărat, în toate aceste lucruri vedem imagini ale lucrării Domnului Isus și în aranjarea cortului din pustie avem portrete ale lucrurilor cerești. În Evrei 9.23 ni se spune clar, că acel cort din pustie cu toate lucrurile lui este un tablou al lucrurilor cerești, iar în capitolul 9 și 10 găsim că marea Zi a Ispășirii este aici în Levitic 16 un tablou a ceea ce Domnul Isus a împlinit mai târziu pe cruce. Se poate mai bine spune: întreaga scrisoare către Evrei este o explicație dumnezeiască a Vechiului Testament și în mod deosebit a acestui capitol.

Însă când apoi va fi prezentat - chiar în tablouri - adevărul ispășirii, trebuie mai întâi să fie clarificat care este punctul de plecare al căilor lui Dumnezeu față de noi. Și aceasta o citim în versetul 1: „... după moartea celor doi fii ai lui Aaron, morți când s-au înfățișat înaintea Domnului“. Acești doi fii mai în vârstă ai lui Aaron au fost sfințiți ca preoți (capitolul 8 și 9) și unul din ei trebuia să devină, după Aaron, mare preot. Erau oamenii pe care Dumnezeu i-a ales din poporul Său, ca ei să ocupe acest loc deosebit. Israel era poporul ales al lui Dumnezeu. Levi era seminția care era pusă deoparte din Israel, ca să facă slujba în legătură cu cortul din pustie, iar casa lui Aaron a fost aleasă din seminția lui Levi ca să exercite slujba de preot în cortul din pustie. Însă pe când cei doi fii mai mari îndeplineau pentru prima dată această misiune deosebită, executarea slujbei de preot, au murit în judecata lui Dumnezeu. Ce dovadă despre starea omului! Omul cel mai ales, în poziția cea mai înaltă pe care putea s-o dea Dumnezeu, care mai mult decât toți ceilalți a fost pus deoparte pentru Dumnezeu, nu se putea apropia de Dumnezeu, fără să moară. După întâmplarea aceasta, lui Aaron trebuia să i se spună „să nu intre tot timpul în sfântul locaș, dincolo de perdea, înaintea copacului ispășirii care este pe chivot, ca să nu moară“. Aceasta arată clar care este starea omului și ce prăpastie trebuia să fie între om și Dumnezeu. Totuși Dumnezeu nu dorește ca omul să moară, ci să aibă părtășie cu El. Acesta este scopul lucrării Domnului Hristos pe cruce. În 1 Petru 3.18 citim: „Hristos de asemenea a suferit o singură dată pentru păcătoși, Cel Drept pentru cei nedreți, ca să ne aducă la Dumnezeu“. Aceleași adevăruri le arată și Evrei 10.19. Calea spre Dumnezeu este acum deschisă și noi suntem îndemnați să intrăm înăuntru.

În Levitic 16 se spune clar, de ce noi nu suntem judecați, ca Nadab și Abihu, și cu ce drept putem să ne apropiem de Dumnezeu.

Însă mai este ceva, la care oamenii - și noi - ne gândim puțin, anume că, chiar dacă este vorba de relațiile dintre Dumnezeu și oameni, această problemă are două părți; partea omului și partea lui Dumnezeu. Acesta este un punct deosebit de însemnat. Când un păcătos vine la Dumnezeu, când înțelege că el este un păcătos pierdut, atunci în mod normal el nu se gândește la partea lui Dumnezeu, se gândește numai la sine; el simte că îi trebuie iertarea păcatelor, fiindcă el este obiectul judecății lui Dumnezeu. El are nevoie de har, de iertare și el vine la Dumnezeu ca să le obțină.

Însă mai este un punct care trebuie rezolvat și care se referă la partea lui Dumnezeu, cum vedem în Levitic 16.7-10: „Să ia cei doi țapi și să-i pună înaintea Domnului, la ușa cortului întâlnirii. Aaron să arunce sorții pentru cei doi țapi: un sorț pentru Domnul și un sorț pentru Azazel. Aaron să ia țapul care a ieșit la sorți pentru Domnul și să-l aducă jertfă pentru păcat. Iar țapul care a ieșit la sorți pentru Azazel să fie pus viu înaintea Domnului, ca să facă ispășire pe el și să i se dea drumul în pustie, ca Azazel“.

Dacă aici este vorba de ispășire, atunci vedem că din cei doi țapi, care împreună reprezentau jertfa pentru păcat, primul era pentru Domnul; mai întâi trebuia tratată această parte. Și dacă ne gândim bine, reiese clar că nu se putea să fie altfel. Mai întâi trebuie deschis drumul pe care Dumnezeu să poată lucra în har; altfel nu se putea da nici o iertare, nici măcar pentru un singur păcătos.

Cu privire la căderea în păcat (Geneza 3), de cele mai multe ori nu gândim mai mult decât că Adam și Eva au păcătuțit, ei au călcat porunca lui Dumnezeu și așa ei au devenit păcătoși și trebuie să obțină plata pentru păcatele lor. Duhovnicește ei au murit imediat, trupește mai târziu.

Ei sunt așezați în stare de moarte și, dacă ei nu ar fi strămutați din această stare, ei ar fi pierduți pentru veșnicie.

Aceasta însă nu era totul. Ei au făcut mult mai mult, lucruri care sunt mult mai îngrozitoare ca acela că au călcat o poruncă. Așa cum am văzut, șarpele a venit la Eva și i-a zis: Cuvântul lui Dumnezeu este o minciună și Dumnezeu nu vă iubește, ci El este nedrept față de voi.

Eva nu l-a contrazis pe Satan, ci l-a crezut. Faptele ei au dovedit lucrul acesta. Dacă ea ar fi crezut Cuvântul lui Dumnezeu, că ei vor muri când vor mânca din aceste roade, nu numai trupește ci și duhovnicește - credeți că atunci ar fi mâncat din ele? Și aceasta este cel mai rău, nu numai că omul a călcat porunca lui Dumnezeu, ci că el a crezut minciuna lui Satan. Omul a dezonorat pe Dumnezeu, a nesocotit slava Lui; fapte infinite mai grave decât că Adam și Eva au călcat porunca lui Dumnezeu.

Dumnezeu ar fi putut ușor dovedi că ce a spus El este adevărat. Dacă Adam și Eva ar fi murit trupește în aceste zile, atunci ar fi fost clar pentru întreaga creație, pentru toți îngerii, că șarpele a mințit. Dumnezeu ar fi dovedit atunci imediat, că El este un Dumnezeu drept și sfânt. Un Dumnezeu drept trebuie să pedepsească păcatul; și dacă Adam și Eva ar fi murit imediat și ar fi fost aruncați în iad, atunci Dumnezeu ar fi arătat că El nu poate avea părtașie cu ceva care nu este sfânt.

Însă pentru totdeauna, în toată veșnicia, ar fi rămas semn de întrebare asupra faptului: Dumnezeu este sau nu Iubire?

Nu s-ar fi dat nici un răspuns la această întrebare. Dar Dumnezeu este iubire și tocmai de aceea El nu putea omorî pe oameni. Totuși El trebuia să-i judece. Dragostea Sa însă cerea ca să fie o ieșire, în care El să poată dovedi dreptatea și sfințenia Sa, la care El să arate totodată cât de adevărat era Cuvântul Său. Dumnezeu trebuia să Se arate ceea ce El este. El nu poate fi necredincios, nici chiar față de Sine Însuși. El a putut dovedi că este dragoste și, pentru ca inima Sa să fie satisfăcută, așa că acest om vinovat Adam și această femeie vinovată Eva, care L-au dezonorat așa de mult, să nu piară totuși imediat pentru veșnicie, ci, mai mult, să primească binecuvântări. Dumnezeu, care este iubire, dorea să salveze această creatură păcătoasă.

Acum înțelegem că abia numai după ce cerințele sfinte ale naturii dumnezeiești erau satisfăcute, putea să fie deschis un drum pe care Dumnezeu putea fi îndurător cu cel păcătos. Și aceasta o găsim în Levitic 16, în primul țăp, care este pentru Dumnezeu. Nu omul are să judece ce poate satisface pe Dumnezeu, ci aceasta o poate hotărî numai Dumnezeu.

În primele capitole din Levitic citim că atunci când o persoană aducea ca jertfă personală o ardere-de-tot, o jertfă de mâncare sau o jertfă de mulțumire, mai târziu chiar o jertfă pentru păcat sau pentru vină, în anumite cazuri el se putea abate de la regula normală și să dea mai puțin. Însă atunci când e vorba de onoarea lui Dumnezeu, nici un om nu poate hotărî ce este de ajuns. Se arată clar ce accent mare se pune pe faptul că Dumnezeu hotărăște: jertfa pentru păcat să fie din doi țăpi; însă primul era pentru El; și chiar mai mult, țăpul care era pentru El nu se putea să fie hotărât de Moise sau de Aaron, ci așa cum am citit aici: „Aaron să arunce sorții pentru cei doi țăpi, un sorț pentru Domnul și un sorț pentru Azazel“. Cine putea hotărî, cine putea socoti, cine putea judeca real ce era necesar pentru restaurarea slavei mărețe jignite a lui Dumnezeu, decât numai Dumnezeu Însuși? Înțelegem astfel că acesta trebuia să fie cel mai important lucru pe care Domnul Isus avea să-l restabilească prin lucrarea Sa.

Gândesc că mulți dintre noi - eu în orice caz - în mod sigur au avut odată greutăți cu ceea ce vedem în Exod 21.5, unde sclavul evreu spune: „Eu iubesc pe stăpânul meu, pe soția mea și pe copiii mei, eu nu vreau să fiu liber“. Stăpânul său este numit primul acolo. În Noul Testament noi citim expresii minunate despre dragostea Domnului în legătură cu noi. Cine nu cunoaște aceste expresii din Efeseni 5.2, că El ne-a iubit, apoi versetul 25, că El a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine pentru ea? Cine n-a gândit în inima lui asupra acestui verset minunat din Galateni 2.20: „... Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine“? Minunat, să

gândești că Domnul Isus a venit pe acest pământ și a fost aici 33 de ani, că El a mers și a murit la cruce, pentru că m-a iubit și m-a păstrat totdeauna în inima Sa. El S-a gândit totdeauna la mine, pe când a mers pe acest drum și când El a plătit prețul pentru salvarea și sfințirea mea. El S-a gândit la mine și la fiecare din noi, care aparținem Adunării lui Dumnezeu, și la Adunarea însăși!

Însă, așa cum spune Exod 21, stăpânul său este numit mai întâi și aceasta este ceea ce găsim aici. El a iubit de asemenea pe Tatăl Său și, ca om, a iubit pe Dumnezeu Său și, ceea ce era necesar pentru Dumnezeu, ceea ce trebuia făcut pentru Dumnezeu era pentru El pe planul cel mai de sus. El a iubit pe Tatăl Său și El S-a dus să săvârșească lucrarea pentru El. El a iubit Adunarea și El a înfăptuit lucrarea pentru ea, așa ca eu să pot fi salvat. Însă Dumnezeu a ocupat locul întâi și noi înțelegem că nu era posibil să fie altfel.

Apoi înțelegem ceea ce ne este prezentat aici și ceea ce face ca Evanghelia să fie așa de măreață. Și nouă ne devine clar cât de mare este harul și bunătatea lui Dumnezeu și cum este posibil - mă gândesc la versetele minunate din 2 Corinteni 5.19 și 20 - că Dumnezeu trimite acum pe slujitorii Săi la toți oamenii ca să-i roage fierbinte: veniți să vă împăcați cu Mine! Marele Dumnezeu roagă din cer pe oameni, pe aceia care au dus pe Fiul Său la cruce și L-au ucis acolo, aceia care I-au făcut o cunună de spini, L-au bătut, blestemat - veniți să vă împăcați cu Mine! El ne îndreaptă spre cruce și spune: pe Acela care nu a cunoscut păcat, L-am făcut păcat pentru voi, pentru ca voi să deveniți dreptatea Mea în El. Aceasta o putem înțelege numai dacă ne cufundăm în ceea ce a fost lucrarea Domnul Isus pentru Dumnezeu și cum L-a preamărit jertfirea Lui pe cruce.

„Și să înjunghie țapul adus ca jertfă pentru păcat pentru popor și să-i ducă sângele dincolo de perdea. Cu sângele acesta să facă întocmai cum a făcut cu sângele vițelului, să-l stropească spre copacul ispășirii și înaintea copacului ispășirii. Astfel să facă ispășire pentru sfântul locaș...” (Levitic 16.15). Vedem aici, așa cum am spus, partea lucrării Domnului de pe cruce, care stă în legătură cu cerințele sfinte ale lui Dumnezeu, cu slava Sa jignită. Această jertfă care trebuia adusă, trebuia să fie desăvârșită, fără defect și noi știm cine a fost Jertfa adevărată. „Sfântul care se va naște va fi numit Fiul lui Dumnezeu“, spune îngerul Măriei în Luca 1.35, iar Duhul Sfânt spune prin apostolul Pavel: „Pe Cel care nu a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi“ (2 Corinteni 5.21). În 1 Petru 2.22 citim că El nu a făcut nici un păcat și în epistola către Evrei ni se spune că El a fost asemenea nouă în totul, afară de păcat. El era cu adevărat ceea ce găsim în Levitic 2, făina fină din jertfa de mâncare, rodul pământului. El era adevăratul om, așa cum ne spune Galateni 4.4, „născut din femeie“, adevăratul om, Adam. Cel dintâi Adam nu este născut dintr-o femeie. Domnul Isus însă a luat naștere prin Duhul Sfânt și, cu toate că El a fost de asemenea om adevărat, tot așa de adevărat cum suntem noi, cu un suflet omenesc, un duh omenesc și un trup omenesc, El era fără păcat. Aceasta era jertfa descrisă în Levitic 16.

Și apoi vedem acest om aici pe pământ. Dumnezeu a spus despre om în Geneza 6, înainte de potop și în capitolul 8, după potop: „Toate întocmirile gândurilor inimii sale sunt numai rău“. Aceasta era starea oamenilor. În Psalmul 14, Cuvântul lui Dumnezeu spune iarăși: „Căci nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar“, iar în Romani 3.10-12: „Nu este nici un om drept, nici unul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere, nu este nici unul care să caute pe Dumnezeu. Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebniți.“ Dumnezeu a dovedit har, prin faptul că nu a condamnat imediat pe oameni, ci i-a lăsat pe pământ și le-a arătat îndurare. Care a fost însă rezultatul? Patru mii de ani a căutat Dumnezeu mereu, dacă este vreunul care să nu-L dezonoreze așa cum a făcut Adam, ci să-L onoreze, dar nu a găsit nici unul. „Căci nu este nici unul care să caute pe Dumnezeu“. Omul L-a dezonorat și nu a fost nici un om care să-L preamărească. Toți caută foloasele lor proprii, toți sunt nefolositori. Așa cum ne spune Coloseni 1.16, El care a creat totul pentru Sine, trebuia să spună: Sunt nefolositori, nu pot să-i folosesc la nimic.

Și apoi, după 4000 de ani, după sutele de milioane de oameni care au trăit pe pământ, a venit un alt Om, un adevărat Om, însă Unul care a spus; „Eu vin, Dumnezeule, ca să fac voia Ta“. Punctul Său de plecare era să fie numai ascultător, să slăvească numai pe Dumnezeu. Este atunci o minune că cerul S-a deschis și îngerii slăveau și ziceau: „Pace pe pământ, între oameni bună

plăcere“? După 4000 de ani, era acolo pentru prima dată un Om, asupra căruia Dumnezeu privea cu plăcere și îngerii puteau să jubileze de bucurie.

Acest Om a crescut, a fost acceptat de Dumnezeu și de oameni. El a mers pe calea Sa 33 de ani și El putea spune: „Mâncarea Mea este să fac voia Aceluia care M-a trimis“. El putea spune lui Dumnezeu: „Eu știam că Tu totdeauna Mă ascuți“ (Ioan 11.46) și „... El nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut“ (Ioan 8.29). Minunat Om! Noi auzim mărturia Tatălui, când El a trecut, prin botez, alături de rămășița credincioasă a lui Israel, care au fost botezați cu botezul pocăinței pentru iertarea păcatelor. Aceasta apărea așa ca și cum El S-ar fi căit, ca să primească iertarea păcatelor! Atunci S-a deschis cerul și, după 30 de ani de când El venise pe pământ, Dumnezeu spune: „Tu ești Fiul Meu Preaiubit, în Tine Mi-am găsit plăcerea“. Și trei ani mai târziu, la sfârșitul lucrării Sale, cerurile s-au deschis iarăși, pe muntele schimbării la față, și Dumnezeu spune din nou: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea; de El să ascultați“.

Și apoi El merge la cruce. El a fost ascultător „până la moarte și încă moarte pe cruce“. El a fost așa de ascultător, încât El a făcut voia lui Dumnezeu, chiar dacă trebuia să plângă: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ Nu cunoaștem noi acest strigăt din Matei 27 și din Psalmul 22? El era singurul care putea să strige așa. Niciodată Dumnezeu nu a părăsit vreun om. Niciodată n-a putut spune un om lui Dumnezeu: „Dumnezeul meu, pentru ce M-ai părăsit?“ Dacă Dumnezeu ar fi părăsit vreun om, El ar fi avut motive destule pentru a face aceasta, pentru că fiecare om este un păcătos. Însă acest Om de aici a preamărit pe Dumnezeu în toată viața Sa. El a fost totdeauna ascultător. El a făcut numai ceea ce I-a poruncit Dumnezeu, iar această ascultare L-a dus la cruce. Și acolo, la cruce, El, Cel curat, Cel sfânt, Omul ascultător, a fost părăsit de Dumnezeu! El trebuia să spună: „în Tine se încredeau părinții noștri, se încredeau și-i salvai... Dar Eu sunt vierme...“ El însă a fost ascultător până la moartea pe cruce. Acolo Dumnezeu a pus păcatele mele asupra Lui și păcatele tuturor acelor care vor crede în El. Nu ne vom ocupa de aceasta acum, dar vreau s-o amintesc. Din ascultare, Domnul a luat asupra Sa păcatele tuturor acelor care vor crede în El. Nu este vorba aici de dragostea Sa față de noi, ci de ceea ce El a făcut din ascultare față de Dumnezeu. Și El a purtat păcatele, așa că Dumnezeu putea să le judece și astfel Dumnezeu să descopere dragostea Sa oamenilor păcătoși, după ce dreptatea Sa a fost satisfăcută. Și Domnul nu S-a opus.

Apoi, pe când El atârna pe cruce încărcat cu păcatele mele și păcatele tuturor acelor care cunosc pe Domnul și El trebuia să strige: „M-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile mele,... sunt mai multe decât perii capului Meu“ (Psalmul 40.12), apoi El spune: „Totuși Tu ești Cel Sfânt, Tu care locuiești în mijlocul laudelor lui Israel“ (Psalmul 22.3). Și în acest moment El - acum ajungem de fapt deja la arderea-de-tot - a preamărit pe Dumnezeu și Dumnezeu a fost descoperit așa cum niciodată nu a fost și niciodată nu va mai fi descoperit. Pe când El purta acolo pe cruce păcatele mele și a fost făcut păcat pentru mine și a strigat; „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ și: „Mă afund în noroi adânc și nu Mă pot tine“ (Psalmul 69.2), când a strigat că L-au ajuns fărădelegile, în acest moment El a arătat că șarpele a mințit și Adam și Eva au crezut o minciună. Acolo El a dovedit cât de adevărat este Cuvântul lui Dumnezeu: „plata păcatului este moartea“. El a murit pe când purta păcatele mele și a fost făcut păcat pentru mine. Acolo El a dovedit cât este de drept Dumnezeu. Dumnezeu nu a micșorat judecata pe care El, Cel Preaiubit, a purtat-o. El a purtat judecata în toată plinătatea, așa cum ar fi trebuit s-o port eu.

Acolo El a dovedit cât este de sfânt Dumnezeu. Dumnezeu L-a lăsat singur pe Acela despre care spusese: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care îmi găsesc plăcerea“. Acesta trebuia acum să strige: „Pentru ce M-ai părăsit?“ Și cum a dovedit El acolo că Dumnezeu este dragoste! Dacă aceasta s-a putut vedea în cei 4000 de ani numai în chip acoperit, cum a fost dragostea aceasta descoperită la cruce! Romani 5.8 ne spune: „Dumnezeu Își arată dragostea Sa față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“. Dacă Satan ar zice acum către noi că Dumnezeu nu este dragoste, noi i-am arăta spre cruce și am zice: Un Dumnezeu care dă pe singurul Său Fiu pentru păcătoși, îl dă la cruce pentru faptele de nimic și care judecă pe Fiul în locul acestor păcătoși, este acesta un Dumnezeu care nu iubește?

Vedem acolo cum Domnul Isus tocmai în momentul când El din ascultare față de Dumnezeu, este judecat și atârnat acolo, singur, părăsit de Dumnezeu și lepădat de toată creația, că El preamărește pe Dumnezeu - și era un Om care a făcut aceasta! Așa putea spune Domnul Isus în Ioan 13.31, că Fiul Omului a preamărit pe Dumnezeu și că Dumnezeu Îl va preamări pe El. Un om a dezonorat pe Dumnezeu, Adam și Eva, apoi un Om L-a preamărit.

Însă acest Om venit din cer a făcut mult mai mult decât să restabilească ceea ce Adam și Eva au stricat. El nu a arătat numai că șarpele a mințit, ci El a făcut așa fel că întreaga creație, îngerii, sunt uimiți de descoperirea lui Dumnezeu Însuși. Înainte ca Domnul Isus să fi fost pe pământ, Dumnezeu n-a fost niciodată descoperit deplin (Ioan 1.18). Cu tot respectul spus, Domnul Isus a luat păcatul ca o cauză ca să preamărească mai mult pe Dumnezeu, decât El a fost slăvit până acum și ar putea vreodată fi slăvit, dacă n-ar fi venit păcatul. Tocmai această grozăvie pe care au făcut-o oamenii și care a dezonorat așa de mult pe Dumnezeu, păcatul era cauza pentru care Dumnezeu a fost preamărit, încât la sfârșit Dumnezeu este mai mult preamărit printr-un Om, decât a fost odată dezonorat printr-un om. Și Dumnezeu în dreptatea Lui a devenit un datornic față de oameni. El nu mai este un Dumnezeu care trebuie să pretindă, să ceară ca omul care L-a jignit așa de mult să fie judecat, ci un Dumnezeu a cărui dreptate cere ca omul să poată obține iertare; căci un Om, Isus Hristos L-a slăvit nespun de mult.

Baza pentru aceasta o găsim aici: sângele a fost stropit pe capacul ispășirii. Acest capac al ispășirii este capacul chivotului (lada legământului) în care erau tablele legii; și deasupra erau heruvimii; acolo era scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Heruvimii în Vechiul Testament sunt executorii judecării lui Dumnezeu. Ei priveau asupra Legii, cerințele sfinte ale lui Dumnezeu față de oamenii de pe pământ și unde ei vedeau că aceste cerințe nu au fost realizate niciodată de vreun om, ele puteau numai să ceară judecată. Scaunul de domnie era un scaun al judecării. Acolo a fost adus sângele, care spunea heruvimilor: judecata a fost executată! Plata păcatului este moartea. Sângele însă vorbește de faptul că s-a dat o viață. În capitolul 17.11 din Levitic găsim că în sânge este ispășirea. Viața este în sânge, așa că sângele spune heruvimilor că s-a dat viața și dreptatea lui Dumnezeu este satisfăcută. În al doilea rând, însă, sângele vorbește despre Persoana aceea, acest Om minunat, care a slăvit pe Dumnezeu în moartea Sa, așa cum Dumnezeu niciodată n-a fost, încât atunci când heruvimii privesc spre chivot, ei nu mai văd cerințele legii, ci sângele, care vorbește despre Acela prin care Dumnezeu a fost slăvit.

Heruvimii, care sunt uneltele dreptății lui Dumnezeu, pot acum să spună: omul poate obține ceva. Dumnezeu poate binecuvânta pe oameni, căci El a fost slăvit prin Acest om. Cum ar putea un Dumnezeu drept să refuze ca omul să poată fi binecuvântat acum? Tocmai aceasta ne spune Duhul Sfânt în Ioan 3.16, în 2 Corinteni 5.18-21 și în 1 Timotei 2.3-7. Acolo este un Dumnezeu care vrea ca oamenii să fie salvați și să vină la cunoștința adevărului, un Dumnezeu care a fost slăvit prin lucrarea Domnului Isus. Domnul Isus Se plânge în Psalmi: „Trebuie să dau înapoi ceea ce n-am furat“. Și El a dat înapoi, așa că Dumnezeu poate spune liber, tuturor oamenilor de pe pământ: Eu vreau să dovedesc har, Eu vreau să vă aduc la Mine, Eu vreau să vă binecuvânteze.

Dar pentru aceasta trebuia să se petreacă ceva în oameni, cum vedem în cel de-al doilea țap. Însă cu privire la Evanghelie, vedem aici baza. Dumnezeu poate acum în mod drept să ofere har oricărui om, așa că este adevărat ceea ce stă scris în 1 Ioan 1.9: „Dacă ne recunoaștem păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate“. Cu alte cuvinte, când un om ar veni împreună cu Domnul Isus la Dumnezeu și Dumnezeu l-ar respinge, atunci Dumnezeu ar fi nedrept. Dumnezeu este drept când El ne iartă păcatele și ne curățește de orice nedreptate, pentru că Omul Isus Hristos L-a slăvit, așa cum Domnul Însuși spune în Ioan 13.31: „Acum Fiul Omului a fost preamărit și Dumnezeu a fost preamărit în El“... și cum spune El în Ioan 17: „Eu Te-am preamărit pe pământ;... și acum, Tată, preamărește-Mă la Tine Însuși cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea“. Dumnezeu nu a refuzat lucrul acesta, căci Dumnezeu este drept. Credeți că atunci când Domnul Isus a venit cu mine la Dumnezeu și a zis: acesta trebuie să aibă parte cu Mine în slavă!, că dreptatea lui Dumnezeu a spus; „nu se poate“? Nu, dreptatea lui Dumnezeu spune: cu privire la acesta, El are un drept. Aici avem baza Evangheliei.

Prin Evanghelie, Dumnezeu oferă acum har, prin solii Săi, fiecărui om de pe pământ, pentru că El trimite pe ai Săi la păcătoșii pierduți și îi roagă: Vino să te împaci cu mine!

Normal, atunci trebuie să se petreacă ceva cu el. Acesta este al doilea lucru. Un om nu poate veni în prezența lui Dumnezeu așa cum este el. Dumnezeu este lumină și în El nu este întuneric. Poate un om, care este întuneric - aceasta o spune scrisoarea către Efeseni despre necredincioși - să stea în prezența lui Dumnezeu, care este lumină și în care nu este întuneric? Poate un om, care este în întuneric, să fie fericit în lumină? Ar putea un om, care are o natură păcătoasă, care nu poate face nimic altceva și nu vrea nimic altceva, decât să păcătuiască, care necinstește pe Dumnezeu și vrea să facă numai voia sa proprie, poate deci un om nenăscut din nou, unul, care deci nu are o natură nouă, să fie vreodată fericit în cer, într-un loc unde nu este păcat, unde el niciodată nu va putea face ceea ce el iubește să facă, unde nu se găsește nimic din ceea ce iubește el? Căci acolo toate vorbesc despre slava lui Dumnezeu, acolo totul este în concordanță cu Dumnezeu, pe care el Îl urăște. Nu, ar fi imposibil! Vedem că trebuia să se întâmple ceva și la om, făcând abstracție de faptul că dreptatea lui Dumnezeu cere ca fiecare om în parte să fie curățit și eliberat de judecată.

Însă aceasta nu este tema noastră de acum. Să revenim pe scurt la prima parte a capitolului. Am văzut că Aaron trebuia să vină în felul acesta în locul Sfânt: „Să se îmbrace cu tunica sfințită“ de in și să-și pună pe trup pantalonii de in; să se încingă cu brâul de in și să-și acopere capul cu turbanul de in; acestea sunt veșmintele sfinte cu care se va îmbrăca el, după ce își va spăla trupul în apă“ (Levitic 16.4). Faptul acesta este foarte important în legătură cu tema noastră. Am văzut că nu numai jertfa este un tablou al Domnului Isus, ci și altarul, pe care se aducea jertfa. Domnul Isus Însuși spune în Matei 23 că darurile sunt sfințite prin altar și că altarul însuși este mai important decât jertfa. Cu toate că ambele vorbesc despre Domnul Isus, acestea nu se referă la valoarea Persoanei Sale, ci la ceea ce se exprimă despre Persoana și lucrarea Lui.

Însă aici vedem că Domnul Isus este nu numai jertfa și altarul, ci că El este și Preotul care face lucrarea, înjunghie jertfa și duce sângele înăuntru. Aceasta este o realitate minunată. În Geneza găsim totdeauna pe jertfitor, aici însă avem pe preot. În Geneza 8 găsim că arderea-de-tot era legată cu altarul și că altarul sfințea jertfa. Domnul Isus este altarul și dreptatea Sa practică făcea lucrarea de pe cruce așa de prețioasă. Când însă este vorba de o adevărată jertfă pentru păcat, nu întâlnim nici un altar. Prin expresia „o adevărată jertfă pentru păcat“ înțeleg o jertfă pentru păcat al cărei sânge era adus în Locul Sfânt. O adevărată jertfă pentru păcat vorbește despre judecata lui Dumnezeu asupra păcatelor noastre și păcatului nostru și aceasta nu poate fi legată de un altar. Păcatul este cu totul urâcios pentru Dumnezeu. De aceea la jertfa pentru păcat noi nu găsim nici un altar, ci un preot, un alt simbol al Domnului Isus. Vedem că în lucrarea Domnului Isus toate lucrurile sunt desăvârșite și toate lucrează împreună ca să facă această jertfă minunată de măreață pentru Dumnezeu. El era o Persoană minunată și El a purtat păcatul meu în judecată. El a înfăptuit lucrarea pe deplin, însă El Însuși era așa de prețios și El S-a jertfit pe Sine Însuși - nu numai că Dumnezeu L-a dat, ci și El S-a jertfit de bunăvoie, așa cum spune în Ioan 10: „Nimeni nu-Mi ia viața, ci Eu o dau singur. Am putere s-o dau și am putere s-o iau“. Așa o vedem noi aici în chip simbolic, vorbind despre Aaron ca preot.

În legătură cu aceasta este o întrebare care deseori vine în inima tinerilor și poate chiar și a credincioșilor bătrâni. În Epistola către Evrei se spune că Domnul Isus a devenit preot abia în cer. Când el a plecat la cer, Dumnezeu I-a zis: „Tu ești Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec“. Așa are loc preoția Domnului Isus și exercitarea preoției abia după ce Domnul este în ceruri.

În Evrei 2.17, însă se spune că Domnul Isus trebuia să fie un Mare Preot milos și credincios, ca să facă ispășire pentru păcatele poporului. Vedem deci o excepție de la preoția normală, pe care Domnul Isus o exercită acum, după ce El a plecat în cer. Și de aceea găsim aici și că Aaron nu poartă veșmintele sale obișnuite de preot, acelea pe care le găsim și în Exod 28 și în Levitic 8. Aici, marele preot poartă îmbrăcăminte deosebită, care avea voie să fie purtată numai în această

zi, dar care vorbește despre ceea ce era Domnul Isus în Sine Însuși. Avem aici o tunică sfântă de in, iar Apocalipsa 19 ne spune că inul este un simbol al faptelor drepte, așa că aceasta de aici vorbește despre ceea ce era Domnul Isus în viața Sa pe pământ, că El era desăvârșit de drept, că toate faptele Sale, cuvintele Sale și gândurile Sale erau drepte înaintea lui Dumnezeu. Și mai mult decât aceasta, Aaron trebuia să-și spele trupul în apă. Apa ne vorbește despre Cuvântul lui Dumnezeu în puterea sa curățitoare. Pentru ca să fie un adevărat simbol al Domnului Isus, el trebuia să fie curățit de fiecare murdărie.

Vedem deci aici, lucrarea Domnului Isus. El este jertfa, o jertfă desăvârșită. Și aceasta este adusă de un Preot, care în toată descoperirea Sa era drept. Noi știm că în imaginile Scripturii, îmbrăcămintea vorbește despre ceea ce noi prezentăm în afară, despre comportarea vieții noastre, faptele noastre, cuvintele noastre, pașii noștri, așa cum spune proverbul: hainele fac pe om. Și este adevărat; omul care mă vede, vede hainele mele și așa vorbesc hainele, în imaginile Scripturii, despre comportarea mea exterioară. Așa era deci Acela care El Însuși a adus jertfa, Domnul Isus, în toată descoperirea Sa aici pe pământ, în concordanță deplină cu sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu, așa că din orice parte am privi lucrarea Domnului Isus de pe Golgota, totul era desăvârșit, totul era numai ca să poată satisface inima lui Dumnezeu. Și toate acestea împreună făceau valoarea jertfei pentru Dumnezeu, pe baza căreia El astăzi poate să reverse harul Său și să-L vestească tuturor.

Ce realitate minunată! Marele și puternicul Dumnezeu, care a fost așa de jignit de oameni și zilnic este jignit de ei, care zilnic este defăimat de oameni, îi roagă: Veniți să ne împăcăm! El nu spune: Voi, dacă vreți să vă salvați, atunci puteți veni la Mine și, dacă ați cerut mult timp, atunci poate că voi fi îndurător. - Un evanghelist a spus așa cu câțiva ani în urmă surorii mele; ea era sub povara păcatelor și ea a vorbit cu un evanghelist, care i-a zis: Roagă-te lui Dumnezeu mult și atunci vei primi iertare deplină. - Însă Evanghelia nu spune așa, ea spune că Dumnezeu iubește pe păcătoși și îi „roagă“ să vină la El, ca El să-i poată salva și ierta și să le poată schimba sentimentul de dușmănie față de El. Vino să te împaci cu Mine! Nu este aceasta o realitate minunată? Aceasta este lucrarea de care noi, ca niște copii ai lui Dumnezeu, avem parte. Baza este lucrarea pe care Domnul Isus a făcut-o, Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit, atunci când S-a dat pe Sine pentru mine. Nu încălzește aceasta inimile noastre?

Capitolul 3

Marea Zi a Ispășirii (2)

„Aaron să-și aducă vițelul jertfei pentru păcat, care este pentru el însuși și să facă ispășire pentru el și pentru casa lui. Să-și înjunghie vițelul pentru jertfa lui pentru păcat. Să ia o cădelniță plină cu cărbuni aprinși de pe altarul dinaintea Domnului și doi pumni de tămâie aromată pisată mărunt; să ducă aceste lucruri dincolo de perdea; să pună tămâie pe foc înaintea Domnului, pentru ca norul de fum de tămâie să acopere capacul ispășirii de pe chivotul mărturiei, ca să nu moară. Să ia din sângele vițelului și să stropească el însuși cu degetul pe partea dinainte a capacului ispășirii, spre răsărit; să stropească din sânge de șapte ori cu degetul lui înaintea capacului ispășirii. Să înjunghie țapul adus ca jertfă pentru păcat pentru popor și să-i ducă sângele dincolo de perdea. Cu sângele acesta să facă întocmai cum a făcut cu sângele vițelului, să stropească spre capacul ispășirii și înaintea capacului ispășirii. Astfel să facă ispășire pentru sfântul locaș, pentru necurățeniile fiilor lui Israel și pentru călcările de lege, prin care ei au păcătuit. Să facă la fel pentru cortul întâlnirii, care este cu ei în mijlocul necurățeniilor lor. Să nu fie nimeni în cortul întâlnirii când va intra Aaron să facă ispășirea în sfântul locaș, până va ieși din el. Să facă ispășire pentru el însuși și pentru casa lui și pentru toată adunarea lui Israel. După ce va ieși, să se ducă la altarul care este înaintea DOMNULUI și să facă ispășire pentru el; să ia din sângele vițelului și țapului și să pună pe carnele altarului de jur împrejur. Să stropească pe altar cu degetul lui de șapte ori din sânge și astfel să-l curețe și să-l sfințească de necurățeniile fiilor lui Israel.“ (Levitic 16.11-19)

Ne-am ocupat de primul țap care era pentru Domnul. Însă în primele versete și aici vedem că nu era adus un animal ca jertfă pentru păcat, ci trei. Era un vițel de jertfă pentru păcat pentru Aaron și casa lui și o jertfă pentru păcat pentru popor, subîmpărțită în doi țapi. Normal nu este așa, că Domnul Isus a murit odată pentru aceia care sunt reprezentanți prin Aaron și casa lui și altădată pentru poporul Israel. Tot ceea ce ne este prezentat aici în aceste jertfe este cuprins într-o singură lucrare, aceea pe care Domnul Isus a săvârșit-o, a împlinit-o pe cruce.

Aceste imagini însă ne dau informații prețioase cu privire la destinația lucrării și la însemnătatea pe care o are ea pentru fiecare om. Vedem aici clar o diferență între cei care aparțineau casei lui Aaron și aceia care aparțineau poporului Israel. Desigur, lucrarea Domnului Isus de pe cruce este și pentru Israel. Ne place să citim Isaia 53, un capitol minunat și îi putem folosi expresiile, pentru noi - trebuie însă să observăm că ele nu sunt scrise pentru noi, ci sunt cuvintele pe care le va spune rămășița lui Israel, când Domnul va veni din cer pe pământ și ei Îl vor vedea și vor recunoaște că Acela pe care ei L-au lepădat, în realitate este Domnul Însuși. Ei vor recunoaște că numai crucea, pe care ei L-au ținut, este baza salvării lor. Atunci ei vor spune că El a fost rănit pentru fărâdelegile lor. Vedem și în alte câteva locuri că Hristos a murit pentru Israel.

Însă acesta nu este singurul lucru pe care ni-l spune Cuvântul lui Dumnezeu. În Ioan 11, marele preot spune că este mai bine să moară un singur om pentru popor, decât să piară tot poporul. Și apoi adaugă Duhul Sfânt, că marele preot a prorocit aceasta fiindcă el era mare preot și că aceasta înseamnă că Domnul Isus nu trebuia să moară numai pentru popor, „ci și ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu, cei risipiți“. Avem așadar aici prezentat clar două părți ale lucrării Domnului Isus - una, că El trebuia să moară pentru poporul Israel și cealaltă că El trebuia să adune la un loc pe copiii împrăștiați ai lui Dumnezeu. Și noi știm cine sunt copiii risipiți ai lui Dumnezeu, anume aceia pe care îi numește Domnul Isus în Ioan 10: „oile cealalte, care nu sunt din staulul acesta“, aceia pe care El îi va aduna din lumea păgână, dintre națiuni, ca să-i salveze. Noi aparținem de asemenea acestora.

Și apoi vedem aici că jertfa care era pentru popor, era o jertfă mai mică decât aceea care era pentru Aaron și casa lui. Cu alte cuvinte, se găsește o familie care este legată mai de aproape cu Aaron decât este poporul, chiar dacă el este mare preot pentru popor; și pentru familia aceasta este o jertfă mai mare.

Acum noi nu trebuie să ne întrebăm al cui simbol este Aaron și familia lui. Noul Testament ne face aceasta foarte clar. În Evrei 3.6 este spus clar, că noi suntem casa Lui; și că noi suntem o casă preoțească, așa cum citim și în 1 Petru 2.5,9 și în Apocalipsa 1.6. Noi suntem casa lui Aaron, a Domnului Isus care este Mare Preot. Noi am primit de asemenea acest loc de preoți; El este Marele Preot și noi suntem uniți cu El ca o casă preoțească, care avem voie să intrăm în Locul Sfânt ca să aducem acolo jertfe. Și noi găsim aici că pentru casa preoțească se aducea o jertfă mai mare, deosebită, decât aceea pentru popor. Repet: totul a fost împlinit într-o singură lucrare a Domnului Isus pe cruce. Domnul nu a murit de două ori. Însă modul în care Cuvântul lui Dumnezeu ne înfățișează aceasta, ne arată clar că însemnătatea jertfei pentru noi este sau are o întindere mult mai mare decât pentru Israel; și în al doilea rând, noi suntem uniți cu Domnul Isus, Preotul care a săvârșit lucrarea, într-un mod în care Israel n-a fost niciodată și nici în viitor nu va fi. Și în același chip ne arată clar că noi avem un loc pe care Israel nu l-a avut niciodată și nu-l va avea nici în viitor. Desigur, Dumnezeu va încheia cu Israel un nou legământ și asta înseamnă binecuvântări minunate pentru popor. Dar binecuvântările sunt și partea noastră. Și pe lângă aceasta, noi suntem copiii ai lui Dumnezeu, Duhul Sfânt locuiește în noi, noi suntem binecuvântați cu toate binecuvântările în locurile cerești, iar casa Tatălui ne așteaptă. Și deja acum avem voie să intrăm în Locul Sfânt.

În alte capitole din Levitic și din Exod citim despre casa lui Aaron că avea voie să intre împreună cu Aaron în Locul Sfânt, ca să execute slujba preoțească. Însă fiii lui Aaron nu aveau voie niciodată să intre în Locul Preasfânt. Numai Aaron avea voie să facă aceasta odată pe an. Însă în Locul Sfânt aveau voie să intre zilnic și acolo să facă slujba lor preoțească în imediata prezență a lui Dumnezeu. Pe când Domnul Isus a săvârșit lucrarea pe cruce, perdeaua s-a rupt de sus până jos, așa că Locul Preasfânt s-a făcut una cu Locul Sfânt. Și Cuvântul lui Dumnezeu în epistola către Evrei ne spune foarte clar ce înseamnă aceasta; noi avem îndrăzneala să intrăm în Locul Preasfânt, în prezența directă a lui Dumnezeu.

Este clar că oamenii care vin în prezența directă a lui Dumnezeu, acolo unde El stă pe scaunul Său de domnie, au nevoie de o sfințenie mai mare decât acei care stau în afara cortului și niciodată nu vin așa de aproape de Dumnezeu. Și așa înțelegem de asemenea de ce lucrarea Domnului Isus, îndată ce era reprezentată ca jertfă pentru Aaron și casa lui, trebuia să fie un vițel, în timp ce pentru popor era de ajuns un berbec.

Însă aceasta nu este totul. Ne lasă să observăm că toată cunoștința pe care noi o avem despre lucrarea Domnului Isus este nemărginit mai mare decât aceea pe care o va avea vreodată Israel. Nu vorbesc acum despre trecut. Israel nu a înțeles niciodată mult din jertfe, din câte știm. Unii credincioși poate au avut impresia că jertfele au avut o însemnătate simbolică privitoare la ceea ce voia să facă Dumnezeu și era intenția lui Dumnezeu ca ei să priceapă ceva din ele. Însă cum ar fi putut ei să înțeleagă în adevăr însemnătatea acestor jertfe, înainte ca Domnul Isus să fi săvârșit lucrarea?

În Exod 33 găsim cu privire la aceasta o foarte clară pronunțare a lui Dumnezeu și este important s-o cunoaștem, ca să ne dăm seama ce privilegii mari avem noi față de credincioșii Vechiului Testament. Moise spune acolo (versetul 18); „Arată-mi, Te rog, slava Ta!“ și apoi spune: „Și El i-a spus: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată bunătatea Mea și voi chema Numele Domnului înaintea ta;... Fața nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască.“ Și Domnul i-a zis: „Iată un loc lângă Mine; acolo tu vei sta pe stâncă. Și, când va trece slava Mea, te voi pune în crăpătura stâncii și te voi acoperi cu mâna Mea, până voi trece. Iar când Îmi voi trage mâna la o parte de la tine, Mă vei vedea pe dinapoi, dar fața Mea nu se poate vedea“.

Ar fi posibil ca un om să poată înțelege înțelepciunea și căile minunate ale lui Dumnezeu, înainte ca Dumnezeu să i Se fi arătat? Nu, aceasta ar fi imposibil. Dacă Dumnezeu ar fi spus în Vechiul Testament: Fiul Meu va deveni Om, El Se va naște, Fiul lui Dumnezeu va fi pus într-o iesle ca un copilăș, va trăi 33 de ani aici pe pământ ca Om, suferind de foame și sete, va fi judecat și la sfârșit va fi crucificat și va muri, ar fi fost acestea oare crezute de cineva? Ar fi putut

vreunul să înțeleagă apoi că Fiul lui Dumnezeu, când a murit la cruce, a devenit în acest fel baza pentru mântuirea milioane de oameni - și că prin moartea Sa pe cruce și poporul Israel va fi mântuit și va avea parte de toate făgăduințele pe care Dumnezeu li le-a dat? Ar fi putut să înțeleagă aceasta cineva? Imposibil! Nu se pot înțelege căile lui Dumnezeu înainte ca Dumnezeu să fi trecut pe ele. Când însă El a trecut pe drumul Său și noi îl privim cu ochii, atunci te poți minuna și poți admira slava acestui drum.

În Efeseni 3 citim că îngerii învață înțelepciunea lui Dumnezeu din căile pe care El merge cu Adunarea, „după planul veșnic pe care l-a făcut în Hristos Isus“ (versetul 11). Ei învață de la Adunare cât de mare este înțelepciunea lui Dumnezeu, pe care ei niciodată n-au văzut-o în toate milioanele de ani, ei, care au fost în prezența lui Dumnezeu și L-au slujit.

Deci credincioșii Vechiului Testament n-au putut niciodată vedea ceea ce noi vedem acum din lucrarea Domnului Isus și din rezultatele ei minunate.

Însă aceasta nu este totul. Nici chiar israeliții viitorului nu vor ști despre lucrarea Domnului, așa cum noi putem cunoaște. Nici ei nu vor putea aprofunda mărimea lucrării Sale, așa cum o putem noi. Prin aceasta nu spun că noi putem aprofunda într-adevăr lucrarea Sa, ci că noi putem pătrunde mai adânc în această lucrare, decât o vor face odată, credincioșii împărăției de o mie de ani.

Același lucru se vede și în acest tablou al jertfei, care este pentru casa preoțească, Adunarea - văzută nu ca trup al lui Hristos sau ca o casă a lui Dumnezeu, ci ca familie preoțească, al cărei Cap este Domnul Isus, El ca Mare Preot și noi ca preoți. Noi avem voie să mergem în Locul Sfânt. Noi avem voie să ne apropiem de scaunul de domnie al lui Dumnezeu, unde Dumnezeu locuiește în lumina Sa. Aici se poate vedea mai bine deplina valabilitate a jertfei Domnului Isus, puterea sângelui Său și toate rezultatele lucrării Sale. În prezența lui Dumnezeu, vedem ce suntem în noi înșine, niște păcătoși pierduți, dar acum putem sta în liniște deplină înaintea Lui - înaintea lui Dumnezeu care este lumină și în care nu este întuneric, când El stă pe scaunul Său de domnie, unde sunt acei heruvimi, executorii judecării Sale, pentru ca să privească dacă este ceva împotriva sfințeniei și dreptății lui Dumnezeu, pentru ca să judece. Cine poate înțelege mai bine consecințele minunate ale lucrării Domnului Isus, decât aceia care pe baza acestei lucrări, din creaturi de nimic, murdare, păcătoși dușmănoși, au devenit copii ai lui Dumnezeu și care după aceea vor fi în casa Tatălui, în cerul necreat, acolo unde au locuit din veșnicie Tatăl și Fiul, unde nu a ajuns însă nici o creatură și unde ei vor fi - și nu numai ca slujitori, ci ca niște copii ai Tatălui, frați ai Domnului Isus? Domnul Isus, după ce a săvârșit lucrarea, a plecat la Dumnezeul Său și Dumnezeul nostru, la Tatăl Său și la Tatăl nostru. Așa cum se spune în Romani 8.29, Dumnezeu ne-a predestinat să devenim asemenea chipului Fiului Său, așa că Fiul este întâi-născut dintre mai mulți frați.

Așa înțelegem de ce cea mai mare parte a lucrării Domnului Isus era pentru noi și că noi putem primi cea mai adâncă înțelegere despre valoarea sângelui Său și toate consecințele minunate ale acestei lucrări - mai mult decât le va vedea Israel vreodată. Ce minunat că deja chiar în simbolurile și în umbrele Vechiului Testament, Dumnezeu S-a gândit la noi și că de atunci în inima Lui era stabilit, ce binecuvântări minunate voia să ne dea El și cum voia El să ne facă să fim una cu Domnul Isus Însuși, Fiul Său Preaiubit.

Repet: nu avem aici un tablou al Adunării ca trup al lui Hristos. Acest adevăr nu a fost descoperit în Vechiul Testament. Nu avem aici nici înfățișarea Adunării ca o casă a lui Dumnezeu - deși acest adevăr poate fi găsit în Vechiului Testament, ca simbol, în cortul din pustie. Avem aici de a face cu relațiile dintre oameni și Dumnezeu, așa cum le găsim și în epistola către Evrei. Și nu există nimic mai înalt, decât că un om, care în sine era un păcătos și un pierdut, nesfânt și în întuneric, un asemenea om are libertatea să meargă în prezența lui Dumnezeu, în Locul Preasfânt, înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, care în sine nu vorbește despre har, ci mai mult de dreptate și judecată; că omul păcătos de odinioară poate fi acolo și are voie să slujească lui Dumnezeu cu o conștiință ajunsă la o libertate și liniște deplină,

poate fi acolo pentru că el corespunde pe deplin sfințeniei acestui scaun de domnie. Aceasta ne este prezentat în versetele pe care le-am citit.

Vedem deci că Aaron aducea jertfa pentru păcat și făcea ispășire pentru sine și casa lui. Dacă avem acest tablou înaintea noastră, atunci ne este clar că Aaron ca persoană trebuia să facă ispășire pentru sine însuși. El era un om păcătos, așa cum eram și noi. În Exod 32 citim că el a făcut vițelul de aur. Și în Numeri 20 spune că el trebuia să moară, pentru că nu a sfințit pe Dumnezeu. Însă, ca simbol al Domnului Isus era imposibil ca el să trebuiască să aducă o jertfă pentru sine însuși. Deci când el a făcut așa, a făcut-o nu ca simbol al Domnului Isus; căci este desăvârșit de clar că Domnul Isus nu avea nevoie să aducă pentru Sine vreo jertfă pentru păcat. El era Cel Sfânt, Cel desăvârșit; și în versetele următoare vom vedea cum Cuvântul lui Dumnezeu pune accent pe faptul acesta, că Domnul Isus poate să intre fără sânge în Locul Sfânt, pentru că El nu era păcătos, ci desăvârșit de sfânt, în deplină armonie cu sfințenia scaunului de domnie al lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt pune și aici accentul pe faptul că atunci când este vorba de jertfa pentru păcat, Domnul Isus este totdeauna văzut în legătură cu casa Sa. În vorbirea Noului Testament, El este „Hristosul“, adică Domnul Isus este cu Adunarea Sa - și ca Acela înfăptuiește El lucrarea. El S-a făcut una cu noi ca să aducă jertfa, care era necesară. Ce fapt minunat!

Apoi vedem pe Domnul Isus mergând la cruce. Acolo El S-a făcut una cu noi în starea noastră. Citim în Psalmul 40.12 că El a strigat: „M-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile Mele; ele sunt mai multe decât perii capului meu“. Iar în 1 Petru 2.24 citim că El însuși a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn. Și mai clar este scris în 2 Corinteni 5.21: „Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El“. Faptul acesta ne este făcut clar aici. Jertfa este adusă pentru Aaron și casa Sa. Domnul Isus Se face una cu noi și așa El înfăptuiește lucrarea, ca astfel noi să avem parte de această lucrare minunată și să-i obținem toate rezultatele.

Dumnezeu veghează asupra slavei Fiului Său și El vrea să prevină ca să nu existe nici cea mai mică impresie cu privire la faptul că Domnul Isus ar fi trebuit să aducă pentru Sine Însuși o jertfă. Și așa vedem în versetul 12 că Aaron, înainte de a intra în Sfânta Sfintelor cu sânge, intra mai întâi personal fără sânge. În epistola către Evrei, unde vedem pe Aaron ca persoană naturală, se spune că el nu avea voie să intre în Sfânta Sfintelor fără sânge. Însă aici, unde Aaron este prezentat ca un simbol al Domnului Isus, ni se spune că a intrat mai întâi fără sânge în Locul Sfânt.

„Să ia o cădelniță plină cu cărbuni de pe altarul dinaintea Domnului și doi pumni de tămâie aromată pisată mărunț; să ducă aceste lucruri dincolo de perdea; să pună tămâia pe foc înaintea Domnului, pentru ca norul de fum de tămâie să acopere capacul ispășirii de pe chivotul mărturie, ca să nu moară“. Abia după aceea citim: „Să ia din sângele vițelului și să stropească el însuși cu degetul pe partea dinainte a capacului ispășirii, spre răsărit...“ (Leviticul 16.12-14).

Aceasta este o realitate minunată. Ne face clar ceea ce era Persoana Domnului Isus. În Ioan 13.3 citim că Domnul Isus știa că El a ieșit de la Dumnezeu și că la Dumnezeu mergea. Acolo se spune „Dumnezeu“ și nu „Tatăl“. În același verset se spune că El știa că Tatăl I-a dat toate în mâini și în versetul 1, că a sosit ceasul când El trebuia să plece la Tatăl. În versetul 3 însă se spune că El a ieșit de la Dumnezeu și că va merge la Dumnezeu. Și aceasta este aici foarte important. Când este vorba de Dumnezeu, în mod deosebit în Evanghelia după Ioan, atunci accentul este pus pe responsabilitate și sfințenie. Când este vorba de Tatăl, accentul este pus pe har.

Domnul Isus a venit de la Dumnezeu și a mers înapoi la Dumnezeu; și El putea să meargă înapoi la Dumnezeu, așa cum El a venit odată. Acei 33 de ani pe pământ nu L-au făcut neîn stare ca să meargă în prezența lui Dumnezeu. Da, Coloseni 1.12 ne spune că acum și noi am fost învredniciți să avem parte de moștenirea sfinților în lumină. Pe baza lucrării Sale am fost noi strămutați în această stare. Însă Domnul Isus putea merge înapoi la Dumnezeu, după ce trăise 33

de ani pe pământ și El era vrednic să intre în prezența lui Dumnezeu, în Sfânta Sfințelor, unde era scaunul de domnie al judecății, de unde El a venit. Prin umblarea Sa aici pe pământ, El nu S-a întinat și aceasta este ceea ce ne este prezentat aici.

Ca simbol al Domnului Isus, Aaron merge în Locul Sfânt fără sânge, însă el merge înăuntru cu tămâia mirositoare, pe care o arde în cădelnița plină cu cărbuni de pe altarul dinaintea Domnului. Acest foc de pe altar venise din cer. În Levitic 9.24 vedem că atunci când jertfa a fost adusă acolo, a venit foc din cer ca să mistuie jertfa. Focul din cer a aprins lemnele care erau pe altar, așa că era într-adevăr foc de la Dumnezeu. Așa cum știm, focul de la Dumnezeu vorbește totdeauna despre sfințenia Sa necruțătoare; este ochiul Său care pătrunde totul, cercetează totul și nimicește tot ceea ce nu este potrivit cu sfințenia Sa.

Acest foc, deci, era adus în Locul Sfânt, iar tămâia aromată era arsă pe el. Din Exod 30 vedem că tămâia aromată era și ea o imagine a Domnului Isus. S-a spus adeseori că tămâia aromată este o imagine a rugăciunii și unii au drept argument pentru aceasta ceea ce se citește în Apocalipsa 5.8, unde se spune că tămâia reprezintă „rugăciunile sfinților.“ Însă în Apocalipsa 8.3 ni se spune că îngerul-preot a adăugat tămâie multă, ca să dea putere rugăciunilor sfinților. Tămâia în Cuvântul lui Dumnezeu nu este deci o imagine a rugăciunilor, ci ne vorbește despre Acela prin care rugăciunile sunt plăcute înaintea lui Dumnezeu. Și noi nu trebuie să ne întrebăm cum vine lucrul acesta. Știm că rugăciunile noastre sunt plăcute lui Dumnezeu, pentru că ele sunt îmbrăcate cu slava Domnului Isus, cu primirea personală pe care El o are la Tatăl, așa cum ne explică Ioan 15 și 16. Și în Exod 30 vedem clar că tămâia este o imagine a propriei Sale slave - nu slava lucrării Sale, ci a ceea ce El era personal pentru Dumnezeu. Dumnezeu S-a uitat la El pe pământ și totul în El era plăcut.

Vorbesc aici despre viața Sa pe pământ; nu mă gândesc la ceea ce avem în Levitic 2, jertfa de mâncare, unde vedem pe Domnul Isus ca Om, ci la ceea ce El este în Sine însuși, la propria Sa slavă - nu numai ceea ce El a făcut, ci felul în care El le-a făcut, nu numai că El a fost ascultător, ci modul în care El a fost ascultător. Totul în El era plăcut lui Dumnezeu. Totul în El era un miros plăcut pentru Dumnezeu. Când Dumnezeu a privit spre pământ la El, a văzut numai perfecțiune și iubire, numai ceea ce bucura inima Sa, numai ceea ce era un miros plăcut pentru El.

Și această slavă a fost pusă la probă. Vorbesc și acum nu numai de cruce, ci despre viața Domnului. Cum a fost pusă la probă această slavă? Pe când El a fost patruzeci de zile în pustie și în acest timp nu a primit nimic de mâncare și când Satan a venit la El și L-a ispitit: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, spune pietrei acesteia să se facă pâine“ (Luca 4.3) - ar fi fost aceasta o faptă rea, să faci pâine din pietre? Mai târziu Domnul a hrănit adeseori pe mulți, însă acum El spune: „Omul va trăi nu numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu“ - cu alte cuvinte, Eu nu voi face nici o piatră pâine. Eu voi mânca numai atunci când îmi va spune Dumnezeu să mănânc, când El îmi dă mâncare. Și așa este toată viața Domnului Isus. Toate încercările și ispitele au descoperit numai cât de prețios era totul la El, cât de desăvârșite erau toate propriile Sale slăvi. Aceasta se vede cel mai minunat când El a înfăptuit lucrarea de pe cruce. Mă gândesc nu la faptul că El a purtat păcatele, ci la modul în care El le-a purtat, și cum în primele ore de pe cruce, pe când El nu era încă jertfă pentru păcat, slava Lui personală a fost descoperită în cele mai grele împrejurări; și totul era o mireasmă plăcută pentru Dumnezeu. Acesta nu este un lucru lipsit de importanță. Trebuia să se găsească aici, pentru ca să arate că Aaron era o imagine a lui Hristos și că aceasta nu este adevărat, așa cum spun mulți - chiar dintre credincioși - că Domnul Isus a purtat păcatele noastre în tot timpul vieții Sale. Cum ar fi putut El să fie plăcut lui Dumnezeu, dacă, în viața Sa, El ar fi purtat păcatele mele? Imposibil! În clipa în care Domnul Isus a devenit jertfă pentru păcat, în Sine Însuși El a fost desăvârșit de plăcut pentru Dumnezeu, era numai o mireasmă plăcută. El nu a purtat păcatele în viața Sa și în El nu era nimic păcătos. După 33 de ani, pe care El i-a trăit pe pământ, în cele mai dificile stări, prin tot felul de ispite și de suferințe, Dumnezeu putea primi de la El numai o mireasmă plăcută. Dumnezeu avea numai admirație pentru slăvile personale care au fost descoperite în viața Sa.

Avem o pictură a faptului acestuia, aici, în Aaron, care intra în Sfânta Sfintelor, unde tămâia era consumată de focul sfințeniei lui Dumnezeu. Tămâia nu a fost cercetată în afara Locului Sfânt, ci acolo, în nemijlocita prezență a lui Dumnezeu, care este lumină și în care nu se găsește întuneric. Și tămâia a fost arătată ce este, acolo, pe foc, cum citim aici: „Să pună tămâia pe foc înaintea DOMNULUI, pentru ca norul de fum de tămâie să acopere capacul ispășirii de pe chivotul mărturiei, ca să nu moară“ (Levitic 16.13).

Dacă Domnul Isus ar fi avut numai o singură dată o pată, dacă numai într-un aspect El nu ar fi fost desăvârșit, atunci Dumnezeu nu ar fi putut primi jertfa Sa. Dacă El ar fi purtat numai unul din păcatele mele, înainte ca El să fie la cruce, atunci Dumnezeu nu ar fi putut primi jertfa Sa. Numai pentru că El era desăvârșit, pentru că în 33 de ani El a slăvit în totul numai pe Dumnezeu și niciodată nu S-a abătut, numai pentru că totul, cuvintele Sale, faptele Sale, gândurile Sale, chiar izvorul gândurilor Sale erau plăcute lui Dumnezeu, o mireasmă de tămâie aromată, numai de aceea putea El înfăptui lucrarea de pe cruce. Pentru că El Însuși a fost desăvârșit, putea Să aducă sângele înăuntru, putea ca Preot să aducă jertfa și ca jertfă să înfăptuiască pentru noi lucrarea de pe cruce. Și Cuvântul lui Dumnezeu subliniază faptul acesta, ca să înțelegem ce valoare are lucrarea Sa pentru Dumnezeu, pentru că această Persoană minunată a înfăptuit lucrarea - nu numai că El era o jertfă desăvârșită, dar jertfa în sine era desăvârșită de minunată pentru Dumnezeu, nu numai fără greșală, ci o tămâie aromată pentru Dumnezeu Însuși.

Ce face faptul acesta atât de minunat pentru noi este că nu este prezentat aici în legătură cu țapul pentru Israel, ci cu vițelul pe care Aaron l-a adus pentru sine și casa lui, așa că aici este iarăși pus accentul pe faptul că tot ceea ce înseamnă lucrarea Domnului Isus, slava Persoanei Sale și lucrării Sale pentru Dumnezeu, ne este socotit nouă.

La versetele 14 și 15 din Levitic 16 ajungem la sânge: „Să ia din sângele vițelului și să stropească el însuși cu degetul pe partea dinainte a capacului ispășirii, spre răsărit; să stropească din sânge de șapte ori înaintea capacului ispășirii. Și să înjunghie țapul adus ca jertfă pentru păcat pentru popor și să-i aducă sângele dincolo de perdea...“ Nu vreau să vorbesc mai departe despre ceea ce înseamnă sângele de pe capacul ispășirii. Am mai auzit câte ceva despre aceasta.

Vreau să mai atrag atenția încă asupra unei particularități. Era stropit pe partea dinainte a capacului și „să stropească din sânge de șapte ori înaintea capacului ispășirii“. Pe capacul ispășirii sau, mai bine zis, pe acesta care a devenit acum capacul ispășirii - căci numai prin sânge a devenit acest capac, capacul ispășirii - sângele era stropit numai odată. Dumnezeu nu are nevoie să vadă sângele de șapte ori. Când este stropit odată pe capac, este suficient pentru Dumnezeu. Dumnezeu cunoaște valoarea acestui sânge. Este imposibil ca El să n-o vadă. Nimic din prețul acestui sânge nu scapă ochilor Săi. Pe baza acestui sânge minunat, care vorbește lui Dumnezeu despre lucrarea de pe cruce pe care a înfăptuit-o acolo Omul Isus Hristos și prin care Dumnezeu a fost slăvit, Dumnezeu poate acum lăsa să se răspândească vestea bună la fiecare om de pe pământ și poate să-l roage pe fiecare: Vino să te împaci cu Mine!, așa cum găsim scris în 2 Corinteni 5.19-20.

Ceea ce este minunat în bunătatea lui Dumnezeu este că sângele era stropit de șapte ori în fața capacului. Acesta este locul unde venea preotul ca să aducă tămâie. Acesta este locul unde vine un credincios, în Locul Preasfânt la Dumnezeu. El nu vine pe capacul ispășirii, ci înaintea capacului ispășirii. Și Dumnezeu în harul Său minunat face ca sângele să fie stropit de șapte ori, așa că nu poate avea loc nici o nesiguranță în inima sufletului care se apropia de El. Sângele era stropit de șapte ori, un număr desăvârșit, așa că arunci când cel care jertfea se apropia, el stătea acolo pe temeiul sângelui, încât niciodată el nu se putea îndoi că lucrarea a fost săvârșită și că sângele a fost acolo. Este o siguranță deplină în inima sa, așa că niciodată el nu se mai putea îndoi de însemnătatea lucrării Domnului Isus.

Nu găsim noi lucrul acesta destul de clar în scrisoarea adresată evreilor? În capitolul 9 citim că nici un israelit nu avea vreodată o conștiință desăvârșită, în timp ce în capitolul 10 aflăm că noi avem o conștiință desăvârșită și putem intra fără teamă în Locul Preasfânt. Conștiința noastră este desăvârșită, ea nu mai cunoaște păcatul; căci în prezența lui Dumnezeu a fost dus sângele

care a făcut ispășire, așa că între Dumnezeu și noi nu se va mai vorbi niciodată despre păcat. Noi stăm acolo pe această temelie a sângelui. Așa se spune în 2 Corinteni 5.21, că pe El, „care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El“. Să ne gândim la expresia aceasta: „ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El“. Asta înseamnă: noi am devenit expresia dreptății lui Dumnezeu. În noi se poate vedea cât de mare este dreptatea lui Dumnezeu. Când ne privesc îngerii, atunci ei văd dreptatea lui Dumnezeu, atunci ei văd oameni care erau păcătoși vinovați, dar care acum sunt aduși în legătură cu această lucrare minunată, prin care Dumnezeu a fost astfel slăvit. Ei înțeleg că El este drept atunci când El ne iartă păcatele, când El nu Se mai gândește niciodată la păcatele noastre, când El nu ne mai judecă.

Nu ne-am mirat noi niciodată când am citit în 1 Ioan 4.17, unde se spune că „așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta“? El este acolo, în slavă! Iar faptul acesta este pus acolo în legătură cu judecata și înseamnă deci că noi avem acum pe pământ aceeași dreptate pe care El, Judecătorul, o are acum în cer. Domnul Isus va judeca totul și Ioan 5.27 ne spune clar că toată judecata a fost dată Lui, „pentru că El este Fiu al Omului“. În Faptele Apostolilor capitoul 17.31 citim că Dumnezeu va judeca lumea după dreptate, „prin Omul pe care L-a rânduit și despre care a dat tuturor o dovadă de netăgăduit prin faptul că L-a înviat dintre cei morți“. Domnul Isus ca Om va judeca pe morți. Omul Isus Hristos va sta pe scaunul de domnie alb și morții vor sta înaintea Lui și vor fi judecați. Este o desfășurare minunată a dreptății lui Dumnezeu, că El va face aceasta, chiar pentru oamenii care vor fi judecați acolo.

Dacă Dumnezeu Tatăl, ca Dumnezeu, ar judeca pe oameni, atunci ei ar putea să spună: „Noi nu am putut face binele; a fost imposibil“. Nu spun oamenii și astăzi: „Este imposibil să slujești lui Dumnezeu! Este imposibil să fii așa și așa“...? Însă Judecătorul care va sta înaintea lor, El Însuși a fost 33 de ani pe pământ și El a fost plăcut lui Dumnezeu. Dacă unul ar spune că a fost imposibil să slujești lui Dumnezeu, El ar putea spune: Eu am făcut lucrul acesta, Eu am fost Om și Eu am fost 33 de ani pe pământ... Și El îi va judeca după măsura propriei Sale dreptăți, pe care El a descoperit-o în viața Sa pe pământ. Viața Sa va fi măsura etalon după care oamenii vor fi judecați, așa că nimeni nu se va putea dezvinovăți.

Însă noi avem aici minunăția pe care 1 Ioan 4.17 o spune fiecărui credincios, fiecăruia care are parte de lucrarea Domnului Isus. Domnul Isus este acum în ceruri și noi știm că El nu a avut nici un păcat. El este Cel desăvârșit, iar Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți și I-a dat un loc la dreapta Sa. Acolo El stă în lumină, în descoperirea deplină a dreptății. Și El, așa cum am spus, va judeca totul după propria Sa viață. Dreptatea Sa va fi măsura etalon, după care El va judeca. Și acum ne spune Cuvântul lui Dumnezeu, că noi, ca oameni credincioși, avem acum aceeași dreptate pe care o are El, că deci noi deja acum - nu numai după aceea, în cer, ci acum, când noi suntem pe pământ - corespundem pe deplin măsurii etalon, după care El judecă. Viața Sa este măsura etalon, și eu corespund ei pe deplin, așa că pentru mine niciodată nu va mai fi judecată. Așa este cu fiecare credincios de pe pământ; nu mai poate fi nici o judecată. 1 Ioan 4 ne spune aceasta clar și aceasta este ceea ce ne este explicat aici, ceea ce Dumnezeu vrea să scrie acum în inima noastră, în inima și în conștiința fiecăruia care a primit pe Domnul prin credință: „Acum deci nu este nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus“ (Romani 8.1). Când ei se apropie de Dumnezeu, atunci ei văd sângele stropit de șapte ori, așa că în inima lor nu mai poate fi niciodată vreo îndoială.

Sângele a curs, el este înaintea lui Dumnezeu. Nu mai poate exista nici o judecată; căci sângele vorbește despre faptul că asupra stării mele s-a exercitat judecata. Nu este minunat cum Harul lui Dumnezeu se gândește la toate, cum El nu numai că a înfăptuit lucrarea, nu numai că a dat jertfa, ci a și îngrijit ca noi să vedem clar care sunt rezultatele minunate pentru noi?

Și Dumnezeu dorește ca noi să nu stăm numai liniștiți în noi înșine. Noi toți cunoaștem versetul acesta din prima epistolă a lui Ioan: „Ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos“ (1 Ioan 1.3). Dumnezeu nu vrea numai ca noi să știm că păcatele ne sunt iertate și binecuvântările

Sale nu constau numai în aceea că noi nu mai venim la judecată. Bindecuvântările Sale constau în aceea că noi suntem făcuți pe deplin una cu Domnul Isus. În limbajul Noului Testament noi suntem un trup, unit cu El, care este Capul. Aceasta înseamnă că Hristos nu poate avea ceva pe care noi să nu-L împărtășim cu El. Capul meu nu poate poseda ceva din care trupul meu să nu aibă parte. Noi vom domni împreună cu Hristos, în timpul împărăției de o mie de ani. Noi vom intra împreună cu El în casa Tatălui. Tatăl Său a devenit Tatăl nostru, așa că noi suntem frații Lui și noi vom fi asemenea Lui, cu toate că El este „Întâiul-născut printre mai mulți frați“.

De aceea Dumnezeu ne face cunoscut gândurile Sale și ne lasă să vedem cât de mare este puterea sângelui, prin care noi am fost curățiți, așa că noi înțelegem ce valoare minunată are lucrarea pe care a înfăptuit-o Fiul Său și cum prețuiește El lucrarea, încât inimile noastre se minunează de însemnătatea sângelui prin care noi am fost curățiți.

Avem aici în versetul 16, din Levitic 16: „Astfel să facă ispășire pentru sfântul locaș, pentru necurățiile fiilor lui Israel și pentru toate călcările de lege, prin care ei au păcătuit. Să facă la fel pentru cortul întâlnirii, care este cu ei în mijlocul necurățiilor lor“. Asta înseamnă mai mult decât că sângele era stropit pe capacul ispășirii, așa că noi putem veni în legătură cu Dumnezeu. Chiar Locul Sfânt era curățit cu sânge și chiar și cortul întâlnirii, așa că locul unde cei credincioși, casa lui Aaron, trebuiau să exercite slujba și locul unde Dumnezeu Se întâlnește cu ai Săi în această lume era curățit. Cortul întâlnirii este locul unde Dumnezeu invită la Sine pe poporul Său de pe pământ, ca să vină la El. Cortul trebuia curățit, așa că ai Săi, membrii casei lui Aaron puteau acum să-I slujească pe pământ, pe un loc sfințit, care a fost curățit prin sânge; și Dumnezeu poate primi această slujbă și poate chiar să invite pe poporul Său să vină la El și să fie cu El în locul acesta care este curat, sfințit prin sânge. Noi putem să avem îndrăzneală să fim acolo și Dumnezeu poate să ne primească acolo cu toată libertatea.

Da, acolo noi recunoaștem ceva mai mult din valoarea sângelui Domnului Isus. Am văzut deja că sângele Domnului Isus are atâta putere, încât Dumnezeu poate spune tuturor oamenilor: Veniți să ne împăcăm! Sângele Domnului Isus are o asemenea putere încât, dacă toți oamenii ar veni, toți ar putea fi curățiți. Noi știm că din nefericire nu toți oamenii vin. Însă ei ar putea veni. 1 Timotei 2.6 ne spune clar, că Domnul Isus S-a dat pe Sine ca preț de răscumpărare pentru toți - nu că toți au parte de aceasta; însă toți ar putea avea parte de ea. Dar este ceva și mai mult.

În Coloseni 1.19-22 citim: „Căci toată plinătatea Și-a găsit plăcerea să locuiască în El, și prin El să împace toate lucrurile cu Sine, atât lucrurile de pe pământ cât și lucrurile din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui. Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași în gândirea voastră, prin fapte rele, El v-a împăcat acum în trupul Lui de carne, prin moarte“. Vedem aici deci că a fost plăcerea întregii plinătăți a lui Dumnezeu, ca prin Hristos să împace toate lucrurile cu Sine, lucrurile de pe pământ și lucrurile din cer. Și în Evrei 9.23 citim despre curățirea uneltelor cortului, pe care le găsim aici în Levitic 16, care este o imagine a curățirii universului, când, odată, toate câte sunt acum murdărite prin păcat, vor fi readuse în armonie desăvârșită cu Dumnezeu, toate pe baza sângelui Domnului Isus.

Ce realitate minunată! Nu numai că sângele ne-a curățit de păcatele noastre, că pe baza acestui sânge noi am fost împăcați și am obținut un loc în prezența lui Dumnezeu și nu numai că dacă ar veni toți oamenii, toți ar putea obține iertare; ci pe baza acestui sânge, cerul și pământul, tot ce a fost creat - în Coloseni 1.16, aceste lucruri sunt numite ca ceea ce El a creat - toate lucrurile acestea vor fi odată aduse înapoi la Dumnezeu. În 2 Petru 3.13 citim: „Noi... așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește dreptatea“. Acolo tot universul este curățit, însă nu prin sânge, ci prin judecată, deși toate se împlinesc pe baza puterii sângelui Domnului Isus.

Aici avem înțelesul din Ioan 1.29: „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii“. Nu este vorba aici de ceea ce Domnul Isus a făcut la cruce, ci de toate rezultatele minunate ale acestei lucrări. El va curăți odată cerul și pământul și va scoate răul afară din lume, așa că întreg universul va fi iarăși în armonie cu Dumnezeu și pe noul pământ Dumnezeu va putea locui cu oamenii, căci păcatul, tot răul, va fi atunci închis într-un loc, în iazul de foc, iar în afara acestui loc nu se va mai găsi nici un păcat. El va înlătura păcatul din lume, așa cum ne spune Evrei 9.26,

că Hristos a venit ca să îndepărteze păcatul, „înlăturând (desființând) păcatul prin jertfa Sa“. El a venit nu numai ca să ne curețe de păcatele noastre, dar și ca să scoată afară din univers orice rău. În acest univers nu va mai fi nimic împotriva lui Dumnezeu, nimic care să dezonoare pe Dumnezeu.

Ce lucrare minunată! Ce rezultate minunate ale lucrării Sale! Vedem că acolo a fost închis totul. Însă ceea ce este minunat este că acolo nu spune că Aaron a adus jertfa pentru ca să curățească cortul. El a adus jertfa pentru sine și pentru casa lui. Și aceasta este învățătura Noului Testament. În evanghelizare se spune că Domnul Isus iubește lumea; însă noi nu citim așa. Ceea ce este minunat în Cuvântul lui Dumnezeu este că Domnul Isus a iubit Adunarea Sa; El ne-a iubit pe noi, El m-a iubit pe mine, El a iubit pe Tatăl. Însă noi nu citim niciodată că Domnul Isus a iubit lumea. Citim numai o singură dată că Domnul Isus a iubit pe un necredincios, pe tânărul din Marcu 10. Acolo spune că Domnul Isus l-a iubit, pentru că el căuta dornic după lucrurile spirituale. Dragostea Domnului Isus caută pe cei care fac parte din Adunarea Sa, ea ne caută pe noi. El este Fiul Dumnezeu, care m-a iubit și care S-a dat pentru mine.

Lucrarea pe care El a săvârșit-o pentru mine, pe care El a înfăptuit-o pentru noi, ca Adunare, este așa de mare și de bogată, încât pe baza acesteia întreg universul va fi adus odată înapoi la Dumnezeu. Însă din dragoste pentru noi a făcut El această lucrare. Dumnezeu I-a dat-o ca s-o facă, căci El voia să ne salveze, „prin a cărui voie noi am fost sfințiți“.

Nu este acesta suficient temei pentru recunoștință nesfârșită, nu este aceasta fericire fără margini pentru inimile noastre? Adeseori în legătură cu aceasta am povestit o întâmplare. Ea a avut loc acum câțiva zeci de ani în urmă pe litoralul olandez, începuse o furtună puternică și un vapor era în primejdie. Se vedea că era pe punctul de a se scufunda. Toți oamenii s-ar fi înecat atunci, căci marea era așa de sălbatică, încât nici unul nu îndrăznea să intre într-o barcă de salvare, ca să se salveze. A venit însă un om în fugă, strigând: „Eu trebuie să mă duc la ei, fiul meu este pe vapor! Cine merge cu mine?“ Ei spuneau: „Nu se poate merge!“ El a răspuns: „Eu trebuie să merg, fiul meu este pe vapor, eu trebuie să-l salvez.“ Și apoi el a luat pe unii cu el. Și ei au plecat și au salvat pe fiul lui. Însă au salvat nu numai pe fiul acelui om, ci au luat aproape pe toți oamenii la bord. Aceia au fost salvați, cu toate că salvatorul nu a venit din pricina lor. El a venit pentru că iubea pe singurul său fiu.

Și aceasta este ceea ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la lucrarea Domnului Isus. Da, lucrarea Sa este așa de mare, încât pe baza ei Dumnezeu poate să invite pe fiecare: Vino la Mine! că oricine vine poate obține iertarea de păcate. Este așa de mare, încât cerul și pământul vor fi aduse odată înapoi la Dumnezeu într-o armonie perfectă, când El va îndepărta păcatul lumii. El nu a făcut încă lucrul acesta. Ioan 1.29 nu este încă împlinit. Însă El a săvârșit lucrarea care stă la bază pentru aceasta, căci El m-a iubit, pentru că El ne-a iubit, pentru că El a iubit Adunarea. El S-a dat pe Sine pentru mine, El „Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine“. Însă lucrarea pe care El a făcut-o, din dragoste pentru mine, este așa de mare, încât are asemenea rezultate minunate.

Ce Mântuitor! Ce lucrare! Cât de mare trebuie să fi fost dragostea Sa față de noi, încât din dragoste pentru noi El a vrut să săvârșească această lucrare și să-Și verse sângele Său, care are o asemenea putere, o asemenea valoare, un asemenea efect!

Capitolul 4

Marea zi a Ispășirii (3)

„Când va termina de făcut ispășirea pentru sfântul locaș, pentru cortul întâlnirii și pentru altar, să aducă țapul cel viu. Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului celui viu și să mărturisească peste el toate fărădelegile fiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit; să le pună pe capul țapului, apoi să-l izgonească în pustie, printr-un om care va fi pregătit pentru aceasta. Țapul acela va duce asupra lui toate fărădelegile lor într-un ținut nelocuit; în pustie, să-i dea drumul.

Aaron să intre în cortul întâlnirii; să-și lepede veșmintele de in, pe care le îmbrăcase la intrarea în sfântul locaș și să le lase acolo. Să-și spele trupul cu apă într-un loc sfânt și să-și ia din nou veșmintele. Apoi să iasă afară, să-și aducă arderea lui de tot și arderea de tot a poporului și să facă ispășire pentru el și pentru popor. Iar grăsimea jertfei de ispășire s-o ardă pe altar. Cel ce va fi izgonit țapul pentru Azazel să-și spele hainele și să-și scalde trupul în apă; după aceea poate să intre în tabără. Să se scoată afară din tabără vițelul jertfei pentru păcat și țapul jertfei pentru păcat, al cărui sânge a fost dus în sfântul locaș pentru facerea ispășirii, și să le ardă în foc pieile, carnea și baliga. Cel ce le va arde să-și spele hainele și să-și scalde trupul în apă; după aceea poate să intre în tabără.

Aceasta să fie o rânduială permanentă: în luna a șaptea, în a zecea zi a lunii, să vă smeriți sufletele și să nu faceți nici o lucrare, nici cel născut în casă, nici străinul care locuiește în mijlocul vostru. Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți; veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea DOMNULUI. Aceasta să fie pentru voi un sabat de odihnă, în care să vă smeriți sufletele. Aceasta să fie o rânduială permanentă. Ispășirea să fie făcută de preotul care va fi primit ungerea și care va fi fost consacrat să urmeze tatălui său în slujba preoției; să se îmbrace cu veșmintele de in, cu veșmintele sfinte. Să facă ispășire pentru Locul Preasfânt, să facă ispășire pentru cortul întâlnirii și pentru altar; și să facă ispășire pentru preoți și pentru tot poporul adunării. Aceasta să fie pentru voi o rânduială permanentă: o dată pe an să se facă ispășire pentru copiii lui Israel, pentru păcatele lor“. Aaron a făcut întocmai cum Domnul poruncise lui Moise“ (Levitic 16.20-34).

Am cântat adesea împreună: „Înainte ca această creație să se fi născut, Tu L-ai ales pentru jertfă, un Miel curat și fără cusur. Pe cruce El a fost pentru noi făcut păcat, blestem; pentru Tine a fost o mireasmă plăcută“. Și apoi: „El a împlinit voia Ta, a desăvârșit marea Ta lucrare dumnezeiască. El a venit ca să îplinească tot ceea ce dragostea Ta a gândit mai dinainte“. Nu este aceasta tocmai ceea ce noi privim în aceste zile? Domnul a venit ca să înfăptuiască lucrarea, ca să facă voia lui Dumnezeu. El spune: „Iată, Eu vin ca să fac voia Ta, Dumnezeule“. Și apoi se spune mai departe: „... prin care voie noi am fost sfințiți“ (Evrei 10.9-10).

Da, era voia lui Dumnezeu ca noi să fim mântuiți. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.“ Însă noi am văzut în prima parte că înainte ca Dumnezeu în harul Său să Se poată întoarce spre păcătoșii pierduți, cum am fost noi, trebuia ca Persoana Sa înjosită să fie preamărită. Cum putea Dumnezeu să dovedească har, să arate dragoste, când dreptatea Sa era atacată și slava și onoarea Sa erau călcate în picioare? Trebuia ca dreptatea lui Dumnezeu să fie satisfăcută, înainte ca să poată străluci dragostea lui Dumnezeu; căci dragostea lui Dumnezeu nu poate niciodată să lucreze în contradicție cu dreptatea, sfințenia și adevărul.

Așa am văzut în primul țap și în vițelul care au fost înjunghiați. Primul țap am văzut că era pentru DOMNUL. Și am observat cum sângele a fost dus înăuntru și a fost stropit pe capacul ispășirii, așa că Dumnezeu înaintea Sa a văzut moartea unuia care L-a slăvit, moartea unui om care a fost ascultător până la moarte și asupra căruia El a exercitat toată judecata asupra

păcatelor. „Căci pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi“. Romani 8.3 spune că Dumnezeu, „trimițând pentru păcat, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare omului păcătos, a condamnat păcatul în firea păcătoasă,...“ în așa fel încât dreptatea lui Dumnezeu a fost satisfăcută pe deplin cu privire la omenire. Dreptatea Lui a fost satisfăcută nu cu privire la fiecare persoană în parte, ci cu privire la omenire; căci omenirea L-a dezonorat, însă acum Unul din această omenire L-a slăvit mult mai mult decât El fusese dezonorat odinioară.

Dar nu este destul că Dumnezeu poate oferi harul Său, că El este liber acum să lase ca Evanghelia să fie vestită și să spună tuturor: veniți să vă împăcați cu Mine! Pe lângă aceasta trebuia să se întâmple ceva cu omul și pentru om, ca să-l facă în stare să vină în prezența lui Dumnezeu, astfel ca Dumnezeu să-i poată dovedi harul Său. Această parte a lucrării Domnului Isus o avem aici în cel de-al doilea țap, care este pentru popor. Nu este de ajuns că Dumnezeu este îndurător față de noi; El trebuia să poată fi îndurător și față de păcatele noastre. Aceasta este marea diferență pe care o avem în cunoscutul verset din 1 Ioan 2.2: „El este ispășirea pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi“. Mulți s-au încurcat în acest verset și nu înțeleg pentru ce nu spune aici: pentru păcatele lumii. Ei susțin, totuși, că așa trebuie să scrie aici. Și ei spun așa: Domnul Isus este ispășirea pentru păcatele lumii. Însă aceasta este în contradicție cu ceea ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu și rezolvarea acestei întrebări o avem aici în această secțiune.

Cuvântul „ispășire“ (hilasmos în greacă), care este întrebuințat aici, înseamnă „îndurător, binevoitor, a arăta îndurare sau har“. Dar este o mare diferență între lume și noi, aceia care suntem acum copii ai lui Dumnezeu. Am văzut că acum Dumnezeu, pe baza sângelui care a fost dus în Locul Preasfânt, este îndurător față de fiecare om de pe pământ și că El invită pe fiecare: Vino la Mine, ca să fii împăcat!

Urmează apoi întrebarea pe care noi o avem aici: Dumnezeu poate fi îndurător față de oameni, însă poate El fi îndurător și față de păcatele lor?

Este cu totul clar - vreau să folosesc o imagine omenească - că dacă unul vine la judecată pentru că a făcut rău, judecătorul poate avea milă de persoană, însă nu de răul pe care l-a făcut acea persoană. Și dacă el este drept, el trebuie să condamne persoana, chiar dacă va ține cont de împrejurările în care s-au petrecut faptele. Dumnezeu este desăvârșit de drept; cu privire la păcat, El nu poate trece nimic cu vederea, El trebuia să judece fiecare păcat. Aici avem cea de a doua parte, partea omului, că fiecare în parte poate veni la Dumnezeu și cum Dumnezeu poate să primească pe fiecare în parte în prezența Sa - nu numai pentru că El este îndurător sau plin de har, ci pentru că El poate fi îndurător cu fiecare și cu păcatele pe care el le-a făcut.

Găsim apoi, așa cum s-a spus în 1 Ioan 2.2, că El este îndurător față de noi și față de păcatele noastre și că El este îndurător cu oamenii din lume, însă nu spune că El este îndurător și cu păcatele lor. Și cum este posibilă această primă parte, vedem aici. Avem și a doua parte a lucrării Domnului Isus. Pe când Domnul Isus a murit pe cruce, toată judecata lui Dumnezeu a fost vărsată peste El. El a fost făcut păcat și dreptatea lui Dumnezeu a fost pe deplin satisfăcută, prin aceea că Dumnezeu a exercitat în El judecata asupra păcatului. Cea de a doua parte însă este că Domnul Isus a purtat păcatele mele în trupul Său pe lemn. Deci, când eu m-am întors la Dumnezeu și am văzut că eram un păcătos pierdut și am venit la Dumnezeu ca să obțin iertare, Dumnezeu putea să Se arate îndurător nu numai față de mine personal, așa cum El invită pe fiecare ca să vină la El, ci Dumnezeu putea să Se arate îndurător și cu privire la păcatele mele, pentru că Domnul Isus a purtat pedeapsa pentru ele. Așadar Dumnezeu nu trebuie să mai pedepsească păcatele mele; Domnul a purtat judecata asupra lor. Este de la sine înțeles că El poate face aceasta numai pentru aceia ale căror păcate au fost purtate de Domnul Isus.

Și apoi vedem marea diferență între ceea ce avem aici în țapul al doilea și ceea ce am găsit în primul țap. Este aceeași diferență pe care o găsim pretutindeni în Cuvântul lui Dumnezeu,

diferența între dorința lui Dumnezeu față de oameni și ceea ce la sfârșit va fi partea fiecăruia care a primit pe Domnul Isus ca Mântuitor al său, ceea ce nu este totuna. Așa spune Ioan 3.16: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea“ - și aici lumea este cosmosul, universul - „că a dat pe singurul Său Fiul, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“; nu că fiecare are viața veșnică, ci că „fiecare care crede în Domnul Isus“ are viața veșnică.

Și așa spune și 1 Timotei 2.4, că Dumnezeu dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului. Apoi spune că este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni, omul Isus Hristos. Și se spune apoi: „... care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți“. Expresia în greacă înseamnă că prețul de răscumpărare este pregătit pentru toți oamenii și deci poate fi partea tuturor. Cu privire la aceasta urmează concluzia că numai aceia pot veni la Dumnezeu, care vin, prin Domnul Isus, căci numai El este mijlocitorul între Dumnezeu și oameni, Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți. Aceasta este o chestiune importantă.

În creștinătate există două puncte de vedere cu privire la ispășire. Una, susținută chiar de creștini adevărați, neagă învățătura alegerii; se spune că harul este pentru toți. Și unii merg chiar așa de departe, încât spun: toți oamenii vor fi mântuiți. Alții nu merg așa de departe, dar spun: Domnul a purtat păcatele tuturor. Dacă ei merg la pierzare, este numai pentru că nu primesc lucrarea lui Hristos. Ei trebuie numai să o primească.

Celălalt punct de vedere este că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său numai pentru anumite persoane. Când în 1 Timotei 2.4 se spune: „Dumnezeu dorește ca toți oamenii să fie mântuiți“, asta înseamnă că Dumnezeu vrea ca oameni din toate categoriile să fie mântuiți, din fiecare țară, câțiva din fiecare națiune, o parte din femei, o parte din bărbați, o parte din copii și așa mai departe, din fiecare categorie. Ei spun: Dumnezeu nu cheamă pe toți oamenii ca să fie mântuiți și aceasta nici nu este intenția Sa.

Cuvântul lui Dumnezeu dă dreptate în parte și unora și altora. Am văzut deja, și aceasta o găsim adeseori în Noul Testament, că Dumnezeu oferă harul Său tuturor oamenilor. El cheamă pe toți: veniți la Mine! Vino să primești pace de la Mine! Dumnezeu a dat pe Fiul Său pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Îndată ce este vorba de Evanghelia liberă, despre mesajul harului lui Dumnezeu, atunci noi putem și trebuie să spunem oricărui om de pe pământ: Dumnezeu te invită ca să fii mântuit și El a dat pe Fiul Său pentru ca tu să poți fi mântuit.

Însă de îndată ce este vorba de lucrarea Domnului Isus și de îndată ce noi vrem să spunem cuiva: Domnul Isus a murit pentru tine personal și a purtat păcatele tale, atunci chestiunea este cu totul alta. Cuvântul lui Dumnezeu nu ne spune niciodată că Domnul Isus a purtat păcatele necredincioșilor. Este de la sine înțeles că noi am fost necredincioși, pe când Domnul a murit pentru noi, ba chiar mai mult, noi personal nici nu eram măcar născuți.

Domnul Isus însă a purtat păcatele unui număr restrâns de oameni, nu ale tuturor. Vedem aceasta foarte clar prezentat în acest tablou. Jertfa era pe de o parte pentru Aaron și pentru casa lui și pe de altă parte pentru popor. Este deci clar că nu toți oamenii erau incluși în ea. Nu toți aparțineau casei lui Aaron și nu toți aparțineau poporului Israel. Era acolo o delimitare. Și așa cum am spus deja, dacă citim atenți Cuvântul lui Dumnezeu, atunci vom vedea că acolo se spune foarte clar că Dumnezeu a iubit lumea și că Dumnezeu invită pe fiecare să vină la El, însă nu găsim niciodată că Domnul Isus a iubit sau iubește lumea. Domnul Isus a iubit Adunarea Sa și iubește pe fiecare care aparține Adunării - așadar, pe fiecare care este un copil al lui Dumnezeu. Fiecare poate veni, însă lucrarea Domnului Isus este numai pentru aceia care au crezut în El și au parte de El. El a purtat numai păcatele acelor care nu merg la pierzare.

Nu avem voie să uităm că Domnul Isus nu a fost numai adevăratul Om, ci și adevăratul Dumnezeu. Și din locurile pe care le-am amintit deja, aceasta se recunoaște foarte bine. Cu 1900 de ani înainte ca eu să mă fi născut, Domnul Isus a venit pe pământ și a murit pe cruce. Și totuși Cuvântul lui Dumnezeu îmi spune mie și eu o pot spune cu toată inima: pe când El a mers la cruce, El S-a gândit la mine. Din dragoste pentru mine a mers El la cruce. El este Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine. El a iubit Adunarea (Efeseni 5.25), deși Adunarea nu luase încă ființă. Însă pentru că El era Dumnezeu, El a văzut-o deja așa cum ea va fi și cunoștea pe fiecare care mai târziu va aparține Adunării. Și El a iubit Adunarea și pe fiecare în parte care aparține ei și El Însuși S-a dat pentru ea.

Acesta este adevărul care ne este prezentat aici, prin acest al doilea Țap. Nu este suficient că Dumnezeu invită pe fiecare în parte. Nu este suficient că sângele a fost stropit pe capacul ispășirii. Fiecare în parte trebuie să aibă parte de Domnul Isus și Domnul Isus trebuie să fi purtat judecata asupra păcatelor sale, altfel el merge la pierzare veșnică. Și Domnul Isus a purtat păcatele numai ale acelor care Îl vor primi - lucru pe care El ca Dumnezeu atotștiutor îl cunoștea - și așa vor avea parte de El. Aceasta este realitatea pe care o avem aici.

Și este bine că știm lucrul acesta. Dacă noi nu am fi avut acest simbol și acest adevăr care ne este prezentat aici, cum ar fi știut cineva că păcatele îi sunt iertate? Dumnezeu știa, El a văzut lucrarea Domnului Isus. În legătură cu imaginea pe care ne-o dă vițelul, nu găsim un al doilea vițel care să fie trimis în mod vădit ca să ducă păcatele într-un loc pustiu. Și totuși este clar că în acel singur vițel este prezentată toată lucrarea Domnului Isus - nu numai că Dumnezeu a fost satisfăcut, ci s-a împlinit și tot ceea ce era nevoie pentru casa lui Aaron, ca astfel ea să poată cu adevărat sta în prezența lui Dumnezeu. Sper să mă reîntorc la aceasta.

Așa cum am văzut la început, cei doi Țapi au fost numiți împreună jertfa pentru păcat, așa cum un singur vițel va fi numit jertfa pentru păcat. În aceeași clipă, când dreptatea lui Dumnezeu era satisfăcută prin lucrarea Domnului Isus, prin aceea că El a judecat păcatul și păcatele în El, Domnul Isus a purtat pedeapsa mea; căci judecata era pedeapsa mea, pentru că El a luat păcatele mele asupra Sa și S-a făcut păcat pentru mine. Dumnezeu a fost așadar pe deplin slăvit și satisfăcut, încât El era în stare să ofere acum harul. Și El a mai văzut că Domnul Isus a purtat păcatele mele acolo în această judecată, astfel încât El a putut să fie îndurător față de mine și față de păcatele mele.

Însă acum avem aici diferența dintre fiii lui Aaron și israeliții înșiși. Aici, în această imagine, vedem că Aaron singur trebuia să intre în Locul Preasfânt și nimeni altul nu avea voie să fie alături, atunci când el săvârșea lucrarea. Cum putea cineva să fie alături atunci când se rezolva problema păcatului? Aceasta putea fi numai o chestiune între Dumnezeu și Domnul Isus. Dumnezeu a lucrat chiar ca un întuneric să vină peste toată țara, astfel încât nici un om n-a putut să pătrundă în ceea ce se petrecea între Dumnezeu și Domnul Isus. Nici unul nu avea voie să vadă și nici unul nu avea voie să primească vreo impresie despre ceea ce L-a costat aceasta pe Domnul Isus, ce a suferit El acolo pe cruce. Problema păcatului, problema vieții și ascultării, da, toate problemele au fost rezolvate acolo. Ele puteau fi rezolvate numai între Dumnezeu și acest singur Om și nici o creatură nu avea voie să fie alături. Cine ar fi putut înțelege aceasta? Însă Dumnezeu a văzut-o.

Și când fiii lui Aaron au exercitat mai târziu slujba preoției, ei au intrat în Locul Sfânt. Așa cum am văzut, când Domnul Isus a săvârșit lucrarea pe cruce, perdeaua s-a rupt, astfel încât Locul Sfânt și Locul Preasfânt au devenit o singură încăpere și Locul Sfânt în care noi, preoții nou testamentali, intrăm ca să exercităm slujba preoției, a devenit una cu locul în care locuiește Dumnezeu și în care este scaunul Său de domnie.

Deci, când intrau în Locul Sfânt, fiii lui Aaron vedeau acolo sângele. Ei au văzut că sângele a fost adus înaintea lui Dumnezeu și a fost stropit de șapte ori pe pardoseala pe care ei stăteau.

Dacă aceasta nu ar fi fost suficient, atunci ei ar fi murit îndată. Însă faptul că nu au murit și faptul că ei puteau sta acolo lângă sânge era pentru ei dovada că lucrarea a fost desăvârșită - nu numai cu privire la slăvirea lui Dumnezeu, ci și cu privire la salvarea lor și la problema păcatelor lor. Și astfel ei nu mai aveau nevoie de nici o altă dovadă pentru faptul că această parte a lucrării a fost împlinită.

Pentru Israel, însă, pentru popor, nu era așa. Când au știut israeliții că Dumnezeu a primit jertfa și că a fost satisfăcut prin sângele pe care Aaron l-a dus înăuntru? Ei au știut-o numai în momentul când Aaron a fost văzut afară. Acesta era semnul că lucrarea a fost primită; căci dacă Dumnezeu nu ar fi primit sângele, atunci Aaron ar fi murit acolo în prezența lui Dumnezeu. Noi știm ce înseamnă aceasta în sens profetic și anume că poporul Israel numai atunci va ști că Dumnezeu a primit jertfa Domnului Isus, când El va veni din cer și ei Îl vor vedea. Atunci rămășița credincioasă va spune ceea ce noi citim în Isaia 53. Noi citim adeseori acest capitol ca pentru noi, da, avem voie să facem aceasta. Însă profetic este vorbirea rămășiței, ceea ce va spune ea când Domnul Isus va veni din cer. Abia atunci ei vor ști că Dumnezeu a primit jertfa și că le-a iertat cu adevărat păcatele. Până în momentul acesta, după transformare, rămășița credincioasă nu va avea cunoștință că păcatele ei sunt iertate.

Noi avem totuși libertatea să mergem în Locul Sfânt și, când mergem înăuntru, atunci vedem sângele. Vedem că lucrarea este desăvârșită, că Dumnezeu nu ne judecă. Noi putem merge înăuntru, ori de câte ori dorim.

Și în al doilea rând, este foarte important că Domnul Isus a trimis din cer „Duhul adevărului“, ca să ne spună ce loc ocupă El acolo. El spune în Ioan 16 că El va trimite pe Duhul Sfânt, care va mărturisi despre slava Sa, care va lua din ceea ce este al Său și ne va face cunoscut. Și Duhul Sfânt a venit și ne-a făcut cunoscut că Domnul Isus stă pe scaunul de domnie la dreapta lui Dumnezeu, că Dumnezeu L-a înălțat peste toate puterile. Lucrarea Domnului Isus este așa de mare, încât Dumnezeu este slăvit prin ea. Pentru aceasta, Dumnezeu I-a dat un loc la dreapta Sa. Noi știm că Dumnezeu este satisfăcut prin lucrarea Domnului Isus și noi putem deci veni liberi la Dumnezeu, pentru că toate au fost aduse în ordine. Însă, așa cum s-a spus, Israel va vedea aceasta abia atunci când Domnul Isus va veni din cer, pentru că ei nu pot intra în Locul Sfânt și nici nu au primit Duhul Sfânt și nu-L vor primi niciodată, așa cum L-am primit noi, după ce am crezut Evanghelia - acest Duh, care împreună cu duhul nostru, mărturisește că suntem copii ai lui Dumnezeu.

Însă Dumnezeu a lăsat scris și pentru noi, ce era necesar pentru Israel cu privire la poziția sa; cei doi țapi, unul al cărui sânge era dus înăuntru, iar cel de-al doilea, care ducea afară păcatele, așa că poporul putea vedea că păcatele lor sunt îndepărtate. Învățăm deci din ceea ce de fapt nu vorbește despre noi, însă întreg adevărul despre împăcare îl putem vedea în tot ceea ce este cuprins în acest singur vițel. Vedem cele două părți ale lucrării. Dumnezeu este satisfăcut prin sângele care a fost adus înaintea Lui și păcatele noastre sunt îndepărtate, pentru că Hristos le-a purtat judecata, așa că Dumnezeu poate fi îndurător. Domnul Isus este ispășirea pentru noi și pentru păcatele noastre și chiar pentru lume, însă nu pentru păcatele ei; nu este ispășire pentru aceia care L-au lepădat și care nu L-au primit și nici nu-L vor primi.

Aceasta este o realitate minunată, pe care poporul o putea vedea. Aaron mărturisea toate păcatele pe capul țapului. Ce liniște dă aceasta conștiinței noastre, când învățăm să înțelegem lucrarea de ispășire! Noi știm din Cuvântul lui Dumnezeu că păcatele nu vor fi iertate dacă ele nu sunt mărturisite. Dumnezeu nu iartă niciodată un păcat care nu va fi mărturisit și chiar la oameni situația nu este altfel. Acest principiu îl avem în 1 Ioan 1.9: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate“. Niciodată Dumnezeu nu va primi un păcătos ale cărui păcate nu sunt recunoscute înaintea Lui și niciodată Tatăl nu va ierta păcatele unui copil al Său, dacă ele nu vor fi mărturisite! Și noi de asemenea să nu iertăm până ce nu este o mărturisire, căci acesta este un principiu dumnezeiesc.

Însă nu vreau să vorbesc despre noi credincioșii, ci despre ceea ce aceasta a însemnat pentru noi, atunci când noi eram păcătoși. A însemnat că, atunci când cineva vine la Dumnezeu ca să obțină iertarea păcatelor, el trebuie nu numai să creadă, ci trebuie ca el să vină la Dumnezeu și să-I spună că este un păcătos, că a făcut multe fapte care sunt în contradicție cu drepturile pe care Dumnezeu le are asupra lui și că Dumnezeu este drept când îl judecă. Aceasta este o realitate foarte importantă, chiar cu privire la Evanghelia care va fi vestită. Mulți vestesc că Domnul Isus a murit pentru toți și chiar că El a purtat păcatele tuturor - și: „Voi trebuie numai să primiți și atunci veți fi mântuiți.“ însă Cuvântul lui Dumnezeu nu spune aceasta. Versetul pe care l-am citat - 1 Ioan 1.9 - ne spune foarte clar: „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate.“ Aceasta se potrivește nu numai pentru credincioși; este un principiu al tuturor acțiunilor lui Dumnezeu și în toate relațiile lui Dumnezeu cu oamenii. Și nici un păcătos nu poate fi mântuit, dacă nu vine la Dumnezeu și nu își recunoaște păcatele - și aceasta înseamnă că el a venit în lumina lui Dumnezeu și acolo a văzut că este un păcătos.

Aspectul relațiilor dintre Dumnezeu și oameni este foarte însemnat și l-am putea găsi și în alte locuri din Cuvântul lui Dumnezeu. Repet: dacă în Locul Sfânt ar fi fost dus numai sângele primului țap, deci dacă lucrarea Domnului Isus ar fi avut numai această parte, că Dumnezeu ar fi fost satisfăcut cu privire la omenire și cu privire la păcat, numai cu aceasta nu ar fi fost nici un om mântuit. Știm bine că atunci când Dumnezeu roagă stăruitor pe oameni: „Veniți să vă împăcați cu Mine!“, nu vine la El nici un om. Cuvântul lui Dumnezeu spune: nu este nici unul care să caute pe Dumnezeu, nici unul măcar. Nici eu nu am căutat pe Dumnezeu. Nici unul dintre noi nu a căutat pe Dumnezeu. Dumnezeu Însuși o spune: veniți să vă împăcați cu Mine! Asta înseamnă că Dumnezeu spune: inima ta este dușmănoasă față de Mine. Tu ești un dușman al Meu, tu Mă urăști! Și oamenii nu vor să știe aceasta. Însă Dumnezeu, care cunoaște inimile, spune aceasta fiecăruia. Eu vreau să împac inima ta, adică să scot afară dușmănia. Și în ce mod vrea Dumnezeu să facă aceasta? Citim aceasta în Ioan 3. Acolo spune Domnul Isus: „dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate să intre în împărăție.“ Altfel el nu poate obține binecuvântările și nu poate să vadă vreodată împărăția lui Dumnezeu și nici să intre în ea.

Aceasta este lucrarea care trebuia făcută în continuare, pentru ca un păcătos să poată obține schimbarea necesară și iertarea păcatelor. Duhul Sfânt lucrează în conștiința unui om și-l face să vadă cine este el și că el nu poate să stea înaintea lui Dumnezeu, că el este un păcătos pierdut. Spălarea cu apă constă în aceea că Duhul Sfânt folosește Cuvântul în inima și în conștiința omului, așa că omul se vede în lumina Cuvântului: sunt pierdut! Și atunci el este pregătit ca să-și recunoască păcatele înaintea lui Dumnezeu. Atunci el merge la Dumnezeu și spune: Eu sunt un păcătos pierdut! Dacă Tu ești drept, Tu trebuie să mă arunci în iad... Și atunci avem, ceea ce este un principiu în Cuvântul lui Dumnezeu, că El, în dreptatea Sa poate să-l ierte.

Urmează apoi o mare întrebare. Când noi am venit la Dumnezeu și ne-am recunoscut păcatele, am mai știut noi atunci toate păcatele pe care le-am făcut? Credeți că niciodată nu ați făcut păcate la care să nu vă fi gândit niciodată? Lăsați să ne cercetăm încă o dată în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. În 1 Ioan 3.4 ni se spune ce este păcat. Păcatul este fărâdelege și fărâdelegea este păcat. Asta înseamnă că fiecare cuvânt pe care îl rostește omul fără ca Domnul să i-l fi poruncit este păcat. Orice faptă pe care o face un om fără să poarte pecetea autorității lui Dumnezeu este păcat. Și orice gând pe care îl are un om, pe care nu i l-a poruncit Dumnezeu, este păcat. Aceasta este fărâdelege: să treci cu vederea autoritatea pe care Dumnezeu o are asupra noastră. Atunci înțelegem ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, „Căci nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar“ (Romani 3.12) și „toate întocmirile gândurilor din inima sa sunt toată ziua numai spre rău“ (Geneza 6).

Un om neîntors la Dumnezeu, unul care a refuzat să fie ascultător și să creadă, a făcut el vreodată o faptă din ascultare față de Dumnezeu și nu din propria voie? A vorbit el vreodată un cuvânt, dacă a vorbit, pentru că Dumnezeu i l-a spus și a avut el vreodată gânduri, pentru că i-a spus Dumnezeu că trebuie să le aibă? Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: nu! El spune: „Căci nu

este nici unul care să caute pe Dumnezeu“ și: „toate întocmirile gândurilor inimii sale sunt în fiecare zi îndreptate numai spre rău“. Câte păcate am făcut eu atunci în viața mea, înainte ca eu să mă fi întors la Dumnezeu? Nu vreau acum să vorbesc despre timpul acela. Cât de multe cuvinte am rostit eu? Toate aceste cuvinte au fost păcate. Câte fapte am făcut eu? Toate aceste fapte au fost păcate. Știam eu toate faptele mele, cuvintele mele, gândurile mele? Și totuși Cuvântul lui Dumnezeu spune ca un principiu: fără mărturisire nu este iertare.

Ce har minunat este atunci ceea ce găsim aici! Vedem acolo pe marele preot și știm că el este Domnul Isus; El vine aici, la țapul cel viu. Și Aaron pune mâinile sale amândouă pe capul țapului celui viu și mărturisește asupra lui toate nedreptățile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu care ei au păcătuit. Când israeliții nu mai știau păcatele lor - simbolic Aaron le știa și el le mărturisea. Aceasta este minunat!

Noi, care am venit la Dumnezeu ca să mărturisim că am fost păcătoși, nu am putut să mărturisim toate păcatele noastre. Însă de îndată ce Dumnezeu vede în conștiința noastră înclinarea noastră de a mărturisi totul înaintea Lui, El ne socotește nouă lucrarea Domnului Isus. El știa că noi vom veni și „El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn“. Și nu numai atât, El le-a mărturisit pe toate înaintea lui Dumnezeu, așa că Dumnezeu poate acum, liber, să ierte, poate ierta toate păcatele mele, chiar dacă eu nu le pot mărturisi pe toate, pentru că nu le știu pe toate și multe, pe care le-am știut, le-am și uitat deja.

Ce har minunat! O! pe când Domnul Isus a murit pe cruce, El a purtat păcatele mele și El le-a purtat nu ca pe o mare mulțime de păcate, amestecate la un loc într-un pachet. El a purtat pedeapsa pentru fiecare păcat în parte, El a simțit fiecare păcat în parte. Când El spune în Psalmul 40: „M-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile mele... Sunt mai numeroase decât perii capului meu“, acolo nu a fost o masă mare de păcate adunate la un loc. El a văzut pe fiecare în parte; pentru că El era Dumnezeu atotștiutor, El putea face aceasta. El a mărturisit fiecare păcat înaintea lui Dumnezeu - toate miile de păcate pe care eu le-am făcut înainte ca eu să fiu credincios și după ce eu m-am întors la Dumnezeu; căci Domnul Isus nu numai că a purtat păcatele pe care eu le-am făcut înainte de întoarcerea mea la Dumnezeu - mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, nu! - el a purtat și păcatele pe care eu le-am făcut după aceea și El a purtat și păcatele pe care eu, dacă Domnul nu vine chiar acum, le voi face din nefericire. El le-a purtat judecata și El le-a mărturisit înaintea lui Dumnezeu, pe fiecare în parte, așa că încă de atunci El a făcut deja ispășirea pentru mine, pe care mă știa că Îl voi primi. Așa știu eu că în momentul în care am venit la Dumnezeu, El poate să fie îndurător față de mine și față de păcatele mele, căci cu 1900 de ani mai înainte Domnul a purtat deja judecata lor și El le-a mărturisit pe toate înaintea lui Dumnezeu.

Nu este aceasta o realitate minunată? Când acum un păcătos vine la Dumnezeu și a uitat multe păcate, Dumnezeu îi iartă totuși toate păcatele, căci Dumnezeu vede în conștiința lui că el este pregătit ca să le mărturisească pe toate, pentru că Domnul Isus deja le-a mărturisit și dreptatea lui Dumnezeu a fost astfel satisfăcută.

Poporul lui Dumnezeu stătea acolo și vedea pe Aaron lângă țap; căci aceasta nu se petrecea în Locul Sfânt, ci în afară și poporul care nu-și mai cunoștea păcatele, vedea că Aaron le mărturisea pe toate. Și apoi acest țap era dus într-un ținut pustiu, un ținut mult în afara taberei, de unde el niciodată nu mai putea veni înapoi, așa că ei știau că păcatele lor nu mai sunt acolo. Ele au fost duse departe și niciodată nu vor mai veni înapoi. Vă puteți imagina ce ușurare era aceasta pentru fiecare israelit care era acolo, îngrijorat de păcatele sale, că el vedea păcatele sale asupra țapului și știa că ele nu vor mai veni niciodată înapoi!

Însă pentru israeliți această bucurie era scurtă. În epistola către Evrei citim că pentru israeliți această zi din fiecare an era numai o amintire a păcatelor; căci ei știau că și anul trecut au stat

aici, și acum doi ani, iar acum trebuie să stea iarăși și anul viitor din nou. Deci, păcatele până în clipa de față au fost îndepărtate, însă acelea pe care ei le vor face peste un minut rămân prezente.

Când însă privim la cruce și vedem acolo pe Domnul Isus și ascultăm mărturia Duhului Sfânt, așa cum de exemplu o găsim în 1 Petru 2.24 „... El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn,“ atunci știm că „toate, absolut toate păcatele mele le-a îndepărtat sângele Său.“ Evrei 10.14 ne spune că „printr-o singură jertfă El ne-a făcut desăvârșiți pentru totdeauna,“ că începând din momentul în care noi suntem părtași lucrării Domnului Isus, nu se mai găsește nici o secundă în care să fie vreun păcat între mine și Dumnezeu, pentru că Domnul Isus le-a purtat pe toate și le-a dus într-o țară îndepărtată, de unde ele nu vor mai veni niciodată. El a murit, încărcat cu păcatele mele. El a înviat și El nu mai are păcatele mele asupra Sa. Unde au rămas ele? El este la dreapta lui Dumnezeu și acolo El nu mai poartă păcatele mele. Păcatele mele au rămas în moarte. Ele nu vor mai apărea niciodată, așa cum spune Scriptura; Dumnezeu le-a aruncat înapoia Sa (Isaia 38.17), în marea uitării veșnice, așa că Dumnezeu nu Se mai gândește niciodată la păcate. Ele au fost aruncate într-o mare, de unde ele nu vor mai ieși niciodată la iveală și aceasta numai pentru că Domnul Isus le-a purtat.

Aceasta este partea a doua a Evangheliei. În primul rând am văzut ceea ce este o Evanghelie liberă. Aceasta este o invitație pentru fiecare: vino la Dumnezeu! Aici vedem ceea ce este o Evanghelie deplină. Aceasta este o iertare desăvârșită a păcatelor, a tuturor păcatelor, eliberare deplină de orice judecată. „Deci nu mai este nici o condamnare pentru aceia care sunt în Hristos Isus“, pentru că prin credință au primit pe Domnul Isus, după ce și-au recunoscut păcatele înaintea lui Dumnezeu.

Însă așa cum s-a spus, marele preot mărturisea numai păcatele poporului și nu ale altora, așa cum ne spune Cuvântul lui Dumnezeu, că Domnul Isus, „a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn“. Lucrul acesta este foarte important. Vreau să citesc un loc din Noul Testament, din care reiese clar cum putem vesti Evanghelia. Citim în Matei 1.21: „Și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele lor.“ Însă nu fiecare aparține poporului Său. În Matei 20.28 avem un al doilea loc: „Nici Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți“ - nu pentru toți, ci pentru mulți. Și cuvântul grecesc înseamnă aici, că acei mulți au parte de această lucrare. În 1 Timotei 2, unde se spune că Domnul Isus „S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți“ expresia este puțin altfel. Acolo înseamnă că pentru toți este pregătit să poată avea parte de această răscumpărare, și nu că au parte. Însă ei ar putea avea parte de ea.

Ca să explic aceasta, vreau să povestesc ce a făcut odată un frate bogat acum 100 de ani în Anglia. El avea multe moșii și deci mulți arendași și el a anunțat - era un an rău - că oricine va veni la el într-o anumită zi înainte de ora 12, va obține o chitanță pentru moșia sa, fără să plătească. Chitanțele pentru toate moșiile stăteau acolo și oricine venea putea să ia în primire chitanța sa. Însă numai unul a venit și el a primit-o. Ceilalți însă n-au venit pentru că ei nu au crezut.

Acum vedem diferența. Chitanțele erau pregătite pentru toți, însă numai unul a obținut-o. Cuvântul lui Dumnezeu ne face să înțelegem într-adevăr că noi nu știm ale cui păcate le-a purtat Domnul Isus, înainte ca noi înșine să fi venit la El și să fi primit pe Domnul Isus.

Am vorbit odată cu un tânăr calvinist, care lucra la mine în birou. El trebuia să facă spre seară o călătorie cu unchiul său și eu l-am întrebant: „Rudolf, dacă unchiul tău va conduce autoturismul într-o groapă și voi amândoi veți muri, știi tu încotro vei merge?“ Atunci El a spus: „Tatăl meu spune că noi nu putem ști acest lucru, căci noi nu știm dacă facem parte dintre cei aleși.“ Tatăl său este acum la Domnul, nu mă îndoiesc de aceasta. El era bătrânul unei biserici. Eu l-am cunoscut bine și sunt pe deplin convins că el a fost născut din nou. Însă el nu știa aceasta. El gândea că nu se poate ști dacă ești născut din nou, pentru că nu tu știi dacă ești ales. Atunci am

luat Biblia mea și am citit adresele diverselor scrisori, de exemplu cea către Efeseni: „către sfinții și credincioșii în Hristos Isus.“ Cum știa apostolul că ei erau sfinți și credincioși în Hristos Isus, dacă nu se poate ști că cineva este un creștin? Am ajuns deci la scrisoarea către Tesaloniceni și acolo apostolul scrie: „Știm, frați iubiți de Dumnezeu, alegerea voastră.“ Eu am spus: Crezi tu că apostolul Pavel a fost în cer și acolo a examinat cartea cu deciziile lui Dumnezeu, încât el putea ști că tesalonicenii sunt aleși? Nu, aceasta el nu o putea crede. Eu am spus: „Nici eu nu cred. Însă când tatăl tău gândește că nu poți fi sigur că cineva este ales, cum putea ști apostolul Pavel că tesalonicenii erau aleși?“ El a spus: „Eu nu știu.“ Eu i-am zis: „Este totuși foarte simplu; căci spune în continuare: „prin aceea că ați primit cuvântul“ (versetul 6). Pentru că ei au primit Cuvântul, apostolul știa că ei erau aleși; căci dacă nu ar fi fost aleși, ei nu ar fi primit Cuvântul. Domnul Isus știa cine Îl va primi.

Aceasta ne face clar ceea ce noi putem numi Evanghelie. Când eu văd înaintea mea un necredincios, eu nu știu dacă Domnul Isus i-a purtat păcatele. Când el se va întoarce la Dumnezeu, da, însă până atunci nu. Și Dumnezeu nu spune niciodată unui necredincios că Domnul Isus a murit pentru el - în afară de sensul că El a murit, pentru ca el să poată fi mântuit, așa cum vedem simbolic în primul țap, însă niciodată în acest al doilea sens, că Domnul Isus a purtat păcatele sale. Când Dumnezeu vorbește unui necredincios, atunci El ne spune: tu ești un păcătos pierdut și Eu trebuie să te judec, tu ești pe drumul spre iad, iar Eu trebuie să fiu drept și Eu te voi arunca în iad; căci tu ești un păcătos și dușmanul Meu. Însă când un păcătos recunoaște aceasta, când Duhul Sfânt i-a luminat conștiința în lumina lui Dumnezeu, așa că acest om vede că el este pierdut și merge la Dumnezeu și-I spune: eu sunt un păcătos pierdut, atunci îi spune - și nu mai înainte -: Însă Eu am trimis pe Fiul Meu pentru păcătoșii pierduți și El a murit, așa că fiecare poate să fie mântuit. Și când atunci el primește pe Domnul Isus prin credință, atunci și nu mai înainte, Dumnezeu spune: Eu îți iert păcatele, căci Fiul Meu a purtat judecata asupra lor, așa că toate păcatele tale au fost îndepărtate.

Și când eu spun unui necredincios, și cât de des se petrece din păcate aceasta: „Domnul Isus a purtat păcatele tale în trupul Său pe lemn“ - de ce mai trebuie acest om să se întoarcă la Dumnezeu? Dacă Domnul Isus i-a purtat păcatele, atunci el nu mai trebuie să se pocăiască! O, eu am auzit în Olanda mulți oameni spunând: „Da, dacă cineva este ales, acela ajunge în cer, iar dacă cineva nu este ales, ajunge în iad. La aceasta nu se poate schimba nimic. De aceea noi nu ne îngrijim de lucrul acesta. Dacă noi suntem aleși, vom ajunge acolo; dacă nu suntem aleși, noi vom merge la pierzare.“ Noi știm cum este inima omenească. De aceea este așa de bine să citim exact ceea ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu și să recunoaștem adevărul Evangheliei.

Cineva nu este de nici un ajutor unui necredincios când îi spune: „Domnul Isus a purtat păcatele tale“ și nu se știe dacă este adevărat. Dumnezeu nu spune aceasta niciodată unui necredincios. Noi putem spune celor necredincioși: „Tu ești un păcătos pierdut. Însă Dumnezeu te cheamă, pentru ca tu să te împaci cu El. Dumnezeu te cheamă și El vrea să-ți schimbe inima. El vrea să îndepărteze caracterul rău din inima ta. El vrea să te mântuiască și El a dat pe Domnul Isus, așa că El o poate face.“ Când acest păcătos vine și se recunoaște astfel, atunci noi avem dovada că Duhul Sfânt i-a atins conștiința și atunci Dumnezeu îi spune: „Eu am trimis pe Fiul Meu.“ Și noi îi putem spune - când el vede într-adevăr vina păcatului său și o mărturisește lui Dumnezeu - că Domnul Isus a murit pentru păcătoși. Crede în El și vei primi iertare pentru păcatele tale, așa cum citim în Faptele Apostolilor 16, unde acest bărbat întreabă: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?“ Această întrebare a fost dovada că el a realizat că era un păcătos. Eu nu întreb: cum pot să fiu eu mântuit? atâta timp cât eu gândesc că nu sunt un pierdut. Eu strig după mântuire, numai când văd că sunt pierdut. Și pentru că omul acesta a văzut că el era pierdut și a întrebat: „Ce trebuie să fac, ca să fiu mântuit?“ apostolul Pavel nu spune ca Petru către iudei: „pocăiți-vă!“ Acest om era pocăit. De aceea Pavel îi spune: crede în Domnul Isus și vei fi mântuit. Acesta este răspunsul cel corect.

În Faptele Apostolilor capitolul 2 și 3, apostolul Petru nu spune însă iudeilor: credeți în Domnul Isus!, ci; pocăiți-vă și credeți!, iar când s-au pocăit, ei trebuiau să primească pe Domnul Isus prin credință.

Aceasta este ceea ce găsim aici la sfârșit. Cuvântul lui Dumnezeu întărește lucrul acesta. În această zi a ispășirii, iudeii vedeau cum Dumnezeu a rânduit mai dinainte măsuri sigure, din pricina păcatelor lor și cu privire la păcatele lor a adus totul în ordine. Noi vom gândi că ar fi putut fi o zi de bucurie pentru ei. Însă citim aici: „În luna a șaptea, a zecea zi a lunii, să vă smeriți sufletele și să nu faceți nici o lucrare, nici cel născut în casă, nici străinul care locuiește în mijlocul nostru. Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți; veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea DOMNULUI“ (Levitic 16.29-30).

Aceasta este de asemenea un avertisment foarte serios pentru noi. Și noi suntem în pericol, când vedem că cineva se întristează de păcatele sale, încercând să-l scoatem din această stare pe cât de repede posibil și asigurându-l: păcatele tale sunt iertate. Este însă bine, când cineva se găsește în această stare. Cu cât mai mult își vede păcatele, cu atât mai mult va fi mai aproape de pace. Cu cât mai puțin, mai superficial își vede cineva păcatele, tot atât de superficială va fi și pacea sa. Cu cât mai adânc se vede cineva că este pierdut, cu atât mai adâncă va fi pacea conștiinței sale după aceea și cu atât mai multă dragoste față de Domnul va fi în inima lui. Adeseori s-a văzut, când oamenii aud și primesc Evanghelia numai la suprafață - de fapt, se spune că „Domnul a adus totul în ordine, tu trebuie numai să primești“ - că aceștia au devenit creștini superficiali, care nu au mers realmente cu Domnul pe drumul lor, care nu au o pace adâncă în inimă și nici o dragoste adâncă față de Domnul Isus. Cunoaștem însă istorisirea din Luca 7: „Păcatele ei cele multe sunt iertate, căci a iubit mult. Dar cui i se iartă puțin, iubește puțin“ (versetul 47).

Aceasta ne aduce la un punct care este puțin în afara subiectului nostru, dar care în acest contest este totuși important. Să ne gândim la valoarea cuvintelor din 2 Corinteni 5.10: „Noi toți trebuie să fim arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos“. Am auzit că unii credincioși spun: aceasta nu poate fi adevărat pentru noi! Păcatele noastre au fost deja îndepărtate. Nu se poate deci ca noi să trebuiască să fim descoperiți din nou. Și când am dovedit că aceasta se găsește în Cuvântul lui Dumnezeu, atunci ei s-au temut. Însă când înțelegem cu adevărat ceea ce găsim acolo, atunci putem avea numai bucurie și să dorim ca și apostolul Pavel ca să fim arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.

Am văzut că Domnul Isus a purtat toate păcatele noastre. Domnul Isus a purtat deci păcatele mele și, când eu voi veni înaintea scaunului de judecată, nu va mai fi nici o condamnare. Însă credeți dumneavoastră că eu nu voi dori să văd cât de mult a făcut Domnul pentru mine? Eu știu, El a purtat milioane de păcate pentru mine. Eu cunosc multe păcate din viața mea și eu știu că El le-a purtat pe toate. Însă nu credeți dumneavoastră că doresc să pot cunoaște întreaga măsură a dragostei Sale, să văd cât de mult a făcut El pentru mine, cât de multe păcate mi-a iertat Dumnezeu? Și aceasta eu o voi experimenta abia atunci când voi sta înaintea scaunului de judecată. Atunci voi vedea că nu au fost numai milioane, ci probabil miliarde de păcate. Și eu voi recunoaște cât de murdare au fost aceste păcate. El mă va lăsa să le văd, iar eu voi recunoaște că El a purtat judecata lui Dumnezeu asupra tuturor acestor păcate. Atunci eu voi înțelege cât de mare este harul Său, cât de mare este dragostea Sa, îndurarea Sa, cât de multă răbdare a avut El cu mine, înainte și după ce eu am fost adus la Hristos, câtă milă mi-a arătat El înainte de venirea mea la El și după aceea. Credeți dumneavoastră că eu nu doresc ziua când mă voi înfățișa înaintea scaunului de judecată și abia acolo eu voi putea înțelege tot ceea ce El a făcut pentru noi? Dragostea Sa nesfârșită, răbdarea Sa fără margini, mila Sa nemărginită, mărimea dragostei Sale și toate durerile, prețul pe care El l-a dat pentru noi? Nu, cine cunoaște lucrarea Domnului Isus, cine este conștient că Domnul Isus a purtat toate păcatele sale, acela nu poate decât dori momentul acela, ca să primească mai multă dragoste pentru El, să aibă mai multă admirație, mai multă închinăciune.

Și încă ceva. Să luăm bine seama la acest cuvânt. Am întâlnit deseori credincioși care au devenit iarăși fricoși și, când au păcătuit - ce trist este aceasta - și-au pierdut pacea. Să cercetăm ce spune cuvântul aici: „Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului celui viu și să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei“. Dacă Domnul Isus ar fi mărturisit acolo 99 la sută din păcatele mele, unde aș fi eu în veșnicie? În iad! Un păcat este de ajuns ca să fii condamnat pentru veșnicie. Însă El le-a purtat pe toate, fără deosebire. Și când eu mai păcătuiesc - ce trist este acesta - faptul acesta nu mai are nimic cu mântuirea mea. În momentul în care eu am primit pe Domnul Isus prin credință, lucrarea Domnului Isus îmi este socotită și toate păcatele mele au fost îndepărtate. Când a purtat Domnul Isus păcatele mele? Pe când eu n-am făcut încă nici unul. El însă le-a purtat deja de atunci în trupul Său. El a purtat păcatele pe care eu le-am făcut înainte de venirea mea la El; pe acelea care eu, dacă Domnul nu va veni în minutul următor, din nefericire le voi mai face. El le-a purtat pe toate, „nu mai este nici o condamnare pentru aceia care sunt în Hristos Isus“.

Când eu văd o asemenea dragoste, o dragoste care este așa de mare, care a adus mai dinainte totul în ordine, ca astfel eu să nu mai merg la pierzare și care „a purtat pedeapsa în trupul Său“ pentru aceste păcate - mă va face aceasta indiferent față de păcat?

Nu, harul nu te va face ușuratic. Cine cunoaște cu adevărat harul - nu vorbesc de un necredincios a cărui fire păcătoasă poate auzi despre har și poate spune: acum eu pot face ce vreau - dar unul care a experimentat cu adevărat harul în inima sa, acela se pleacă. Nu este nimic altceva care să ne smerească și să ne facă să urâm păcatul, decât recunoașterea unui astfel de har. El a adus totul în ordine și nu ne reproșează nimic, nici chiar când păcătuim. Harul pe care l-a primit cineva, îl duce pe acesta în slavă. Aceasta dă o liniște conștiinței noastre, care nu poate fi tulburată. Aceasta dă o pace ce nu se va clătina niciodată; căci mi se spune: totul este sigur! Toate, toate păcatele mele au fost șterse de sângele Său. Și aceasta aduce admirație și mulțumire în inimile noastre, pentru un Dumnezeu care S-a gândit astfel la păcătoși, care a adus totul într-o așa ordine și pentru un Mântuitor care a fost gata să poarte judecata tuturor acestor păcate, în așa fel încât pentru noi nu mai este nici o condamnare.

Capitolul 5

Marea Zi a Ispășirii (4)

„Și Aaron să intre în cortul întâlnirii; să-și lepede veșmintele de în pe care le îmbrăcase la intrarea în sfântul locaș și să le lase acolo. Să-și spele trupul cu apă într-un loc sfânt, și să-și ia din nou veșmintele. Apoi să iasă afară, să-și aducă arderea lui de tot și arderea-de-tot a poporului și să facă ispășire pentru el și pentru popor. Iar grăsimea jertfei pentru păcat s-o ardă pe altar. Cel ce va izgoni țapul pentru Azazel să-și spele hainele și să-și scalde trupul în apă; după aceea poate să intre în tabără. Să se scoată afară din tabără vițelul jertfei pentru păcat, și țapul jertfei pentru păcat, al căror sânge a fost dus în sfântul locaș pentru facerea ispășirii, și să le ardă în foc pieile, carnea și baliga. Cel ce le va arde să-și spele hainele și să-și scalde trupul în apă; după aceea poate să intre în tabără.

Aceasta să vă fie o rânduială permanentă: în luna a șaptea, în a zecea zi a lunii, să vă smeriți sufletele și să nu faceți nici o lucrare, nici cel născut în casă, nici străinul care locuiește în mijlocul vostru. Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți; veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea DOMNULUI. Aceasta să fie pentru voi un sabat de odihnă, în care să vă smeriți sufletele. Aceasta să fie o rânduială permanentă“ (Levitic 16.23-31).

Dacă privim acest capitol profetic, cei doi țapi se referă la Israel, iar acest vițel este pentru noi, aceia care suntem casa preoțească a lui Aaron - Hristos și Adunarea Sa - desigur, Adunarea nu văzută ca trup al lui Hristos (aceasta noi nu o avem în Vechiul Testament), ci ca o casă preoțească a acelor care sunt în strânsă legătură cu El și de aceea lucrarea lor, slujba lor este în Locul Sfânt.

Aceasta ne arată însă - și este foarte important - că înțelesul profetic al acestui capitol nu se referă la un moment, așa cum s-a crezut adeseori. Capitolul nu este prezentarea crucii și a orelor când a murit Domnul, ci cuprinde un timp de mai mult de 1900 de ani. Acest capitol cuprinde tot timpul începând din momentul când Domnul a mers la cruce, ca să înfăptuiască această lucrare minunată, până în momentul când El va veni pe acest pământ și poporul Său Îl va vedea și va recunoaște că El a purtat păcatele lor în trupul Său. Aceasta rezultă clar din conținut; Israel este poporul care stă afară, așa cum în acest capitol poporul Israel, membrii acestui popor, stăteau în afara cortului. Când știau ei că Dumnezeu a primit jertfa? Abia când Aaron ieșea din Locul Sfânt, când el venea cu acest țap și mărturisea păcatele poporului pe capul țapului. Dacă Dumnezeu nu ar fi primit jertfa, Aaron ar fi murit și nu ar mai fi ieșit viu afară. Așa va ști Israel că jertfa a fost primită, abia atunci când ei vor vedea pe Domnul Isus venind din cer. Atunci ei vor recunoaște pe Domnul Isus venind din cer. Atunci ei vor recunoaște că într-adevăr El a venit de la Dumnezeu și că El este însuși Domnul, Răscumpărătorul lor, așa cum găsim clar în Isaia 53, unde ei spun ce vor vedea ei atunci la El, și în Zaharia, unde ei Îl privesc. Atunci se va spune că toate semnițele țării vor plânge de durere înaintea Lui, așa cum se plânge de durere întâiul-născut (Zaharia 12.10).

Cu privire la păcătoșii din timpurile noastre, aceasta este exact așa. Ca credincioși, ca membri ai casei preoțești, noi suntem văzuți în Aaron, în Domnul Isus. Noi suntem în Locul Preasfânt în El și deci știm că Dumnezeu a primit lucrarea; și noi suntem chiar în prezența lui Dumnezeu. Noi știm, așadar, că sângele este acolo, stropit de șapte ori pe chivotul legământului, încât vedem acolo temelia puternică și care ne-a creat posibilitatea să ne apropiem de Dumnezeu. Și faptul că noi suntem în prezența lui Dumnezeu dovedește că Dumnezeu a primit jertfa. Pentru fiecare credincios este adevărat ceea ce se spune în 1 Ioan 1.7, că dacă noi suntem în lumină „avem părtașie unii cu alții și sângele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat“. Asta nu înseamnă că este posibil ca un credincios să nu fie totdeauna în lumină. Ni se spune mult mai mult, care este poziția fiecărui creștin. Fiecare creștin este în lumină, are părtașie cu toți ceilalți creștini și este în acest loc, unde sângele Domnului Isus este lucrător, așa că înaintea lui Dumnezeu el nu mai poate fi niciodată murdărit. El stă totdeauna acolo în puterea sângelui Domnului Isus.

Însă când un păcătos vine acum la Dumnezeu, el nu este în Locul Preasfânt, ci în aceeași stare ca și poporul Israel; el stă deci afară. El va ști că Dumnezeu a primit jertfa abia atunci când va vedea că Domnul Isus a purtat păcatele sale în trupul Său pe lemn. Când el vede aceasta - și Dumnezeu este cel care-i dovedește aceasta și care face ca credința să lucreze în el, așa că el poate primi aceasta - atunci el știe că Dumnezeu a primit jertfa și, începând din acest moment el este de asemenea liber să intre în Locul Preasfânt, căci el aparține acum casei preoțești, așa cum toți credincioșii sunt liberi să facă aceasta.

Doresc apoi să spun încă ceva asupra versetului 29, unde citim: „În luna a șaptea, în a zecea zi a lunii, să vă smeriți sufletele și să nu faceți nici o lucrare, nici cel născut în casă, nici străinul care locuiește în mijlocul vostru“.

Rareori avem expresia „Aceasta să vă fie o rânduială permanentă“ în legătură cu această jertfă. Însă la instituirea zilei Ispășirii o găsim de două ori, în versetele 29 și 34: „Și aceasta să vă fie o rânduială permanentă...“ Aceasta ne explică cât de fundamentală și importantă este pentru Dumnezeu această rânduială. O rânduială este normal ceva care este valabil totdeauna, ceea ce ne spune și imaginea noastră. Temelia care va fi pusă aici este una, aceea pe care un om poate veni la Dumnezeu și pe care Dumnezeu poate primi un om în prezența Sa. Pentru Israel, aceasta era așa, ca acest cuvânt să fie împlinit realmente, literalmente. Israel va sărbători și în viitor Ziua Ispășirii. Este o rânduială pentru totdeauna.

Aici Dumnezeu vrea să Se întâlnească El personal cu omul, Dumnezeu fiind un judecător drept care are a face cu păcatul. Omul, de altă parte, este văzut ca un păcătos pierdut care vine la Dumnezeu - însă, așa cum am citit în Geneza 4, cu o jertfă, cu mâna pe Domnul Isus ca jertfă. Dar lucrul acesta în sine nu era un prilej de bucurie, ci ei trebuiau „să-și smerească sufletele și să nu facă nici o lucrare.“ Dumnezeu subliniază așadar aici în chip simbolic că un om poate veni la Dumnezeu numai pe baza a ceea ce a făcut Domnul Isus, numai pe baza harului necondiționat și că nimic de la sine însuși nu poate fi alături de acesta: „Să nu faceți nici o lucrare.“

Aceasta este o chestiune importantă pentru fiecare păcătos care vine la Dumnezeu. Nu cunoaștem noi legalismul inimii noastre, că noi suntem așa de mult înclinați de a face noi însuși ceva? Da, noi știm, noi avem nevoie de lucrarea Domnului Isus. Însă în mod obișnuit este așa, când un păcătos vine la Dumnezeu, el se gândește că trebuie ca el însuși să se îmbunătățească în vreun fel, că el mai întâi trebuie să înceteze să mai păcătuiască, în orice caz să înceteze să mai facă lucruri grosolane, înainte ca el să poată veni la Domnul Isus. Însă Cuvântul lui Dumnezeu ne lămurește în această privință că totul este numai har și că baza este numai lucrarea Domnului Isus, că nu trebuie făcută nici o lucrare. Mult mai mult, iertarea de păcate se obține numai pe baza acestei lucrări, pe baza sângelui care a fost introdus în Locul Preasfânt și pe baza realității că Domnul Isus a purtat în trupul Său păcatele tuturor celor ce sunt ai Săi.

Și pe lângă aceasta, așa cum s-a spus, „să vă smeriți sufletele“ înseamnă necesitatea umilirii conștiinței înaintea lui Dumnezeu și întristarea cu privire la păcate. Ioan 3 ne spune în legătură cu nașterea din nou că omul va fi curățit prin apă, adică prin judecată de sine, prin aceea că el se judecă pe sine însuși înaintea lui Dumnezeu și mărturisește înaintea lui Dumnezeu că el este un păcătos pierdut. Este clar că, atunci când cineva se vede pe sine ca păcătos și pierdut, nu este nici o bucurie în inima sa, ci numai umilire. Vedem mereu că, atunci când un necredincios aude Evanghelia și are imediat bucurie în inima sa, în mod obișnuit el nu este întors la Dumnezeu și de cele mai multe ori nici nu vine la El.

Despre ceea ce vroiam să vorbesc acum, citim în versetul 25: „Iar grăsimea jertfei pentru păcat s-o ardă pe altar“ și mai departe în versetul 27: „Să se scoată afară din tabără vițelul jertfei pentru păcat și țapul jertfei pentru păcat, al căror sânge a fost dus în sfântul locaș pentru facerea ispășirii și să le ardă în foc pieile, carnea și baliga. Cel ce le va arde să-și spele hainele și să-și scalde trupul în apă; după aceea poate să intre în tabără.“

Mai întâi vedem aici lucrul minunat că întreaga jertfă trebuia arsă ca semn pentru a arăta cât de îngrozitor este păcatul în ochii lui Dumnezeu, așa că nu numai animalul trebuia tăiat, ci sângele

dus înăuntru ca dovadă că moartea a avut loc, dar tot ceea ce era din animal trebuia ars în foc. Mânia lui Dumnezeu asupra păcatului are numai atunci liniște, când tot ceea ce vorbește despre păcat a fost nimic pe deplin prin judecată. Găsim însă acum o excepție, că grăsimea va fi arsă pe altar. Până aici n-am ajuns la altă jertfă, ca de exemplu la arderea-de-tot, care este amintită pe scurt aici. Însă când vom ajunge la arderea-de-tot, vom vedea că animalul va fi ars în totalitate pe altar, ca o jertfă de un miros plăcut DOMNULUI. În arderea-de-tot nu vom vedea partea lucrării Domnului Isus care este în legătură cu păcatele noastre și cu jignirile împotriva dreptății lui Dumnezeu, ci vom vedea că Domnul Isus a făcut mai mult decât ar fi fost nevoie ca să ne mântuiască și ca să satisfacă dreptatea lui Dumnezeu.

Așa cum s-a spus, prin sângele care era introdus în Locul Preasfânt avem răspunsul pe care omul l-a dat lui Dumnezeu, plățirea vinovăției pe care omul a avut-o față de Dumnezeu, prin aceea că L-a dezonorat. Am văzut că la început omul nu a călcat numai porunca lui Dumnezeu, ci a jefuit onoarea lui Dumnezeu, prin faptul că l-a crezut pe șarpe, tăgăduind Cuvântul lui Dumnezeu care spusese: „În ziua când vei mânca din el, vei muri negreșit“ și el a crezut că șarpele are dreptate, când a zis: „... în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul“ (Geneza 3.5). Cu alte cuvinte, mai întâi, Cuvântul lui Dumnezeu nu este adevărat că veți muri; în al doilea rând, Dumnezeu nu vă iubește, căci dacă v-ar fi iubit, nu v-ar fi reținut să vă înălțați așa de sus, ca să fiți asemenea Lui; în al treilea rând, Dumnezeu nu este drept când vă reține de la aceasta.

Adam și Eva l-au crezut pe șarpe și astfel au dezonorat pe Dumnezeu, prin faptul că au disprețuit ceea ce Dumnezeu este în Sine Însuși, dragoste. Am văzut că aceasta trebuia mai întâi corectată, pentru ca Dumnezeu să poată fi în legătură cu păcătoșii, ca să le dovedească har. Jertfa pentru păcat este răspunsul la această întrebare și însemnătatea jertfei pentru păcat nu merge practic mai departe. Este partea lucrării Domnului Isus care a fost de ajuns ca să satisfacă dreptatea lui Dumnezeu. Dumnezeu L-a pedepsit pe El, L-a judecat pe El și a pedepsit această dezonorare a lui Dumnezeu, tăgăduirea tuturor minunatelor Sale trăsături de caracter - dacă pot folosi aceasta cu privire la Dumnezeu - slava Sa jignită. Hristos a murit și în felul acesta dreptatea lui Dumnezeu a fost pe deplin satisfăcută și toate păcatele acelor care au crezut sau vor crede în El au fost pedepsite. El a purtat judecata deplină asupra acestora, așa că cerințele drepte ale lui Dumnezeu au fost în întregime îndeplinite.

Însă lucrarea Domnului Isus a fost mult mai minunată. În Ioan 13.31 ni se spune: „Acum Fiul Omului a fost preamărit, și Dumnezeu a fost preamărit în El“. Asta înseamnă că Domnul Isus a satisfăcut nu numai dreptatea lui Dumnezeu, ci El a făcut mai mult, prin aceea că El a slăvit pe Dumnezeu chiar în momentul când El a fost lovit de Dumnezeu, pentru că El a fost făcut păcat și a purtat păcatele noastre în trupul Său. Aceasta ne va fi prezentată în arderea-de-tot, care este de un miros bun pentru Dumnezeu, așa cum vom vedea, dacă Domnul ne va ajuta și ne va da prilejul.

Însă acum vedem ceva minunat: dacă întreaga jertfă pentru păcat, care era expresia judecării fără milă a lui Dumnezeu asupra păcatului, trebuia să fie mistuită de foc, totuși o parte din ea era adusă pe altar și era arsă acolo pentru Dumnezeu. Dumnezeu voia să arate prin aceasta că chiar dacă El trebuia să-și ascundă fața de Acela care purta păcatele noastre și trebuia să îndure acolo judecata Sa, totuși El nu a privit niciodată cu mai multă admirație și mai multă plăcere asupra Fiului Său, ca în momentul acesta. Grăsimea vorbește despre energia voinței - aceasta o găsim în alte locuri. Aici este deci vorba despre puterea voinței Domnului Isus care era plăcută lui Dumnezeu și despre care Filipeni 2 spune: „El a fost ascultător până la moarte și încă moarte de cruce“. Voința Domnului Isus de a fi ascultător, voința Sa de a slăvi pe Dumnezeu a avut așa de multă energie, a fost așa de puternică, încât El a vrut să sufere totul, a vrut chiar să fie făcut păcat și să poarte păcatele noastre, a vrut să fie judecat chiar de Dumnezeu și să fie zdrobit complet prin judecată, numai ca să rezolve această problemă a păcatului din lume, prin care Dumnezeu a fost jignit. Așa citim în Evrei 9.26, că El a venit să șteargă păcatul, așa se spune în Ioan 1.29, ca să ridice păcatul lumii - ceea ce El va face când vor fi un cer nou și un pământ nou, în care va locui dreptatea. Vedem de asemenea în versetul 27 cât de îngrozitoare a fost judecata lui

Dumnezeu și lucrul acesta ne lasă să recunoaștem ceva din ceea ce Domnul Isus trebuia să sufere, pe când El a săvârșit lucrarea pentru noi. El este, așa cum citim în 2 Corinteni 5.21: „Pe Cel care nu a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El“ și tot așa în Romani 8.3 că Dumnezeu a judecat păcatul în carne, în El, așa cum scrie și Petru: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn“. Judecata lui Dumnezeu a fost completă. Toate trebuiau arse, așa cum se spune aici, că întreaga jertfă trebuia arsă. Și mai târziu, în Numeri 19 vedem că ea trebuia astfel arsă, ca numai cenușa să rămână, așa că toate erau nimicite.

Aceasta vorbește despre ceea ce înseamnă judecata lui Dumnezeu la cruce pentru Domnul Isus. Ca simbol, El trebuia să fie consumat în întregime; El trebuia să fie părăsit de Dumnezeu; sabia dreptății lui Dumnezeu trebuia să-L lovească în chip desăvârșit, până ce dreptatea lui Dumnezeu avea să fie pe deplin satisfăcută, până ce Domnul Isus a purtat tot ceea ce ar fi fost partea noastră în veșnicie, când noi am fi fost în iad. Acolo la cruce Domnul Isus a purtat în chip desăvârșit întreaga noastră vină. Chiar dacă au fost numai trei ore de întuneric - așa de adânci au fost suferințele Sale, așa de adâncă și ascuțită a fost judecata lui Dumnezeu care s-a exercitat asupra Lui. Nu, noi nu vom putea niciodată pricepe ce a însemnat crucea pentru Domnul Isus. Putem noi înțelege măsura care a fost pentru El, când Se plângea (Psalmul 40): „M-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile mele... sunt mai multe decât perii capului meu“? Putem noi înțelege ce a fost chinul acesta pentru El, Acela care nu a cunoscut păcatul, Acela care a urât păcatul și despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune că ochii Săi sunt prea curați ca să vadă răul (Habacuc 1.13); că El a luat asupra Sa toate păcatele mele murdare și, așa cum scrie apostolul Petru, trebuia să le poarte în trupul Său? El trebuia să le ridice nu numai în exterior ca pe o sarcină, ci El trebuia să le ia în Sine, ca și cum ar fi fost propriile Sale păcate. Ce trebuia să fie aceasta pentru El, Cel Sfânt!

Putem noi să înțelegem ce a fost pentru El, Cel despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune că El, care nu a cunoscut păcatul, a fost făcut păcat, ca și cum El ar fi fost acest lucru îngrozitor, pe care Dumnezeu l-a urât atât de mult, păcatul, izvorul din care ies toate faptele noastre rele? Putem noi să înțelegem ce a fost aceasta pentru Domnul Isus? Noi nu putem aprofunda, însă simțim ceva din aceasta, când citim în Psalmul 69 cum El Se plânge: „Mă afund în noroi adânc și nu mă pot ține“ și cum El simte ce a fost judecata lui Dumnezeu, când El Se plângea lui Dumnezeu: „Toate valorile și talazurile Tale au venit peste mine“ și în Psalmul 22: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit“? - așa cum Domnul a făcut-o literalmente (Matei 27). Ce trebuie să fi fost aceasta pentru El?

Vrem să ne gândim puțin la poziția Domnului Isus în aceste momente. El nu mai era pe acest pământ. „L-au înălțat“, așa cum spune Scriptura. Lumea a spus: noi nu avem nici un loc pentru El. Pe când El trăia pe pământ, El trebuia să spună că nu are nici un loc unde să-Și plece capul (Matei 8.20), iar acum lumea nu voia să-I dea nici un loc unde El să-Și pună picioarele. Ei L-au înălțat pe cruce. Ei spuneau: pleacă înapoi, de unde ai venit! Noi nu Te vrem! întreaga creație a lucrat împreună pentru ca să-L respingă. Oamenii s-au unit. În lepădarea Sa, Pilat și Irod s-au împrietenit. Fariseii și saducheii, cei mai mari dușmani, au fost prieteni în aceste zile, s-au unit în ura lor împotriva Lui și s-au unit cu romanii. întreaga lume s-a unit împotriva Lui și s-a asociat cu Satan și cu toți dușmanii Săi. Da, toți s-au unit sub steagul Satanei. Aici s-a descoperit că Satan este într-adevăr conducătorul lumii și că lumea vrea să-l primească pe el ca dumnezeu. De aceea Domnul Isus îl numește pe Satan în Ioan 12.31 „stăpânitorul lumii acesteia“ și de aceea apostolul Pavel îl poate numi în 2 Corinteni 4.4 „Dumnezeul veacului acestuia“.

Dar mai mult decât atât. Chiar creația materială s-a lăsat utilizată de el. Lemnul, pe care Domnul l-a creat, a fost pentru om mijlocul ca să-L crucifice. Din fierul pe care El l-a creat, s-au făcut cuie, ca să-L ținuiască pe cruce. Chiar materia a fost în slujba oamenilor răi, în slujba Satanei, ca să-L chinuiască. Ei L-au lepădat și au spus: pleacă, acolo de unde ai venit! Și cerul S-a închis deasupra Lui. Domnul a murit, se poate spune, în țara nimănui. Și atunci, când totul a fost împotriva Lui, El trebuia să poarte această judecată, trebuia să ia păcatele asupra Lui. Atunci a fost El făcut păcat și Dumnezeu Și-a ascuns fața de El și L-a lăsat singur. „Dumnezeul Meu,

Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ Versetul 15: „M-ai așezat în țărâna morții“. Putem noi aprecia ce a însemnat aceasta pentru Domnul Isus?

Dar acolo vedem ce este păcatul în ochii lui Dumnezeu, cum El l-a urât. Și numai acolo învățăm ce este păcatul, când vedem ce preț a trebuit Domnul Isus să plătească pentru păcatele noastre. Acolo învățăm ce suntem noi și care va fi partea fiecăruia care Îl disprețuiește și nu vrea să-L primească și astfel trebuie să poarte singur judecata lui Dumnezeu. Acolo el poate vedea care va fi partea sa în toată veșnicia; dacă el se uită la cruce și recunoaște care a fost partea Domnului Isus acolo, cât de îngrozitoare trebuie să fi fost aceasta!

Cuvântul lui Dumnezeu trage însă o concluzie din aceste versete. Așa cum aproape toate lucrurile din acest capitol sunt explicate în epistola către Evrei, așa spune Dumnezeu și ce înseamnă acestea pentru noi. Însă în Evrei 13 avem explicația dumnezeiască. Se spune, începând cu versetul 10: „Noi avem un altar de la care n-au drept să mănânce cei care slujesc în cort; căci trupurile animalelor, al căror sânge este adus de marele preot în Locul Preasfânt, pentru păcat „sunt arse afară din tabără“. De aceea și Isus, ca să sfințească poporul cu Însuși sângele Său, a suferit dincolo de poartă. Să ieșim deci afară din tabără, la El, purtând batjocura Lui. Căci noi n-avem aici o cetate care rămâne, ci suntem în căutarea celei viitoare. Prin El, deci, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui“.

Însemnătatea jertfei se poate vedea clar și din acest capitol; noi știm că sângele jertfei era dus în Locul Preasfânt, și că trupul era ars afară din tabără. Dacă cineva dorea să fie alături de jertfă, erau numai două posibilități: sau putea fi în Locul Preasfânt - și acolo era sângele - sau putea fi afară din tabără - și acolo erau trupurile care se ardeau. În Evrei 13 suntem îndemnați să ieșim afară din tabără. Cuvântul lui Dumnezeu socotește cunoscut faptul că „Fiul lui Dumnezeu m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine“; și în inimile noastre există dorința să fim cu EL Am văzut că în Evrei 10 și în Evrei 4, se spune, că drumul în Locul Preasfânt a fost deschis. Și noi, care trăim în acest timp, care aparținem Adunării Dumnezeului Celui Viu, toți câți au parte în Domnul Isus, au libertatea să intre în Locul Preasfânt și au voie să fie acolo în prezența lui Dumnezeu, acolo lângă El, unde este sângele Său, acolo unde El este acum ca Mare Preot al casei lui Dumnezeu.

Însă noi suntem încă pe pământ. Într-adevăr, noi putem intra în Locul Preasfânt. Când suntem preocupați numai cu Domnul și în mod deosebit când ne strângem laolaltă ca familie preotească, pentru a ne aduce jertfele de laudă și de mulțumire, atunci prin credință putem intra în Locul Preasfânt. Acolo aducem jertfele noastre pe altarul de aur, jertfele noastre de tămâiere, care vorbesc de slava Sa, de bunătatea Sa. Și este minunat să intri acolo, în acest loc sfânt, în prezența lui Dumnezeu și să stai acolo cu o conștiință liniștită, așa cum ne spune epistola către Evrei; căci noi știm și sângele ne-o spune: toate păcatele au fost îndepărtate. Da, într-o liniște desăvârșită, avem voie să ne închinăm Lui, Urzitorul mântuirii noastre. Avem voie să-I aducem acolo roadele noastre, jertfele noastre, jertfe de laudă, „rodul buzelor, care mărturisesc Numele Lui“, să rostim acolo înaintea Tatălui, ceea ce noi am găsit în Fiul Său, în Domnul Isus, Fiul Său și Mântuitorul meu, Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit. Tatăl spune: Acesta este Fiul Meu Preaiubit, care a săvârșit toată lucrarea pentru Mine, în care Mi-am găsit toată plăcerea. Și eu am voie să spun Tatălui ceea ce eu am văzut la El ca slavă, slavă pe care Tatăl o cunoaște și pe care El tocmai de aceea a descoperit-o în Cuvântul Său, ca eu s-o admir împreună cu El și apoi s-o pot aduce Lui ca jertfă, care este bine primită înaintea Lui. Minunată este această slujbă, e minunat să intru așa în Locul Preasfânt.

Însă noi nu suntem tot timpul adunați laolaltă. Noi nu suntem nici totdeauna singuri acasă. Noi trebuie să fim și pe stradă și acolo nu este Locul Preasfânt. Noi trăim aici pe pământ, în pustie și aceasta nu este Locul Preasfânt. Se ridică întrebarea: dorim noi să fim numai cu El în cer și nu și aici pe pământ? Cuvântul lui Dumnezeu spune: este numai un loc unde noi putem fi cu El, acolo unde trupul acestor jertfe pentru păcat erau arse, în afara taberei, în pustie. Credeți că în această lume este un loc plin de onoare? Credeți că crucea de pe Golgota a fost un loc plin de onoare? Să ne gândim puțin numai la timpul când Domnul atârna acolo și a murit. Credeți că unul ar fi fost

cinstit dacă ar fi spus: Eu nu vreau să mai stau în Ierusalim? Părăsesc templul, eu vreau să fiu cu El, cu Mântuitorul meu... și s-ar fi așezat sub cruce? Asta ar fi însemnat că s-ar fi făcut una cu El, cu Cel care a fost lepădat de întreaga lume, disprețuit și urât și că el ar fi lăsat tot ceea ce lumea cinstea, tot ceea ce era plăcere pentru lume.

Însă numai acesta este locul unde poți fi cu Domnul Isus. Fiecare, care s-a botezat, a ocupat în mod public acest loc lângă Hristos. Romani 6.4 ne spune: „Noi, deci, prin botezul pentru moarte am fost îngropați împreună cu El.“ Prin botez am mărturisit: vrem să fim una cu Hristos Cel mort. Noi vrem să stăm sub crucea pe care El atârână, care a murit și a fost omorât de către lume. Noi nu dorim să fim în Ierusalim. Noi vrem să fim acolo, în mormânt, unde este El, ca semn al disprețului, ca semn al Aceluia la care lumea nu se mai gândește. Când cineva este înmormântat, când stă într-un mormânt, atunci pentru lume el nu mai este prezent. Aceasta am mărturisit-o prin botez. Este însă așa și în realitate? Nu vrem noi, după ce am văzut lucrarea Domnului Isus, să fim în acest loc cu El, acolo unde El a înfăptuit minunata lucrare, la cruce, ca punct central al urii, al lepădării și disprețului acestei lumi? În Evrei 13 este clar ce înseamnă tabără, ca și în Levitic 16.

În Levitic 16, poporul era în pustie. La începutul cărții Numeri vedem cum își așezau tabăra. Erau un popor adunat laolaltă în pustie, despărțit de orice popor. Era singurul popor de pe pământ care a fost numit „poporul lui Dumnezeu“. Însă trupurile jertfei pentru păcat erau în afara taberei, a locului unde se slujea lui Dumnezeu, după rânduiala pe care El a făcut-o de la început. O tabără după Cuvântul lui Dumnezeu are trei caracteristici: 1. este o slujire organizată pentru Dumnezeu, dar calea spre Sfânta Sfințelor nu era deschisă - evreii nu aveau voie să intre; 2. cei care erau prezenți nu aveau o conștiință desăvârșită, pentru că ei nu știau că totul a fost înfăptuit, și 3. preoția este o mijlocire între Dumnezeu și oameni, ca să slujească acolo lui Dumnezeu. Tabăra este locul unde omul natural are un loc și unde se găsesc lucruri care nu au trecut prin judecata morții.

Despre ce vorbește sângele? Vorbește despre moarte, despre faptul că Domnul Isus a murit. În acest sânge vedem că Dumnezeu ne-a judecat. El ne vede ca morți, așa cum ne spune 2 Corinteni 5: „Dacă cineva este în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus, iată, toate s-au făcut noi.“ Ceea ce noi trăim, trăim ca făpturi noi înaintea lui Dumnezeu, așa cum spune Efeseni 2.5, fiind împreună cu El și înviați împreună cu El și, potrivit cu Coloseni 2.11-12, îngropați împreună cu El și înviați împreună cu EL. Noi am fost deci așezați ca oameni credincioși în această lume nouă. Această lume nouă vorbește de trecerea prin moarte, unde omul cel vechi a rămas în urmă, așa că în Coloseni 3.9 se spune că am murit împreună cu Hristos și am dezbrăcat omul cel vechi cu faptele lui și ne-am îmbrăcat cu cel nou. Și Efeseni 4.22-24 spune același lucru. Să facă Dumnezeu ca aceasta să fie o realitate practică pentru noi!

Trebuie înfăptuit în mod practic ceea ce am devenit în Hristos. Cum ar putea deci, ca acolo unde sângele vorbește de moartea omului natural și în afara taberei, acolo unde este trupul jertfei, care vorbește numai de moartea omului natural - cum ar putea atunci omul natural să aibă loc în aceste două lucruri, care vorbesc numai despre faptul că omul natural a devenit așa de stricat, încât Dumnezeu are numai judecată pentru el, pentru că toate întocmirile gândurilor inimii sale sunt rele în toate zilele. Și apoi vedem că omul natural nu poate avea nici un loc în afara taberei și de la sine înțeles nici dincolo de perdeaua corului. Noi putem intra în Locul Preasfânt, numai pentru că am murit în Hristos și judecata a fost exercitată pe deplin. Este bine dacă înțelegem că în afara taberei este singurul loc unde aici pe pământ putem fi lângă Domnul și unde intrăm în Locul Preasfânt.

Dacă este vorba de locul străngerii laolaltă aici pe pământ, acesta este singurul loc unde putem să fim lângă Domnul Isus, unde El este în mijlocul alor Săi, acolo unde numai El este autoritate, însă înainte de toate, unde se înfăptuiește că noi am murit împreună cu El și numai omul cel nou, creația cea nouă se arată. Aceasta este lecția Cuvântului lui Dumnezeu în legătură cu locul străngerii noastre laolaltă.

În legătură cu aceasta mă reîntorc la versetele 16-20. În Coloseni 1.19-21 și în Ioan 1.29 vedem că sângele Domnului Isus are o așa putere încât nu numai noi am fost curățiți prin el, dar pe baza acestui sânge pământul și cerul vor fi curățite odată și vor fi readuse lui Dumnezeu. Acestea le găsim amintite în versetele 16-20 ale acestui capitol, deși aici nu trebuie să căutăm împlinirea lucrării în toate consecințele ei. Căci dacă imaginile Leviticului sunt realități pentru noi - ele au fost date totuși atunci lui Israel și ele nu pot descoperi toată plinătatea realității. Sunt numai umbre ale realității. De aceea nu avem aici împăcarea lucrurilor din ceruri și de pe pământ, ca în Coloseni 1.20, ci numai împăcarea Locului Preasfânt, a imaginii cerului.

Găsim în Cuvântul lui Dumnezeu că atingerea de rău produce necurăție. Pământul și cerul n-au păcătuit. Însă pământul a devenit necurat pentru că pe el locuiesc oameni păcătoși și cerurile au devenit necurate prin prezența Satanei și a demonilor săi, iar noi, credincioșii, pătrundem prin credință acolo. Cartea lui Iosua ne spune clar că deseori în mod practic noi nu suntem curați.

Aici vedem în chip minunat cum Domnul S-a gândit într-un fel și la aceasta. Și Locul Preasfânt a fost curățit prin sângele Domnului Isus. Dumnezeu nu poate accepta nici o necurăție în prezența Sa și în mod practic noi nu suntem totdeauna curați - nu știm noi aceasta din experiență? Însă și această necurăție adusă de noi înăuntru a fost îndepărtată prin sângele Domnului Isus. Dacă nu ar fi fost așa, noi n-am fi avut niciodată voie să venim în prezența lui Dumnezeu.

Găsim însă în versetele 18 și 19 că Aaron trebuia să facă ispășire și pentru altarul care era înaintea Domnului. Acesta era altarul de aramă, care se găsea în curtea din față. Curtea din față este o imagine a pământului, căci pământul era locul unde s-a ridicat crucea. Altarul din față este Masa Domnului (Maleahi 1, 7-8, 11-14), locul unde Dumnezeu invită pe poporul Său să vină la El și să fie cu El.

E bine să deosebim foarte clar lucrul acesta. Moise avea voie să meargă tot timpul în Locul Preasfânt, în timp ce Aaron avea privilegiul să intre numai odată pe an. Când Dumnezeu vorbea cu Moise, aceasta se petrecea la chivotul legământului (Exod 25, 22 și Numeri 7.89; 12.8). Moise este o imagine a Domnului Isus, ca „Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre“ (Evrei 3.1,2). El este Marele învățător, care rostește cu autoritate Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea noi nu găsim la El slăbiciunile pe care le avea Aaron, preotul, „îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și el este cuprins de slăbiciune“ (Evrei 5.2). De aceea, locul unde vorbea Dumnezeu cu Moise era la chivot, în Locul Preasfânt. Cu poporul, însă, Dumnezeu vorbea la intrarea cortului întâlnirii, la altarul din față, așa cum ne spune Exod 29, 42-45; Levitic 9.8 și multe alte locuri. De aceea cortul din pustie a fost numit cortul întâlnirii.

Acolo poporul putea să vină la Dumnezeu ca să-și aducă jertfa. Acolo era adusă jertfa mistuită de foc, din care Dumnezeu își primea partea Sa, pe care El o numea pâinea Sa, mâncarea Sa (Levitic 3.11,16). Aaron, ca simbol al Domnului Isus primea partea sa și fiecare din popor, care era curat, avea voie să mănânce din ea. Simbolic, Dumnezeu avea o masă cu poporul Său.

Nu este acesta o imagine a orelor noastre de adorare? Nu cunosc un alt tablou în Vechiul Testament care să aibă mai multă asemănare cu cina Domnului, la Masa Domnului, ca jertfa de mulțumire la altarul de aramă - masa Domnului în Vechiul Testament.

Suntem noi însă în mod practic totdeauna curați, când ne strângem laolaltă? Nu lucrează firea, când suntem acolo? Nu am uitat noi uneori să ne curățim prin judecata de sine, atunci când intrăm acolo? Și ne ocupăm noi totdeauna numai cu Domnul și lucrarea Sa? Nu avem noi din când în când în aceste ore gânduri necurate? Dumnezeu nu poate avea nici o părtașie cu păcatul și altarul de aramă este tocmai tabloul cel mai sublim despre sfințenie. Cum am văzut, este un simbol al Domnului Isus și anume ca Om, însă așa de curat, încât focul, sfințenia cercetătoare și verificatoare a lui Dumnezeu, nu a găsit nimic înăuntru care să poată fi ars. Înelitoarea altarului era din arama cădelnițelor celor 250 de oameni care au fost nimiciți prin focul lui Dumnezeu; însă cădelnițele n-au fost nimicite (Numeri 16, 35-40).

Vedem această sfințenie a Domnului în Ioan 13. În versetul 9 și 13 se vorbește despre Tatăl și apoi se spune deodată „că El a ieșit de la Dumnezeu și merge la Dumnezeu“. Aceasta este foarte remarcabil. Când în Evanghelia după Ioan se vorbește despre Tatăl, aceasta este totdeauna în legătură cu dragostea și cu harul. Când este vorba de responsabilitate, Duhul Sfânt spune „Dumnezeu“. De aceea această alternanță este așa plină de importanță.

Domnul Isus este Fiul veșnic al Tatălui și este clar că El S-a întors înapoi în casa Tatălui. Însă El a trăit 33 de ani pe acest pământ, în această lume, în care Satan este prințul și în curând va fi dumnezeul ei. În același capitol, Domnul lasă să se vadă că chiar și praful murdărește aici pe pământ și că noi putem să avem părtășie cu El numai când El ne spală picioarele. Cum a fost atunci cu El, după ce a trăit aici 33 de ani, înconjurat de păcătoși, înconjurat de puterea Satanei, mereu în contact cu păcatul și fărădelegea?

El a venit de la Dumnezeu, de la Dumnezeu care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia (1 Timotei 6.16), în care nu este întuneric (1 Ioan 1.5), care este așa de curat, încât nu poate să vadă răul (Habacuc 1.13). De aceea Gabriel putea să spună Mariei: „De aceea Sfântul care Se va naște va fi numit Fiul lui Dumnezeu“ (Luca 1.35). Însă cum era acum? Să privim legătura Sa cu leproșii. În Levitic 13 și 14 se spune că fiecare din cei care vin în contact cu leproșii este necurat. Când însă a venit un lepros la Domnul și I-a zis: „dacă vrei, poți să mă curățești“ (Luca 5.12), Domnul S-a atins de el. Și care a fost rezultatul? Nu Domnul a devenit necurat, ci leprosul s-a curățit. Așa de mare era sfințenia Domnului! El putea astfel să Se întoarcă la Dumnezeu, în lumina aceea nepieritoare. Când însă masa Domnului este o amintire a Sa în această slavă, cum putem noi veni împreună acolo, fără să fim judecați?

Aici în Levitic 16.18,19 avem răspunsul. Sângele a fost adus pe altar, ca singurul loc pentru aceasta, aici pe pământ. Așa putem noi să venim împreună acolo, fără ca să fim judecați, chiar dacă lucrează în noi firea păcătoasă. Normal, disciplinarea făcută de Tatăl nu încetează în casa Sa, dacă noi mâncăm din pâine și bem din vin în chip nevrednic (1 Corinteni 11.26-34).

Încă o remarcă la faptul că imaginile Vechiului Testament sunt numai umbra realității și nu a adevărului chip al lucrurilor (Evrei 10.1). Deseori s-a spus că jertfa pentru păcat are a face cu păcatele noastre, cu starea noastră, cu natura noastră stricată (2 Corinteni 5.21, Romani 8.3) și că jertfa pentru vină cu păcatele noastre, cu faptele rele pe care le-am făcut. Probabil că și eu am spus aceasta. Când însă cercetăm exact Cuvântul lui Dumnezeu, mă îndoiesc că această diferențiere este corectă. În Israel, omul a fost pus la încercare. Legea l-a pus la probă ca să dea la iveală dacă este ceva bun în el. În primul rând, lepădarea Domnului Isus a arătat clar că nu se găsea nimic bun în om și că natura sa era așa de stricată, încât Dumnezeu putea numai să-l judece. Astfel, adevărul din Romani 8.3 nu a fost încă descoperit în Vechiul Testament. Și tocmai realitatea că cel de-al doilea țap, care trebuie să poarte păcatele poporului Israel, este numit jertfă pentru păcat, explică aceasta în mod clar. Sper ca la tratarea jertfei pentru vină din Levitic 5 și 6 să revin la această temă.

Am remarcat noi că în versetul 5 se spune că se aduceau „doi țapi“? Dacă urmărim toate locurile unde este vorba de capre, găsim, gândesc eu, că animalul acesta este jertfă specială pentru păcat. Vezi de exemplu Levitic 4.23,28; 9.3; 23.19; Numeri 7 (de 12 ori); 15.24,27; 29 (de 5 ori), Matei 25.32 și alte locuri care confirmă aceasta. Domnul folosește țapii ca simbol al dușmanilor Săi, care vor fi judecați de El. Această cunoaștere este importantă, pentru a înțelege atunci când în Cuvântul lui Dumnezeu se vorbește despre capre sau despre țapi.

Am ajuns astfel la sfârșitul expunerii cu privire la jertfa pentru păcat. Am aflat care este starea omului înaintea lui Dumnezeu și ce îi trebuie ca să fie adus la Dumnezeu și ce era necesar lui Dumnezeu ca să poată primi pe acești păcătoși în har. Și noi am văzut că minunata lucrare a Domnului Isus pe cruce a corespuns pe deplin tuturor cerințelor lui Dumnezeu și tuturor necesităților păcătosului cu privire la păcate. Facă Domnul ca noi să rămânem adânc impresionați de slava acestei lucrări și mult mai mult sub impresia slavei „Fiului lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine!“

Capitolul 6

Arderea-de-tot necurmată

Exod 29.38-46

„Iată ce să jertfești pe altar: doi miei de un an, în fiecare zi, necurmat. Un miel să-l jertfești dimineața, iar celălalt miel să-l jertfești seara. Împreună cu cel dintâi miel, să aduci a zecea parte dintr-o efă de floare de făină, frământată într-un sfert de hin de untdelemn de măsline fără depuneri și o jertfă de băutură de un sfert de hin de vin. Pe al doilea miel să-l jertfești între cele două seri; și să aduci împreună cu el o jertfă de mâncare și o jertfă de băutură ca cele de dimineață; aceasta este o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut DOMNULUI. Aceasta este arderea-de-tot necurmată, care va fi adusă de urmașii voștri la ușa cortului întâlnirii, înaintea DOMNULUI, unde Mă voi întâlni cu voi și unde îți voi vorbi. Acolo Mă voi întâlni cu fiii lui Israel și locul acela va fi sfințit de slava Mea. Voi sfinți cortul întâlnirii și altarul; voi sfinți pe Aaron și pe fiii lui, ca să fie în slujba Mea ca preoți. Și Eu voi locui în mijlocul fiilor lui Israel și voi fi Dumnezeul lor. Ei vor cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeul lor, care i-am scos din țara Egiptului, ca să locuiesc în mijlocul lor. Eu sunt DOMNUL Dumnezeul lor“.

Am văzut deja în Geneza 3, că jertfa de ardere era adusă pe un altar. Și am găsit că și altarul este o prezentare importantă a persoanei Domnului Isus. Domnul Isus însuși spune în Matei 23.18,20 că altarul este mai important decât jertfa care se aducea pe el. Din Exod 27 putem învăța că altarul este o imagine a Domnului Isus ca Acela care a fost Om cu adevărat. Altarul era construit din lemn care crește din pământ, acoperit însă cu aramă. În Numeri 16.18,35-39 vedem că arama este un simbol al dreptății care poate trece prin judecata lui Dumnezeu fără ca să fie nimicită. O asemenea dreptate a avut Domnul Isus ca Om. El a fost Om adevărat, născut dintr-o femeie. Dreptatea Sa însă era atât de desăvârșită încât judecata lui Dumnezeu nu putea găsi nimic în El care să fie consumat. Focul în Cuvântul lui Dumnezeu este totdeauna o imagine a sfințeniei lui Dumnezeu care cercetează și consumă.

Și prin faptul că arderea-de-tot era adusă pe acest altar, ea era sfințită.

Am gândit la jertfa pentru păcat din Levitic 16. Astfel, am văzut că jertfa pentru păcat nu era adusă pe altar. „Să se scoată afară din tabără vițelul jertfei pentru păcat și țapul jertfei pentru păcat, al căror sânge a fost adus în sfântul locaș pentru facerea ispășirii, și să le ardă în foc pieile, carnea și baliga. Cel ce le va arde să-și spele hainele și să-și scalde trupul în apă; după aceea poate să intre în tabără“ (Levitic 16.27-28).

Vedem deci o diferență între arderea-de-tot de aici din Exod 29 și jertfa pentru păcat din Levitic 16. Despre arderea-de-tot am citit că „este o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului!“ Era adusă pe altar în fiecare dimineață și în fiecare seară și pe baza acesteia Dumnezeu putea să locuiască în mijlocul poporului, să fie în legătură cu el. Aceasta nu o găsim în Levitic 16. Acolo am citit că trupurile jertfelor, al căror sânge era adus în sfântul locaș, trebuiau arse afară din tabără, niciodată pe altar.

Vedem deja diferența dintre jertfa pentru păcat și jertfa pentru arderea de tot. Și cu toate acestea, ele două sunt un simbol al morții Domnului Isus pe cruce! Aceeași Persoană și aceeași lucrare este prezentată prin aceste două jertfe, însă din două puncte de vedere diferite. În jertfa pentru păcat am văzut cum Domnul Isus a fost făcut la cruce păcat și a purtat păcatele noastre în trupul Său și cum prin aceasta a satisfăcut pe deplin dreptatea lui Dumnezeu cu privire la păcătoșenia noastră și la păcatele noastre, deci cu privire la starea noastră. Pentru păcat El a fost făcut păcat și Dumnezeu L-a pedepsit, căci numai moartea poate aduce un sfârșit unei stări păcătoase. Păcatele noastre, faptele noastre rele, El le-a luat asupra Sa așa cum am văzut în cel de-al doilea țap și El a purtat judecata lui Dumnezeu asupra acestora. Aceasta s-a întâmplat atunci când El, Cel care în viața Sa pe pământ putea spune: „Știam că totdeauna Mă ascuți“ - căci El putea spune și că „Eu fac totdeauna ce-I este plăcut“ - și care știa: „Eu nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine“ (Ioan 11.42; 8.29; 16.32) - a trebuit să strige: „Dumnezeul Meu,

Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ (Matei 27.46; Marcu 15.34). Asta arată ce a însemnat lucrarea Sa acolo. Dumnezeu iubește pe păcătoși, însă El urăște păcatul. Când Domnul Isus a luat asupra Sa toate păcatele mele și S-a făcut păcat pentru mine, atunci Dumnezeu nu mai putea avea nici o părtașie cu El și nici nu putea să mai privească spre El cu plăcere. Când păcatele mele și păcatele tuturor aceluia care Îl vor primi pe Domnul Isus au fost puse asupra Mântuitorului și El a fost făcut păcat, trebuia să-L atingă judecata lui Dumnezeu și El trebuia să-L lase singur. Aceasta este semnificația jertfei pentru păcat. Trupul jertfei pentru păcat trebuia să fie ars afară din tabără și nu avea voie să fie adus pe altar, căci nu era de nici un miros plăcut lui Dumnezeu. Aici însă, în Exod 29, vedem - ca și în Geneza 8 - că se aducea totuși o jertfă pe altar și că aceasta era de un miros plăcut pentru Dumnezeu. Și vedem că aceasta era așa de prețioasă pentru Dumnezeu, încât pe baza acestei jertfe El locuia în mijlocul poporului Israel și putea să-l justifice ca popor al Său.

Dacă ne gândim la aceasta, înțelegem bine de ce a fost așa. Ce rezultate ar fi avut pentru noi lucrarea Domnului Isus, dacă El ar fi purtat numai judecata asupra păcatelor noastre și asupra stării noastre? Dacă zic „numai“, cu aceasta nu vreau să spun că aceasta ar fi fost un lucru mic. Când un păcătos se vede pe sine în lumina lui Dumnezeu și este conștient de faptul că el ca păcătos pierdut merită judecata lui Dumnezeu, atunci el are numai o dorință: Dumnezeu să-i ierte păcatele. Gândurile sale nu merg mai departe. El dorește numai un lucru: să scape de iad. El vine la Dumnezeu, își mărturisește păcatele și cere har. El se roagă: „Dumnezeule, iartă-mi păcatele, ca să nu ajung în iad“ - Aceasta este ceea ce prezintă jertfa pentru păcat; acum, pe baza lucrării Domnului Isus, nu mai este nici o judecată a noastră cu privire la păcate. Pe baza jertfei pentru păcat, Dumnezeu ne poate ierta păcatele și nu mai trebuie să exercite nici o judecată asupra noastră - și nici nu mai e necesară, căci Domnul a săvârșit lucrarea. Dreptatea lui Dumnezeu este pe deplin satisfăcută cu privire la păcatele noastre, cu privire la păcatele tuturor aceluia care vin la Dumnezeu prin credința în Domnul Isus; a aceluia care - vorbind în mod simbolic - și-au pus mâinile pe Domnul Isus, jertfa pentru păcat și astfel Dumnezeu îi consideră făcuți una cu Domnul Isus.

Dacă însă aceasta ar fi fost întreaga lucrarea a Domnului Isus - care ar fi fost atunci rezultatele pentru noi? într-adevăr, noi n-am fi ajuns niciodată în iad, nu am mai fi judecați de către Dumnezeu. Dacă aceasta ar fi fost totul, însemna ca noi să trăim în continuare ca oameni aici pe pământ, ca și până acum. Probabil că nu vom mai fi murit. Era însă aceasta o binecuvântare, dacă noi ar fi trebuit să trăim totdeauna aici pe pământ și în aceste condiții? Sau poate am fi încetat să mai existăm, dacă muream. Era aceasta o binecuvântare?

În Cuvântul lui Dumnezeu citim din contră, că noi care am găsit pacea cu Dumnezeu, prin faptul că am primit prin credință lucrarea Domnului Isus, avem de primit mult mai multe binecuvântări. Aflăm din Cuvântul lui Dumnezeu că nouă nu ni s-au iertat numai păcatele, ci și că noi am devenit copii ai lui Dumnezeu și am primit o viață nouă. Această viață nouă este numită „viața veșnică“ și este, așa cum ne învață Cuvântul lui Dumnezeu, viața Domnului Isus Însuși, aici El este Dumnezeu adevărat și viața veșnică (1 Ioan 5.20). Coloseni 3.4 ne spune clar că Hristos este viața noastră. În Efeseni 1.3 aflăm de altă parte că noi suntem binecuvântați cu tot felul de binecuvântări duhovnicești în locurile cerești, în Hristos. Domnul Isus ne numește în Ioan 20 frați ai Săi și spune: „Mă duc la Tatăl Meu și Tatăl vostru“. Și în Ioan 14 El ne spune că El va merge înapoi în casa Tatălui Său. Aceasta este casa unde El a locuit veșnic. Tatăl este Tatăl cel veșnic și Fiul este Fiul cel veșnic. Casa Tatălui nu este deci cerul creat și nici cerul creat veșnic. Și el a mers înapoi acolo unde n-a fost niciodată vreă creatură, căci creaturile sunt acasă în creație. El spune în continuare: „Mă duc să vă pregătesc un loc“. El spune deci, cu alte cuvinte: „Mă duc înapoi acolo unde Eu am fost dintotdeauna, în acel cer care este umplut cu dragostea Tatălui față de Fiul Său. Și Eu merg acolo să vă pregătesc un loc și, după ce am făcut aceasta, Eu revin ca să vă iau și pe voi acolo - unde n-a fost niciodată vreă creatură sau înger, acolo unde locuiesc din veșnicie numai Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Acolo vom fi noi conduși, ca acolo să ne bucurăm de tot ce a fost partea Sa, partea Fiului și să ne găsim plăcerea în tot ce a fost partea Tatălui, așa cum găsim ca principiu în 1 Ioan 1.3: „Și părtașia noastră - și asta înseamnă că noi avem ceva în comun - este cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos“. Vedem deci că ceea ce Domnul

ne-a câștigat este mult mai mult decât faptul că judecata a fost îndepărtată de la noi și că noi nu vom fi aruncați în iad.

Apoi înțelegem, că pentru ca Dumnezeu să ne poată da toate acestea, trebuie să fie un motiv bine întemeiat. Acest motiv ne este prezentat foarte clar în Cuvântul lui Dumnezeu. Este ceea ce Domnul Isus a împlinit la cruce - și pe lângă aceasta nu este numai important ceea ce El a făcut, ci și cum a făcut.

În Psalmul 69.4 citim că El strigă: „Trebuie să dau înapoi ceea ce n-am luat“. Noi am răpit slava lui Dumnezeu, așa cum vedem în Geneza 3; noi am făcut pe Dumnezeu mincinos, am disprețuit faptul că El este dragoste, am disprețuit toate caracteristicile Sale minunate. Însă Domnul Isus a redat iarăși lui Dumnezeu cinstea, El a slăvit pe Dumnezeu. El a făcut acestea într-un mod așa de deosebit, încât Dumnezeu a fost mult mai mult slăvit decât l-am dezonorat noi. Domnul a plătit înapoi, dacă am voie să spun așa, mult mai mult decât cerea dreptatea lui Dumnezeu de la oameni.

Aceasta este ceea ce ne este prezentat în arderea-de-tot. Așa cum s-a spus, atâta timp cât Domnul Isus a fost jertfă pentru păcat, Dumnezeu nu mai putea privi cu plăcere spre El. Atunci Dumnezeu și-a ascuns fața de El și Domnul a strigat: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce M-ai părăsit?“ Și atunci Dumnezeu n-a privit cu mai multă plăcere spre Domnul Isus, ca în momentul când Domnul trebuia să strige: „M-au ajuns nelegiuirile mele;...sunt mai multe decât perii capului Meu“ (Psalmul 40.12) și „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ (Psalmul 22). Căci tocmai în aceste momente Domnul Isus L-a slăvit pe Dumnezeu. De ce atârna Domnul Isus pe cruce? Da, este adevărat și este un gând minunat, că El atârna acolo pentru că El m-a iubit. El este Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine (Galateni 2.20). Gânduri minunate pentru inima mea, că El din dragoste pentru mine a atârnat pe cruce, ca acolo să poarte judecata asupra păcatelor mele.

O altă parte, în contrast cu aceasta, o vedem în Evrei 10, unde El spune lui Dumnezeu; „Vin să fac voia Ta, Dumnezeule“. Ioan 3.16 spune; „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu“... Și Fiul a venit de bunăvoie, ca să facă voia lui Dumnezeu; El a fost așa cum spune Filipeni capitolul 2, ca Om aici pe pământ; „ascultător până la moarte și încă moarte de cruce“. Ce ascultare a fost aceasta! Și dacă privim pe Domnul Isus în viața Sa ca Om aici pe pământ, atunci găsim că El a făcut totdeauna ce era plăcut lui Dumnezeu. El a fost singurul Om ascultător. El a slăvit în toate pe Dumnezeu într-un mod atât de desăvârșit, încât Dumnezeu, atât la începutul slujbei Sale — la botez — cât și după aceea, trei ani mai târziu, pe muntele schimbării la față, la sfârșitul slujbei Sale, putea spune: în El Mi-am găsit toată plăcerea.

Și apoi Dumnezeu îi spune: acum Tu trebuie să mergi la cruce, acum Tu trebuie să ieși asupra Ta păcatele tuturor acelor care trebuie să fie mântuiți. Acum Eu vreau să te fac păcat și apoi să Te judec. Putem noi înțelege cât de groaznic era aceasta pentru Domnul, ca adevărat Om? Acolo, El, Cel care n-a cunoscut nici un păcat, trebuia să fie făcut păcat, ca și cum El ar fi izvorul tuturor păcatelor pe care noi le-am făcut. Acolo Dumnezeu a așezat păcatele noastre pe El, ca și cum El le-ar fi făcut. El, Cel care era fără păcat, care ura păcatul și care, așa cum ne spune Evrei 9.26, a venit ca să desființeze păcatul, trebuia să meargă pe acest drum! Cât de îngrozitor a fost aceasta pentru El! Însă El a fost așa de ascultător, încât a mers totuși, oricât de mare putea să fie prețul. El a mers la cruce și a lăsat ca Dumnezeu să arunce asupra Lui păcatele noastre și să-L facă păcat - și El a acceptat aceasta pentru că El a fost ascultător până la moarte și încă moarte de cruce.

Putem noi înțelege că Dumnezeu nu putea privi realmente cu plăcere la Domnul Isus ca jertfă pentru păcat? El vedea acolo asupra Lui toate milioanele de păcate pe care noi le-am făcut și El trebuia să le judece; Domnul a fost făcut păcat, așa că Dumnezeu trebuia să-L dea la moarte, așa cum Domnul spune în Psalmul 22.15: „M-ai adus în țarina morții“. Însă în același timp Dumnezeu a privit spre El cu o desăvârșită plăcere, spre un Om care a fost ascultător până la sfârșit. Nu putea să fie un alt examen mai mare. El a mers pe drum, chiar dacă trebuia să Se plângă în Psalmul 22: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce mai părăsit? Pentru ce stai

departe de mântuirea mea, de cuvintele geamătului meu? Strig ziua Dumnezeu meu și nu-mi răspunzi; strig și noaptea și tot n-am odihni”; apoi continuă: „Totuși Tu ești Cel Sfânt și Tu locuiești în mijlocul laudelor lui Israel“. Chiar în acesta situație, în cuvintele și în faptele Sale El nu-l acuză pe Dumnezeu cu nimic. El L-a slăvit în toate lucrurile, prin ascultarea Sa.

Dumnezeu a privit în acele clipe spre El cu mai multă plăcere ca oricând, căci niciodată nu văzuse asemenea ascultare. Și acesta este unul din aspectele pe care le vedem aici, în arderea-de-tot.

Însă acesta nu este totul. În Ioan 13.31, Domnul Isus spune, când vorbește despre Sine Însuși în legătură cu crucea; „Acum Fiul Omului a fost preamărit în El. Dacă Dumnezeu a fost preamărit în El, și Dumnezeu Îl va preamări în Sine Însuși și Îl va preamări îndată“. Am amintit deja în legătură cu jertfa pentru păcat, ce înseamnă acesta, pentru a face clar cât de prețios este sângele Domnului Isus, care într-o anumită măsură era stropit pe capacul ispășirii pentru Dumnezeu și cum prin aceasta Dumnezeu a fost pe deplin preamărit. În realitate însă aici se vorbește despre mai mult decât numai despre jertfa pentru păcat; acest loc ne îndreaptă și asupra acelei părți a lucrării Domnului Isus care este prezentată în arderea-de-tot. Faptul că Domnul Isus, pe când El a fost făcut păcat și a purtat păcatele noastre, a preamărit pe Dumnezeu, a fost mult mai mult decât necesar ca să poarte judecata noastră. Dacă Domnul ar fi purtat exclusiv judecata asupra păcatelor noastre, dacă El ar fi fost făcut numai păcat și apoi ar fi murit, atunci nu ar mai fi fost nici o judecată pentru noi. Însă în momentul în care El a fost jertfă pentru păcat, El a descoperit pe deplin pe Dumnezeu. Noi Îl vedem acolo la cruce, singur. Întreaga lume este împotriva Lui. Satan cu toți demonii săi se lupta împotriva Lui și toată lumea s-a unit împotriva Lui, sub conducerea lui Satan: puterea politică și religioasă (romani și iudei) și lumea înțelepciunii și culturii (grecii). Chiar și lumea materială, pe care El a creat-o, fierul și lemnul, erau mijloace în mâna Satanei ca să-L răstignească și să-L chinuiască. Așa a fost toată creația împotriva Lui. Și în acest moment Dumnezeu L-a părăsit - în acest moment când pământul spunea: mergi înapoi de unde ai venit! nu Te vrem pe acest pământ! Pe când Domnul trăia pe pământ, El a spus: „Fiul n-are unde să-Și pună capul“ (Luca 9.58), însă în acest moment nu voiau să-I dea nici măcar un loc unde să-Și așeze picioarele. Și în același timp cerul s-a închis pentru El. Așa atârna Domnul acolo între cer și pământ. El era, așa cum El Însuși a spus, ridicat de pe acest pământ. Întreaga creație era împotriva Lui și cerul nu vroia să-I dea nici măcar un loc unde putea să-Și așeze picioarele. Și în același timp cerul s-a închis pentru El. Așa atârna Domnul acolo între cer și pământ. Așa era răstignit Domnul acolo singur, cu totul singur în întregul univers. Și acolo, în singurătate totală, El trebuia să rezolve problema păcatelor, problema cum poate un om să vină la Dumnezeu, problema cum putea fi slăvită dreptatea lui Dumnezeu. El singur trebuia să facă lucrul acesta; și l-a făcut.

Însă, mult mai mult; pe când El era răstignit acolo, singur în tot universul, lovit de Dumnezeu și lepădat de creație, acolo El a slăvit pe Dumnezeu, așa cum El n-a fost slăvit niciodată. El a confirmat acolo că șarpele a mințit când a spus: Dumnezeu nu spune adevărul, tu nu vei muri... El a dovedit cât de adevărat este Cuvântul lui Dumnezeu, căci El a murit, da, trebuia să moară, atunci când a purtat păcatele mele. El a arătat cât de drept este Dumnezeu, căci judecata care trebuia să mă atingă pe mine, L-a atins pe El. El a confirmat cât de sfânt este Dumnezeu, căci El trebuia să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ El a dovedit că Dumnezeu este dragoste - un Dumnezeu care dă pe singurul Lui Fiu, ca să mântuiască pe păcătoșii pierduți. „Dumnezeu însă Își arată dragostea Sa față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“ (Romani 5.8).

Toate acestea le-a făcut Domnul Isus la cruce și El le-a făcut în momentul în care El trebuia să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ Ne dăm seama că jertfa Lui este mai mult decât era necesar pentru păcatele noastre. Ea este mai mult decât era necesar ca să satisfacă dreptatea cu privire la păcatele noastre. El a slăvit pe Dumnezeu așa de mult, cum Dumnezeu n-a fost niciodată slăvit și cum nici nu va mai fi vreodată. Da, El a luat păcatul - acest ceva îngrozitor, pe care Dumnezeu îl urăște așa de mult și prin care Dumnezeu este atât de mult dezonorat - ca prilej să slăvească pe Dumnezeu. Dacă n-ar fi existat niciodată păcatul și dacă

Domnul Isus nu ar fi înfăptuit lucrarea de la cruce, niciodată nu ar fi ieșit la lumină cât de adevărat este Cuvântul lui Dumnezeu, cât de drept și sfânt este Dumnezeu și faptul că Dumnezeu este dragoste. Dacă n-ar fi fost niciodată păcatul, atunci Dumnezeu n-ar fi putut niciodată să-și arate mărimea dragostei Sale, cum a făcut acum, când El a dat pe singurul Său Fiu, ca să mântuiască pe păcătoși, pe oamenii fără Dumnezeu. Și toate acestea le-a descoperit la cruce Omul Isus Hristos. De aceea spune Domnul Isus în Ioan 13: „Acum Fiul Omului a fost preamărit și Dumnezeu a fost preamărit în El“.

Aceasta este ceea ce găsim noi înfățișat în arderea-de-tot, ceea ce Domnul Isus a plătit mai mult decât noi am răpit lui Dumnezeu, ceea ce (dacă am voie să spun așa) Dumnezeu a primit mai mult decât cerea de la oameni. Putem noi înțelege că Dumnezeu a privit cu plăcere spre El? Niciodată Dumnezeu nu a privit cu mai multă plăcere spre El ca în momentele acestea când trebuia să-și ascundă fața de El și Domnul Isus trebuia să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ Putea dreptatea lui Dumnezeu să lase în moarte pe Omul care La slăvit atât de mult, după ce El a înfăptuit lucrarea? Nu, aceasta era imposibil. Aceeași dreptate care cerea ca El să moară sub judecata lui Dumnezeu, atunci când Domnul Isus pe cruce a luat asupra Sa păcatele mele și S-a făcut păcat pentru mine - aceeași dreptate cerea ca Dumnezeu să-L învieze din moarte și să-I dea o răsplată care era vrednică pentru un Om care a făcut lucrul acesta. Poate Dumnezeu primi ceva și să nu dea nici un răspuns la aceasta? Atunci, El n-ar fi Dumnezeu.

Dreptatea lui Dumnezeu La înviat pe Domnul dintre cei morți și I-a dat un loc la dreapta Sa: „Stai la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut sub picioarele Tale!“ (Psalmul 110.1; Matei 22.44). Domnul Isus a spus de asemenea : „Dacă Dumnezeu a fost preamărit în El, și Dumnezeu îl va preamări în Sine însuși, și îl va preamări îndată“ (Ioan 13.32). Dumnezeu a făcut-o și aceasta este lucrarea pe baza căreia noi putem primi toate binecuvântările. Domnul Isus a slăvit pe Dumnezeu, nu eu.

El a descoperit pe Dumnezeu, nu noi. Însă Domnul Isus a făcut-o în momentele acelea când El S-a făcut una cu mine în păcatele mele, când El a purtat judecata păcatelor mele și a murit pentru mine; El a făcut această lucrare ca Locțiitor. Și astfel Dumnezeu îmi socotește mie ceea ce a făcut El. Cum s-a spus, Dumnezeu L-a înviat din morți și epistola către Efeseni trage concluzia: și noi am înviat împreună cu El. Dumnezeu L-a așezat la dreapta Sa și noi suntem așezați în El în locurile cerești (Efeseni 2). Dumnezeu a pus toate lucrurile sub picioarele Sale și potrivit cu Efeseni 9.10-13, noi vom domni împreună cu El în univers. Domnul Isus însuși ne spune că Tatăl Său a devenit acum Tatăl nostru. Acestea sunt rezultatele minunate ale lucrării Sale, care ne sunt prezentate aici în arderea-de-tot.

Aceste lucruri minunate le citim tocmai în Evanghelia după Ioan, unde îl vedem pe Domnul Isus ca ardere-de-tot. În primele trei Evanghelii, El ne este prezentat altfel. În Evanghelia după Matei, de exemplu, îl vedem ca jertfă pentru vină, „ca cel care a purtat El însuși păcatele noastre“; la Marcu, El este jertfa pentru păcat, care a fost făcut păcat pentru noi. De aceea în aceste Evanghelii El strigă pe cruce: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ în Evanghelia după Ioan nu sunt cuvintele acestea; acolo El este ardere-de-tot; acolo El descoperă și slăvește pe Dumnezeu în toată viața Sa, în totul. În Ioan 1.18 ni se spune: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut“. Și El a făcut aceasta în mod deosebit la cruce, căci acolo El a descoperit pe deplin dragostea lui Dumnezeu. Și care este rezultatul? Îl vedem în Ioan 17.4, unde Domnul Isus spune: „Eu Te-am preamărit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac“. Aceasta nu a fost numai lucrarea de pe cruce! Era întreaga descoperire a lui Dumnezeu aici pe pământ, ca Dumnezeu care este lumină, ca Dumnezeu care este Dragoste. Însă cea mai înaltă și clară descoperire a lui Dumnezeu o vedem pe cruce.

În Ioan 17, Domnul Isus continuă: „Acum, Tată, preamărește-Mă la Tine Însuși cu slava pe care o aveam înainte de a fi lumea“ (versetul 5). Aici, deci, Domnul Isus ca Om Se roagă pentru aceeași slavă pe care El, ca Fiu veșnic, a posedat-o mai înainte de veșniciei. El nu a pierdut

această slavă. Da, este adevărat ceea ce ne spune Filipeni 2, că El S-a făcut pe Sine Însuși nimic sau, textual: S-a golit. El a renunțat la slava Sa exterioară. El, Cel care era Dumnezeu veșnic, a venit ca Om aici pe pământ, ca un Om ca noi, dar fără păcat (vezi Evrei 4.15). De aceea nu se putea vedea slava Sa exterioară. El nu S-a născut într-un palat, nu S-a găsit nici măcar un loc în casa de poposite. Nu a avut o cunună strălucitoare pe cap, așa cum se vede uneori pe unele picturi. Nu, în exterior a fost un simplu om. Când iudeii vorbeau cu El, ei spuneau; „nu ai nici cincizeci de ani“ - pe când Domnul avea aproximativ treizeci de ani! Ei Îl apreciau mult mai în vârstă decât era. Din aceasta se vede că El nu poseda o înfățișare exterioară deosebită.

Asta însă nu schimba cu nimic realitatea că El era Dumnezeu veșnic și nu putea să înceteze niciodată să fie Dumnezeu. Poate Dumnezeu înceta să mai fie Dumnezeu? Poate Dumnezeu să înceteze să aibă putere dumnezeiască? Și putea Domnul să înceteze a mai poseda slava morală a lui Dumnezeu? Imposibil! Și atunci când El a fost pe pământ, El era „singurul Fiul care este în sânul Tatălui“ (nu „era“), așa cum ne spune Ioan 1.18. Și când El vorbește cu Nicodim - în noaptea aceea El era în Ierusalim - El îi spune despre „Fiul Omului, care este în cer“ (Ioan 3.13), nu: care „a fost“ în cer. În aceleași momente, când El vorbea cu Nicodim în Ierusalim, El era în cer și putea să spună lui Nicodim ce vedea și auzea El în acele momente în cer. El nu a făcut așa, însă El spune că El poate: „Noi vorbim ce știm și mărturisim ceea ce am văzut“. El era Dumnezeu veșnic. În Evrei 1 ni se spune că El susține toate lucrurile. Și atunci când El era om pe pământ, și atunci când El era ca un copil în leagăn, și arunci când a murit pe cruce pentru păcatele noastre, El purta universul, toate lucrurile, prin cuvântul puterii Sale.

Aici, în Ioan 17, Domnul Isus Se roagă pentru un al doilea lucru. El era Fiul veșnic, obiectul întregii plăceri și dragoste a Tatălui și Creatorul cerului și al pământului. Toate Îi aparțin, așa cum vedem prezentat simbolic în Geneza 24, unde robul spune că Avraam a dat lui Isaac toate câte îi aparțineau. Și așa citim și în Ioan 13: „Isus, știind că Tatăl Îi dăduse toate în mâini...“ - Însă aici, în Ioan 17, Domnul Isus roagă pe Tatăl să-I dea încă odată această slavă. Noi probabil că nu am putea spune că El, ca Fiul veșnic, nu a părăsit casa Tatălui. Într-adevăr, El a venit aici pe pământ, însă noi nu putem spune că El a părăsit cerul. El nu a părăsit niciodată cerul, căci El era Dumnezeu și putea fi pretutindeni în același timp (Ioan 3.13).

Însă ca Om, Isus Hristos, Cel care a săvârșit lucrarea în viața Sa pe pământ și în moartea Sa, prin care El a descoperit pe Dumnezeu și așa L-a slăvit nemărginit de mult, ca om Îl roagă pe Dumnezeu: „Tată, acum slăvește-Mă la Tine însuși cu slava pe care am avut-o la Tine înainte de a fi lumea“. Minunată realitate! El avea totuși slava! El a avut-o, însă acum o primește a doua oară și anume ca Om, ca drept răsplată pentru lucrarea Sa. Și de ce Se roagă Domnul pentru aceasta? Nu era de ajuns pentru El că o avea în Sine Însuși? Da, pentru Sine însuși era de ajuns; când însă citim acest capitol mai departe, vedem de ce Domnul ca Om Se roagă în felul acesta. În versetul 22 El spune: „Eu le-am dat slava care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una“.

Aici avem explicația. Aceeași slavă, pe care El o avea din veșnicie ca Fiul veșnic al lui Dumnezeu, El a primit-o acum ca Om, ca drept răsplată pentru lucrarea Sa, prin care El a slăvit atât de mult pe Dumnezeu. Și această slavă, El voia să o dea oamenilor - tuturor oamenilor care, în timpul lepădării Lui, Îl vor primi și ale căror păcate El le-a purtat în trupul Său pe lemn. Ei trebuiau să primească împreună cu El ceea ce era partea Lui și asta înseamnă: ei trebuiau să între împreună cu El în casa Tatălui, acolo unde n-a fost niciodată vreo creatură. Nu este numai cerul; este casa Tatălui, care este caracterizată prin dragostea Tatălui față de Fiul Său și dragostea Fiului față de Tatăl. Acolo noi putem intra numai fiind copii ai Săi. După ce Domnul a săvârșit lucrarea pe cruce, El spune Măriei: „Du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul nostru“ (Ioan 20.17). El, Fiul veșnic al lui Dumnezeu spune că ai Săi, care au fost răscumpărați prin El, sunt acum frați ai Săi și că Tatăl Său a devenit Tatăl lor. Și în Ioan 14 El spune că El va merge în casa Tatălui și mai departe: „În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus, căci Eu Mă duc să vă pregătesc un loc și, dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, voi veni din nou și vă voi lua la Mine Însumi ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi“.

Această minunată realitate corespunde planurilor lui Dumnezeu. În Romani 8.29 citim că Dumnezeu ne-a predestinat să fim asemenea chipului Fiului Său, ca astfel El să fie Întâiul-născut dintre mai mulți frați. Și aici, în Ioan 17, vedem în ce mod a fost împlinit acest plan al lui Dumnezeu; Domnul Isus a împlinit lucrarea pe cruce, prin care El a dat la o parte toate piedicile care-L opreau pe Dumnezeu să-Și îndeplinească planurile. Dumnezeu nu putea aduce nici un păcătos în casa Tatălui, unde n-a fost niciodată păcatul și unde toate vorbesc despre dragostea și lumina Sa. Și în afară de aceasta, cum ar putea un păcătos să fie fericit acolo? Dacă ar veni în cer cineva care nu este născut din nou, acolo unde totul este lumină și unde nu poate fi nici un păcat, unde se face numai ceea ce-I este plăcut lui Dumnezeu și unde nu este posibil să păcătuiești - ce ar însemna aceasta pentru un om despre care Dumnezeu spune că toată imaginația gândurilor din inima lui sunt numai rău în toate zilele (Geneza 6.5)? El nu ar putea face acolo ce ar dori să facă și nici să gândească ce ar dori inima lui să gândească. Ar fi pentru el un loc unde ar trebui să fie cu totul nefericit. Dacă ar fi posibil ca un om nenăscut din nou să vină în cer, atunci cerul ar fi pentru el un iad, căci toate i-ar fi împotriva. N-ar avea acolo nici un moment de bucurie.

Fără îndoială, Dumnezeu nu poate lua nici un om în cer, fără ca mai întâi să-l schimbe. Trebuie să fie luate păcatele omului și astfel să nu mai fie nici o judecată pentru el. Apoi trebuie judecată natura sa păcătoasă și Dumnezeu trebuie să-i dea o nouă natură - care nu păcătuiește și care este potrivită cu casa Tatălui, o natură care poate primi și poate înțelege lucrurile cerești și care-și găsește bucuria în ceea ce este bucurie pentru Dumnezeu. Primul lucru pe care Domnul Isus l-a făcut este acesta: a purtat pedeapsa păcatelor noastre, a fost făcut păcat pentru noi și a murit pentru noi; în felul acesta a fost exercitată judecata asupra naturii noastre vechi. Apoi, prin nașterea din nou, Dumnezeu ne-a dat o viață nouă. Și pe baza lucrării Sale, prin care Domnul a obținut lucrurile minunate pe care noi le-am văzut în Ioan 17 și pe care El ca Fiu al lui Dumnezeu le-a posedat din veșnicie, poate să împartă toate lucrurile cu aceia pe care Tatăl i-a dat Lui. În felul acesta planul lui Dumnezeu se împlinește, El poate acum salva pe oamenii căzuți și păcătoși, din starea lor de sărăcie în care erau. El nu trebuie să-i arunce în iad, ci El poate să-i ia în cer; nu numai în cerul în care sunt îngeri; ci El le poate da un loc mai presus de al îngerilor, cel mai înalt și minunat loc care există.

Care era locul cel mai înalt pe care Cel Atotputernic putea să-l dea? Nu era locul pe care l-a ocupat Preaiubitul Său Fiu? Care era cea mai înaltă binecuvântare pe care putea s-o dăruiască unui om? Nu era aceasta: să-l aducă în legătură cu Sine însuși, acolo unde El însuși locuiește? Și care era desfătarea cea mai înaltă pe care atotputernicul Dumnezeu putea s-o dăruiască omului? Nu era propria Sa desfătare? Și El le-a dat pe toate acestea! El a luat pe oameni în slava Sa, în slava casei Tatălui. Le-a dat partea care a fost partea Fiului Său și a Sa. „Viața veșnică este aceasta“, spune Domnul Isus în Ioan 17.3, „să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu“. Care era bucuria Tatălui în veșnicie? „În Tine - în Fiul - Mi-am găsit plăcerea“. Acum, El ne-a dat pe Fiul și El ne-a dat o viață care este în stare să cunoască pe Fiul și să se bucure de slava Sa - încă de acum de pe pământ, însă mai presus de toate în Casa Tatălui.

Și care era bucuria Fiului? El era în sânul Tatălui, la inima Tatălui și acolo S-a bucurat de toată dragostea și slava Sa. Acum, aceasta a devenit și partea noastră. „Aceasta este viața veșnică, să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat“ (Ioan 17). Așa suntem noi binecuvântați cu tot felul de binecuvântări duhovnicești în locurile cerești (Efeseni 1.3). Dumnezeu poate face aceasta cu dreptate. El nu poate face niciodată ceva fără să aibă un motiv drept, căci El este Dumnezeu cel drept. Și pentru Dumnezeu este posibil să facă aceasta, căci Domnul Isus a împlinit pe cruce această lucrare minunată. Tocmai în momentele în care El purta păcatele noastre și a fost lovit și părăsit de Dumnezeu, El a slăvit pe Dumnezeu așa de mult, încât Dumnezeu a fost drept când L-a înviat din morți și I-a dat ca răsplată, pentru lucrarea Sa, aceeași slavă pe care El a posedat-o din veșnicie, ca Dumnezeu, ca Fiu. Și El a slăvit pe Dumnezeu așa de mult, încât Dumnezeu este drept când El dă această slavă și aceluia pentru care Domnul a împlinit lucrarea pe cruce ca înlocuitor al lor.

Aceasta este partea lucrării Domnului Isus pe care o găsim prezentată în arderea-de-tot. Dacă înțelegem corect faptul acesta, atunci pricepem și ce am citit în Exod 29. Dumnezeu spune acolo că fiii lui Israel trebuiau în fiecare seară și dimineață să taie miei și să-i ardă pe altar „ca un miros plăcut“ și că El putea să locuiască în mijlocul lor pe baza acestei jertfe continue. Însă nu era Israel un popor păcătos? Nu vedem, când citim istoria acestui popor, cât de răzvrătit era? Începând chiar din momentul în care Dumnezeu a salvat pe israeliți din Egipt, ei murmură. În capitolul 14 al cărții Exodului ei au trecut prin Marea Roșie. În capitolul 15 ei cântă: „Tu ne-ai răscumpărat“, însă la sfârșitul capitolului ei murmură. În capitolul 16 murmură pentru că n-au ce mânca și în capitolul 17 pentru că n-au ce bea. Și așa merg mai departe. În Numeri 10 vedem cum israeliții pleacă de pe muntele unde Dumnezeu i-a declarat ca popor al Său. În capitolul 11, ei murmură. În capitolul următor, Miriam și Aaron murmură împotriva lui Moise. În capitolul 13 Dumnezeu vrea să introducă poporul în țară, însă ei nu vor. De aceea, în capitolul 14 El spune că nu trebuie să intre în țară, însă ei vor acum. În capitolul 16 are loc răscoala lui Core, Dan și Abiram. Și așa merg lucrurile în continuare pe tot parcursul călătoriei, mereu păcate, murmure neconținute împotriva lui Dumnezeu. De aceea Evrei 3 ne spune în ultimul verset: n-au putut intra în țară din pricina necredinței lor. Dumnezeu trebuia să-i judece în pustie.

Cum putea Dumnezeu locui în mijlocul unui astfel de popor? Putea, numai pentru că El vedea lucrarea acestui singur Om! Domnul Isus nu era încă atunci pe pământ, însă Dumnezeu vedea deja crucea. Aceasta o găsim și în Romani 3, unde se spune că Dumnezeu putea trece cu vederea (mai exact: să lase la o parte) păcatele credincioșilor din Vechiul Testament, pentru că El vedea lucrarea Domnului Isus care urma să aibă loc: „să-Și arate dreptatea Lui, trecând cu vederea păcatele făptuite mai înainte prin îndelunga răbdare a lui Dumnezeu“. Aici vedem de ce Dumnezeu poate să locuiască în mijlocul poporului Său. Și aici avem cheile pentru o realitate care umple cu uimire pe orice credincios, și cu cât va deveni mai în vârstă, cu atât mai mult - care se uită la sine, mă gândesc la realitatea că Dumnezeu ne-a suportat mereu și nu ne-a pus de mult la o parte și nu ne-a lepădat. Se gândește vreun credincios - mă refer la acela care a cunoscut harul lui Dumnezeu, prin aceea că a văzut că Dumnezeu a dat pe singurul Său Fiu pentru el și știe că pentru aceasta păcatele îi sunt îndepărtate - se găsește vreun asemenea credincios care este mulțumit cu sine însuși și poate să spună: „viața mea este în concordanță cu harul pe care mi l-a arătat Dumnezeu“? Dacă cineva ar spune așa, n-ar spune adevărul. Eu știu lucrul acesta, căci îmi cunosc propria viață și propria-mi inimă. Oricine care este sincer va spune: „Mi-e rușine cum m-am purtat față de dragostea și harul Domnului“. Nu trebuie ca fiecare credincios, când seara privește în urmă peste ziua trecută și se întreabă: „Cât de mult viața mea a fost consacrată astăzi Domnului? Cât de mult am făcut pentru El și cât pentru mine?“ - nu trebuie ca fiecare să se rușineze, că atât de puțin a făcut pentru Domnul, că s-a preocupat așa de mult cu sine însuși și cu interesele sale proprii și inima sa a fost așa de rece față de minunata dragoste a lui Dumnezeu? De ce nu ne pune Dumnezeu deoparte? De ce nu ne-a lepădat de mult Domnul Isus? De patruzeci și cinci de ani știu că păcatele mi-au fost iertate și de patruzeci și trei de ani am realmente pace cu Dumnezeu - și de câte ori a trebuit să mă smeresc înaintea Domnului! Față de nici un om nu a avut atâta răbdare cât a avut și are Domnul cu mine. De ce nu m-a pus deoparte? De ce nu a spus: „am făcut atât de mult față de omul acesta și iată răspunsul lui acum! Nu vreau să mai am a face cu el“?

În jertfa arderii-de-tot avem răspunsul. Tatăl nu mă pune deoparte, căci El, când privește la mine, vede pe Domnul Isus. Eu sunt, așa cum spune Efeseni 1.6, acceptat în Cel Preaiubit, eu sunt „așezat în împărăția Fiului dragostei Sale“ (Coloseni 1.13). Când Tatăl mă privește, El vede pe Domnul Isus. Eu sunt îmbrăcat cu El. Vom vedea, dacă va vrea Domnul, în expunerile următoare, că cel care aducea o jertfă de ardere-de-tot trebuia să dea jos pielea animalului de jertfă. Și această piele o primea preotul care făcea jertfa, așa că el se putea îmbrăca apoi cu pielea aceasta. Oricine îl vedea, vedea privilegiul jertfei. Așa a îmbrăcat Dumnezeu, în Geneza 3, pe Adam și Eva, după căderea lor în păcat, cu pielea animalelor care nu păcătuiseră, însă au murit, pentru ca Adam și Eva să fie îmbrăcați, așa că Dumnezeu, când îi privea, vedea aceste animale nevinovate. Și așa suntem noi, cei care l-am primit pe Domnul Isus ca Mântuitor și astfel avem parte în El și în lucrarea Sa, îmbrăcați cu El, „făcuți plăcuți în Cel Preaiubit“. Așa cum s-a spus, când Dumnezeu mă privește, Îl vede pe Domnul Isus. El vede toate privilegiile Sale, mă vede ca

obiect al dragostei Domnului Isus. De aceea Dumnezeu poate îndura totul de la mine. El nu poate numi bune păcatele și, dacă este păcat în viața mea, atunci Tatăl va lucra atâta timp până când va fi îndepărtat. El nu poate avea părtașie cu mine, atâta timp cât eu nu am judecat păcatul. Însă El mă suportă, Se ocupă de mine ca să mă aducă în situația ca eu să judec păcatul - și toate acestea pentru că El vede totdeauna în mine pe Domnul Isus, care L-a slăvit atât de mult.

Putem astfel înțelege că prin jertfa de ardere-de-tot Dumnezeu putea să locuiască în mijlocul poporului Său. În Numeri 23 și 24 citim că Balaam spune: „Dumnezeu nu vede nici o nelegiuire în Iacov“ deși în capitolele următoare citim că poporul trăia în idolatrie și în desfrânare. Și totuși Balaam vorbește prin Duhul lui Dumnezeu: „Dumnezeu nu vede nici o nelegiuire în Iacov“! De ce? Pentru că acolo era prezentă arderea-de-tot. „Iată ce să jertfești pe altar: doi miei de un an, în fiecare zi, necurmat. Un miel să-l jertfești dimineața, iar celălalt miel să-l jertfești seara“ (Exod 29.38-39). În Levitic 7 citim că focul de pe altarul arderii-de-tot nu trebuia să se stingă niciodată, așa că zi și noapte se ridica spre Dumnezeu mirosul plăcut al acestei jertfe. Această jertfă amintea lui Dumnezeu de lucrarea minunată pe care Domnul o va aduce la cruce și prin care El va fi slăvit atât de mult - și va fi slăvit printr-un Om, prin Omul Isus Hristos, care „S-a dat pe Sine Însuși“, așa cum ne spune 1 Timotei 2.5 și 6. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu putea locui în mijlocul poporului, fără ca să-l judece, ci dimpotrivă, binecuvântându-l și putând să-i vorbească. Am citit: „Un miel să-l jertfești dimineața, iar celălalt miel să-l jertfești seara...; Aceasta este arderea-de-tot necurmată, care va fi adusă de urmașii voștri la ușa cortului întâlnirii, înaintea Domnului, unde Mă voi întâlni cu voi și unde îți voi vorbi. Acolo Mă voi întâlni cu fiii lui Israel și locul acela va fi sfințit de slava Mea. Voi sfinți locul întâlnirii și altarul; voi sfinți pe Aaron și pe fiii lui, ca să fie în slujba Mea ca preoți. Eu voi locui în mijlocul fiilor lui Israel și voi fi Dumnezeul lor. Ei vor cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeu lor, care i-am scos din țara Egiptului, ca să locuiesc în mijlocul lor. Eu sunt Domnul Dumnezeu lor“ (Exod 29.41-46).

Ce realitate minunată! Vedem că poporul era un popor păcătos. Într-adevăr, mielul a fost înjunghiat (Exod 12), iar sângele a fost stropit pe ușorii ușii. În Exod 29 israeliții sunt în siguranță față de judecată și sunt salvați din Egipt. Este însă aceasta totul? Poate Dumnezeu, după ce a iertat păcatele cuiva, să suporte în continuare păcatele acestuia? Poate Dumnezeu să-i ierte necredințioșia, starea de nemulțumire și abaterile sale? Aici avem răspunsul: Dumnezeu Își va aminti mereu de minunata lucrare pe care Domnul Isus a făcut-o la cruce și pe baza acesteia El va putea locui în mijlocul poporului Său. De aceea jertfa de ardere-de-tot trebuia adusă zilnic, dimineața și seara, iar focul de pe altar nu trebuia să se stingă. Mirosul plăcut trebuia să se ridice necurmat spre Dumnezeu. Prin aceasta El Își amintea mereu de un Om care L-a slăvit atât de mult.

Acesta este motivul pentru care dragostea lui Dumnezeu se înnoiește în fiecare dimineață față de noi și fiecare dintre noi se poate sprijini pe bunătatea, credințioșia și grija Sa față de noi. Oricine a primit pe Domnul Isus, poate fi sigur că va merge la sfârșit și că va veni momentul când va merge în slavă. Dacă trebuie ca noi să murim înainte ca să vină Domnul Isus — sau mai bine zis: dacă Domnul Isus nu va veni curând și noi va trebui să murim atunci noi vom merge în Paradis, așa cum Domnul Isus spunea tâlharului de pe cruce în Luca 23. Pavel scrie în Filipeni 1.23: „Aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine“. Și dacă Domnul va veni curând, atunci noi vom fi schimbați. Noi așteptăm așa cum spune Filipeni 3.21, pe Domnul Isus ca Mântuitor din cer, „care va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului Său de slavă“. Și atunci Domnul, așa cum El Însuși spune în Ioan 14, ne va lua în casa Tatălui. În 1 Corinteni 15 și 1 Tesaloniceni 4 citim că vom fi schimbați, iar cei care au adormit în Hristos vor învia. Cu toții împreună Îl vom întâmpina pe Domnul în văzduh. El ne va întâmpina în văzduh. Întâlnirea va avea loc între cer și pământ. În Ioan 20 Domnul spune Mariei; „Du-te la frații Mei și spune-le că mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru“ (versetul 17). El ne va introduce acolo ca frați ai Săi, ne va aduce la Tatăl Său, care pe baza acestei lucrări minunate a devenit acum Tatăl nostru. Și astfel vom fi veșnic cu El, într-o slavă cum niciodată nu a trăit vreă creatură și cum nici îngerii nu au văzut vreodată și cu atât mai puțin nu au primit. Noi însă am primit această slavă. De ce? Pentru că Tatăl ne iubește. „Fiindcă atât de mult a iubit

Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică“.

În această expresie „viața veșnică“ este tot ceea ce noi am văzut deja; „viață veșnică“ înseamnă că această viață nu are nici început nici sfârșit și aceasta se potrivește numai pentru viața lui Dumnezeu. Acum, când Domnul Isus a devenit viața noastră, noi putem fi introduși în casa Tatălui și putem să ne desfătăm în casa Tatălui. Calea prin care Dumnezeu a făcut posibil aceasta este Fiul lui Dumnezeu, care ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi. El a murit la cruce pentru noi, ca să ne salveze de judecata veșnică, El a luat acolo asupra Sa păcatele noastre și S-a făcut păcat pentru noi: El a purtat judecata păcatelor noastre și a stării noastre. Și în același timp, El a slăvit pe Dumnezeu în dreptatea Sa, I-a dat lui ca Om toate binecuvântările minunate și El ne dă și nouă, celor pentru care El a săvârșit lucrarea, aceeași slavă.

Cât de minunată este lucrarea Domnului Isus! Cu cât ne ocupăm mai mult cu ea, cu atât mai mult vedem slava Sa și cu atât mai mult vedem cât de mare este harul lui Dumnezeu, cât de mare este dragostea Domnului Isus, care a dorit să înfăptuiască această lucrare, ca astfel noi să putem primi aceste binecuvântări.

Capitolul 7

Arderea-de-tot de bunăvoie

„DOMNUL a chemat pe Moise și i-a vorbit din cortul întâlniri, spunând: „Vorbește fiilor lui Israel și spune-le: Când cineva dintre voi va aduce un dar Domnului, să-ți aduci darul din vite, fie din cireadă, fie din turmă. Dacă darul lui va fi o ardere-de-tot din cireadă, să fie adus din partea bărbătească, fără cusur; să-l prezinte la ușa cortului întâlnirii, pentru primirea lui înaintea DOMNULUI. Să-și pună mâna pe capul arderii-de-tot și îi va fi primit ca să facă ispășire pentru el. Să înjunghie vițelul înaintea DOMNULUI; și preoții, fiii lui Aaron, să prezinte sângele și să stropească sângele de jur împrejur pe altarul de la ușa cortului întâlnirii. Să juipoaie arderea-de-tot și s-o taie în bucăți. Fiii preotului Aaron să facă foc pe altar și să pună lemne pe foc. Preoții, fiii lui Aaron, să așeze bucățile, capul și grăsimea, pe lemnele puse pe focul de pe altar. Dar să spele cu apă măruntaiele și picioarele; și preotul să le ardă toate pe altar; este o ardere-de-tot, o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut DOMNULUI.

Dacă darul lui va fi o ardere-de-tot din turmă, de miei sau capre, să fie o parte bărbătească fără cusur. Să-l înjunghie în partea de miazănoapte a altarului, înaintea DOMNULUI; și preoții, fiii lui Aaron, să-i stropească sângele pe altar de jur împrejur. El să-l taie în bucăți; și preotul să le pună, împreună cu capul și grăsimea, pe lemnele din focul de pe altar. Dar să spele cu apă măruntaiele și picioarele; și preotul să le aducă pe toate și să le ardă pe altar; este o ardere-de-tot, o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut DOMNULUI.

Dacă darul adus de el DOMNULUI va fi o ardere-de-tot din păsări, atunci să-și aducă darul dintre turturele sau dintre pui de porumbel. Preotul să aducă pasărea pe altar; să-i despice capul cu unghia și s-o ardă pe altar, iar sângele să i se scurgă pe un perete al altarului. Să scoată gușa cu penele ei și s-o arunce lângă altar, spre răsărit, în locul unde se strânge cenușa. Să-i frângă aripile, fără să le dezlipească; și preotul s-o ardă pe altar, pe lemnele de pe foc. Aceasta este o ardere-de-tot, o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut DOMNULUI“ (Levitic 1. 1-17).

Vedem aici că împrejurările s-au schimbat cu totul. Dumnezeu nu vorbește aici păcătoșilor, oamenilor care sunt pierduți și au nevoie de un Mântuitor, ci acela în mijlocul cărora El locuia și care au devenit poporul Său. Dacă în inima vreunuia dintre ei era dorința ca să aducă ceva lui Dumnezeu, atunci El îi spune ce este plăcut pentru El și ce vrea El să primească totdeauna din mâna aceluia care aparține poporului Său.

Aceasta este foarte important. Gândesc că dacă cineva vrea să facă un dar cuiva, caută să-i aducă ceva care are valoare pentru acela. La ce folosește să faci un cadou de care nici măcar nu se bucură cel care-l primește? Atunci nu are nici o utilitate, nici un sens. Așa ne spune Dumnezeu aici, ce este plăcut totdeauna pentru El; și noi am văzut că așa este Domnul Isus, tot ce vorbește de persoana și de lucrarea Sa. Găsim aceasta prezentat în jertfa arderii-de-tot: partea lucrării Domnului Isus de pe cruce, care a descoperit slava lui Dumnezeu, prin care Dumnezeu a fost slăvit așa cum n-a fost niciodată mai înainte și cum nici nu va mai fi.

Însă Dumnezeu, dacă am voie să spun așa, nu este niciodată un datornic. Dacă se aduce ceva lui Dumnezeu, atunci totdeauna se primește ceva înapoi - nu înseamnă că nu trebuie să ținem socoteala de aceasta sau că noi trebuie să dăm ceva ca să primim ceva înapoi. Însă este imposibil ca noi să dăm ceva lui Dumnezeu, fără ca să primim înapoi de la El mult mai mult. Când cineva își consacră pe deplin viața Domnului, atunci El primește atât de mult înapoi, încât pentru el nu mai există nici o jertfă, ci din contră, o binecuvântare bogată, o viață bogată în dovezi ale harului lui Dumnezeu. Și așa este cu toate jertfele.

Însă aceasta nu este totul. Când noi pătrundem în gândurile lui Dumnezeu, vedem cât suntem de bogați. Vedem că gândurile lui Dumnezeu sunt pline de dragoste față de noi și cu binecuvântări alese care să fie partea noastră, pentru că noi suntem obiectul dragostei Sale și a gândurilor Sale de binecuvântare. Pătrunderea în gândurile Sale are ca rezultat, în primul rând că noi avem părtășie cu El, prin aceea că noi știm cu ce Se ocupă inima Sa; și, în al doilea rând, că noi învățăm cât de bogați suntem, căci toate gândurile Sale sunt bogăție pentru noi. El este preocupat mereu cu noi, ca să ne dea ceea ce vrea și El este Dumnezeul Atotputernic.

Când noi, ca aici, ne preocupăm cu Domnul Isus și cu lucrarea Sa, atunci urmarea va fi ca să-L cunoaștem și, cu aceasta, ce noi găsim la El, să aducem lui Dumnezeu ca jertfă, ca dar - că noi înșine suntem îmbogățiți prin aceasta; căci tot ceea ce noi vedem la Domnul Isus este pentru noi și prin tot ceea ce noi vedem în lucrarea Sa, vom înțelege mai bine cât de prețioasă este această lucrare, cât de minunat de mare este, căci prin ea am fost salvați și tot ce stă în legătură cu această lucrare ne este socotit nouă. Acesta este un principiu foarte important, când noi ne ocupăm de jertfe.

Așa vedem marea diferență în modul cum ne sunt prezentate jertfele aici în primele 7 capitole din Levitic și ceea ce am văzut în Levitic 16 și Exod 29. În Levitic 16 avem crucea înaintea noastră, ca temelie a tuturor relațiilor dintre Dumnezeu și oameni. Vedem cum Domnul a pus fundamentul, prin aceea că El a îndepărtat tot ce era între Dumnezeu și noi. În Exod 29, vedem iarăși crucea, lucrarea minunată care a fost înfăptuită odată pentru totdeauna pe Golgota, ca temelie a faptului că Dumnezeu putea face poporul ca popor al Său și să locuiască în mijlocul lor, iar ei să fie preoți care aveau voie să se apropie de El, așa că ei puteau sluji în prezența Sa.

Aici, în Levitic, poporul a devenit popor al lui Dumnezeu. Prin sângele mielului și moartea Domnului Isus, prezentate în Marea Roșie, El i-a răscumpărat din Egipt. Pe Muntele Sinai, El i-a adus la Sine și i-a calificat ca popor al Său. El a hotărât apoi facerea cortului și a venit în mijlocul lor. În ultimele capitole din Exod găsim că Moise a construit cortul. Pentru prima dată ni se spune de șapte ori că toate uneltele au fost făcute așa cum a poruncit Domnul și apoi de șapte ori că Moise a construit cortul exact așa cum îi spusese Domnul. Când a fost gata, Domnul a venit să locuiască în mijlocul poporului Său. Era poporul Său, și El locuia în mijlocul lor pe baza jertfei pentru vină și a jertfei pentru păcat, care a fost adusă în Levitic 16 și a jertfei arderii-de-tot pe care o avem în Exod 29. Aici în Levitic nu mai este problemă între Dumnezeu și păcătoși, ci între Dumnezeu și poporul Său; aceasta explică diferența.

Însă cât de minunate sunt aceste capitole! Aici vorbește Dumnezeu și sunt primele cuvinte pe care El le rostește poporului Său, după ce a venit în mijlocul lui, după ce i-a dat toate binecuvântările. Dumnezeu așteaptă ca noi, după ce am experimentat harul Său minunat, să nu stăm cu inima rece înaintea Lui, ca și cum am fi primit aceste binecuvântări minunate ca pe ceva care ni s- ar fi convenit de drept. Orice om, care a experimentat harul Său, care a venit la El ca un păcătos pierdut și a primit iertarea păcatelor și viața veșnică, care în loc de a primi un loc în iad, așa cum el vedea înaintea sa, când a ajuns la cunoștința păcatelor sale, a obținut un loc în casa Tatălui, poate spune: „toate, toate păcatele mele le-a îndepărtat sângele Său“ și „am pace cu Dumnezeu, nu mai este nimic între Dumnezeu și mine, am fost făcut plăcut în Cel Preaiubit, Dumnezeu este Tatăl meu și eu sunt copilul Său și El mă iubește, așa cum L-a iubit pe Domnul Isus. Dumnezeu poate aștepta de la un asemenea om ca în inima lui să fie dorința de a da un răspuns la această iubire și la acest har, ca el, pe baza acestui har primit, să dorească să dea ceva înapoi lui Dumnezeu, ca dovadă a mulțumirii și a dragostei sale. Poate cineva face altfel, decât așa cum spune în 1 Ioan 4.19: „Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi“? Poate o asemenea dragoste să nu miște inima noastră și să nu trezească nici o dorință de mulțumire și dăruire față de El? Dumnezeu nu crede, și nici noi, că este posibil altfel. Este cineva aici în mijlocul nostru, care s-a văzut păcătos pierdut, a strigat la Dumnezeu după mântuire și a primit această mântuire și pace cu Dumnezeu - care a văzut că Dumnezeu l-a mântuit numai prin har și pentru aceasta a lăsat ca Fiul Său să fie bătut în cuie pe cruce - este aici vreunul care a experimentat aceasta și nu

i-a venit în inimă dorința să se consacre în totul Domnului, să se dedice total lui Dumnezeu, ca răspuns la această dragoste?

Acum Dumnezeu spune că El așteaptă aceasta în inimile noastre. El apelează la inima noastră și El nu spune: acum voi trebuie să-Mi aduceți ceva, ci: dacă este în inima voastră dorința ca să-Mi aduceți ceva, atunci Eu vreau să vă spun ce este totdeauna plăcut pentru mine. Și Dumnezeu în bunătatea Sa mare, în înțelepciunea Sa minunată, când El ne spune că ne dă prilejul să-I dăm ceva, El o face într-un așa fel încât este numai de folos pentru noi. Prin aceasta noi vom deveni tot mai fericiți și mai bogați, așa că noi suntem în stare să ocupăm realmente acest loc binecuvântat, locul cel mai înalt pe care l-am primit, pe care El dorește să ni-l dea. Acesta este părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său.

Aceasta ne-o spune apostolul Ioan în 1 Ioan 1: „Părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său“. Deci, ce însemnează aceasta? El spune aceasta despre fiecare creștin. Oricine a venit la Hristos și este născut din nou, care a crezut Evanghelia și astfel a primit Duhul Sfânt, are deci pace cu Dumnezeu, are părtășie cu Tatăl și cu Fiul. Părtășia aceasta poate fi întreruptă numai prin necredințioșia practică, chiar dacă nu este distrusă. Ce însemnează aceasta? Părtășie, în sensul în care este întrebuit aici și în alte locuri din Noul Testament, înseamnă să ai aceeași parte, aceleași sentimente, aceleași interese, aceleași obiecte ale plăcerii și bucuriei.

Acum este clar, când cunoaștem învățătura Evangheliei după Ioan și a primei epistole a lui Ioan, că în principiu noi avem această părtășie. În Evanghelia după Ioan ni se spune că cine crede în Fiul are viața veșnică. Însă în 1 Ioan ni se spune (1 Ioan 5.20) că Domnul Isus este viața veșnică. „El este Dumnezeu adevărat și viața veșnică“ și oricine a primit pe Fiul ca viață a sa are viața veșnică. El este viața mea (vezi în Coloseni 3.4)! Deci dacă EL este viața mea, se poate viața desfășura altfel decât a fost în El și sunt alte interese, alte obiecte pentru inimă și alte dorințe decât a avut El? Imposibil. Viața trebuie să se descopere. Există vreun nou-născut care să nu aibă nici o dorință de a poseda sfințenia lui Dumnezeu, a cărui inimă să nu dorească pe Domnul Isus și să-L iubească, care să nu iubească pe Tatăl și să nu dorească să-I fie plăcut?

Așa a fost în viața Domnului Isus. În El s-a descoperit această viață prin dorința să fie plăcut Tatălui. Atunci nu poate fi altfel, decât ca noua viață să se descopere în mine în același fel. Dacă am această viață nouă, atunci înțeleg și ce spune Domnul Isus în Ioan 17.3: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu“. Deci prin această viață eu sunt în stare să cunosc pe Tatăl. Cunoaște Domnul Isus pe Tatăl? Normal! Dacă Domnul Isus este viața mea, atunci și eu cunosc pe Tatăl, sunt în stare să cunosc gândurile Sale și astfel am părtășie cu El. Eu am aceleași sentimente, aceleași obiective pentru inima mea, aceleași interese ca și Tatăl și Fiul. Și când Tatăl ne spune: Dacă vreți să-Mi aduceți ceva, atunci Eu vreau să vă spun ce este totdeauna plăcut pentru Mine; și aceasta este părtășia, căci Tatăl îmi arată ce este plăcut pentru El, ce înveselește inima Sa, ce este totdeauna plăcut pentru EL

Nu este o realitate minunată faptul că Dumnezeu Își deschide inima față de noi și ne lasă să vedem ce Îl mișcă pe El? Că El vorbește cu noi și ne spune ce Îl preocupă, gândurile Sale cele mai tainice, întreaga slavă a persoanei Domnului Isus, care umple pentru veșnicie inima Sa cu plăcere și acum o face într-un mod cu totul deosebit, după ce El a înfăptuit această lucrare minunată? Deci, dacă există în inima noastră dorința să aducem ceva lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu Își deschide inima și ne spune ce a văzut El la Domnul Isus și ne arată această slavă, așa că și noi putem să ne umplem inimile noastre cu ce ne spune El: priviți-L ! Admirați-I toată slava Sa și apoi aduceți la Mine ce ați văzut la El; căci aceasta este totdeauna plăcut pentru Mine. Cu toată reverența putem spune că Dumnezeu ne roagă: Veniți să vorbim împreună despre El, să-L privim împreună. Privește-L și vezi ce frumusețe are El! Privește-L în toată slava Sa, nu în primul rând ca jertfă pentru păcat - și cât de important este și aceasta - ci ca jertfă de ardere-de-tot, ceea ce este în mod deosebit plăcut pentru Mine, privește-L așa și adu-Mi jertfa aceasta

înainte. Primesc jertfa din mâna ta și putem să vorbim despre ea. Voi puteți să-Mi spuneți ce ați văzut la El, iar Eu vă voi lăsa să vedeți ceea ce Eu am văzut la El.

Nu este aceasta tocmai ceea ce vedem noi în Evrei 13, jertfele noastre de laudă și mulțumire, „rodul buzelor care mărturisesc Numele Său“? Acesta este deci caracterul a ceea ce găsim aici, în Levitic 1. Ce chestiune importantă este aceasta! Dumnezeu nu începe cu Levitic 16, cu jertfa pentru păcat și pentru vină, ci cu arderea-de-tot, care este deosebit de plăcută pentru El și Îi satisface atât de mult inima.

Însă Dumnezeu dorește ca noi să aducem jertfe acolo unde El locuiește în mijlocul poporului Său. Am văzut în Exod 29 că Dumnezeu dorește să locuiască în mijlocul poporului Său și să aibă părtașie practică cu el - nu din depărtare, ci în prezența Sa. El dorește ca noi să venim la El, acolo unde El locuiește în mijlocul poporului Său și să vorbim acolo cu El. Aceasta o vedem aici în acest capitol ca o condiție, când cineva vrea să aducă o jertfă. Dumnezeu vorbește din cortul întâlnirii, după ce El locuiește în mijlocul poporului Său și spune: „Când cineva dintre voi va aduce un dar Domnului, să-L aducă din vite, fie din cireadă, fie din turmă“. Și unde trebuie să-o aducă? „La ușa cortului întâlnirii, pentru primirea lui înaintea Domnului“.

Acestea sunt principii importante. Permiteți-mi să spun încă o dată: primele cuvinte pe care Dumnezeu le rostește, după ce El locuiește în mijlocul poporului Său, arată că El dorește ca ei să vină la El cu jertfele lor, ca ei să se strângă în jurul Lui, ca ei să fie cu El acolo, la cortul întâlnirii, unde locuiește El, ca împreună cu El să aibă părtașie în contemplarea slavei Domnului Isus ca jertfă a arderii-de-tot. Aceasta este o realitate minunată - să găsim aici pe pământ un loc unde Dumnezeu Se întâlnește cu poporul Său și unde El, așa cum găsim aici, în capitolul 3 și 7, în legătură cu jertfa de mulțumire, că El vrea să aibă o masă cu poporul Său: o masă din care El mănâncă, din care mănâncă Domnul Isus, din care mănâncă preotul și din care poate să mănânce oricine din popor - o masă a întregului popor al lui Dumnezeu! Ce har minunat! Ce minunat exemplu dă Dumnezeu aici în Vechiul Testament cu privire la intențiile Sale cu privire la copiii Săi și cât de mult vrea să-i apropie de El, pe baza lucrării pe care a făcut-o Domnul Isus!

Însă acum El spune: când cineva vrea să aducă ceva, să înceapă cu jertfa arderii-de-tot. Dumnezeu în dragostea Sa vrea să aibă părtașie cu noi; însă cu cât noi avem mai multă părtașie cu El, cu atât mai mult vom cunoaște gândurile Sale, cu atât mai mult vom învăța dragostea Sa față de noi și binecuvântările care sunt partea noastră. Cum am putea noi să știm care este partea noastră, dacă Dumnezeu nu ne-ar descoperi-o? Când Petru în Matei 16 mărturisește: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu“, atunci Domnul Isus spune: „Nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri“. Și cine ne-ar putea arăta slava Domnului Isus în lucrarea Sa de pe cruce, dacă nu Tatăl? El singur o poate face și El vrea să-o facă. Însă El o poate face numai dacă noi suntem gata să ascultăm de vocea Sa, dacă noi venim la locul unde El ne învață și unde El vrea să-Și deschidă inima față de noi și să ne mărturisească totul -da, la intrarea în cortul întâlnirii.

Și apoi El ne spune ce avem de făcut: „Dacă darul lui va fi o ardere-de-tot din cireadă, să-l aducă din partea bărbătească“. Asta înseamnă: dacă tu vrei să-Mi aduci ceva, ocupă-te mai întâi acasă cu aceasta. Izraelitul trebuia mai întâi să aleagă acasă un animal fără defect, de parte bărbătească, plin de energie. El trebuia să-l verifice bine, așa că putea să spună că nu este nici un defect în el. Nu putem veni în prezența lui Dumnezeu ca să aducem o jertfă de ardere-de-tot, dacă noi, mai întâi, nu am verificat acasă această jertfă; putem face lucrul acesta, numai dacă mai întâi ne-am ocupat cu Domnul și L-am privit ca să vedem desăvârșirea Sa.

Aici israelitul nu putea vedea jertfa în partea ei lăuntrică, aceasta venea mai târziu. Însă se putea vedea cum arăta pe din afară. Putem găsi în Evangheliile cât de desăvârșit a fost Domnul Isus în viața Sa, însă mai mult decât atât în moartea Sa: căci este vorba de jertfa arderii-de-tot, care nu vorbește atât de mult de viața Domnului Isus, cât de moartea Sa pe cruce, pe parcursul celor șase ore - nu numai în primele trei ore, ci chiar în orele de întuneric, pe când El a fost făcut

păcat și era jertfă pentru păcat - tocmai atunci El era jertfă de ardere-de-tot. Deci numai când noi ne ocupăm acasă cu Domnul și lucrarea Sa - nu numai cu păcatele noastre, cu ceea ce înseamnă lucrarea Sa pentru noi, ci dacă avem în vedere ce înseamnă ea pentru Dumnezeu, cum a fost Dumnezeu slăvit în ea - numai atunci putem vedea cât de desăvârșit a fost El și numai atunci putem să venim cu o jertfă de ardere-de-tot acolo unde este Dumnezeu și unde El vrea să aibă o întâlnire cu noi, acolo unde El invită pe întregul Său popor să vină la El la intrarea în cortul întâlnirii și acolo să aducă jertfa arderii-de-tot.

Cât de minunat este când noi ne ocupăm acasă cu Domnul! Oh, doresc să amintesc tuturor celor care cunosc ceva din experiență; ce ore fericite au fost acelea în care ne-am preocupat acasă cu Domnul și acolo am văzut slava Sa în lucrarea pe care El a făcut-o!

Vreau să povestesc o scurtă întâmplare. La 25 octombrie 1942 gestapoul m-a arestat și am fost patru săptămâni la închisoare, înainte de a ajunge în lagărul de concentrare. Am fost pus sub supraveghere severă, nu aveam voie să lucrez, să citesc. Însă paznicul olandez, care m-a adus în celulă, mi-a zis: „Dacă vă interesează o Biblie, atunci eu pot să vă fac rost de una, cu toate că nu am voie. Când nu o citiți, trebuie să o ascundeți.“ Așa m-a adus Dumnezeu într-o situație unde eu nu puteam face nimic altceva, decât să citesc Biblia și eram recunoscător că o aveam. Nu am căutat adevăruri adânci ale lui Dumnezeu, ci am început să citesc Evangheliile, ca să văd pe Domnul în ele. Eu trebuie să spun că în curând zilele au devenit foarte scurte. Așteptam dimineața devreme ca să se aprindă lumina, ca astfel să pot reîncepe și citeam până seara, până când se stingea lumina. După trei săptămâni aveam voie să am o altă carte. M-am uitat puțin prin ea, însă nu am găsit nimic interesant. Îmi dădeam seama că aveam prea puțin timp să citesc Biblia.

Oh! cât de fericită este inima când se ocupă astfel de Domnul, când Tatăl ne lasă să-I vedem slava, așa cum o vede El. Atunci devenim fericiți pe deplin și atunci venim, ca să folosim tabloul din Deuteronom 26 - dacă și acestea sunt roadele țării - cu un coș plin, ca să aducem jertfa noastră de ardere-de-tot, și ea va fi de parte bărbătească, fără cusur. Noi am privit-o și am văzut că este desăvârșită. Nici un cusur nu este la El. Și El a mers pe drumul Său în puterea dumnezeiască, în energia dumnezeiască; așa putem să-L aducem la intrarea cortului întâlnirii.

În primul rând Dumnezeu ne descoperă că am fost primiți în El, așa cum spune El: „De un miros plăcut Domnului“. Aceleași gânduri le găsim la Abel. Dumnezeu privește la Abel și la jertfa lui. Însă aici ea este în legătură cu noi, care suntem copiii ai lui Dumnezeu și care venim la Dumnezeu și care, în felul acesta, învățăm ce este realmente pentru inima lui Dumnezeu, cum noi am fost realmente făcuți, plăcuți în Cel Preaiubit. În mod normal noi nu putem să ne ocupăm cu Domnul de dimineața până seara, așa cum Domnul mi-a dat atunci patru săptămâni, însă când folosim bine timpul pe care îl găsim, să ne ocupăm cu El, atunci inimile noastre vor fi umplute cu slava persoanei Sale, cu desăvârșirea Sa și atunci înțelegem că Dumnezeu poate privi spre El numai cu plăcere.

Însă atunci învățăm și care este poziția noastră în inima lui Dumnezeu, căci Tatăl ne iubește așa cum L-a iubit pe El; și când noi vedem desăvârșirea Sa, înțelegem că Tatăl trebuia să-L iubească. Și atunci Tatăl îmi spune: te iubesc cu aceeași dragoste! Dacă tu înțelegi cât de mult Îl iubesc pe El, atunci tu înțelegi cât te iubesc și pe tine. Este exact aceeași dragoste. În măsura în care noi Îl privim pe Domnul Isus ca jertfă de ardere-de-tot și vedem slava și desăvârșirea Sa, ne va deveni clar cât de plăcuți suntem înaintea lui Dumnezeu, făcuți plăcuți în Cel Preaiubit. Însemnătatea acestui verset o înțelegem în măsura în care cunoaștem ce înseamnă Cel Preaiubit pentru inima lui Dumnezeu. Și cu cât cunosc mai mult din El, cu atât mai mult înțeleg cât de mult este El iubit, cu atât mai mult înțeleg ce sunt eu pentru inima lui Dumnezeu. De aceea se spune - și pe aceasta pune Cuvântul accentul: „De un miros plăcut Domnului“. Plăcerea pe care Dumnezeu o găsește în Domnul Isus ca jertfă de ardere-de-tot a trecut asupra noastră. Dumnezeu ne explică aceasta chiar de la început.

După aceea însă El ne spune ce trebuie să facem în continuare. Mai înainte am văzut acasă că în exterior jertfa este desăvârșită. Acum urmează: „Și el să înjunghie vițelul înaintea Domnului“. Apoi noi ne ocupăm cu faptul că această minunată persoană a murit și că a mers de bunăvoie la moarte, ca să slăvească pe Dumnezeu, așa cum spune Ioan 10.

Să reținem că aici nu este vorba de jertfa pentru păcat, ci de jertfa arderii-de-tot. Ne ocupăm cu moartea Sa. Trebuie s-o aplicăm la noi înșine; acela, care aduce jertfa, trebuie să omoare el însuși animalul. Înseamnă că el trebuie să pătrundă în ceea ce înseamnă moartea pentru Domnul Isus și ceea ce El a suferit ca jertfă pentru păcat, însă totdeauna în legătură cu faptul că în momentul când au venit asupra lui aceste suferințe îngrozitoare și El a devenit obiectul mâniei și răzbunării lui Dumnezeu, a slăvit pe Dumnezeu și a ocupat de bunăvoie acest loc, ca să slăvească pe Dumnezeu prin ascultarea Sa. Dumnezeu spune: Priviri aceasta, atunci voi veți înțelege ceva din ceea ce El a fost pentru Mine și veți putea aduce ca jertfă pentru Mine ceea ce voi vedeți din slava Sa, care a fost descoperită în această lucrare. Aceasta este totdeauna plăcut pentru Mine, aceasta este un miros plăcut. Și cu cât priviți mai mult, cu atât înțelegeți mai mult ceea ce voi sunteți în ochii Mei; căci ceea ce voi vedeți la El, acest miros plăcut vă este socotit și vouă; voi sunteți făcuți plăcuți în Cel Preaiubit.

„Fiii lui Aaron să aducă sângele aici“. Fiii lui Aaron sunt aceia care exercită slujba în mod practic și care deci sunt obișnuți să fie în prezența lui Dumnezeu, în Locul Preasfânt. Erau și fiice ale lui Aaron. Ele aveau voie să mănânce din anumite jertfe sfinte. Însă nu aveau voie să exercite nici o slujbă. Puteau aparține familiei preoțești - și toți credincioșii aparțin acesteia - și totuși nu ocupau în mod practic acest loc. Un fiu al lui Aaron era unul din familia preoțească, un om crescut prin har, devenit un om matur; în vorbirea Noului Testament, a devenit „desăvârșit“, care înseamnă (simbolic) că a înțeles poziția creștină. El a înțeles ce înseamnă a fi un copil a lui Dumnezeu și a fi așezat în Hristos în locurile cerești și, locuind acolo, să se folosească de privilegiile Sale, să intre în Locul Preasfânt și acolo să slujească în prezența lui Dumnezeu.

Un asemenea credincios poate să facă ceea ce vedem aici. Unul, care este obișnuit să stea în prezența lui Dumnezeu, a învățat ce se cuvine, cum totul trebuie să se petreacă în prezența lui Dumnezeu. De aceea El poate în chip vrednic să ia sângele și să-l stropească de jur împrejurul altarului, așa cum am văzut. Un asemenea fiu al lui Aaron cunoaște valoarea acestui sânge, care vorbește de lucrarea minunată a Domnului Isus, care curățește orice păcat și care este așa de prețios pentru Dumnezeu, căci prin aceasta El a fost slăvit pe deplin. Noi putem să-l stropim de jur împrejurul altarului, asta înseamnă în locul în care se adună poporul ca să-și aducă jertfa și unde această jertfă se ridică spre Dumnezeu ca o ardere-de-tot de un miros plăcut. Sângele este acolo ca semn al valorii lucrării Domnului Isus. Ce minunat este să fii obișnuit să stai în prezența lui Dumnezeu, să fii încrezător în gândurile Sale, prin deprindere practică să știi ce se cuvine în prezența lui Dumnezeu Cel sfânt și apoi să fu în stare să slujești și să umbli. Și atunci când noi suntem adunați laolaltă duminica dimineată ca să aducem jertfele noastre, să știm cum putem face ca acestea să fie într-un mod plăcut lui Dumnezeu și să verificăm ce se cuvine din partea noastră atunci când suntem înaintea lui Dumnezeu.

Citim mai departe; „Să jupoaie arderea-de-tot și s-o taie în bucăți“ (versetul 6). Cel care jertfea nu trebuia să vadă numai partea exterioară. Trebuia să taie în bucăți, asta înseamnă să ia fiecare bucată în parte, să vadă îndeosebi dragostea Domnului, slava Sa, dreptatea Sa, adevărul Său - tot ce era la El, dacă am voie cu respect adânc să spun; să iei îndeosebi toate trăsăturile de caracter ale Domnului Isus, să le privești și să vezi cât de desăvârșit a fost totul la El. Dragostea Sa, slava Sa, dreptatea Sa, adevărul Său erau desăvârșite, da, El era cel adevărat, așa cum El putea să spună, când l-au întrebat cine este: „Ceea ce de la început vă spun că sunt“ (Ioan 8.25). Înseamnă că orice cuvânt pe care-l rostea și orice faptă pe care o făcea erau descoperirea a ceea ce era El. Și Dumnezeu spune: Priviți-L cât de prețios este El, înăuntru și în afară, cum totul este desăvârșit în El. Priviți-L!

Apoi fiii lui Aaron puteau să facă slujba lor, căci numai ei știau ce se cuvine în prezența lui Dumnezeu: „Preoții, fiii lui Aaron să așeze bucățile, capul și grăsimea pe lemnele puse pe focul de pe altar. Să spele cu apă măruntaiele și picioarele“ (Levitic 1.8-9). Măruntaiele sunt interiorul, sentimentele lăuntrice, așa cum le găsim la Domnul, de exemplu în Psalmi. Și „să spele cu apă și picioarele“ - cu alte cuvinte, să întrebuițeze severitatea Cuvântului lui Dumnezeu ca să vadă, să verifice dacă sentimentele și purtarea Sa erau desăvârșite. Rezultatul final va fi totdeauna că totul este în concordanță deplină cu gândurile lui Dumnezeu.

„Și preotul să le ardă toate pe altar: este o ardere-de-tot, o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului“ (Levitic 1.9). Ce minunată slujbă este această aducere de daruri! Vedem că întreaga jertfă trebuia pusă pe altar. Era arsă în întregime ca jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului și nu era pentru noi. Însă nu credem că inima fiului lui Aaron care făcea această slujbă, nu era umplută de plăcere și admirație, chiar dacă el nu trebuia să mănânce din jertfă: Dacă slava era prea mare ca să fie înțeleasă de el, prea adâncă pentru a fi cuprinsă de el, o slavă pe care numai Dumnezeu putea s-o prețuiască la valoarea ei, totuși el vedea ceva din această slavă. Dacă era o jertfă de un miros plăcut Domnului, el stătea totuși alături și simțea acest miros plăcut.

Și credem noi că atunci când suntem adunați laolaltă în cortul întâlnirii, ca preoți și ca popor al lui Dumnezeu, să aducem jertfele noastre de laudă și de mulțumire, când noi privim pe Domnul în măreția Sa, atât cu ceea ce ne-am preocupat acasă cât și cu ceea ce vedem în aceste momente, să oferim lui Dumnezeu ca jertfă, ceea ce este prea înalt pentru noi - credem noi că inimile noastre pot rămâne reci și că, chiar dacă este numai pentru Dumnezeu, inimile noastre nu pot fi umplute cu admirație față de această Persoană minunată? Noi vom avea părtașie cu Tatăl în jertfa aceasta.

Cu cât vom înțelege mai mult din slava acestei lucrări, cu atât mai mult vom intra în cunoașterea faptului că și noi avem parte de favoarea Celui Preaiubit. Dacă eu sunt la început, probabil că încă nu sunt spiritual un fiu al lui Aaron. Dar cu cât aduc mai mult jertfe de ardere-de-tot, cu atât voi ajunge să-i înțeleg sensul și să doresc să fiu în prezența lui Dumnezeu. În curând eu voi fi un fiu al lui Aaron, care este obișnuit să stea în prezența lui Dumnezeu și în curând voi fi suficient de bogat ca să aduc o jertfă așa de mare, așa cum am văzut aici.

Este clar că cele trei ardere-de-tot despre care am citit reprezintă jertfe de diferite mărimi. Prima jertfă este de parte bărbătească dintre vite, a doua dintre animale mici, dintre oi sau capre, iar a treia dintre păsări, turturele sau porumbei tineri. Observăm o varietate destul de mare. Dumnezeu putea aștepta ca fiecare izraelit să aducă un vițel de parte bărbătească; căci Dumnezeu a binecuvântat din belșug pe poporul Său. Când vreunul nu era suficient de bogat, atunci el avea voie să vină cu ce posedă. Avea voie să aducă din oi sau capre. Și dacă nu putea nici atât, atunci să aducă turturele sau porumbei tineri - ceea ce era ceva mic care vorbea despre Domnul Isus și despre slava Sa, așa cum se vede aici în jertfa arderii-de-tot.

Acesta este un gând prețios pentru noi. Oh, Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său, în care El Își descoperă toate gândurile Sale, și fiecare dintre noi are acest Cuvânt. Dumnezeu a dat Duhul Sfânt oricărui om născut din nou care a crezut Evanghelia și El face vie această carte. Astfel putem înțelege toate gândurile lui Dumnezeu și tot ceea ce El ne-a descoperit cu privire la Persoana și lucrarea Domnului Isus. Și de fapt aceasta este întreg conținutul Cuvântului lui Dumnezeu. Deci dacă eu nu sunt așa de bogat, pentru că nu l-am luat pentru mine, atunci este vina mea; căci am mijloace pentru aceasta. Eu am Cuvântul lui Dumnezeu și în 42 de ani, de când locuiește Duhul Sfânt în mine, am avut prilejul ca prin rugăciune să studiez Cuvântul și Dumnezeu a vrut să-mi dea toată bogăția din Cuvântul Său. Deci, dacă eu acum nu sunt destul de bogat ca să aduc un vițel, atunci este vina mea. Însă harul lui Dumnezeu este așa de mare, încât dacă eu sunt prea sărac și nu am cu ce să plătesc, El este mulțumit cu o jertfă din oi sau capre, chiar dacă este ceva mic care vorbește despre Domnul Isus.

Asta se potrivește nu numai când sunt sărac, pentru că am fost prea leneș ca să iau pentru mine din Cuvântul Său. Cineva poate că a avut prea puțin timp și puține prilejuri ca să studieze Cuvântul, așa că nu a putut să strângă multă bogăție, pentru că este prea tânăr în credință — dacă a primit numai ceva! Și cine ar putea studia Cuvântul lui Dumnezeu, în rugăciune, fără ca să strângă comori cu privire la Persoana și lucrarea Domnului Isus, comori referitoare la ceea ce înseamnă lucrarea Sa pentru Dumnezeu? Cel care jertfa avea voie să aducă ceea ce avea. Dacă nu era un vițel, atunci avea voie să aducă o capră și, dacă nici asta nu îi era la dispoziție, atunci avea voie să aducă doi pui de turturea, numai să fie ceva care vorbește despre Domnul Isus. Despre toate cele trei jertfe se spune: „Era o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului“. Dar inimile noastre leneșe ar putea trage din aceasta concluzia că este indiferent ce aducem. Am putea gândi că nu este necesar să fim silitori în cercetarea Cuvântului ca să putem aduce jertfă lui Dumnezeu. Când ne strângem laolaltă duminica dimineața ca să vestim moartea Domnului și în legătură cu aceasta să aducem jertfele noastre de laudă și mulțumire, așa cum ne spune Evrei 13, „rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui“, atunci noi putem gândi: suntem în Adunare, lauda și mulțumirea se va ridica de la sine din inimile noastre și atunci vom primi jertfele pe care trebuie să le aducem. Vor fi desigur frați care să propună o cântare sau să citească un capitol sau să rostească în rugăciune gânduri care să încălzească sentimentele inimii noastre, și atunci vom putea să aducem și noi jertfă.

Însă Cuvântul lui Dumnezeu ne face să înțelegem clar că atunci paguba este suferită de doi. Dacă noi putem să dăm puțin lui Dumnezeu, atunci El nu obține ceea ce dorește așa de mult, ceea ce un capitol mai departe va fi numit pâinea Sa, mâncarea Sa. Și apoi, pentru cel care jertfește este o mare pagubă, dacă nu poate aduce jertfe din vite. Chiar dacă Dumnezeu în harul Său nu spune clar că cel care aduce puțin el însuși suferă - totuși Cuvântul Său spune, și din experiență știm că așa este.

La un închinător care aduce ca jertfă din vite, vedem că el este unul dintre cei care s-au ocupat așa de mult cu Domnul Isus, încât a devenit bogat prin contemplarea Domnului Isus în caracterul Său ca jertfă de ardere-de-tot. El a devenit așa de bogat în cunoașterea a ceea ce înseamnă această jertfă pentru Dumnezeu, cum Domnul Isus L-a slăvit pe Dumnezeu și ce este El acum în inima lui Dumnezeu ca urmare a acestui fapt -Preaiubitul, în care El și-a găsit toată plăcerea încât el știe ce poziție ocupă El acum, ce loc are el în inima lui Dumnezeu. Și el știe, când vine la Dumnezeu, că poate să stea în fața lui Dumnezeu plăcut și bine primit așa cum a fost și Domnul Isus văzut de Dumnezeu ca jertfă de ardere-de-tot. Căci nu se poate să te preocupe de lucrarea Domnului, fără să fii convins din ce în ce mai mult că toată lucrarea ne este socotită nouă, și că noi venim la Dumnezeu îmbrăcați cu toată această plăcere a arderii-de-tot, cu tot ceea ce Dumnezeu găsește atât de plăcut în această jertfă. Vedem apoi că atunci când cel care aducea jertfa venea la ușa cortului întâlnirii, el își punea mâinile pe capul jertfei de ardere-de-tot, „și îi va fi primit ca să facă ispășire pentru el“.

Acestea sunt lucruri importante. El punea mâinile pe capul jertfei, pentru că lui îi era clar că a fost făcut în mod desăvârșit una cu jertfa. Cu cât noi ne preocupăm mai mult cu lucrarea Domnului Isus, cu atât mai mult inimile noastre vor fi străpunse de cunoașterea că am fost făcuți una cu El, iar cei care se ocupă puțin cu jertfa Domnului Isus vor avea acest sentiment mai mic.

Se spune apoi că jertfa aceasta este „pentru primirea lui“ (versetul 3). El însuși știe că este primit, nu numai Dumnezeu știe. Dumnezeu vede pe toți ai Săi îmbrăcați în hainele mântuirii, îmbrăcați cu toată slava lucrării Domnului Isus și cu slava Persoanei Sale, ca acela care a săvârșit lucrarea, însă și cel care aducea jertfa o știe acum. Dumnezeu îi spune clar și, așa cum s-a precizat, nu ne putem preocupa cu lucrarea Domnului Isus ca jertfă a arderii-de-tot, fără ca Duhul Sfânt să nu lucreze tot mai mult în inima noastră, convingerea că suntem în Hristos, primiți în Cel Preaiubit. Și cu cât cineva cunoaște mai mult pe Cel Preaiubit, cu atât mai mult știe ce este Domnul Isus pentru Dumnezeu și cu atât mai mult știe apoi ce înseamnă expresia aceasta și ce loc avem noi, ce loc am eu în sentimentele și dragostea Tatălui. Aceasta este explicat aici.

În al doilea rând: „Va fi primit ca să facă ispășire pentru el“ (versetul 4) și aceasta întărește mai mult cele spuse. Jertfa arderii-de-tot nu prezintă partea lucrării Domnului Isus care este în legătură cu păcatele noastre - această parte este prezentă în jertfa pentru păcat și în jertfa pentru vină. Jertfa arderii-de-tot este în legătură numai cu slăvirea lui Dumnezeu, mult mai presus decât era necesar cu privire la păcatele noastre. Și totuși aici se spune „ca să facă ispășire“.

Înțelesul este clar pentru noi, dacă știm ce înseamnă aici „ispășire“. Cuvântul ebraic pe care-l avem aici și în Levitic 16, mă acoperă, așa că Dumnezeu când mă vede, nu vede păcatele mele. El privește numai sângele, care vorbește de o judecată săvârșită. Atunci înțelegem cum este utilizat cuvântul „ispășire“ în legătură cu jertfa arderii-de-tot. Mă acoperă, așa cum Adam și Eva au fost îmbrăcați cu pielea jertfei, a animalelor, pe care Dumnezeu le-a tăiat. Dumnezeu nu-i mai vedea ca oameni păcătoși. El îi vedea îmbrăcați cu tot ceea ce erau animalele nevinovate, care au murit.

Și așa am văzut în capitolul 7 și 8, că preotul care aducea jertfa cuiva, primea pielea jertfei arderii-de-tot și înțelegem ce înseamnă aceasta în legătură cu Geneza 3. Preotul era îmbrăcat cu acestea, și astfel totul era acoperit, tot ceea ce era el, tot trupul său, toate greșelile sale. Dumnezeu nu-l vedea numai ca pe unul ale cărui păcate erau iertate, ci El vedea și toate slăbiciunile, tot ce era în sine, acoperite de persoana Domnului Isus. La fel este și cu tablele de piatră din Deuteronom 10, care au fost puse în chivotul de lemn. Chivotul vorbește despre Domnul Isus ca om adevărat, care n-a păcătuit niciodată, ci care în viața Sa pe pământ a fost desăvârșit de plăcut pentru Dumnezeu. Ochii lui Dumnezeu n-au văzut nimic la El care să nu fi fost plăcut pentru El. Astfel Dumnezeu putea vedea tablele de piatră din chivot numai acoperite cu tot ce era vrednic în persoana Domnului Isus ca Om pe pământ, iar aici în Levitic 1, cu acest Om Isus Hristos, care a slăvit așa de mult pe Dumnezeu, cum Dumnezeu n-a fost slăvit niciodată.

Vedem acolo ceea ce am spus deja, că niciodată nu se poate veni la Dumnezeu să-I aducem ceva, fără să primești tu însuși mult. Este adevărat, noi știm totul - consider cel puțin că fiecare dintre noi știe - că lucrarea Domnului Isus ne este socotită nouă - însă știm noi ce ne este socotit nouă? Știm noi ce a însemnat și ce înseamnă pentru Dumnezeu lucrarea aceasta? Iată marea întrebare.

Să presupunem că odată primim știrea că cineva ne-a lăsat ca moștenire o casă, să spunem, în Berlin. Cum puteți dumneavoastră spune ce înseamnă această casă pentru dumneavoastră, dacă nu știți ce fel de casă este, unde se găsește, cât este de mobilată și în ce stare se găsește? Nu știți dacă valorează ceva și deci ar fi mai bine să renunțați la ea - sau are valoarea a milioane de lei. Nu puteți să spuneți nimic, fără ca mai întâi s-o verificați.

Și dacă noi știm că lucrarea Domnului Isus ne este socotită nouă, când știm noi ce înseamnă aceasta? Abia atunci când am privit și am văzut realmente lucrarea, ce gândește Dumnezeu despre această lucrare, cât de prețioasă este ea în ochii Săi. Și aceasta o avem înaintea de toate în jertfa arderii-de-tot, unde vedem ce înseamnă pentru Dumnezeu lucrarea și cum El a fost slăvit în ea. Și rezultatul este că cel care aduce jertfa, cel care se ocupă cu Domnul și devine atât de bogat în cunoștința slavei lucrării Sale încât poate aduce lui Dumnezeu o jertfă de ardere-de-tot din vite, va deveni foarte conștient de primirea pe care el o are înaintea lui Dumnezeu, căci el știe: tot ceea ce am văzut din această jertfă de ardere-de-tot, îmi este socotit mie și Dumnezeu mă vede în El, Cel care a înfăptuit această lucrare. Eu am fost făcut plăcut în Cel Preaiubit.

Este adevărat: dacă eu vin cu un miel sau o capră, chiar dacă nu este un vițel, și aceasta este plăcut pentru Dumnezeu. Știm de exemplu, din 1 Corinteni 9, că un vițel de parte bărbătească vorbește de perseverența în slujire. Acesta este caracterul cel mai înalt al lucrării Domnului Isus, perseverent până la sfârșit, îndurând totul, însă mergând mai departe prin puterea lui Dumnezeu, fără să se oprească o clipă măcar, până când totul a fost sfârșit, până când Dumnezeu a fost pe deplin descoperit și a făcut tot ceea ce dorea Dumnezeu.

În miel vedem o altă trăsătură de caracter a Domnului Isus. Știm că jertfa zilnică a arderii-de-tot cuprindea și un miel, iar Isaia 53 ne învață ce reprezintă mielul: nu energia dumnezeiască pe care Domnul a descoperit-o în lucrarea Sa, ci blândețea Sa cu care El a acceptat ca toate să vină peste El. El a mers la locul de tăiere, fără să se împotrivescă. N-a arătat nici o împotrivire. Ca miel, nu găsim energia activă ca la bou, atunci când face lucrarea. Blândețea este o proprietate prețioasă a Domnului Isus; însă înțelegem de aici, că nu este lucrul cel mai înalt pe care noi îl vedem la El.

Și dacă ne gândim la cel de-al treilea dar, la păsări, turturele, atunci fiecare vede în aceasta un tablou al Domnului Isus ca Omul ceresc, o caracteristică a Lui foarte însemnată. El este Omul din cer; și chiar cel mai sărac credincios care poate aduce cel mai puțin, are deseori gânduri minunate cu privire la Domnul Isus. Este însă o turturică, ea nu vorbește despre ceea ce simbolizează mielul și nici despre ceea ce simbolizează vițelul de parte bărbătească. Turturica cuprinde numai acest singur gând și rezultatul este ca la cele două jertfe din urmă, nu găsim că cel care aduce jertfa își pune mâinile pe capul jertfei.

Când te-ai preocupat puțin cu Domnul și lucrarea Sa și probabil vezi numai o parte, oricât de prețioasă ar fi și aceasta - căci este momentul să vezi pe Domnul Isus ca pe Omul din cer, pe Cel care a fost Dumnezeu adevărat și a devenit Om - nu se vede totuși cât de desăvârșit suntem noi făcuți una cu El. Nu găsim aici și nici măcar la miel, că cel care aducea jertfa își așeza mâna pe capul jertfei. Nu găsim că este primit pentru el, ca să facă ispășire pentru el. Lipsește adevărata cunoștință a ceea ce înseamnă lucrarea Domnului Isus pentru noi - nu cu privire la păcatele noastre, ci cu privire la felul cum ne-a adus ca să locuim în prezența lui Dumnezeu, ce loc ocupăm noi acum în inima Tatălui, așa cum ne spune Ioan 17.23, că Tatăl ne iubește așa cum iubea pe Fiul atunci când El era pe pământ. Acest gând va fi puternic în inima noastră și noi îl vom realiza numai atunci când ne ocupăm mult de Domnul Isus și lucrarea Sa și nu ca jertfă pentru păcat, ci ca ardere-de-tot, încât vedem ce înseamnă Domnul Isus pentru Dumnezeu când Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că Tatăl Îl iubește. Și atunci noi știm că Tatăl ne iubește și pe noi cu aceeași iubire pe care El o are față de minunata Persoană a Domnului Isus.

Așa vedem că jertfa arderii-de-tot, dacă este mică, are tot mai multă apropiere de jertfa pentru păcat. La urmă, la porumbel, găsim chiar că aproape nu se vedea sânge. Sângele se scurgea pe peretele altarului. Nu mai putea să fie stropit. Așa puțină înțelegere a puterii sângelui Domnului Isus era prezentă! Și chiar dacă apoi se spune: „Să scoată gușa cu penele ei și s-o arunce lângă altar, spre răsărit, în locul unde se strânge cenușa“ (versetul 16), arunci aceasta este o parte care nu este potrivită ca ardere-de-tot, care nu vorbește realmente despre Domnul Isus ca jertfă a arderii-de-tot, ci poartă mai mult caracterul jertfei pentru păcat și de aceea se aruncă la cenușă și nu poate fi arsă ca un miros plăcut înaintea Domnului.

Nu este și experiența noastră că deseori inimile noastre așa de puțin s-au preocupat cu Domnul Isus, încât atunci când venim să aducem jertfă, ceea ce aducem este aproape numai o jertfă pentru păcat, căci totdeauna este vorba numai de ceea ce înseamnă lucrarea Domnului Isus pentru noi și noi nu ne-am umplut inimile noastre cu ceea ce înseamnă ea pentru Dumnezeu? O, este minunat să vezi că toate păcatele noastre au fost spălate prin sângele Domnului Isus. Este minunat să poți cânta: „Inima mea se odihnește pe Miel, se închină plină de admirație. Toate, Toate păcatele mele, le-a îndepărtat sângele Său“. Minunat să știi: nu mai este nici o judecată pentru mine! Însă când eu mă preocup cu Domnul, așa cum Îl vede Dumnezeu, cu felul în care El a slăvit pe Dumnezeu, atunci inima mea va fi atât de bogată și plină de slava Sa și de slava lucrării Sale, încât eu nu mai am nici un gând cu privire la mine însumi și la păcatele mele, ci eu mă gândesc la El, știind bine că El este Mântuitorul meu, că eu sunt făcut una cu El și că El a înfăptuit lucrarea pentru mine. Și fără să mă gândesc conștient, eu sunt făcut una cu El și aceasta va umple inima mea. Nu este nimeni care să se preocupe astfel cu Domnul, fără ca inima Sa să nu fie umplută și să umple în mod corespunzător.

Atunci nu te mai preocupi de tine, ci de El și de ceea ce înseamnă lucrarea Sa, cu frumusețea Sa și te închini cu aceasta lui Dumnezeu, ajungi în prezența lui Dumnezeu fără să te mai gândești

la tine însuși. Însă pentru că inima vede cât de scumpă este această jertfă, se prezintă și se oferă lui Dumnezeu cu o siguranță deplină: suntem plăcuți lui Dumnezeu și noi avem voie să-I închinăm lui Dumnezeu ceea ce este așa de scump pentru El și ceea ce inima noastră i-a înțeles frumusețea, chiar dacă n-o poate cuprinde. Prețul pe care-l are El este prea mare ca noi să-l putem cuprinde; numai Dumnezeu o poate face. Însă noi avem voie să închinăm jertfa aceasta lui Dumnezeu; noi o putem lua în mâinile noastre, s-o admirăm; este desăvârșită. Noi avem voie să jupuiam pielea jertfei și să vedem; lăuntru este desăvârșit. Avem voie s-o tăiem în bucăți, așa cum am citit; tot interiorul și exteriorul este desăvârșit. Avem voie să spălăm cu apă părțile dinăuntru ale jertfei, deci să întrebuițăm severitatea Cuvântului ca să dovedim că totul era desăvârșit și nu avea nici un cusur; măruntaiele vorbesc despre sentimentele și dragostea Domnului.

Și după ce am privit aceste minunății, avem voie să le închinăm lui Dumnezeu, avem voie să vorbim despre El, despre ce am văzut în jertfă și să spunem cât de minunate sunt toate acestea pentru noi. Am devenit conștienți că El este mult mai prețios decât am putea înțelege vreodată. Și de aceea ziceam: Ți-o închinăm Ție, Tată, căci știm că numai Tu cunoști deplina Sa valoare și numai pentru Tine este cu adevărat o jertfă de ardere de un miros plăcut“.

Însă și preoții, care aduceau jertfa lui Dumnezeu știau că este numai pentru El. Ei simțeau mirosul plăcut, căci ei înșiși aduceau arderea-de-tot pe altar și miroseau, chiar dacă era destinată numai pentru Dumnezeu; noi primim totuși partea noastră, chiar dacă nu avem voie să mâncăm din ea.

Capitolul 8

Jertfa de mâncare (1)

„Când cineva va aduce DOMNULUI un dar ca jertfă de mâncare, darul să fie din floarea făinei; să toarne untdelemn peste ea și să adauge și tămâie. S-o aducă preoților, fiilor lui Aaron; preotul să ia un pumn din această floare a făinei, untdelemn, împreună cu toată tămâia și s-o ardă pe altar ca aducere aminte. Acesta este un dar trecut prin foc, de un miros plăcut DOMNULUI. Ce va rămâne din darul acesta de mâncare să fie al lui Aaron și al fiilor lui; acesta este un lucru preasfânt DOMNULUI între jertfele de mâncare mistuite de foc“. (Levitic 2.1-3)

Am văzut că în Levitic capitolele 1 până la 7, jertfele nu prezintă atât de mult crucea în sine însăși, adică lucrarea pe care Domnul a făcut-o acolo, ci mai degrabă ceea ce vedem noi în ea și ce am primit pentru noi. Și aceasta oferim lui Dumnezeu ca jertfă.

În primul capitol am văzut jertfa arderii-de-tot, că în ea este prezentat ceea ce înseamnă pentru Dumnezeu lucrarea Domnului Isus de pe cruce, nu cu privire la păcatele noastre, ci cu privire la modul cum El a fost slăvit prin aceasta. Deci, arderea-de-tot nu este văzută dinspre partea noastră, adică ceea ce noi am primit prin lucrarea Domnului Isus, când El a purtat păcatele noastre în trupul Său și a fost făcut păcat pentru noi; aceasta am văzut-o în jertfa pentru păcat din Levitic 16.

Aici în Levitic 2 avem iarăși o jertfă despre care Dumnezeu spune că trebuie s-o aducem Lui. Și așa cum am văzut în Exod 29, jertfa de mâncare era adusă de cele mai multe ori împreună cu jertfa arderii-de-tot. La fiecare jertfă zilnică de ardere-de-tot trebuia adusă și o jertfă de mâncare. Ceea ce este prezentat în jertfa de mâncare, era în mod necesar legat cu jertfa arderii-de-tot. Însă aceasta nu este amintită în primul rând. Când privim succesiunea istorică a acestora, găsim mai întâi jertfa de mâncare, căci ea vorbește despre viața Domnului Isus aici pe pământ. Apoi urmează jertfa pentru păcat și apoi jertfa arderii-de-tot. Însă dacă Domnul Isus n-ar fi fost în primul rând Om cu adevărat și n-ar fi trăit aici pe pământ, atunci n-ar fi putut să fie jertfă de ardere-de-tot. Trebuia mai întâi să fie Om, ca să arate că El era desăvârșit, altfel nu putea să fie jertfă. În mielul de Paște găsim exprimat adevărul acesta. În cea de-a zecea zi trebuia ales mielul și apoi trebuia să rămână sub observație până în a patrusprezecea zi, iar după aceea să fie tăiat. Trebuia să se dovedească desăvârșirea Lui, altfel nu putea ca Om să satisfacă dreptatea lui Dumnezeu și să slăvească pe Dumnezeu ca Fiu al Omului, așa cum se spune în Ioan 13.31.

Vedem deci în Leviticul 1, pe Domnul Isus nu în primul rând în viața Sa, ci în moartea Sa și în mod deosebit în partea în care El L-a slăvit pe Dumnezeu. Din Ioan 6 s-ar putea trage concluzia că viața Domnului Isus ar putea fi înțeleasă înainte de a avea parte de lucrarea Sa de pe cruce; însă aceasta este imposibil. Viața Domnului Isus se poate înțelege numai după ce te-ai hrănit cu Mântuitorul cel mort. Când în Ioan 6 Domnul spune că El este pâinea care S-a coborât din cer, atunci El spune și: „Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viața veșnică“. (Ioan 6.53). Căci înainte de a mânca din trupul Său și a bea din sângele Său și de a-L primi în adevăr în lucrarea Sa de pe cruce, nimeni nu se poate hrăni din ceea ce se va găsi în viața Sa și nici din aceea că El este prezentat acolo ca mană. Dacă lucrarea pe care a făcut-o Domnul Isus pe cruce era sfârșitul vieții Sale pe pământ, era totodată și punctul culminant în care Dumnezeu a fost slăvit în gradul cel mai înalt. Era, dacă am voie să spun așa, încoronarea vieții Sale pe pământ. El a fost ascultat în tot timpul vieții Sale. Însă unde a fost văzută ascultarea Sa mai mult, decât în moartea de pe cruce? El a fost ascultător până la moarte de cruce! Și dacă în timpul vieții Sale a fost descoperită desăvârșirea Sa, cum a fost aceasta descoperită când El S-a dat pe Sine Însuși pe cruce - da, pentru păcatele noastre, este adevărat; El a fost făcut păcat pentru noi. Însă în același timp El a slăvit pe Dumnezeu, când El atârna acolo singur între cer și pământ, părăsit de toți, cu toată creația împotriva Lui. Și Dumnezeu a închis cerul deasupra Lui.

De aceea jertfa arderii-de-tot este amintită în primul rând, și imediat după aceasta jertfa de

mâncare, pe care o avem aici. Și așa cum s-a spus, la jertfa zilnică, pe lângă jertfa arderii-de-tot trebuia adusă și o jertfă de mâncare. Când în capitolul 1 am privit jertfa arderii-de-tot și aducem lui Dumnezeu ca jertfă ceea ce am văzut în aceasta, atunci El așteaptă ca noi să nu rămânem numai lângă lucrarea Domnului de pe cruce, oricât de prețios este lucrul acesta; noi să ne ocupăm și de slava Persoanei Domnului în viața Sa de pe pământ, pe baza căreia El putea să fie jertfă de ardere-de-tot. Asta o avem aici în capitolul 2.

Jertfa de mâncare nu era o jertfă de animale, nu era o jertfă de sânge. Aceasta ne spune imediat că nu stă în legătură directă cu crucea. Nu spun că nu are nimic a face cu ea, însă nu mai are crucea ca idee principală. Punctul central aici nu este lucrarea Sa de pe cruce, ci viața Sa de pe pământ, chiar dacă în aceasta se include și faptul că el a fost ascultător până la moarte, da, până la moarte pe cruce.

Jertfa de mâncare consta din floarea făinei și untdelemn, cu tămâie deasupra. Asta ne spune deja că Domnul este privit aici ca rod al pământului, ca făina care a crescut aici pe pământ. În Isaia 4 Domnul este numit rod al pământului și în Ioan 12 El vorbește despre Sine Însuși ca de bobul de grâu care trebuie să cadă în pământ. Vedem însă că este și griul care a ajuns la coacere deplină, așa că se poate mânca, pentru a sluji de mâncare.

Citim în epistola către Evrei că Domnul Isus a învățat ascultarea. Și aceasta este tocmai ceea ce ne este prezentat aici. El nu trebuia să învețe ascultarea pentru că era neascultător sau pentru că înclinațiile Sale erau rele, ca la noi. Noi trebuie să învățăm ascultarea, pentru că noi suntem neascultători, din natura noastră. La El nu a fost așa. El era Dumnezeu veșnic, Creatorul cerului și al pământului. El nu avea nevoie niciodată de vreo poruncă. Toată creația care stătea înaintea Lui, aștepta numai un cuvânt de la El, ca să înfăptuiască voința Sa. Cum ar fi putut El asculta vreodată? Însă în viața Sa pe pământ vedem cum Domnul ocupă locul de supunere, chiar dacă El Însuși putea spune că El, ca și Tatăl, poate să dea viață cui vrea El. El a luat aici pe pământ locul unui Om, chiar dacă El era Dumnezeu desăvârșit. El a spus lui Dumnezeu: „Vin să fac voia Ta, Dumnezeule“. Și astfel Dumnezeu l-a pregătit un trup. El a fost născut ca om adevărat, cu un trup omenesc, cu suflet omenesc și cu duh omenesc, un om desăvârșit. Însă în același timp El a rămas Dumnezeu veșnic - nu putea să fie altfel.

Aici vedem viața Domnului Isus ca Om. Cuvântul Domnului Isus vrea să ne arate de ce viața Domnului Isus era extrem de prețioasă pentru Dumnezeu. În El s-a găsit tot ceea ce dorea Dumnezeu, așa cum ar trebui să fie un Om. Dacă noi citim tot Cuvântul lui Dumnezeu, de la Geneza 1 și până la Apocalipsa 22 și vedem în aceasta toate atenționările și toate sentințele lui Dumnezeu, dorințele Sale cum trebuia să fie omul, atunci noi găsim împlinirea lor în viața Domnului Isus. El era desăvârșit, așa cum ar trebui să fie un Om, da, mai mult decât desăvârșit. El era Om într-un mod așa de minunat - am putea spune: într-un mod extrem, exagerat - încât Dumnezeu și-a găsit plăcerea cea mai mare în El. Citim despre aceasta în Evangheliile. Deja de la nașterea Sa, îngerii se bucurau. Când și-a început lucrarea vieții Sale, cerurile S-au deschis deasupra Lui și Dumnezeu a spus: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit“. Și trei ani și jumătate mai târziu, pe muntele schimbării la față, Dumnezeu spune din nou: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Mi-am găsit toată plăcerea Mea; de El să ascultați“.

Dumnezeu a văzut totdeauna această perfecțiune a Domnului Isus. Și El ne spune, nouă, copiilor Săi, care suntem legați cu El, poporului Său, în mijlocul căruia locuiește: dacă vreți să vă apropiați de Mine, ca să-Mi aduceți ceva, ca răspuns al inimii voastre la dragostea și harul Meu, atunci Eu vă spun ce este plăcut totdeauna pentru Mine și prin ce puteți să aveți părtașie cu Mine, anume ceea ce Eu văd în Persoana Fiului Meu, Domnul Isus și în viața Sa aici pe pământ. Și Dumnezeu deschide Cuvântul Său și ne arată în el ce a văzut El la Domnul Isus, așa că și noi putem vedea și ne putem umple inimile cu aceasta. Nu numai cu perfecțiunea lucrării Sale pe cruce, ci și cu perfecțiunea vieții Sale pe pământ. Așa putem noi să aducem aceasta lui Dumnezeu, ca jertfă plăcută Lui și în același timp să ne minunăm de slava Aceluia despre care El a spus: „În Tine Mi-am găsit plăcerea“. În felul acesta noi avem părtașie cu Tatăl, așa cum vedem aici că preoții aveau voie să mănânce din jertfa de mâncare, după ce Dumnezeu a primit

partea Sa.

Cu aceasta mai este legat un gând, pe care l-am mai amintit. Când se oferă ceva lui Dumnezeu, atunci El nu rămâne niciodată dator, ci El redă mult mai mult înapoi. Și când noi cunoaștem gândurile Lui Dumnezeu, atunci învățăm să cunoaștem mai bine tot ce este în inima Sa cu privire la noi; căci gândurile Sale sunt numai gânduri de binecuvântare pentru noi, și tot ceea ce preocupă inima Sa este spre binecuvântarea noastră. Am văzut că El dorește și speră ca noi să-I aducem o ardere-de-tot și cu cât aceasta este mai mare, cu atât mai mult știm că noi suntem favorizații Săi și cât de plăcuți suntem înaintea Lui. Eu pot să stau înaintea Lui în toată prețuirea și favoarea Domnului Isus, văzut ca jertfă a arderii-de-tot, înaintea lui Dumnezeu, în siguranța că nu mai este nimic între mine și Dumnezeu. El nu mai este judecător pentru mine; El mă iubește așa cum L-a iubit pe Domnul Isus, așa că noi avem voie să ne simțim pe deplin acasă lângă Dumnezeu și să știm că avem părtașie deplină cu El. El este Tatăl meu, eu sunt copilul Său, și El mă înconjoară numai cu dragoste. Eu am fost așezat în împărăția Fiului dragostei Sale.

Însă aici stă înaintea noastră jertfa de mâncare. Dacă ne-am apropiat atât de mult de Dumnezeu, încât putem avea părtașie cu El, atunci Dumnezeu vrea ca și noi să avem aceleași preocupări ale inimii noastre care umplu inima Lui. Noi știm care sunt acestea: persoana Domnului Isus. Și în legătură cu împrejurările în care noi suntem, El ne prezintă pe Domnul Isus, așa cum El ar trebui să fie pentru inima și pentru gândurile noastre. El S-a găsit în aceleași împrejurări ca și noi. Noi suntem în pustie, în lume, unde domnește păcatul, unde conduce Satan și unde a fost lepădat Domnul nostru. El a fost în această lume și noi putem să-L vedem cum a trecut prin ea, și apoi Tatăl ne îndreaptă gândurile spre El și spune: dacă voi ați adus o ardere-de-tot, aduceți și o jertfă de mâncare; căci jertfa de mâncare vorbește despre Fiul Meu de pe acest pământ. Astfel inimile noastre sunt conduse spre El spre viața Sa minunată de pe pământ. Privim toată această slavă și astfel avem un obiect al inimii noastre, ceva cu care putem să hrănim inimile noastre și prin care primim putere ca să umblăm, așa cum a umblat El, prin aceea că avem părtașie cu Dumnezeu, cu Tatăl, așa cum avea El, atunci când era pe pământ. Astfel noi vom fi transformați în același chip cu al Său, așa cum El a trăit pe pământ.

Se vede ușor că jertfa de mâncare diferă de arderea-de-tot. În cea din urmă, cel ce aducea jertfa și preoții, fiii lui Aaron trebuiau să cerceteze jertfa, s-o înjunghie, să-i jupoaie pielea, s-o taie în bucăți și apoi s-o ardă pe altar ca un miros plăcut, însă nu aveau voie să mănânce din ea. Însemna jertfa Domnului Isus, era prea profundă pentru oameni, ca ei să se hrănească din ea. Lucrul cel mai înalt pe care noi putem să-l facem este ca, fiind cu mâini pline de respect, puținul pe care putem să-l vedem în aceasta, să-l luăm și să-l oferim lui Dumnezeu, căci El vrea să-l primească din mâinile noastre. Însă El îl ia în totalitate pentru Sine. Era o jertfă întreagă și trebuia arsă în întregime. Aici însă, la jertfa de mâncare, vedem că preotul avea voie să aibă o parte. În primele versete găsim caracterul general al jertfei de mâncare. „Darul Lui să fie din floarea făinii; să toarne untdelemn peste ea și să adauge și tămâie“ (versetul 1). În ultima parte citim și despre spice coapte de curând, prăjite la foc și boabe noi pisate. Aici însă este vorba de caracterul general, care este făina, floarea făinei. Și asta are să ne spună nouă mult. Așa cum s-a spus, Domnul Isus este asemănat cu rodul pământului, ca bobul de grâu, însă ca bobul de grâu care a ajuns la coacere deplină. Acest bob copt pe deplin a fost măcinat foarte fin, încât se putea vedea orice părticică a sa. Și Dumnezeu vrea să ne îndrepte inimile asupra Lui, ca să-L vedem. Nu este nimic zgrunțuros, nici un cusur în El. Toate părțile au fost fărâmițate, așa că la o privire atentă se poate vedea că nimic necurat nu este ascuns în El. Poți avea un bob întreg în care să fie ascuns ceva nepotrivit. Cei care se ocupă cu agricultura știu lucrul acesta, înăuntru se poate ascunde necurăția, probabil o insectă. În floarea făinei însă, aceasta nu poate fi. Și Dumnezeu dorește ca noi să privim viața Domnului Isus și să vedem că era floare de făină, că în El nu era nimic ascuns, ci că totul era descoperit pe deplin.

Unul dintre marii oameni de stat din istoria lumii (Tolleyrand) a spus odată: „Cuvintele sunt date pentru a-ți ascunde gândurile“. Când însă Domnul Isus vorbea, atunci fiecare cuvânt al Său era descoperirea a ceea ce El era. Când L-au întrebat: „Cine ești Tu?“ El a răspuns: „Ceea ce de la început vă spun că sunt“ (Ioan 8.25). Asta înseamnă că orice cuvânt pe care-L rostea și orice

faptă a Lui era descoperirea a ceea ce era EL. Întreaga Sa trăire descoperea ce era El. Nimic nu era ascuns în El. Oricine putea vedea nemijlocit cine era El, căci totul era pe deplin descoperit. Faptul acesta ne este prezentat nouă aici. Și aceasta corespundea dorinței lui Dumnezeu, cum ar trebui să fie un Om. Așa găsim noi de exemplu în Cuvintele Domnului Isus, când El spune că în vorbire nu trebuie să juri. „Vorbirea voastră însă să fie: da, da și nu, nu; ce trece peste aceasta vine de la Cel Rău“. Când eu spun „Da“, atunci oricine să poată fi convins că „da“ este. Și când Eu spun „Nu“, atunci oricine să fie convins că „nu“ este. De aceea un creștin nu trebuie să spună mai mult. Cuvântul său trebuie să fie adevărat și simplu. Și toată comportarea sa în viață trebuie să fie simplă. La Domnul Isus așa era.

Da, totul la El a fost desăvârșit, însă nu era nici o trăsătură de caracter care să-L deosebească în mod special. Când privim frații, atunci spunem despre un frate; „Da, acesta este un bărbat drăguț“. Despre un altul spunem: „El este totdeauna drept“. Un al treilea are o altă caracteristică. Însă se poate spune ceva prin care Domnul era caracterizat în mod deosebit? Când spun: El iubea, atunci puteți să confirmați: Da, El iubește; niciodată nu s-a găsit dragoste care să fi fost așa mare ca dragostea Sa. Însă nu se poate spune că El era caracterizat în mod deosebit numai prin dragoste. Să ne gândim numai la ceea ce El a spus odată fariseilor, când le-a rostit judecata. Eu pot spune: El a fost desăvârșit de drept. Să ne gândim numai cum El a condamnat nedreptatea! Și cu toate acestea nu se poate spune că viața Sa a fost caracterizată în mod special prin dreptate. Dreptatea s-a descoperit atunci când a fost necesar, și atunci a fost în mod desăvârșit sută la sută dreptate. Când însă trebuia să se descopere dragostea, era dragoste desăvârșită, și când trebuia să se descopere îndurarea era îndurare desăvârșită. Ce perfecțiune bine balansată! Așa Îl vedem în toată viața Sa pe pământ, în toate Evangheliile, în mod deosebit însă în Evanghelia după Luca, unde El este prezentat mai mult ca jertfă de mâncare și ca jertfă de mulțumire. La Matei Îl avem pe Domnul mai mult ca jertfă pentru vină și la Marcu mai mult ca jertfă pentru păcat, în timp ce în Evanghelia după Ioan Îl găsim prezentat ca ardere-de-tot. Însă mai găsim jertfa de mâncare și în Evanghelia după Ioan, în viața Sa înainte de cruce și cât de minunată era această viață atunci! Totul arăta că El este Om cu adevărat și totuși totul era caracterizat prin untdelemn, Duhul Sfânt, din care El a fost născut. Umanitatea Lui a fost într-adevăr minunată.

Ce a fost pentru Dumnezeu, când în cele din urmă a găsit pe Unul, după ce El timp de 4.000 de ani a căutat dacă este vreunul care să facă binele și să-L caute. Și ce UNIC a fost acesta! După ce Dumnezeu timp de 4.000 de ani n-a găsit pe nici unul printre sutele de milioane de oameni, a găsit pe Unul despre care îngerii, atunci când El S-a născut, puteau spune: „În oameni bună plăcere!“, care atunci când era un băiat mic, chiar dacă era în același timp Dumnezeu veșnic, era ascultător de Maria, mama Sa, de Iosif, pe care-L prețuia ca tată al Său și care creștea în înțelepciune și era plăcut lui Dumnezeu și oamenilor. El a avut înțelepciune ca nimeni altul aici pe pământ. Totul la El era plăcut lui Dumnezeu. Însă acesta nu era singurul lucru.

Găsim aici în Levitic 2 că pe jertfa de mâncare se vărsa untdelemn. Vom vedea că nu numai orice cuvânt pe care-l rostea Domnul Isus și orice faptă era clară și sinceră, ci totul arăta unirea Duhului Sfânt. Era totdeauna în concordanță cu sfințenia lui Dumnezeu, da, totdeauna caracterizat prin Duhul Sfânt. Domnul a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit și prin Duhul a fost adus în Iudeea. Prin Duhul El vindeca pe bolnavi, vestea Evanghelia și învia morții. Și prin Duhul cel veșnic S-a adus pe Sine Însuși lui Dumnezeu, ca jertfă fără pată. Dacă citim Evangheliile sau Psalmii sau alte locuri din Cuvântul lui Dumnezeu, unde se vorbește despre viața Domnului Isus, vedem că tot ce făcea și toate gândurile Sale, da, toate arătau unirea Duhului Sfânt. El era Om adevărat, născut dintr-o femeie, așa cum se spune în Galateni 4. Însă în Matei 1 ni se spune că Maria a rămas însărcinată de la Duhul Sfânt. Și în Luca 1.15, îngerul Gabriel îi spune: „Duhul Sfânt va veni peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; de aceea Sfântul care Se va naște Se va numi Fiul lui Dumnezeu“. El era Om adevărat, ca și Adam. Adam nu era fiu al omului, ci a fost creat ca om matur. Domnul Isus a venit pe acest pământ, ca orice om după Adam și Eva. Însă El a fost născut prin Duhul Sfânt, chiar dacă era om cu adevărat. Și în felul acesta, ca unul născut prin Duhul Sfânt, ca Om El era și Fiul lui Dumnezeu. În Ioan 1 găsim că Omul Isus era Fiul veșnic al lui Dumnezeu. „La început era Cuvântul și Cuvântul era

cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu“. Însă în Luca 1.35 și în Psalmul 2 vedem că Domnul Isus ca Om pe pământ prin nașterea Sa prin Duhul Sfânt era Fiul lui Dumnezeu, căci Duhul Sfânt L-a conceput. Și totuși El era Om adevărat, căci El S-a născut din Maria.

Și asupra acestui fapt Dumnezeu vrea să ne îndrepte atenția. El era Om adevărat, tot așa de adevărat ca și noi. El avea un trup omenesc, un suflet omenesc, un duh omenesc, chiar dacă El era Dumnezeul veșnic. Și ca Om, El era desăvârșit și a slăvit pe Dumnezeu în viața Sa pe pământ.

În Ioan 1.18 citim: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut“. Cine era singurul Lui Fiu? Acesta era omul Isus Hristos, care a fost pe acest pământ, Acela care a fost născut dintr-o femeie. Și El a descoperit pe Dumnezeu, însă El a făcut-o ca Omul Isus Hristos. Vedem aceasta în mod deosebit, dacă citim Evanghelia după Ioan, Îl găsim acolo ca Dumnezeu veșnic, însă vedem că El a umblat în chip desăvârșit ca Om și S-a caracterizat pe Sine Însuși ca Om, ca Fiul Omului, chiar dacă El putea spune: „Fiul Omului care este în cer“. Și El ca Om a ocupat locul care se cuvenea unui om și prin aceasta El L-a slăvit pe Dumnezeu. În Ioan 4 El spune ucenicilor Săi, că mâncarea Lui era să facă voia Aceluia care L-a trimis. Și El putea spune despre Dumnezeu: „Eu fac totdeauna ce este plăcut Lui“. Și de aceea El putea că spună: „Știu că totdeauna Mă ascultă“. Așa putea El, în Ioan 14, să spună ucenicilor, că dacă ei L-au văzut pe El, L-au văzut pe Tatăl. Cuvintele pe care El le rostea, erau cuvintele pe care Tatăl I le-a dat. Faptele Lui erau faptele pe care Tatăl I le-a dat. Și tot ce făcea El, era descoperirea Tatălui. Așa a fost Dumnezeu descoperit aici pe pământ într-un Om! Să vedem cât de minunată a fost viața Domnului Isus aici pe pământ, căci în viața Sa ca Om, Dumnezeu S-a văzut și a fost descoperit în chip desăvârșit, căci tot ceea ce El a făcut era în chip desăvârșit după gândurile lui Dumnezeu, căci El a mers în drumul Său în deplină ascultare.

Și ceea ce s-a spus în Ioan 1.58 despre Domnul Isus, se spune în 1 Ioan 4.12 despre noi: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi și dragostea Lui este desăvârșită în noi“. Asta înseamnă, cu alte cuvinte: lumea poate cunoaște pe Dumnezeu din viața nouă a credincioșilor. Dacă viața noastră practică este caracterizată prin noua viață, pe care am primit-o prin nașterea din nou, atunci lumea va putea cunoaște pe Dumnezeu. Așa spune 1 Ioan 2.8 că: „Aceasta este adevărat atât cu privire la El cât și cu privire la voi“.

În viața Lui vedem activitatea Duhului Sfânt, simbolizată de untdelemn. Domnul Și-a început slujba, după 30 de ani de ascultare de părinți și a venit Duhul Sfânt peste El; a fost condus de Duhul Sfânt în pustie, ca să fie ispitit; a fost dus înapoi de Duhul Sfânt și prin Duhul Sfânt a predicat Evanghelia, a vindecat pe bolnavi, a înviat morții; da, El prin Duhul Sfânt S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată, lui Dumnezeu; un Om adevărat, un Om care a fost așa cum trebuia să fie omul, un Om care a corespuns tuturor dorințelor lui Dumnezeu cu privire la om. Începi cu Geneza 1 și termină cu Apocalipsa 22, și citește toate cerințele lui Dumnezeu cu privire la felul cum ar trebui să fie un om și vei găsi că Domnul Isus a realizat toate acestea în viața Sa. El a împlinit toată voia lui Dumnezeu. El a înfăptuit totul în mod desăvârșit, tot ce dorea Dumnezeu.

Când El a venit, a spus: „Vin să fac voia Ta, Dumnezeule“ și când era pe pământ, El putea spune: „Mâncarea Mea este să fac voia Aceluia care M-a trimis“. Da, când El n-a mâncat nimic 40 de zile și 40 de nopți, a venit Satan la El și I-a zis: „Dacă Tu ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâine“. Aceasta nu era o lucrare rea, Domnul a înmulțit deseori pâinea, așa că mii au putut mânca din ea. Nu este nici un păcat să faci pâine din pietre, dacă Dumnezeu îmi spune că trebuie să fac, dar prefer să flămânzesc, decât să fac ceva care nu mi-a spus Dumnezeu să-l fac; mai bine să însetez, decât să fac ceva pe care El nu mi l-a poruncit. Ce ascultare! Și așa noi Îl vedem în toată viața Sa pe pământ, Îl vedem cum Se interesa numai de gândurile lui Dumnezeu.

Când primește știrea că prietenul Său Lazăr este foarte bolnav, El nu Se grăbește. Așteaptă două zile, până când Dumnezeu Îi spune că trebuie să meargă într-acolo, chiar dacă știa că asta însemna moartea lui Lazăr. Și când ucenicii au întrebat: mergi în Iudeea, unde ei încearcă să Te

omoare? atunci El spune: „Dacă umblă cineva ziua, nu se împiedică“. Tatăl I-a spus că El trebuie să meargă și El merge. Nu se preocupă de consecințe, Dumnezeu Îi spune să meargă la cruce și El merge. Da, jertfa de mâncare reprezintă pe Domnul în viața Sa pe pământ.

Însă nu înseamnă că jertfa de mâncare a încetat în momentul când Domnul Isus atârna pe cruce. Jertfa de mâncare era probată și prin foc. În Filipeni 2 citim: „El a fost ascultător până la moarte și încă moarte de cruce“. Acolo pe cruce a fost examinat cât de mare este ascultarea Sa. Acolo a fost găsit că El a fost desăvârșit. În viața Sa, El a fost ascultător în totul. Însă dacă El la sfârșit ar fi refuzat să meargă la cruce, dacă El ar fi refuzat să ia asupra Sa păcatele mele, atunci El ar fi dovedit că ascultarea Sa n-a fost desăvârșită. Însă El a fost ascultător până la moarte și încă moarte de cruce, chiar dacă sufletul Său Sfânt a dat înapoi - vedem acesta în Ghetsimani. El a fost atât de ascultător încât a acceptat ca păcatele mele să fie puse asupra Lui și El să fie făcut păcat pentru mine, ca judecata lui Dumnezeu să-L lovească pe El, oricât de îngrozitor ar fi fost aceasta pentru El. Nimic nu putea să facă ascultarea Sa să șovăie. El a fost ascultător în cel mai înalt grad. Nimic nu se mai putea cere de la El. Se putea cere mai mult de la El, decât faptul că El a renunțat la părtășia cu Dumnezeu, că El, Cel Sfânt a fost făcut păcat, că El a fost părăsit și lovit de Dumnezeu, de Acela pe care L-a ascultat? Se putea găsi o predare mai mare? Nu! În aceasta El a dovedit cât de desăvârșită a fost ascultarea Sa. Cât de minunat trebuie să fi fost pentru Dumnezeu să vadă un asemenea Om!

Primul Om a fost creat în curăție. Însă el a călcat singura poruncă, atunci când abia o primise. El a fost așezat de Dumnezeu în Paradis, în grădina Eden, unde totul era numai binecuvântare și unde era numai un lucru pe care nu trebuia să-l facă. Avea voie să mănânce din toate roadele, numai din ale unui singur pom, nu. Însă el nu a putut tine porunca și a dorit să mănânce din pomul acesta. Singurul mod în care el putea să dovedească neascultarea, el l-a folosit.

Acum a venit acest Om Isus și El, Cel care a fost curat și sfânt, a trăit într-o lume care a fost murdărită prin păcat și care era sub blestemul lui Dumnezeu. El, Cel care n-a cunoscut păcat, a venit într-o atmosferă plină de păcat. El, Creatorul, a venit într-o lume al cărei conducător era Satan și care în curând va dovedi că ea a primit pe Satan ca Dumnezeu. El, Cel Sfânt, trebuia să trăiască într-o atmosferă păcătoasă, unde totul era împotriva Lui, unde nu exista aproape nici o condiție unde El putea rămâne curat, pentru că era de neatins curăția Sa. Și acolo unde totul era împotriva Lui, El a fost ascultător. În împrejurările cel mai nefavorabile și neplăcute, El a fost ascultător, da, până la moarte de cruce; ascultător, când a fost lepădat de pe acest pământ, în timp ce toată creația L-a lepădat și când cerul s-a închis deasupra Lui; ascultător, pe când era între cer și pământ - se poate spune, în țara nimănui, unde El era singur în toată creația, unde toată puterea răutății, Satan cu toți demonii săi și toată lumea în toată împrăștierea ei s-au năpustit asupra Lui. Acolo Dumnezeu Și-a ascuns fața de El - El, Omul Isus Hristos, era singur în tot universul încărcat cu păcatele mele. Se pare că Dumnezeu, Satan și lumea au făcut legământ împotriva Lui, toți împotriva Lui, iar El era singur. Dacă El trebuia să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“, El adaugă: „Totuși Tu ești Cel Sfânt, Tu, care locuiești în mijlocul laudelor lui Israel“. Atunci natura Sa omenească a fost probată în întregime.

Desigur, ajung acum în domeniul jertfei pentru păcat și al arderii-de-tot; însă aceasta nu schimbă realitatea. Un aspect al slavei lui Hristos ne este prezentat aici. Nu se vorbește de judecata asupra păcatului sau asupra păcatelor mele. Aici este vorba de natura Sa umană și cum a fost probată acolo, în momentul când El era jertfă pentru păcat. Aici este vorba deci de jertfa pentru păcat. Aici este vorba de El ca Om și de ascultarea Sa, care a fost probată până la moarte, da, în moarte sub judecata lui Dumnezeu. Și cât de desăvârșit a fost El! Ce miros plăcut trebuie să fi fost aceasta pentru Dumnezeu!

Și acum Dumnezeu spune: dacă voi doriți să aduceți ceva pe lângă jertfa Sa de ardere-de-tot, aduceți-Mi ce ați găsit voi la Această Persoană, în viața Sa de pe pământ. Cercetați Cuvântul, făcut viu prin Duhul Sfânt și priviți-L, adorați-L, admirați-L și umpleți-vă inima cu toată bogăția Sa, ca să deveniți plini de tot ce vedeți la El ca Om, care este floarea de făină, cu untdelemn și tămâie deasupra. Priviți-L în diferite stări, pe care noi le găsim în viața Lui și aduceți-Mi ca jertfă

ce ați găsit: „Preotul să ia un pumn din această floare a făinei, din untdelemn, împreună cu toată tămâia, și s-o ardă pe altar ca aducere aminte. Aceasta este un dar trecut prin foc, de un miros plăcut Domnului“ (Levitic 2.2).

Și apoi urmează: „Ce va rămâne din darul acesta de mâncare să fie al lui Aaron și al fiilor lui; aceasta este un lucru preasfânt Domnului între jertfele de mâncare mistuite de foc“. Nu este aceasta minunat? Nu la jertfa arderii-de-tot, ci aici, la jertfa de mâncare, oamenii aveau voie să mănânce din ceea ce era o mâncare așa de minunată pentru Dumnezeu și despre care Dumnezeu spune că este o jertfă mistuită de foc de un miros plăcut pentru El.

Dar nu oricine avea voie să mănânce din jertfa aceasta și este de la sine înțeles că nici un necredincios. Și nici chiar toți credincioșii n-au voie să mănânce din această jertfă. Numai fiii lui Aaron, numai aceia care s-au ocupat cu Domnul ca jertfă a arderii-de-tot, care sunt obișnuiți să intre în Locul Preasfânt și acolo să-I slujească în prezența lui Dumnezeu. Numai aceia care au învățat în prezența lui Dumnezeu care este mâncarea lui Dumnezeu, aceia care au învățat să prețuiască ceea ce prețuiește Dumnezeu, obiectul inimii Sale, și să aibă părtășie cu El, prin aceea că ei cunosc slava și frumusețea aceleași Persoane, au voie să intre și să mănânce din aceeași mâncare ca și Dumnezeu. Ei au voie să se hrănească din această mâncare minunată, din ceea ce Domnul Isus a fost în viața Sa pe pământ.

Nu este minunat să-L privești cum a fost El în viața Sa? Este însemnat lucru să avem jertfa aceasta ca hrană a noastră, cu care putem umple și sătura sufletele noastre, prin care putem primi putere să mergem pe drumul nostru, prin care să creștem și să primim astfel cu adevărat caracterul Său, schimbat după chipul Său. Nu este așa, că un copil crește corespunzător cu hrana pe care o primește? Ce este bun ca hrană, aceasta o primește copilul. Prin aceasta crește. Și cu această hrană este tot așa. Ce Dumnezeu minunat avem!

Vedem că dacă noi aducem ceva lui Dumnezeu, El nu rămâne niciodată datornicul nostru. Cel ce jertfa, aducea jertfa de mâncare lui Dumnezeu, ca s-o dea Lui, iar preotul, care o aducea pe altar, primea din ea pentru mâncare. Nu este aceasta și experiența noastră? Dar, chiar dacă n-ar fi fost experiența noastră, era totuși adevărat, căci ne-o spune Cuvântul lui Dumnezeu. Însă nu am experimentat noi deja aceasta? Nu știm noi că atunci când suntem adunați în jurul Domnului ca să aducem Tatălui jertfele noastre de laudă și de mulțumire și să spunem Tatălui ce slavă am găsit noi la Domnul Isus, deci când ne strângem în felul acesta, Îi aducem ceva: La cină venim nu ca să primim ceva; pentru aceasta ne strângem la adunarea de zidire; însă la frângerea pâinii venim împreună ca să-I aducem ceva, rodul buzelor, care mărturisesc Numele Lui. Și noi avem cu adevărat jertfe de laudă și de mulțumire; și nu vorbesc numai buzele, ci vine cu adevărat ceva din inimă. Noi am venit ca să dăm, și am dat din ce am avut, ceva lui Dumnezeu; și totuși inimile noastre erau pline, deseori mai pline decât atunci când am venit.

Acesta este totdeauna rezultatul când venim cu jertfele noastre la Dumnezeu, când îi aducem ceea ce El ne-a spus în Cuvânt despre Domnul Isus, despre lucrarea Sa și mai ales aici, unde este vorba despre această jertfă, despre ceea ce El Însuși ne dă ca parte a noastră. Și suntem în stare să înțelegem lucrul acesta, când suntem obișnuiți să locuim în prezența lui Dumnezeu și sentimentele noastre să fie formate în părtășie cu Dumnezeu, prin aceea că este o obișnuință pentru noi să fim în Locul Preasfânt, la Dumnezeu, ca să-I slujim. Aceasta este trăsătura de caracter a unui fiu al lui Aaron.

Ce parte minunată! Ce Dumnezeu avem noi! Ce hrană minunată primim de la Dumnezeul nostru, când mergem astfel împreună cu El! Și ce loc minunat - se poate spune și aceasta, avem noi la ușa cortului întâlnirii, unde Dumnezeu invită poporul Său să vină la El! Aici pe pământ El dorește să aibă o întâlnire cu poporul Său, nu cu unul singur, ci cu toți împreună. El îi invită ca să-I aducă acolo jertfele lor. Ce loc minunat ca să aduci jertfele și să te preocupi de această slavă!

Să dea Dumnezeu ca noi toți să cunoaștem acest loc, ca noi să-l cunoaștem cu adevărat și să știm ce înseamnă acest loc. Să dea Dumnezeu ca inimile noastre să asculte de vocea lui Dumnezeu, care ne spune: Dacă voi doriți să-Mi aduceți ceva, aici Eu vă spun ce este plăcut

pentru Mine și voi puteți aduce — aceea ce voi ați văzut în Fiul Meu ca jertfă a arderii-de-tot și ce ați văzut la El ca jertfă de mâncare, ceea ce voi acasă ați văzut la El; căci jertfa de mâncare trebuie pregătită acasă. La mine acasă eu trebuie să pregătesc și apoi trebuie să iau cu mine acolo, în locul unde Dumnezeu Se întâlnește cu poporul Său, ca să-I ofer Lui. Cunoaștem noi toți acest privilegiu? Cred că nici unul dintre noi nu va avea curajul să spună că noi l-am prețuit la adevărata lui valoare. Însă putem mulțumi lui Dumnezeu că în mod sigur unii dintre noi au gustat ceva din aceasta, unii bătrâni dintre noi și sper că și unii tineri.

Când însă înțelegem lucrul acesta, nu vrem noi atunci să cercetăm mai mult, să vedem mai mult din poziția aceasta? Să înfăptuim mai mult în inimile noastre ce har nemărginit ne-a fost dăruit în poziția aceasta în care noi avem voie să venim acolo cu astfel de jertfe! Nu vom dori noi atunci să încercăm să ne luăm timp ca să ne strângem comori, încât să putem să aducem realmente jertfe de ardere-de-tot? Dacă acum noi suntem așa de săraci că putem să aducem numai un porumbel, am început noi totuși chiar și cu acesta? Dacă cercetăm mai departe Cuvântul, cu inimile doritoare, în curând vom deveni în stare să aducem o oaie. Și nu va mai dura mult până când vom putea aduce un vițel de parte bărbătească, o jertfă deplină și vom vedea mai mult din mirosul plăcut al lucrării Domnului Isus și în ce stare plăcută am fost aduși noi înaintea lui Dumnezeu. Vom putea atunci să avem această Persoană minunată, ca obiect al inimii noastre, vom putea să strângem toată săptămâna din această jertfă de mâncare. Noi suntem în lume, însă putem să privim la El și la Slava Sa, să o vedem așa cum o găsim în Evanghelii, dar și în Psalmi și în Profeți. Așa ne putem umple inimile cu perfecțiunea Sa ca Om aici pe pământ, cu ceea ce El era pentru Dumnezeu, cu măreția firii Lui omenești, în descoperirea Sa. Și noi avem voie să aducem realmente aceste jertfe, acolo unde este Dumnezeu, și în acest Loc Sfânt, să mâncăm din tot ceea ce este un miros plăcut pentru Dumnezeu.

Capitolul 9

Jertfa de mâncare (2)

Levitic 2.4-16

„Dacă vei aduce ca jertfă de mâncare un dar din ceea ce se coace în cuptor, să fie niște turte nedospite din floare de făină, frământate cu untdelemn, și niște plăcinte nedospite, unse cu untdelemn. Dacă darul tău adus ca jertfă de mâncare va fi o turtă coaptă în tigaie, să fie din floarea făinei, nedospită și frământată cu untdelemn. S-o frângă în bucăți și să torni untdelemn peste ea; acesta este un dar de mâncare. Dacă darul tău de mâncare va fi o turtă coaptă pe grătar, să fie făcută din floarea făinei, cu untdelemn. Să aduci darul de mâncare făcut din aceste lucruri pentru DOMNUL; și să fie dat preotului, care-l va aduce la altar. Preotul să ia din darul de mâncare partea adusă ca aducere aminte, și s-o ardă pe altar. Acesta este un dar adus prin foc, de un miros plăcut DOMNULUI. Ce va rămâne din darul acesta de mâncare să fie al lui Aaron și al fiilor lui; acesta este un lucru preasfânt DOMNULUI între darurile mistuite de foc“.

„Nici unul din darurile de mâncare pe care le veți aduce Domnului, să nu fie cu aluat; căci nu trebuie să ardeți nimic cu aluat sau cu miere, ca jertfă mistuită de foc pentru DOMNUL. Ca dar din cele dintâi roade, veți putea să le aduceți DOMNULUI; însă să nu fie aduse pe altar ca dar de un miros plăcut. Să condimentezi cu sare toate darurile tale de mâncare; să nu lași să lipsească niciodată de pe darurile tale de mâncare sarea legământului Dumnezeuului tău; la toate darurile tale de mâncare să aduci sare. Dacă vei aduce DOMNULUI un dar ca jertfă de mâncare din cele dintâi roade, să aduci ca dar de mâncare din cele dintâi roade ale tale, spice verzi, prăjite la foc și boabe noi pisate. Să torni untdelemn peste el și să adaugi și tămâie; acesta este un dar de mâncare. Preotul să ardă ca aducere aminte o parte din boabele pisate și din untdelemn, cu toată tămâia; este un dar mistuit de foc pentru Domnul“ (Levitic 2.4-16).

Am învățat din primele versete, principiul care stă la baza jertfei de mâncare. Era făcută din floarea făinei, era vărsat untdelemn deasupra și se adăuga tămâie. Am văzut că floarea făinei simbolizează adevărata natură umană a Domnului Isus, ca Acela care a fost născut pe pământ, rod al pământului, așa cum Îl numește Isaia 4.

Însă El a fost născut din Duhul Sfânt; Duhul Sfânt a umbrit pe Maria și astfel untdelemnul era peste floarea făinei, încât era foarte clar că natura Sa umană nu era numai floare a făinei. Da, era un Om adevărat și așa cum ar trebui să fie un om, fără pată; însă totdeauna purtând pecetea Duhului Sfânt. Trebuia adăugată tămâie și toată tămâia trebuia arsă și oferită ca jertfă lui Dumnezeu, ca semn al frumuseții personale a Domnului Isus, pe care numai Dumnezeu Însuși putea s-o vadă. El a fost nu numai un Om desăvârșit, dar El a fost ce trebuia să fie o ființă omenească. Nu mă gândesc acum la El ca Fiu al lui Dumnezeu, ci la ceea ce trebuia să fie un om în gândurile lui Dumnezeu, la ceea ce era prezent din belșug la El, această frumusețe personală a Sa, prin care El a depășit mult pe Adam, pe când acesta nu căzuse încă.

Găsim apoi în versetele citite, diferite forme în care jertfa de mâncare era adusă. Dacă Dumnezeu ne face cunoscut aceasta, este bine să ne gândim și să vedem ce vrea Dumnezeu să ne spună prin aceasta; când Cuvântul lui Dumnezeu ne spune ceva, el are o anumită intenție. Dacă aici este vorba de Domnul Isus ca Om adevărat pe pământ, de la nașterea Sa și până la moartea Sa pe cruce, adevărata Sa natură omenească a fost pusă la probă în toate împrejurările și, cum citim în Filipeni 2, până la moarte. Este bine să vedem împrejurările deosebite din care rezultă această măreție a Lui. Lucrul acesta este deosebit de minunat, cu atât mai mult cu cât aici este vorba de aspectul că noi venim la Dumnezeu ca să-I aducem ca jertfă ceea ce am văzut în slava jertfei de mâncare. Putem înțelege că este dorința inimii lui Dumnezeu ca noi să cunoaștem mai mult din această natură umană minunată și cât de desăvârșit a fost El în toate împrejurările vieții, în toate pericolele, în toate încercările prin care a trecut aici pe pământ. Așa primim o înțelegere mai bună a slavei Sale și putem să fim părtași cu Dumnezeu. Am văzut că o mână plină din această făină cu untdelemn era adusă lui Dumnezeu ca jertfă, iar restul era pentru preot. El avea voie să mănânce din ea. Și dacă noi vrem să ne hrănim cu slava Domnului Isus ca Om pe

pământ, este de la sine înțeles că vom primi numai ceea ce am văzut și vom fi hrăniți în măsura în care am văzut Slava Sa.

Gândesc că cei mai mulți dintre cititorii Bibliei au rămas izbiți de faptul că din primii treizeci de ani ai Domnului Isus nu se spune aproape nimic. O singură întâmplare ne este relatată, pe când El era în vârstă de doisprezece ani, iar în rest nu mai aflăm nimic despre El până la vârsta de treizeci de ani. Toate cele patru Evanghelii vorbesc aproape numai de cei trei ani și jumătate, în care Domnul Și-a exercitat slujba, însă și aceasta numai în pustie; căci primele trei Evanghelii relatează numai despre lucrarea Sa în Galileea, după ce El a fost lepădat în Ierusalim și în Iudeea. Numai în primele trei capitole ale Evangheliei după Ioan auzim despre începutul slujbei Sale, în Ierusalim și în Iudeea. Însă și în capitolul 4 găsim și aici, că El pleacă din Iudeea ca să se ducă în Galileea, pentru că în Iudeea L-au respins, iar în capitolele următoare ale Evangheliei după Ioan este aproape exclusă descrierea lucrării Domnului pe care El a făcut-o mai târziu în Ierusalim.

Însă putem înțelege că Domnul Isus a fost încercat și în acești primii treizeci de ani și că a avut de suferit. Să ne gândim numai că pe când era tânăr, la vârsta de doisprezece ani, El Se găsea în templu ca să vorbească despre Cuvântul lui Dumnezeu. Nu aflăm din cuvintele Sale, cât Îl îndurera că părinții Lui nu L-au înțeles: „Nu știați că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?“ Și Dumnezeu vrea ca noi să observăm și faptul acesta, pentru ca să vedem ceva din slava Sa, cum Tatăl a văzut-o. Vom recunoaște astfel că întreaga viață a Domnului Isus era suferință, în toți acești treizeci de ani și după aceea. Ioan scrie că dacă s-ar fi scris tot ceea ce a făcut Domnul Isus, n-ar fi încăput cărțile în toată lumea, deci noi găsim povestite puține lucruri din acești trei ani.

Cuvântul lui Dumnezeu ne îndreaptă aici gândurile asupra suferințelor Domnului în aceste împrejurări, pe care noi nu le cunoaștem din Evanghelii. Probabil că cea mai mare parte a lor, Domnul le-a trăit în cei treizeci de ani și o parte după aceea. Însă în locurile care ne sunt descrise, erau suferințe care n-au fost văzute din afară și pe care Duhul Sfânt nici nu ni le-a făcut cunoscut, dar pe care le putem găsi totuși în alte cărți ale Bibliei și la care putem medita și pe care le putem înțelege în legătură cu caracterul întregului Cuvânt al lui Dumnezeu.

Primul dar ca jertfă este din ceea ce se coace în cuptor. Dar ceea ce se coace în cuptor nu se poate vedea în timpul cât se coace. Este expus căldurii puternice, însă nu se poate vedea cât suferă aluatul din cauza aceasta și cum îndură el această arșiță. Este clar că aceste suferințe erau cele mai mari. Numai sufletul care se ocupă răbdător cu Cuvântul, de exemplu cu ce se spune în Evanghelii despre Domnul Isus și nu-l citește superficial, va recunoaște aceasta. Noi trebuie să medităm într-adevăr asupra acestui lucru și să încercăm să înțelegem ce este ascuns în Cuvântul Domnului - mă gândesc nu la adevărurile pe care le-a spus Domnul Isus, oricât de minunate ar fi acestea - ci la ceea ce este ascuns în Cuvânt cu privire la sentimentele Sale și cum a suferit El în aceste împrejurări. Numai un asemenea suflet va înțelege ce este prezentat în acest cuptor.

Da, putem înțelege că viața Domnului în primii treizeci de ani a fost suferință. Să ne gândim: A venit Creatorul din cer și, potrivit capitolului din Coloseni, El era întâiul-născut peste toată creațiunea, Capul creației, însă când S-a născut în Betleem, nu era nici un loc pentru El în casa de poposire. Un grajd era singurul loc unde voiau să-L primească. El era întâiul-născut peste toată creația și împăratul lui Israel. Abia Se născuse, și părinții Săi au trebuit să fugă în Egipt, pentru că lumea dușmană căuta să-L omoare. El era Cel necreat, Cel Sfânt și El a venit din acest loc Sfânt de la Dumnezeu, din casa Tatălui; și când părinții Săi s-au întors din Egipt, El a trebuit să locuiască în Nazaret, acest oraș cu renume prost din Galileea.

Cât de îngrozitor trebuie să fi fost aceasta pentru El! El era Cel Sfânt, Cel Adevărat, care a locuit totdeauna în atmosfera curată din casa Tatălui și care a fost totdeauna obiectul plăcerii și dragostei Tatălui, El a venit de acolo de unde milioanele de îngerii își ascundeau fața când priveau spre El, pentru că nu puteau privi slava Sa. Era așa de sfânt încât serafimii, în Isaia 6 își acopereau picioarele cu aripile lor; căci picioarele lor sfinte, care nu au venit în atingere cu murdăria, erau murdare în ochii lor, în comparație cu slava Sa și sfințenia Sa, pe care ei o vedeau acolo. Și strigau unul către celălalt: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor!“ Ioan 12 ne spune

că ei au strigat așa când au văzut slava Lui. El era Cel care ședea acolo pe scaunul de domnie. Ce trebuie să fi fost atunci pentru El, să locuiască în acest oraș cu renume rău, înconjurat de păcătoși, care urau pe Dumnezeu, cum s-a dovedit mai târziu, când ei au voit să-L omoare. El știa deci ce erau ei și El vedea cine erau ei, căci ei urau pe Dumnezeu. Așa a trăit El treizeci de ani, zi de zi înconjurat de oameni păcătoși și de toate păcatele pe care le făceau oamenii. Ce suferință trebuia să fi fost aceasta pentru El!

În Evanghelia citim despre El din timpul când Își exercita lucrarea. Ce suferință trebuie să fi fost pentru inima Sa, prin faptul că era acolo! Citim că toți bolnavii au venit la El (Matei 8.17) și El lua toate bolile lor asupra Lui. „El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat păcatele noastre“, se spune acolo. O! nu, nu că El a devenit bolnav, însă când bolnavii au venit la El și El i-a vindecat, El a răbdat durerea lor în Duhul Său.

Și ce trebuie să fi fost aceasta pentru El, să nu aibă nici un loc unde să-și pună capul, El, Cel care a fost, ca Om, întâiul-născut din toată creația! Ce trebuie să fi fost pentru El, când iudeii I-au zis: „Noi nu suntem născuți din desfrânare“ (Ioan 8.41) - o aluzie clară la nașterea Sa minunată. Ei spuneau aceleași lucruri pe care teologii actuali îndrăznesc să le spună despre El. Ce trebuie să fi fost acesta pentru sufletul Său sfânt! O, Domnul nu răspunde la astfel de cuvinte. Însă putem înțelege ce trebuie să fi fost aceasta pentru El, Fiul veșnic al lui Dumnezeu, dar oare și ca Om a fost Fiul lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu L-a numit „Sfântul care Se va naște din tine“, să fie numit așa? Ioan spune despre El: „El a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit“ (Ioan 1.11). Cărturarii care tot timpul lor au studiat Cuvântul Său, au venit la El și au folosit propriile Sale cuvinte, ca să-L prindă, dacă este posibil. Ce trebuie să fi fost pentru El, când Marele Preot, pe care l-a așezat El ca să fie mijlocitor între Dumnezeu și oameni și care trebuia să fie îndurător - epistola către Evrei spune, „să poată avea milă de aceia care se împiedicau și erau slabi (Evrei 4.15) - a pășit împotriva Lui și căuta să-L omoare, apoi că acest Mare preot era în stare să plătească bani, prețul unui sclav, pentru ca să-L aresteze?

Ce trebuie să fi fost în inima Sa când a fost în Ghetsimani și Satan I-a pus înaintea ochilor întreg paharul suferințelor, pe care El avea să-l bea pe Golgota! Citim în Evangheliile numai că sudoarea I s-a făcut ca niște picături mari de sânge și că El striga în puține cuvinte: „Tată, dacă este posibil, depărtează paharul acesta de la Mine!“ Putem noi înțelege ce a fost pentru El când Satan I-a prezentat acest pahar și când El a văzut înaintea ochilor Săi păcatele noastre, pe care El urma să le poarte pe cruce și toată murdăria păcatelor? Putem noi să ne dăm seama cum trebuie să se fi cutremurat sufletul Său Sfânt, când a văzut că El trebuia făcut acolo păcat și să fie părăsit de Dumnezeu și judecat?

Ce trebuie să fi fost pentru El, când a fost patruzeci de zile și patruzeci de nopți în pustie și Satan a venit la El cu toate ispitele lui! Nu este și pentru noi, cei care cunoaștem pe Domnul, o durere când Satan vine la noi cu ispitele lui, când de exemplu lucrează gânduri imorale în inima noastră? Nu este nici o durere pentru noi când probabil în timpul cinei, în momentul când venim să lăudăm pe Domnul, face să vină deodată gânduri păcătoase în inima noastră?

Ce trebuie să fi fost pentru Domnul cel Sfânt, când Satan a venit la El cu toate necurățiile Sale, ca să-L ispitească și nu numai cu o ispită! Patruzeci de zile și patruzeci de nopți a venit Satan neîncetat cu necurățiile sale, cu viclenia sa păcătoasă, ca să ispitească pe Domnul, ca să-L facă să cadă. Numai ultimele trei ispite ne sunt prezentate. Însă Satan a lucrat neobosit patruzeci de zile și patruzeci de nopți! Da, găsim că în cele din urmă Satan a fost învins și L-a părăsit. Însă aceasta arată că Satan n-a mai avut nici o armă. El a întrebuințat întregul său arsenal de arme împotriva Sa. Nu există nici o armă pe care să n-o fi întrebuințat. Când se luptă pe viață și pe moarte, atunci nu se încetează până nu s-au folosit toate armele ca să se obțină victoria; aceasta a făcut-o în mod sigur Satan. El a întrebuințat împotriva Domnului toate ispitele pe care le-a avut. Pentru un copil al lui Dumnezeu nu se mai poate găsi aici pe pământ nici o ispită pe care Satan să n-o fi întrebuințat în primul rând împotriva Domnului. Cât de îngrozitor trebuie să fi fost aceasta pentru El, patruzeci de zile și patruzeci de nopți neîncetat să fie ispitit cu aceste lucruri păcătoase, cu aceste viclenii ale lui Satan!

Nu, Cuvântul lui Dumnezeu nu spune mult despre ele. Ne numește numai trei ispite, care dau marele caracter al ispitei. Însă ce prăpăstii adânci lasă în sufletul care cu adânc respect se preocupă cu Domnul și încearcă să aibă părtășie cu El, care dorește să-L cunoască și cugetă la aceste lucruri, când privește la suferințele pe care trebuie să le îndure Domnul! Ce trebuie să fi fost pentru El, când au venit oamenii și L-au bătut peste obraz, când El a primit coroana de spini a blestemului lui Dumnezeu să fie așezată pe capul Său și L-au bătut peste aceasta? Ce trebuie să fi fost pentru El, când L-au scuipat în față! Nu știi dacă sunt mulți care cunosc aceasta din experiență, să fie scuipat și să nu se poată apăra. Eu știu din experiență cât de îngrozitor este pentru un bărbat; și Domnul era om cu adevărat. El a suferit când L-au hulit pe cruce și L-au disprețuit, că El este în legătură cu Dumnezeu, când I-au spus : „S-a încrezut în Dumnezeu, să-L scape acum, dacă-L iubește“ (Matei 27.43) și nu a venit nici un răspuns de la Dumnezeu. Acestea sunt suferințele ascunse.

Dumnezeu așteaptă, Dumnezeu dorește ca inimile noastre să se preocupe cu această Persoană minunată, care este așa de scumpă pentru inima Sa. Noi trebuie să cercetăm și să vedem cât de minunată a fost această floare a făinii, dar și cum a fost caracterizată prin Duhul Sfânt, care era vărsat deasupra. Trebuie să recunoaștem că tot ce a făcut Domnul Isus, toate cuvintele, toate faptele și toate sentimentele lăsau să se recunoască ungera Duhului Sfânt, despre care se vorbește aici. Și în aceasta, după cum s-a spus, nu era nici un aluat. „Turte nedospite, frământate cu untdelemn și plăcinte nedospite, stropite cu untdelemn“. În prima parte nu se spune că trebuie să fie fără aluat; aceasta este de la sine înțeles și sunt numite numai părțile componente ale jertfei de mâncare.

Când însă inima plină de profund respect se preocupă cu El, atunci se vede cum totul era fără aluat. Știm că aluatul vorbește despre păcat, însă într-un mod deosebit. Este un tablou al caracterului omului păcătos. Aluatul este plămădeala care s-a învechit și s-a stricat. El cuprinde totul și tot ce vine în contact cu el se strică. Și apoi aluatul mai are un caracter deosebit; el se umflă și face ca în aparență totul să fie mai mare, mai frumos decât este în realitate. Acesta este păcatul, care este ascuns în caracterul omenesc.

Însă la Domnul nu era așa. Putem vedea faptele Sale. El nu a făcut niciodată ceva și nu a rostit nici un cuvânt ca să fie plăcut înaintea oamenilor sau să capete trecere înaintea ochilor lor. El nu a încercat niciodată, prin vorbe, fapte sau purtare să ajungă la favoarea oamenilor sau să le câștige prietenia. El a trăit numai pentru Dumnezeu. Dumnezeu era singurul Său scop. El făcea numai ceea ce Dumnezeu îi încredința. Nu voia nici măcar să mănânce, dacă Dumnezeu nu-I spunea. El întreba mereu care este voia lui Dumnezeu și când făcea ceva, chiar când vorbea oamenilor, El vorbea numai cu privire la Dumnezeu și pentru ca Dumnezeu să fie descoperit. Când El ajuta pe oameni, când El vindeca pe bolnavi, El nu făcea lucrul acesta întâi pentru bolnavi. Oamenii aveau într-adevăr binecuvântare din aceasta, însă modelul Său era întotdeauna Dumnezeu. Singurul Său scop era să satisfacă pe Dumnezeu, să fie plăcut lui Dumnezeu, să descopere pe Dumnezeu, să fie ascultător de Dumnezeu. El nu a încercat niciodată să fie mai frumos decât era. Niciodată nu a fost ceva în El, asemenea aluatului. Jertfa de mâncare nu se putea să fie acrită. Trebuia să fie fără acreală, ca să fie o imagine a Lui.

Aici vedem ceva mai mult. Trebuia să fie turte nedospite; în cuvântul ebraic arată că erau turte foarte subțiri cu găuri în ele, așa că totul era descoperit, nimic nu era ascuns. El nu trebuie să spună, așa cum se spune în Psalmul 139: „Cercetează-Mă, Dumnezeule și cunoaște-Mi inima!“, căci la El nu era nimic ascuns. Totul era descoperit, turtă subțire. Se spune după aceea: „turte nedospite“. Acestea sunt într-adevăr subțiri, mestecate cu untdelemn și stropite cu untdelemn. Așa era viața Sa. Cuvântul de aici „mestecat cu untdelemn“ înseamnă că totul era pătruns cu untdelemn și că untdelemnul era într-adevăr puterea care lucra în această turtă.

În tot ceea ce El făcea, era Om cu adevărat. Însă totul avea caracterul Duhului Sfânt, prin care El a fost născut și cu care El a fost uns, când a intrat în slujba Sa, așa cum se spune aici: „turtă nedospită, frământată cu untdelemn“ (versetul 4).

Însă după aceea urmează „plăcinte, stropite cu untdelemn“. Ne-am ocupat noi vreodată cu

lucrurile acestea? Dumnezeu dorește ca noi să le cunoaștem. Dumnezeu dorește ca noi să înțelegem ceva din slava Sa minunată. De aceea ne-a dat Cuvântul Său, ne-a dat și Vechiul Testament, de exemplu aceste jertfe, tot așa mulți Psalmi în care găsim sentimentele Domnului, ceea ce ieșea din inima Sa în astfel de împrejurări. „Ei m-au răsplătit cu rău pentru bine și cu ură pentru dragostea Mea“, citim în Psalmul 109.5. Cuvintele acestea nu se găsesc în Evanghелиi, unde vedem rezultatele exterioare, însă nu expresia sentimentelor interioare ale Domnului, așa cum sângera inima Sa. Aici aflăm însă: „În timp ce Eu îi iubesc, ei Îmi sunt vrăjmași“ (Psalmul 109.4). Ce era pentru El, când Se plângea în Psalmul 102: „Sunt ca vrabia singuratică pe acoperiș... Semăn cu pelicanul din pustie“ (versetul 7.6.) Simțim ceva din aceasta. Pelicanul este o pasăre de apă și acum el se găsește undeva în pustie, unde nu se găsește nici un strop de apă - cât de îngrozitor trebuie să fie pentru o asemenea pasăre! Așa a fost Domnul aici pe pământ, ca un pelican în pustie, o pasăre singuratică pe acoperiș.

El Și-a ales 12 ucenici, El Și-a deschis inima pentru ei; în Ioan 15.15 El le spune: „V-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu“. Nu este acesta minunat: un prieten, care ne spune tot ceea ce a auzit de la Tatăl Său? Și cine este acest Tată! Însă ei nu L-au înțeles. El a fost singur, El nu avea nici o părtășie cu ei.

Când El Și-a deschis inima față de ei și le-a explicat că El va trebui să fie vândut și crucificat, Petru spune: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva“ (Matei 16.22). Când El a instaurat cina (Luca 22) și a vorbit cu ei despre faptul că El trebuie să fie vândut și că trebuie să sufere și apoi să moară, ei s-au certat unii cu alții, cine să fie cel mai mare dintre ei. Și apoi El i-a pregătit pentru plecarea Sa și le-a spus: până acum am îngrijit Eu de voi și voi trebuie să recunoașteți că nimic nu v-a lipsit. Când însă El a spus: „Cine nu are traistă sau pungă, să-și vândă haina și să cumpere o sabie“, ei spun: „Doamne, iată aici sunt două săbii“. Ei n-au înțeles nimic din ceea ce El spunea. Cât de singur era El! Ce trebuie să fi fost aceasta pentru sufletul Său sfânt!

Pentru noi înțelegem cum a privit Dumnezeu cu plăcere spre El, în asemenea stări, în asemenea suferințe! Nu era nici o secundă în care El să nu fi suferit groaznic prin tot ceea ce Îl înconjura. Însă în aceleași împrejurări nu era nici o secundă în care inima Sa să nu fi fost îndreptată spre Dumnezeu. El a întrebuințat toată energia Sa pentru ca să slujească lui Dumnezeu. El a înfăptuit numai o misiune: să slăvească pe Dumnezeu și să înfăptuiască voia Sa, să facă posibile binecuvântările lui Dumnezeu față de oameni. Nu putem atunci înțelege că cerul s-a deschis deasupra Sa și Tatăl a spus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea“?

Și dacă am fost aduși la Tatăl și pe baza jertfei arderii-de-tot am văzut cât de aproape suntem noi de Tatăl, că am fost primiți în Cel Preaiubit, atunci Tatăl așteaptă ca noi să ne preocupăm mai mult cu Fiul Său. Și nu are El dreptul să aștepte aceasta? Există la noi realitatea că dorim să cunoaștem mai bine pe acest Mântuitor, că dorim să cunoaștem acest preț pe care El l-a plătit pentru răscumpărarea noastră? Când auzim că Dumnezeu L-a desăvârșit prin suferință, așa că El putea fi Urzitorul mântuirii noastre, nu dorim noi atunci să știm prin ce suferințe a fost El făcut desăvârșit?

Dumnezeu așteaptă și spune: Când voi vă preocupați cu El, când vedeți cât de prețios a fost El, când voi vedeți toate suferințele Sale ascunse, atunci aduceți-le la Mine. Da, pregătiți darul acasă, așa cum trebuie. Noi nu putem să citim în Adunare un capitol după altul, ca să vedem această slavă. Nu putem „coace“ această „turtă“ în Adunare. Fiecare israelit care dorea să aducă acesta jertfă, trebuia mai întâi să prepare aluatul acasă și să coacă turta. Noi trebuie să studiem Cuvântul acasă, cu rugăciune, în genunchi, cu adânc respect, ca să vedem această viață minunată a Domnului, cum s-a expus la proba focului. Când după aceea ne-am umplut inimile cu toate acestea, mergem cu ele la ușa cortului întâlnirii, acolo unde Dumnezeu este împreună cu poporul Său, ca să le oferim acolo, nu singuri, ci cu toți aceia care au făcut același lucru, lui Dumnezeu, ca jertfă, ca o mâncare pentru El.

Și preoții aveau voie să mănânce din jertfa aceasta. Și ei aveau voie să-și hrănească inimile din

ceea ce Dumnezeu găsea așa de minunat, încât El spune: aceasta este o jertfă pentru Mine. Ce masă minunată, aici în pustie! Sper că cei mai în vârstă dintre voi cunosc aceasta din experiență. Cei tineri probabil că încă nu cunosc. Când mergem pe drum, așa cum ne spune aici Cuvântul lui Dumnezeu, când venim duminica dimineață cu aceste jertfe la locul de întâlnire cu aceste daruri pentru Dumnezeu, atunci vom experimenta cât de mult se întăresc inimile noastre din ceea ce ne-a rămas și din ceea ce noi, ca preoți, avem voie să mâncăm acolo în prezența lui Dumnezeu, în Locul Sfânt. Vom simți cum inimile noastre au fost hrănite și înprospătate și cum primim puteri ca să mergem pe drumul nostru aici pe pământ potrivit gândurilor lui Dumnezeu.

Apoi în versetul 5 avem a doua jertfă de mâncare în tigaie. Și de data aceasta trebuie să fie floarea de făină frământată cu untdelemn, fără aluat. Părțile componente trebuie să fie aceleași. Însă nu aveau această formă clară, pe care o avea turta, plăcinta. Când o femeie coace ceva, atunci ea se uită din când în când în tigaie, ca să vadă care este starea conținutului. Nu este așa de ascuns și nu este expus tot așa direct focului. Aici deci vorbim mai mult de forma generală, suferințele vizibile pe care Domnul le-a îndurat în viața Sa pe pământ.

Dacă nu cunoaștem pe Domnul de mult timp și de aceea n-am avut timp ca să cercetăm cu adevărat Cuvântul și să descoperim toată slava Domnului, atunci Dumnezeu ne spune: Veniți totuși cu ceea ce ați văzut! Fiecare a citit desigur Evanghelia și poate un copil al lui Dumnezeu care citește Evanghelia să nu rămână impresionat de slava Domnului Isus, așa cum este ea prezentată acolo? Imposibil. Cine citește cu rugăciune evangheliile va descoperi ce Persoană minunată este acolo și va descoperi măreția Sa în viața Sa. Este vorba aici de viața Sa, nu ca jertfă a arderii-de-tot, pe care cel care o jertfea trebuia s-o taie în bucăți, ci este vorba despre viața Sa. Și vom vedea cât de desăvârșită este.

Mă gândesc de exemplu la Ioan 4. Acolo Domnul, obosit de călătorie, flămând și însetat, Se așează. Și acolo vine o femeie păcătoasă. Ce tact, ce har, ce dragoste descoperă El acolo! El uită foamea înaintea femeii pe care o poate ajuta. El spune mai târziu ucenicilor: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoașteți“. El uită setea și întrebă pe această femeie păcătoasă, pe care El o cunoaște foarte bine: Ai ceva apă pentru Mine? Niciodată un iudeu nu făcea așa și nici măcar un samaritean nu ar fi făcut la fel, dacă el ar fi cunoscut această femeie imorală. Însă El a făcut așa, El, Cel care o cunoștea, pentru ca s-o câștige. El nu începe să vorbească despre păcatele ei. Întâi caută să câștige inima ei prin harul și bunătatea Sa. Aceasta merge atât de departe încât ea nu poate să nege că este o păcătoasă, după ce El i-a câștigat încrederea. Însă chiar mai înainte El începe să stea de vorbă cu ea despre aceste minunate adevăruri viitoare, care sunt așa de adânci, căci chiar cei mai mulți credincioși din zilele noastre nu le înțeleg; apa vie, care curge până în viața veșnică, Cuvântul lui Dumnezeu făcut viu prin Duhul Sfânt, care locuiește în noi și care ne aduce în legătură vie cu Domnul din cer. Mii de credincioși nu cunosc acest adevăr în practică, însă Domnul Isus îl vestește acestei femei păcătoase.

Și când după aceea El îi descoperă starea ei: ai avut atât de mulți bărbați, iar acela pe care îl ai acum nu este bărbatul tău - și ea vrea să ocolească realitatea și spune: „Domnule... părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta și voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii“, atunci Domnul pleacă de la acest adevăr minunat, un adevăr cum noi nu cunoaștem un altul, care între credincioși este așa de puțin cunoscut. Da, noi știm ce adorăm, voi nu știți. Însă vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați vor adora pe Tatăl în duh și în adevăr ... Dumnezeu este Duh; și cine Îl adoră, trebuie să-L adore în duh și în adevăr! Ce mod minunat ca să câștige inima acestei femei! Și noi vedem rezultatul. Nu este demn de admirat?

Pe când fratele Bellet - noi cunoaștem de exemplu cărțile Sale cu privire la „Slava Domnului Isus ca Om“, „Fiul lui Dumnezeu“ și „Lumea înainte de potop și patriarhii“ - era pe patul de moarte și când s-a vorbit cu el despre cununa pe care el o va primi, s-a auzit mai târziu cum se ruga: „Doamne, frații au venit și au vorbit despre cunună, însă eu nu vreau nici o cunună. Eu vreau să Te văd pe Tine, eu vreau să văd pe Omul de la Sihar, pe Omul care ședea lângă izvorul de apă. După aceasta dorește inima mea și vreau să-L văd, numai pe El. Nu mă interesează o cunună“. Nu putem noi înțelege situația aceasta, când citim cu rugăciune capitolul acesta? Ce

slavă minunată!

Când citim aceasta despre El și inimile noastre se umplu cu această slavă, putem să aducem din ea lui Dumnezeu. Și chiar cel mai tânăr credincios, care s-a întors la Dumnezeu de-abia de o săptămână, poate să citească Evangheliile. Desigur, el le-a și citit în această săptămână - cu ce să înceapă, dacă nu cu aceste lucruri minunate? De aceea el poate veni ca să le aducă lui Dumnezeu. El poate aduce lui Dumnezeu, așa cum spune aici, o jertfă de mâncare în tigaie. Este floarea făinii, frământată cu untdelemn, fără aluat. El a văzut că nu este nici un aluat în făină. A văzut untdelemnul - energia Duhului Sfânt. A văzut că acest Om este minunat. Toate se descoperă la timpul potrivit, în modul potrivit și în plinătatea potrivită. Totul este minunat. Oh, Dumnezeu spune: aduceți-Mi aceasta ca o jertfă; este ceva plăcut pentru Mine.

Se spune aici să tai în bucăți, cu alte cuvinte: nu rămâne la impresia generală, ci cercetează-o în părțile ei componente. Rupe-o în bucăți și vezi că fiecare amănunt, fiecare cuvânt pe care El l-a rostit, fiecare faptă a Lui, orice descoperire în comportarea Sa, orice gând al inimii Sale este desăvârșit în sine însuși. Nu numai întregul era de admirat, ci fiecare amănunt era desăvârșit, sută la sută din gândurile lui Dumnezeu, slăvirea lui Dumnezeu în mod desăvârșit, totul minunat în sine însuși.

Dumnezeu spune: rupe-o în bucăți și toarnă untdelemn deasupra. Prin aceasta trebuie să înțelegem cum totul era condus perfect de Duhul Sfânt, cum totul purta semnul caracteristic al ungerii cu Duhul Sfânt. Vino, vezi și adu-l apoi la Mine! Niciodată nu a fost o jertfă mai plăcută pentru Mine, ca aceasta. Și noi avem voie să aducem lui Dumnezeu, când ne strângem laolaltă, căci despre aceasta este vorba aici. Dumnezeu spune: numai la intrarea în cortul întâlnirii, deci acolo unde Dumnezeu Se întâlnește cu poporul Său se poate aduce. Pentru noi, acesta este locul unde noi ne strângem pentru Numele Domnului Isus și unde Dumnezeu Duhul Sfânt este în mijlocul nostru ca să ne conducă în adorare și în aducerea jertfelor noastre. Noi am pregătit jertfa acasă, ca să venim cu panerul plin, cu inima plină, așa că Duhul Sfânt, când noi suntem strânși, poate folosi pe oricine dintre noi ca din inimile noastre să creeze ce vrea El să închinăm lui Dumnezeu.

Nu numai frații, ci și surorile sunt aducătoare de daruri. Nu ceea ce spune un frate, care mulțumește, se ridică spre Dumnezeu, ci ceea ce este exprimat prin cuvintele sale este darul de jertfă pentru Dumnezeu - nu ceea ce gândește un frate, când citește un Cuvânt, ci ceea ce se ridică din inimile tuturor în timp ce el citește un pasaj sau când noi cântăm o cântare. Nu cântarea se urcă spre cer, ci sentimentul duhovnicesc care este în inima noastră în timp ce noi cântăm această cântare, aceasta este închinarea, aceasta este lauda care se ridică spre Dumnezeu. Și fratele care este folosit de Duhul Sfânt este numai gura Adunării. Se poate foarte bine întâmpla ca în aceste momente din inima surorilor să se ridice mai multă laudă și adorare, decât din inima acestui frate. Domnul Se uită numai la ceea ce se ridică din inimă. În felul acesta, deci, toți frații și toate surorile se pot strânge cu inimile pline. Ce jertfă va fi adusă în felul acesta lui Dumnezeu! Cum ar putea Duhul Sfânt să creeze din inima noastră și să ofere lui Dumnezeu o jertfă deplină, când noi venim cu inimile pline, pentru că în timpul săptămânii ne-am ocupat cu Domnul Isus și am văzut slava Sa în capitolul 1 la jertfa arderii-de-tot și aici în jertfa de mâncare!

Ajungem acum la cea de-a treia jertfă. „Și dacă darul tău va fi o turtă coaptă pe grătar“, aceasta este ceva neprecizat. O jertfă de mâncare pe grătar nu are o formă precisă - sunt tot felul de suferințe care nu au o formă precisă, dar pe care fiecare trebuie să le vadă și pe care, vreau să spun, le poate vedea și un necredincios. Cunosco o poezie din Olanda cu privire la Domnul Isus pe cruce, dar pe care a compus-o unul care disprețuiește pe Dumnezeu. Începe așa: „O, Om al durerii, cu coroană de spini“ și când o citești îți pot curge lacrimi din ochi din cauza sentimentelor despre care El vorbește; și cu toate acestea poetul era cu totul necredincios. Aceasta era ceea ce găsim spus imediat: mierea. Însă el a văzut totuși că Domnul a suferit. Și ar putea ca un credincios, când citește Cuvântul sau se gândește la Domnul, să nu vadă că Domnul a suferit aici pe pământ? Este imposibil.

Este trist, dacă nu am săpat mai adânc, dacă nu am considerat vrednic de osteneală ca să ne ocupăm mai adânc cu Domnul și cu Persoana Sa, cu suferințele Sale - așa cum spune Ioan 6, că ai mâncat din pâinea care S-a coborât din cer. Ce rușine când noi nu avem mai mult interes față de Domnul nostru, care a murit la cruce pentru noi, care în slavă Se preocupă zi și noapte cu noi, pe care noi Îl așteptăm ca să vină să ne ia, Cel care a trăit 33 de ani aici pe pământ și care, potrivit cu epistola către Evrei, a trecut prin toate împrejurările prin care am putea noi să trecem, așa că El poate înțelege și poate simți împreună cu noi!

De aceea El S-a născut ca un prunc și a crescut, încât El se poate așeza în postura copiilor mici; a crescut tânăr matur, așa că El știe ce gândesc tinerii și ce simt ei. El a devenit bărbat, așa că poate înțelege pe cei în vârstă, în toate problemele lor. Ca să înfăptuiască lucrarea de pe cruce nu era necesar ca El să trăiască 33 de ani pe pământ. Pentru aceasta nu era necesar ca El să devină un prunc. Adam a fost de asemenea Om și niciodată n-a fost prunc. El a venit pe pământ ca om matur. Aceasta putea s-o facă și Domnul Isus. Însă Evrei 2 ne spune că El - vreau să spun aceasta cu toată venerația - a ales această cale, să vină pe pământ și să trăiască 33 de ani, ca să poată înțelege pe orice copil al lui Dumnezeu în toate împrejurările sale. El poate avea milă de noi, căci în toate lucrurile El a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. El a fost în toate stările în care putem să fim noi.

Nu impresionează aceasta inimile noastre? Este posibil ca un credincios să se gândească la aceasta și să simtă nevoia să cunoască și să vadă mai bine pe Domnul Isus, așa cum El a trecut pentru mine prin această viață și ce dureri a suferit El în ea, încât El mă poate înțelege? Chiar dacă cineva s-a întors la Dumnezeu abia de trei zile, el s-a gândit desigur în aceste trei zile la Domnul și s-a preocupat cu El. Se poate oare ca cineva care a fost salvat, să nu fi avut timp în aceste trei zile să se gândească la El și să citească din Cuvântul Său? Consider aceasta imposibil; căci în mod normal, când este un nou născut și mai ales dacă este o întoarcere reală la Dumnezeu, atunci El este flămând și începe să citească Scriptura. Însă atunci el poate deja, chiar dacă este sărac în lucrurile duhovnicești, să strângă bogății din viața minunată a Domnului. Atunci el are deja ceva și poate să le aducă Domnului. El va putea aduce o jertfă de mâncare coaptă pe grătar, dar trebuie să fie floare de făină cu untdelemn.

Poate cineva n-a remarcat că nu era deloc aluat la jertfa acesta. Aici însă se spune: nici unul din darurile de mâncare pe care le veți aduce Domnului să nu fie făcut cu aluat; căci nu trebuie să ardeți nimic cu aluat sau cu miere, ca jertfă mistuită de foc pentru Domnul (versetul 11). Aluatul și mierea trebuiau evitate și de acestea noi ar trebui să fim conștienți. Când însă ne așezăm cu adevărat sub călăuzirea Duhului Sfânt, atunci El va face ca din mâinile noastre să iasă la iveală ceea ce este cu adevărat fără aluat. În capitoul 1 am citit că dacă cineva era prea sărac ca să aducă o jertfă mare și el putea aduce numai un porumbel, era totdeauna acolo un preot care prelua gușa și o arunca, așa că numai ceea ce era plăcut lui Dumnezeu era adus ca jertfă. Aceasta o va experimenta oricine care este sărac și poate să aducă puțin. Atunci în mod normal Duhul Sfânt va folosi un frate, care este practic un preot, care este obișnuit să stea în prezența lui Dumnezeu și acolo a învățat ceea ce este plăcut lui Dumnezeu, care va da expresie gândurilor și sentimentelor acestui alt frate și în felul acesta este primit de Dumnezeu și este lăsat la o parte ce nu se potrivește cu slava Domnului Isus, cu floarea făinii și untdelemnul și mai ales că nu este deloc aluat și miere în jertfa aceasta.

Mierea nu este același lucru cu aluatul. Mierea este ceva dulce de la natură. Acestea sunt lucrurile care nu sunt rele în ele înșile, însă ies la iveală de la natură, din acest pământ și care deseori sunt stricate acum, lucruri pe care Dumnezeu le-a dat în creație, însă care nu pot avea nici un loc în jertfe. Să ne gândim la Ioan 2.4 unde ne spune că mulți credincioși s-au împiedicat și au îndrăznit să judece pe Domnul. Când mama Sa I-a zis : „Nu mai au vin“, El i-a răspuns: „Ce am Eu a face cu tine, femeie?“ Domnul era în slujba lui Dumnezeu și în aceasta nu trebuia să rezerve nici un loc mamei Sale. Când El a înfăptuit lucrarea de pe cruce, în aceste ore îngrozitoare, când trebuia să poarte judecata lui Dumnezeu, S-a gândit la ea și i-a spus lui Ioan: „Iată mama Ta“. În aceste momente atât de grele, El a îngrijit de ea.

Când este vorba despre relațiile noastre cu Dumnezeu, despre slujba pentru Dumnezeu, atunci nu trebuie prețuite influențele omenești. Atunci este valabil numai un lucru: voia lui Dumnezeu. Dumnezeu spune că cine nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe soția sa și pe copiii săi pentru El, nu este vrednic de El. Atunci avem ceea ce este prezentat prin miere. Nimic din omul natural nu are voie să fie în jertfă.

Ceea ce am spus mai înainte despre poetul acela necredincios, care a vorbit așa de emoționant despre suferințele Domnului, este de asemenea miere. Era compasiunea naturală, sentimentele omenești pentru cineva care suferă. Pericolul este și la noi, de exemplu, când ne gândim la suferințele Domnului Isus, suntem mișcați că El a primit lovituri cu trestia și noi avem milă omenească față de Domnul, așa cum aveau femeile din Ierusalim. Ele Îl plângeau, însă Domnul le-a spus: „Nu Mă plângeți pe Mine, ci plângeți-vă pe voi și pe copiii voștri“ (Luca 23.38). Dumnezeu dorește ca noi să avem sentimente duhovnicești, ca noi să nu dăm cuvânt naturii noastre, când este vorba să-L vedem și să-L aducem ca jertfă. Nu trebuie adus aluat și nici miere - numai ceea ce vorbește despre El: floarea făinii, curată, untdelemn și tămâie și numai în formele în care le-am văzut aici.

Apoi vedem în versetul 9 ceva minunat: „Preotul să ia din darul de mâncare partea adusă ca aducere aminte și s-o ardă pe altar. Acesta este un dar adus prin foc, de un miros plăcut Domnului. Ce va rămâne din darul acesta de mâncare să fie al lui Aaron și al fiilor lui: acesta este un lucru preasfânt Domnului între darurile mistuite de foc“.

Vedem apoi cum Domnul este prezentat ca snopul celor dintâi roade pentru Domnul, spice verzi prăjite la foc. Aceasta era El ca jertfă în puterea anilor Săi. El Se plânge către Dumnezeu: „Nu mă lua la jumătatea zilelor Mele!“ (Psalmul 102.24), însă El trebuia să moară când avea numai 33 de ani. El trebuia să moară când a făcut această lucrare minunată. Noi putem spune că la jumătatea celor 70 de săptămâni de ani ai lui Daniel, la al căror sfârșit trebuie să aibă loc împăcarea deplină a lui Israel, El trebuia să moară și nu putea să instaureze împărăția. Aceasta citim aici: focul deplin a venit peste El și a prăjit spicele verzi, pe El, care este copacul cel verde, așa cum El Însuși spunea, când a mers la cruce (Luca 23.31).

În versetul 12 vedem că se mai găsește o altă jertfă de mâncare: „Ca dar din cele dintâi roade, veți putea să le aduceți Domnului; însă, să nu fie aduse pe altar ca dar de un miros plăcut.“ Aceasta este o realitate minunată, căci aici vedem ceva care nu era făcut din floarea făinii stropită cu untdelemn și care nu era făcută cu tămâie și care era dospită. Însă din capitolul 23 aflăm de ce era așa. Aici nu este un simbol al Domnului Isus. Darul de jertfă al primelor roade este o imagine pentru noi, a Adunării, nu ca trup al lui Hristos, ci ca aceea care are parte de învierea Lui și în care este desigur aluat, a cărui influență este controlată de Duhul Sfânt care locuiește în ei și unde nu este nici tămâie, această gingășie personală care se găsește la Domnul Isus.

Nu este însă minunat că într-un capitol în care se vorbește de minunata slavă a Domnului Isus, pe care noi avem voie să o aducem lui Dumnezeu ca jertfă, suntem numiți și noi ca jertfă de mâncare a Adunării, ceea ce noi înșine suntem și că aceasta este văzută aici ca o jertfă pentru Dumnezeu? Ce realitate serioasă! Aici vedem simbolic ceea ce avem în Romani 12, că noi trebuie să aducem trupurile noastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu. Așa cum odată Domnul a fost jertfă desăvârșită, tot așa trebuie să prezentăm și noi trupurile noastre, astfel ca trupul nostru, viața noastră să fie o copie, o imitare a vieții Domnului aici pe pământ. Și aceasta este jertfa pe care noi putem s-o aducem lui Dumnezeu. Nu este aceasta o realitate minunată?

În legătură cu aceasta vedem mai departe în versetul 13: „Să condimentezi cu sare toate darurile tale de mâncare, să nu lași să lipsească niciodată de pe darurile tale de mâncare sarea legământului Dumnezeului tău; la toate darurile tale de mâncare să aduci sare“. Cât de important să fie aceasta, dacă în acest singur verset se repetă de trei ori și se spune despre „sarea, semnul legământului Dumnezeului tău“.

Știm că sarea este cea care păzește de stricăciune. Ea lucrează în așa fel ca să nu se strice ceva.

Însă sarea este și despărțirea de ceea ce este stricat și trebuie să adaug că este și un simbol al sfințeniei verificatoare a lui Dumnezeu și al judecății Sale. Găsim aceasta în Ezechiel 47.11, când mlaștinile și gropile din apropierea Mării Moarte nu se vor vindeca, ci în toată împărăția de o mie de ani vor rămâne mlaștini sărate, ca un tablou al judecății lui Dumnezeu asupra păcatului și asupra oamenilor păcătoși. Aici se vorbește despre „sarea, semnul legământului Dumnezeului tău“; înseamnă că sarea, în relațiile noastre cu Dumnezeu, în care am fost aduși, ne păzește și ne ferește de stricăciune, ca noi să nu fim necredincioși în acest legământ. Ce gândim noi despre noi înșine? Probabil că duminica dimineață aducem o jertfă cu privire la minunata descoperire a lui Dumnezeu în Domnul Hristos, prin har, și nu ne gândim la faptul că exteriorul nostru, prezentarea noastră în afară ar trebui să se schimbe cu ceva; de aceea putem fi brutali față de frați și surori sau în purtarea noastră față de ceilalți. Ce gândim noi despre unul care vorbește plin de admirație despre Dumnezeu, care a descoperit dragostea Domnului Isus și care nu se gândește că el însuși trebuie să arate dragoste și să se verifice pe sine însuși în lumina lui Dumnezeu și să se judece cu privire la sărăcia dragostei care este în inima sa și care se arată în viața sa?

Aici avem sarea. Dumnezeu nu poate primi nici o jertfă care este fățarnicia buzelor. El nu vrea ca noi să vorbim numai că admirăm pe Domnul Isus, însă nu simțim nevoia ca aceleași lucruri să se găsească și în viața noastră. Nu putem să spunem lui Dumnezeu că este așa de minunat ceea ce găsim la Domnul Isus, în timp ce noi nu gândim deloc că aceasta ar trebui să fie minunate și la noi. Când eu sunt mulțumit cu mine, când eu nu le am, atunci aceasta nu este „sarea legământului Dumnezeului tău“. Dacă eu vorbesc despre Domnul Isus, dacă eu privesc slava Sa, atunci Tatăl așteaptă ca eu să doresc să fiu tot așa cum este El. Avem în Olanda un cântec pentru copii: „Eu doresc să fiu ca și Isus“. Nu este aceasta dorința inimii noastre? Se poate să te ocupi pe drept cu Domnul și să vezi slava Sa și s-o admiri, fără ca să ai dorință ca să fii așa și în practică? Dacă lucrurile nu sunt așa, Dumnezeu spune: nu pot să primesc aceasta ca jertfă. Atunci lipsește sarea legământului Dumnezeului tău. El dorește sinceritatea în inimă și El dorește ca atunci când venim să aducem ca jertfă ceea ce am admirat și adorat la Domnul, dorința arzătoare care este în inima noastră să fie așa cum a fost El. Trebuie să ne așezăm pe noi înșine în lumina lui Dumnezeu, ca să ne judecăm și să îndepărtăm tot ceea ce nu este potrivit cu sfințenia Lui.

Capitolul 10

Jertfa de mulțumire

Levitic 3.1-17

„Și dacă darul lui este o jertfă de mulțumire; dacă îl va aduce din cireadă, fie parte bărbătească fie parte femeiască, să-L aducă fără cusur înaintea DOMNULUI. Și să pună mâna pe capul jertfei lui, s-o înjunghie la ușa cortului întâlnirii; și preoții, fiii lui Aaron, să stropească sângele pe altar de jur împrejur. Din această jertfă de mulțumire să aducă o jertfă mistuită de foc înaintea DOMNULUI: grăsimea care acoperă măruntaiele și toată grăsimea care ține de măruntaie, cei doi rinichi și grăsimea după ei care este pe coapse și prapurul de pe ficat, pe care-l va dezlipi de lângă rinichi. Fiii lui Aaron să le ardă pe altar, deasupra arderii-de-tot care va fi pe lemnele de pe foc. Aceasta este o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut DOMNULUI.

Dacă darul pe care-l aduce ca jertfă de mulțumire DOMNULUI va fi din turmă, fie parte bărbătească, fie parte femeiască, să-l aducă fără cusur. Dacă va aduce jertfă un miel, să-l aducă înaintea DOMNULUI. Să-și pună mâna pe capul jertfei și s-o înjunghie înaintea cortului întâlnirii; fiii lui Aaron să-i stropească sângele pe altar de jur împrejur. Din această jertfă de mulțumire să aducă o jertfă mistuită de foc înaintea DOMNULUI, grăsimea, coada întreagă, pe care o va desface de la osul spatelui, grăsimea care acoperă măruntaiele și toată grăsimea care ține de măruntaie, cei doi rinichi și grăsimea de pe ei, de pe coapse și prapurul ficatului, pe care-l va dezlipi de lângă rinichi. Preotul să le ardă pe altar. Aceasta este mâncarea unei jertfe mistuite de foc înaintea DOMNULUI.

Dacă darul lui va fi o capră, s-o aducă înaintea DOMNULUI. Să-și pună mâna pe capul ei și s-o înjunghie înaintea cortului întâlnirii; și fiii lui Aaron să stropească sângele pe altar de jur împrejur. Apoi din ea să aducă jertfă mistuită de foc înaintea DOMNULUI: grăsimea care acoperă măruntaiele și toată grăsimea care este pe măruntaie, cei doi rinichi și grăsimea de pe ei, de pe coapse și prapurul ficatului, pe care-l va dezlipi de lângă rinichi. Preotul să le ardă pe altar. Aceasta este mâncarea unei jertfe mistuite de foc, de un miros plăcut DOMNULUI. Toată grăsimea este a DOMNULUI. Aceasta este o lege veșnică pentru urmași voștri, în toate locurile unde veți locui; cu nici un chip să nu mâncați nici grăsime, nici sânge“ (Levitic 3.1-17).

Am vorbit despre arderea-de-tot. Am văzut că ea trebuia adusă lui Dumnezeu la intrarea în cortul întâlnirii și că ea ne vorbește despre acea parte a lucrării Domnului Isus pe cruce, care era îndeosebi pentru Dumnezeu; și anume prin arderea-de-tot ni se spune ceea ce Domnul a făcut mai mult decât era nevoie ca să ne salveze de la judecată și să anuleze păcatul.

Am văzut ce ni se spune în Levitic 2 despre jertfa de mâncare; ea vorbește despre slava personală a Domnului Isus ca Om. Această slavă a Omului Isus Hristos era necesară, căci pe baza ei putea fi înfăptuită lucrarea. De aceea jertfa arderii-de-tot niciodată nu putea fi despărțită de jertfa de mâncare. La o ardere-de-tot trebuia adusă totdeauna o jertfă de mâncare.

Acum ajungem la Levitic 3, la o altă jertfă care putea fi adusă de bună-voie: jertfa de mulțumire sau jertfa de pace. Dacă am citit cu atenție acest capitol, vedem imediat câteva deosebiri dintre jertfa de mulțumire pe de o parte și jertfa arderii-de-tot și jertfa de mâncare, pe de altă parte; vedem noi însă în același timp că jertfa de mulțumire nu putea fi despărțită de aceste jertfe. Așa cum la o ardere-de-tot trebuia adusă totdeauna o jertfă de mâncare, tot așa jertfa de mulțumire nu putea fi adusă singură; în capitolul 7 citim că de jertfa de mulțumire aparținea și turta nedospită coaptă în cuptor și plăcinta în tigaie și că jertfa de mulțumire era adusă pe altar și chiar pusă peste arderea-de-tot. Nu trebuia despărțită de aceasta.

Cele spuse mai sus ne fac clar ansamblul pe care-l prezintă cele trei jertfe. Din jertfa arderii-de-tot nu avea voie să mănânce nici un om, ea aparținea în totalitate lui Dumnezeu și trebuia arsă

în totalitate pe altar - cu excepția pielii, despre care citim în capitolul 7 că o primea preotul. Ceea ce este prezentat în jertfa arderii-de-tot și acea parte a lucrării Domnului Isus care era în totalitate pentru Dumnezeu, prin care El a slăvit atât de mult pe Dumnezeu și care este mare și minunată ca oamenii s-o poată prețui la adevărata ei valoare, Dumnezeu spune: aceasta este numai pentru Mine.

La jertfa de mâncare am văzut că o parte din jertfă era adusă lui Dumnezeu împreună cu toată tămâia - din aceasta nu era nimic pentru oameni - din rest aveau voie să mănânce Aaron și fiii săi. Deci nu oricine din poporul lui Dumnezeu avea voie să mănânce din ea, ci numai o parte din familia preoțească - aceia care erau obișnuiți să umble în prezența lui Dumnezeu și acolo în Locul Preasfânt, să slujească și prin aceasta puteau să prețuiască ceea ce prețuiește Dumnezeu, și puteau să vadă ceva din slava pe care Dumnezeu o vedea în Persoana Domnului Isus.

Aici, în Levitic 3, găsim jertfa de pace sau jertfa de mulțumire. În capitolul 7 citim că oricine din popor, care era curat, avea voie să mănânce din ea. Am citit că o parte din jertfă era dată lui Dumnezeu și că Dumnezeu o numește masa Sa, pâinea Sa. Și Aaron primea o parte din aceasta - Aaron, cel care în slujba sa este o imagine a Domnului Isus ca Mare Preot. În continuare și preoții care aduceau jertfa de mâncare primeau și ei o anumită parte. Și în cele din urmă și poporul mânca din ea - nu numai cel ce jertfea, ci oricine din popor, care era curat. Avem astfel aici o jertfă din care mânca Dumnezeu, din care Domnul Isus Își primea partea Sa și din care în cele din urmă mânca tot poporul. Vedem deci aici o masă a familiei lui Dumnezeu, unde erau adunați Dumnezeu, Domnul Isus și poporul Său, ca să mănânce din această jertfă, din ceea ce este prezentat în jertfa de mâncare.

Dacă noi cunoaștem 1 Corinteni 10 și 11 și Evrei 13, vom vedea ușor că era o asemănare izbitoare între jertfa de mulțumire din vechime și masa Domnului și cina Domnului din Noul Testament. În Evrei 13.10 se spune că avem un altar, din care n-au drept să mănânce cei care fac slujba în cort. Noi avem deci un altar - și acesta este primul lucru care reiese din acest verset, un altar din care noi putem mânca. În Vechiul Testament era numai un singur altar de la care se putea mânca, altarul arderii-de-tot, și numai o jertfă din care putea să mănânce oricine din popor care era curat, jertfa de mulțumire. Devine astfel clar că Evrei 13 pune în legătură altarul arderii-de-tot cu jertfa de mâncare. Mai departe în Evrei 13.10 se spune că nimeni care era legat de slujba vechi-testamentală nu avea voie să mănânce din altarul nostru. Numai noi, care avem parte în Domnul Isus, avem voie să mâncăm. Simbolul, umbra era pusă deoparte, ca să facă loc realității.

Când Pavel vorbește în 1 Corinteni 10 despre masa Domnului, atunci este clar că el pleacă de la altarul arderii-de-tot și de la jertfa de mulțumire, căci el spune în acest context (versetul 18), că un israelit când mânca din jertfa de pe altar avea părtășie cu altarul.

Însă și din Vechiul Testament se vede foarte clar că în acest context sunt văzute altarul arderii-de-tot și jertfa de mulțumire. Despre primul altar (cel al arderii-de-tot), în legătură cu jertfa de mulțumire se vorbește ca despre „masa Domnului“. Expresia masa Domnului o găsim numai în Ezechiel (41.22) și în Maleahi. În Maleahi, altarul este numit clar în context cu jertfa de pe el „masa Domnului“ (1.7,8), că ei aduceau pâine necurată, deci animale necurate, la această masă. În Levitic 3.11 și 16 am văzut că Dumnezeu numește pâinea Sa, mâncarea Sa, acea parte pe care El o primea din jertfa de mulțumire. De aceea în Maleahi, El vorbește despre pâinea necurată.

Vedem astfel cu ușurință înțelesul din Levitic 3, ca și înțelesul pentru noi al legii jertfei de mulțumire. Este un tablou a ceea ce facem noi la masa Domnului, când serbăm cina, când deci ne preocupăm cu Mântuitorul care a fost mort; când luăm din mâna Sa și mâncăm pâinea frântă și bem din vinul despre care Domnul Isus a spus: Acesta este trupul Meu, care este pentru voi și acesta este sângele Meu, care se varsă pentru mulți. 1 Corinteni 10.18 și 21 spun că cine mănâncă din jertfă are părtășie cu altarul. Și acesta este marele gând pe care îl găsim aici în capitolul 3; totul este în legătură cu altarul. Cel ce jertfea avea voie să aducă un dar ca jertfă și el putea să-și pună mâinile pe capul jertfei și s-o taie, însă el nu putea face mai mult; în continuare făceau fiii lui Aaron. Nu se spune aici că pielea jertfei era jupuită, că jertfa era tăiată în bucăți

sau că măruntaiele trebuiau spălate, așa cum se spune în Levitic 1 despre jertfa arderii-de-tot. Citim că fiii lui Aaron trebuiau să stropească sângele în jurul altarului și apoi să ia grăsimea (aceasta este descris foarte amănunțit) și s-o ardă pe altar. La toate cele trei jertfe de mulțumire pe care le găsim aici, aceasta este repetat aproape textual. Mereu se spune că grăsimea trebuie să fie pentru Dumnezeu, că rinichii trebuiau să fie împreună cu grăsimea și că trebuiau aduse toate lui Dumnezeu ca jertfă. Și apoi în versetul 11 și 16 se spune că aceasta era mâncarea sau pâinea lui Dumnezeu. Lucrul important era altarul, pe care se exercita slujba pentru Dumnezeu. Și părțile alese pentru Dumnezeu erau, așa cum s-a spus, diferite bucăți de grăsime și rinichii.

În acest capitol avem deci numai o parte a jertfei de mulțumire, partea lui Dumnezeu. Cealaltă parte, partea noastră o găsim în legea jertfei de mulțumire din capitolul 7. Și este bine să vedem aceasta. La început am fi avut gândul că noi avem nevoie de curățire, prin judecata de sine, atunci când stăm sub impresia minunatei părtașii cu Dumnezeu, așa cum este prezentată în această jertfă de mulțumire. De aceea, după capitolul 3 urmează jertfa pentru păcat și jertfa pentru vină. Însă în utilizarea practică noi trebuie să ne curățim mai întâi (1 Corinteni 11.27-34). De aceea în legea jertfelor, jertfa de mulțumire vine la urmă. Și acolo este tratată partea noastră.

Și am mai remarcat ceva. În capitolul 1 la jertfa arderii-de-tot am văzut că darul de jertfă în mod normal era un vițel de parte bărbătească. Dacă cineva era prea sărac ca să-l aducă, el avea voie să vină cu o oaie sau o capră sau chiar cu un porumbel, dacă el era sărac de tot. Și în capitolul 2, la jertfa de mâncare vedem trei clase de jertfe. Această diferențiere mare n-o vedem la jertfa de mulțumire. Sunt într-adevăr și aici trei jertfe diferite, însă nu în aceeași categorie ca în capitolul 1. Și în afară de aceasta, dacă la jertfa de mulțumire era adus un vițel, putea fi atât de parte bărbătească cât și de parte femeiască - altfel decât la arderea-de-tot. Putea fi adus de asemenea o oaie sau o capră, dar despre păsări nu citim nimic.

Este foarte important să dăm atenție acestui lucru și să cercetăm ce înseamnă dacă aducem lui Dumnezeu ceva ca jertfă, care este numai pentru El, când se vorbește despre persoana și lucrarea Domnului Isus. Și dacă nu suntem așa de bogați, așa cum ar trebui să fim, pentru că am fost prea leneși ca să adunăm comori, pe care noi le putem strânge din Cuvântul lui Dumnezeu, sau poate suntem prea tineri și nu am avut încă timp să devenim bogați în comorile pe care le vedem în Domnul Isus, în lucrarea Sa, atunci Dumnezeu ne spune: vino cu o jertfă mică, dar care să vorbească numai despre Domnul Isus, pot fi chiar doi porumbei sau două turturele; este plăcut pentru Mine.

Când însă este vorba să ai părtașie cu Dumnezeu la masă, unde Dumnezeu primește partea Sa din mâna celui care jertfește, unde Aaron, un simbol al Domnului Isus - primește și el o parte și în cele din urmă tot poporul primește o parte, atunci nu poate fi ca la jertfa arderii-de-tot. Căci dacă vrei să ai părtașie cu Dumnezeu, atunci se cere un anumit nivel, o anumită treaptă. Dumnezeu poate să fie satisfăcut de Domnul Isus în lucrarea Sa de pe cruce, dar să nu se coboare la nivelul nostru. El vede slava Domnului Isus în mod desăvârșit. Și ceea ce vorbește despre această slavă, El o numește pâine a Sa, mâncare a Sa. Este lucrul cel mai minunat dintr-o jertfă. Însă Dumnezeu nu poate merge atât de departe, încât El să fie ca și cum ar vedea puțină slavă în lucrarea Domnului Isus, așa că un porumbel ar putea fi de ajuns pentru El ca mâncare a Sa. Aceasta este imposibil.

La un porumbel abia dacă se poate despărți mâncarea lui Dumnezeu (grăsimea, rinichii etc.) de pasăre, ca să fie arsă. Și pe lângă aceasta să ne mai gândim că porumbelul este mai mult o imagine a Domnului Isus ca Fiul al lui Dumnezeu care este în cer, în timp ce jertfa de mulțumire îl prezintă pe Domnul mai ales ca Om, chiar dacă El era Fiul veșnic al lui Dumnezeu.

Putem avea părtașie cu Dumnezeu numai dacă ajungem la un nivel la care este posibilă această părtașie. Orice creștin trebuie să vină la Dumnezeu cu o ardere-de-tot, căci orice credincios trebuie să fi văzut ceva din însemnătatea ei. Atât timp când cineva, care a mărturisit înaintea lui Dumnezeu păcatele și vina sa, n-a văzut nimic din ceea ce este prezentat în jertfa arderii-de-tot, nu este liber să se apropie de Dumnezeu. El nu știe ce poziție ocupă el în Domnul Isus înaintea lui Dumnezeu!

El este ca un nou-născut din Israel în noaptea de Paște în Egipt (Exod 12), care știa, dacă a crezut Cuvântul lui Dumnezeu, că este sigur înaintea judecării lui Dumnezeu, dar care, când se gândește la Dumnezeu, Îl vedea numai ca un judecător aspru, care mergea de jur împrejur, ca să omoare pe orice întâi-născut, dar care nu putea veni la el, pentru că el era sigur înapoia sângelui mielului. Însă de îndată ce el ieșea afară din casă, ca să întâlnească pe Dumnezeu, era lovit de judecata lui Dumnezeu.

Abia atunci când un nou-născut a văzut ceva din slava lucrării Domnului Isus, așa cum este ea prezentată în jertfa arderii-de-tot, este liber în inima și conștiința sa să se apropie de Dumnezeu. De aceea orice creștin poate veni la Dumnezeu cu o ardere-de-tot. Cine nu poate face lucrul acesta, nu se poartă potrivit voii lui Dumnezeu, chiar dacă el este un om născut din nou.

Din aceste motive Dumnezeu începe să ne arate în Levitic, când este vorba de jertfe, arderea-de-tot. Repet: oricine poate aduce o ardere-de-tot, chiar dacă este o turturică. Și când inima se ocupă cu slava Domnului Isus în lucrarea Sa pe cruce, să-L privească în ceea ce a însemnat pentru Dumnezeu lucrarea Sa, cât de plăcută a fost pentru Dumnezeu - de un miros plăcut, atunci învață să vadă tot mai mult din această slavă și minunata poziție pe care noi o avem la Dumnezeu. În valoarea arderii-de-tot noi suntem plăcuți pentru Dumnezeu; și cu cât recunoaștem mai mult valoarea pe care arderea-de-tot o are în ochii lui Dumnezeu, cu atât mai mult vedem cât de liberi suntem noi ca să ne apropiem de El.

Când cineva, vorbind simbolic, poate aduce un vițel, pentru că s-a ocupat cu adevărat cu valoarea arderii-de-tot, atunci el realizează adevărul pe care îl spune Ioan 17.23, că Tatăl ne iubește, pe noi, copiii Săi, așa cum El L-a iubit pe Domnul Isus. Acum, când noi știm aceasta, suntem pe deplin liberi să mergem în Locul Preasfânt, în apropierea Sa. Noi avem libertatea să facem aceasta, așa cum spune Evrei 10.13. Inimile noastre sunt libere și noi ne apropiem fără teamă de Dumnezeu. Noi știm: El este Tatăl nostru și noi suntem copiii Săi, iar El ne iubește așa cum L-a iubit pe Domnul Isus.

Și când am văzut și am realizat ceea ce ne-a spus Levitic 2 în tabloul jertfei de mâncare, când ne-am ocupat cu slava Persoanei Domnului Isus, în viața Sa pe pământ, atunci avem un obiect pentru inimile noastre în timpul vieții noastre aici pe pământ, în pustie. Cu privire la acest obiect putem, dacă suntem duhovnicești (așa cum este prezentat în fiii lui Aaron), să avem părtășie cu Dumnezeu, prin faptul că noi, ca și fiii lui Aaron, mâncăm din ceea ce mănâncă Dumnezeu.

În Levitic 3, avem jertfa de mulțumire (de pace). Ea este în legătură cu arderea-de-tot, însă ne spune că noi, ca rezultat al lucrării Domnului Isus - putem avea părtășie cu Dumnezeu, putem avea parte cu El la ceva. La cruce, Dumnezeu și credinciosul se preocupă cu aceeași lucrare. În jertfa de mulțumire vedem, deci, ceea ce avem împreună cu Dumnezeu. Este vorba, așa cum s-a spus, nu de partea lui Dumnezeu, așa cum o vedem în arderea-de-tot, ci vedem faptul că Dumnezeu și toți care au parte în Domnul Isus se strâng în jurul feței Sale; cineva care n-are nici o parte în Domnul Isus, nu va vedea niciodată slava Domnului și slava lucrării Sale. Noi însă, care avem parte în El, putem sta lângă cruce: Dumnezeu este acolo și spune: Acesta este Fiul Meu Preaiubit, care a împlinit la cruce minunata lucrare, și inimile noastre spun: Acesta este Mântuitorul nostru iubit. Dumnezeu spune: El a făcut lucrarea, pentru că Mă iubea (vezi Exod 21.5; Ioan 18.11) și inimile noastre spun: El a făcut lucrarea pentru că El ne-a iubit; El este Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine (Galateni 2,20)!

Așa ne vorbește Dumnezeu despre slava Sa și despre slava lucrării Sale. Și noi vorbim cu Dumnezeu, căci și noi admirăm ceea ce a umplut inima Lui. Așa avem noi părtășie cu El. Baza acestei părtășii este, ca să spunem încă o dată, această Persoană minunată, în lucrarea de pe cruce. Cu El și lucrarea Sa se preocupă inima lui Dumnezeu și inimile noastre, noi avem parte în același lucru (și aceasta este părtășie). Acest mare gând îl găsim aici în capitolul 3 și 7.

Potrivit cu versetul 1 și 6 era voie să fie adusă ca jertfă de mulțumire atât animale bărbătești cât și femeiești. Da, la animalele mici se poate accepta să fie femeiești (oaie sau capră). Numai la jertfa de mulțumire și la jertfa pentru păcat era chiar prescrisă aceasta (capitolul 14.28;5.6). Ne

apare clar că aceasta exprimă un caracter slab într-o oarecare măsură. Aceasta rezultă din înțelesul normal al femeiescului în Cuvântul lui Dumnezeu. Era poziția supunerii, ascultarea pasivă în opoziție cu ascultarea activă, poziția independenței a bărbatului. Și probabil în femeiesc este legat și gândul rodirii.

În orice caz este clar că în jertfa de mulțumire nu ne este prezentat lucrul cel mai înalt al lucrării Domnului Isus, ca în arderea-de-tot. Nu găsim aici puterea bărbătească, care a înfăptuit lucrarea Sa pe cruce în așa fel încât Dumnezeu a fost slăvit în ea.

În jertfa de mulțumire vedem pe Mântuitorul mort, ca bază și obiect al părtășiei noastre cu Dumnezeu. Și în tabloul vițelului vedem pe Robul lui Dumnezeu și al oamenilor, care Se dăruiește pentru amândoi în viață și în moarte.

Cel care aducea jertfa trebuia să-și pună mâna pe capul animalului. El se făcea una cu jertfa în toată mărgeția ei. Cum ar fi avut el astfel curajul să vină în prezența lui Dumnezeu și să mănânce din această jertfă în părtășie cu El? Ce bine este atunci când venim împreună la masa Domnului și prin cântările și rugăciunile noastre aducem înaintea lui Dumnezeu expresia modului în care admirăm pe Domnul în lucrarea Sa de pe cruce și ceea ce noi vedem acolo ca slavă a Sa, o oferim lui Dumnezeu ca jertfă, căci suntem conștienți că Dumnezeu primește jertfele noastre din mâinile noastre și El le numește mâncare a Sa, pâine a Sa!

În versetele 2,8 și 13 se spune că fiii lui Aaron, preoții, trebuiau să stropească sângele de jur împrejurul altarului. Și în versetul 17 am văzut că toată grăsimea și tot sângele nu trebuiau mâncate.

Sângele vorbește despre viață. Și Dumnezeu dorește viața pentru Sine. El Însuși a dat viața și numai El are drept asupra ei. Și când este vorba de viața Domnului Isus, atunci aceasta este în întregime numai pentru El. El are drept asupra ei, și El dorește s-o aibă pentru Sine Însuși. Noi putem să vedem slava acestuia. În acest tablou, sângele este stropit de jur împrejurul altarului, așa cum am văzut și la jertfa arderii-de-tot, deci dacă noi ne apropiem de altar - aceasta este masa Domnului - noi ne dăm seama cât de prețios este sângele pentru Dumnezeu și că este singura bază pe care noi ne putem apropia de Dumnezeu. Așa am văzut în Levitic 16, că sângele de pe capacul ispășirii este baza pe care Dumnezeu poate veni în legătură cu oamenii și poate invita pe toți păcătoșii să vină la El ca să-i binecuvânteze: Deci, fiii lui Aaron, credincioșii, care sunt practic preoți, prin faptul că sunt obișnuiți să umble în prezența lui Dumnezeu și acolo au învățat să cunoască gândurile Sale și să vadă ceea ce el vede, stropeau sângele.

Ce minunat este să citim în versetul 5 că fiii lui Aaron trebuiau să ardă pe altar grăsimea arderii-de-tot. Cuvântul „să ardă” înseamnă aici, ca și la arderea-de-tot și la jertfa de mâncare, „să ardă, să fumege ca o ardere-de-tot”. Nu suntem noi conștienți de faptul că deseori jertfele noastre sunt așa de sărace și mici? Însă ele se ridică spre Dumnezeu, unite cu mirosul minunat al arderii-de-tot. Și când ele vorbesc despre Domnul Isus în minunata Sa lucrare de pe cruce, atunci ele sunt „o jertfă mistuită de foc de un miros plăcut pentru Domnul”.

Am văzut că arderea-de-tot este baza tuturor binecuvântărilor - pentru toată bucuria noastră, părtășia noastră, adorarea noastră, lauda noastră. Nu vedem noi în 2 Corinteni 7-10 un tablou frumos în legătură cu subiectul nostru? În versetul 1 și 2 vine foc din cer și mistuie arderea-de-tot, iar slava Domnului umple casa. Când au văzut copiii lui Israel aceasta, s-au plecat și s-au închinat și au lăudat pe Domnul, pentru că este bun și bunătatea Lui ține în veac.

După aceea ei au voie să jertfească în număr mare jertfe de mâncare, să laude pe Dumnezeu și să țină o mare sărbătoare, timp de opt zile. Mai întâi șapte zile, un tablou al întregului timp pământesc, și apoi a opta zi, o adunare specială de sărbătoare, o imagine a stării veșnice.

În versetul 7 se spune că era voie să fie adus ca jertfă de mulțumire o oaie. Oaia nu vorbește despre slujbă, ca vițelul, ci despre dăruirea până la moarte (Isaia 53.7). Însă dacă aceasta este o imagine mai mică a Domnului Isus, are totuși o mărgeție pe care vițelul nu o are. Ea are o coadă

cu grăsime și la oile din Orient aceasta avea o deosebită valoare, nu numai din cauza cantității, ci și din cauza calității grăsunii cu gustul ei ales. Dacă în versetul 11 nu se spune că este de un miros plăcut pentru Domnul, în locul acesta se spune totuși că este o mâncare sau pâine a unei jertfe mistuite de foc înaintea Domnului.

În versetul 12 avem o capră ca jertfă de mulțumire. Capra în Cuvântul lui Dumnezeu este un tablou al omului firesc, ca păcătos și dușman al lui Dumnezeu (Matei 25.31-46), și ea este astfel potrivită jertfei pentru păcat. Inimile noastre egoiste nu aduc aceleași jertfe de mulțumire, care au aproape caracterul unei jertfe pentru păcat? Cât de mare este Harul lui Dumnezeu, și că El primește totuși aceste jertfe, căci în versetele 5 și 11 sunt folosite aceste expresii minunate, ca să încurajeze inimile noastre sărace: „Preotul să le ardă pe altar, este o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut“.

În versetele 3-4, 9-11 și 14-17 citim că nu toată jertfa de mulțumire trebuia pusă pe altar pentru Domnul, ci numai grăsimea. Nu era o jertfă totală. Și restul nu era ars afară din tabără, așa cum găsim în capitolul 4.12 și 21 la jertfa pentru păcat, pentru sfințirea preotului și a întregii adunări. Era partea poporului lui Dumnezeu, după ce el se judeca pe sine însuși.

După aceea ei aveau voie să mănânce în părtășie cu Tatăl și cu Fiul Său și în părtășie cu tot poporul lui Dumnezeu, cu oricine care era curat. Însă aici nu se vorbește încă despre judecata de sine, nu este încă amintită. O găsim în capitolul 7, în legea jertfei de mulțumire.

Aici în capitolul 3 este pus accentul pe faptul că lucrarea Domnului Isus este prețioasă pentru Dumnezeu. Găsim aici expresii care merg mai departe decât cele folosite în capitolul 1 și 2. Citim acolo că jertfa arderii-de-tot și jertfa de mâncare trebuiau arse ca un miros plăcut pentru Dumnezeu. Aceasta o găsim și aici, în versetele 5 și 16. Însă aici se adaugă că era pâinea lui Dumnezeu, mâncarea lui Dumnezeu, că Dumnezeu Se hrănește din ceea ce ne este oferit nouă din lucrarea Domnului Isus. Cât de important este de aceea să luăm seama ce este jertfit lui Dumnezeu aici, care este partea pe care o primește Dumnezeu din această jertfă.

Toată grăsimea jertfei aparținea deci lui Dumnezeu. Cuvântul ebraic pentru grăsime indică ceva bun ieșit din comun și este tradus cu „cel mai bun“ (de exemplu de trei ori în Numeri 18.29-32). Aceasta este prețuirea pe care o dă Dumnezeu slavei lăuntrice a Domnului în lucrarea Sa de pe cruce. Să observăm că grăsimea se poate obține numai prin moarte. Vorbește de cele mai adânci sentimente și emoții lăuntrice al Domnului, care L-au condus ca din dragoste pentru Tatăl să meargă la moarte. Vezi de exemplu Psalmul 40.10. Cuvântul ebraic pentru rinichi înseamnă „desăvârșire“, cuvântul pentru „șold“, încredere, intimitate, iar cuvintele „prapurul ficatului“ pot fi explicate cu imensitatea slavei. Ce gânduri adânci se ascund aici! În versetul 16 și 17 și în capitolul 7.22-25 le este interzis oamenilor să mănânce grăsimea. Se spune chiar: „sufletul care va mânca să fie nimic din poporul său“. Era numai pentru Dumnezeu!

Dacă vom privi atent locurile din Cuvântul lui Dumnezeu care vorbesc despre grăsime, atunci vom ajunge la concluzia, cred eu, că grăsimea ne spune despre energia voinței și despre ceea ce este un animal în stare bună. Un animal bolnav nu este gras. Dacă un animal este gras, atunci în mod normal înseamnă că el este sănătos. Grăsimea vorbește deci despre bunurile deosebite ale sentimentelor inimii care ies la iveală prin ceea ce se face. Și acestea sunt incluse în tăria, în energia voinței. Dacă Dumnezeu este Creatorul, atunci numai El are dreptul asupra voinței oamenilor. În Deuteronom 6 citim că Dumnezeu cere oamenilor să-L iubească „cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea“. Și Domnul adaugă în Marcu 12.33 și în Luca 10.27: „cu toată priceperea“ și „cu tot cugetul tău“. Fiind Creator, Dumnezeu are dreptul să ceară creației să-L slujească. În Coloseni 1.16 se spune că Domnul Isus a creat toate lucrurile pentru Sine.

Din aceasta rezultă că orice creatură trebuie să-I slujească și nu să aibă propria ei voință. Și în 1 Samuel 15.23 citim că „răzvrătirea este ca și păcatul ghicitoriei, iar voința proprie este ca și nelegiuirea și idolatria“. Deci voia Domnului Isus era numai pentru Dumnezeu. El, singurul Om care avea dreptul să aibă propria voie, spune: „Mâncarea Mea este să fac voia Aceluia care M-a trimis“ (Ioan 4.34). El Cel care a fost desăvârșit, Întâiul născut din toată creația, El, Fiul lui

Dumnezeu Însuși, care nu a fost creat, El avea dreptul să aibă propria voie; însă El voia numai un lucru: să slujească lui Dumnezeu, să facă voia lui Dumnezeu. Și aceasta este deosebit de prețios pentru Dumnezeu. El a căutat timp de patru mii de ani un om care să facă binele, unul măcar care să caute pe Dumnezeu (Romani 3.12 și 11), însă nu a găsit nici unul. Au fost milioane de oameni și fiecare dintre ei au avut propria lui voie - chiar dacă n-ar fi avut voie s-o aibă; și fiecare făcea propria lui voie în loc de voia lui Dumnezeu.

1500 de ani după crearea lui Adam, Dumnezeu a spus deja despre oameni: „toate întocmirile gândurilor sale sunt numai spre rău, în fiecare zi“. Cine poate pricepe ce era pentru El, când a găsit un Om care n-a fost niciodată neascultător și a cărui întreagă voință și viață a fost numai ascultare! El dorea numai un singur lucru, să slăvească pe Dumnezeu! Și așa era Omul care avea dreptul să aibă propria lui voie, dar care a renunțat la ea, ca să fie ascultător numai de Dumnezeu. „Ascultător până la moarte și încă moarte de cruce“. Este ceva prea înalt pentru noi, ca să-L putem înțelege. Probabil că noi putem avea numai o slabă părere, însă adevărata slavă nu poate s-o înțeleagă nimeni dintre noi. De aceea Dumnezeu revendica grăsimea pentru El. Numai El Singur o poate prețui la adevărata ei valoare. Însă realitatea minunată este că Dumnezeu vrea s-o primească din mâinile noastre. Și dacă noi nu putem înțelege valoarea deplină a acestei grăsimi, noi avem voie s-o luăm în inimile noastre și s-o oferim lui Dumnezeu. El vrea s-o primească din mâinile noastre. Și în versetul 11 și 16 citim: „Este mâncarea (pâinea) unei jertfe mistuite de foc înaintea DOMNULUI“. Însă grăsimea este adusă aici în legătură cu lucruri deosebite. Avem grăsimea care acoperă intestinalele. Când cunoaștem Noul Testament, știm ce înseamnă aceasta. Să ne gândim numai la 2 Corinteni 6.12, unde apostolul vorbește despre lăuntru (măruntaie), sau și în multe locuri, care nu sunt traduse cu intestine. Uneori sunt specificate în adunare, însă deseori se vorbește despre sentimente și inimă, unde este realmente vorba de intestine. (Luca 1.78 și Coloseni 3.12; 2 Corinteni 7.15 și Filip.2.1, Filip.1.8 și 1 Ioan 3.17).

Intestinele sunt partea cea mai lăuntrică a omului, vorbesc despre sentimentele sale cele mai lăuntrice. Și aici este vorba de sentimentele lăuntrice ale Domnului Isus, pe când săvârșea lucrarea de pe cruce. Putem afla ceva din aceasta, când citim Psalmii, în mod deosebit cei din prima carte, unde mulți Psalmi vorbesc despre sentimentele Domnului Isus, pe când El mergea aici pe pământ spre cruce. Să ne gândim la Psalmul 16, unde este arătat cum El Se încrede în Dumnezeu, la Psalmul 22.10, unde găsim ce era în inima Lui în timpul acelor trei ore de întuneric: „de când eram în pânțele am fost sub paza Ta, din pânțele mamei, Tu ești Dumnezeul Meu“. Când în Psalmul 40 El vorbește despre Sine, că S-a scufundat în fundul mocirlei, spune după aceea cum inima Sa s-a încrezut în Dumnezeu (vezi și Psalmul 69.102 etc). Putem înțelege și noi ceva, cât de prețioase trebuiau să fie pentru Dumnezeu sentimentele Domnului Isus, după ce Dumnezeu trebuia să spună despre toți oamenii, despre sutele de milioane, care au trăit până în acest timp, că erau vrăjmași (Romani 5.10)?

Și atunci acest singur Om, care avea numai dragoste pentru Tatăl, care din dragoste pentru El a promis ca păcatele noastre să fie aruncate asupra Lui, Acela care din dragoste față de Tatăl și față de noi a suferit să fie făcut păcat și apoi să fie lovit de Dumnezeu. Despre aceasta vorbesc măruntaiele. Dragostea era așa de mare, încât El a făcut mult mai mult decât era necesar. Domnul Isus spune ucenicilor Săi: „Când ați făcut tot ce v-am poruncit, să ziceți: suntem robi netrebnici, am făcut ceea ce eram datori să facem“. Însă Domnul Isus n-a fost un rob nefolositor. El a făcut nu numai ceea ce era necesar. Sentimentele Sale nu erau numai așa fel ca Dumnezeu să poată fi satisfăcut cu ele, pentru că El n-a păcătuit. Ele erau nespuse mai mult decât era necesar, mult mai mult decât cerea dreptatea lui Dumnezeu, așa că inima lui Dumnezeu a găsit toată plăcerea în ele și în momentul când Dumnezeu trebuia să-și ascundă fața de El, când El suferea acolo pe cruce sub judecata Sa, a privit în jos spre El cu o plăcere așa de mare, cum niciodată n-a făcut mai înainte. Și Dumnezeu ne spune: priviți-L! Citiți în Psalmi și vedeți ce sentimente de încredere și dragoste față de Mine erau în inima Lui. Eu știu că sunt prea mari pentru voi. Nu le puteți înțelege în totalitate. Voi nu veți înțelege niciodată ce înseamnă această dragoste a Fiului Meu pentru Mine, în aceste momente îngrozitoare. Însă luați-le în inimile voastre și aduceți-le la Mine. Vreau să le primesc din mâinile voastre, așa că voi, chiar dacă nu puteți înțelege, pentru că

sunt prea mari și minunate, vedeți ceva din ele, chiar dacă sunt numai exteriorul. Vreau să le primesc din mâna voastră, căci sunt foarte prețioase pentru inima Mea.

Însă nu numai grăsimia, ci și cei doi rinichi și grăsimia care era pe ei aparțineau lui Dumnezeu ca jertfă. După Iov 38.36, Dumnezeu a pus înțelepciunea în rinichi. (în versiunea românească s-a tradus cu „negura norilor“) „Eu sunt locuința înțelepciunii“, prin care Domnul Isus a făcut totul. Nu numai că El a fost ascultător în toate și a căutat voia lui Dumnezeu, ci și ceea ce trebuie să facă El, a făcut într-o înțelepciune așa de mare, că Dumnezeu a privit în jos spre ele cu o mare admirație. Dacă în ascultare El a înfăptuit lucrarea pe care I-a încredințat-o Dumnezeu, dacă a rostit cuvintele pe care I le-a dat Tatăl ca să le spună, atunci El le-a făcut cu o înțelepciune așa de minunată, încât Dumnezeu putea să privească numai cu plăcere și satisfacție la ele. Așa a fost totul în viața Domnului Isus și mai presus de toate în moartea Sa pe cruce. Dumnezeu a văzut cum El a săvârșit lucrarea pe cruce. El a auzit cuvintele pe care El le-a rostit. Erau numai cuvinte ale înțelepciunii! Nu este minunat că în aceste dureri adânci, Domnul spune dinarului de pe cruce: Astăzi vei fi cu Mine în Paradis? Nu este minunat, când Domnul spune: „Mi-e sete“, pentru ca să se îplinească Scriptura - că în aceste momente, când era lovit de Dumnezeu, El Se gândește să îplinească Scriptura și de aceea strigă: „Mi-e sete“. Nu e minunat că pe când Maria, mama Domnului Isus, stătea lângă cruce și sabia trecea prin sufletul ei, așa cum era prorocit, în aceste momente, când El trebuia să moară, Se gândește la ea? Nu e minunat ca El o mângâie acolo și spune lui Ioan: Fiule, iată mama ta! Și ce trebuie să fi fost pentru inima lui Ioan, să audă vocea Domnului în aceste momente, care i-a încredințat pe Maria, mama Sa, pe care a iubit-o așa de mult? Putem înțelege că Dumnezeu a privit în jos spre El cu plăcere și a admirat această înțelepciune, care chiar și în aceste momente putea rosti un cuvânt „la timp“. Așa că noi putem citi toate cuvintele Domnului Isus și să medităm la toate gândurile Sale, pe care le găsim în Psalmi. Despre aceasta vorbesc rinichii. Aceasta este înțelepciunea care rezultă de aici și care este așa de minunată pentru Dumnezeu.

Dumnezeu ne îndreaptă gândurile asupra acestor lucruri, ca noi să ținem seama de ele, să le contemplăm și inimile noastre să fie îmbelșugate de această slavă minunată, care este prea mare pentru inimile noastre mici, ca s-o cerceteze până în profunzime, o slavă care este prea adâncă pentru ca înțelegerea noastră nemărginită s-o poată cuprinde. Însă noi avem totuși voie ca s-o vedem și Dumnezeu în harul Său minunat spune: Aduceți-Mi-o! Aceasta este ceea ce dorește inima Mea. Aceasta este aceea în care Mi-am găsit plăcerea, care M-a satisfăcut atât de mult, încât este masa Mea, pâinea Mea. Este mult mai mult decât un miros plăcut, oricât de bun și minunat ar fi acesta. Însă este o masă, deci ceva cu care Dumnezeu Se hrănește, unde El găsește tot ceea ce satisface întreaga Sa dorință, dorința inimii Dumnezeului veșnic.

Deci, spune El, aduceți-o aici și dați-Mi-o Mie. Vreau s-o primesc din mâinile voastre. Nu este aceasta un lucru minunat? Nu sunt impresionate inimile noastre, că noi avem dreptul să exercităm o asemenea slujbă, că noi am fost aduși așa de aproape de El, că avem voie să intrăm în Locul Preasfânt și acolo avem voie să-I dăm cu mâinile noastre ceea ce satisface pe deplin inima Sa, că El o numește pâinea Sa, mâncarea Sa? Nu este aceasta destul, ca să ne conducă inimile?

Capitolul 11

Jertfa pentru păcat (1)

(Levitic 4.1-35)

„Și DOMNUL a vorbit lui Moise, spunând: Vorbește fiilor lui Israel și spune-le: „Când cineva va păcătuia din neștiință împotriva vreuneia din poruncile DOMNULUI, făcând lucruri care nu trebuie făcute, dacă preotul care a primit ungerea a păcătuia și prin aceasta a adus vina asupra poporului, să aducă DOMNULUI un vițel fără cusur, o jertfă pentru păcat pentru păcatul său pe care l-a înfăptuit. Să aducă vițelul la ușa cortului întâlnirii, înaintea DOMNULUI, să-și pună mâna pe capul vițelului și să înjunghie vițelul înaintea DOMNULUI. Preotul care a primit ungerea să ia din sângele vițelului și să-l aducă în cortul întâlnirii și preotul să-și înmoaie degetul în sânge și să stropească de șapte ori înaintea DOMNULUI, în fața perdelei sfântului locaș. Apoi preotul să ungă cu sânge coarnele altarului, să-l verse la picioarele altarului pentru arderile-de-tot, care este la ușa cortului întâlnirii. Să ia toată grăsimea vițelului adus ca jertfă pentru păcat, grăsimea care acoperă măruntaiele și toată grăsimea care este pe măruntaie, cei doi rinichi și grăsimea de pe ei, de pe coapse și prapurul ficatului, pe care-l va dezlipi de lângă rinichi, cum se ia de la vițelul adus ca jertfă de mulțumire; și preotul să le ardă pe altarul pentru arderile-de-tot. Dar pielea vițelului, toată carnea lui, cu capul, picioarele, măruntaiele și baliga lui, adică tot vițelul care a mai rămas, să-l scoată afară din tabără, într-un loc curat unde se aruncă cenușa și să-l ardă cu lemne pe foc; să fie ars pe grămada de cenușă.

Dacă toată adunarea lui Israel a păcătuia din neștiință și lucrul este ascuns de ochi adunării, făcând împotriva uneia din poruncile DOMNULUI lucruri care nu trebuie făcute și este vinovată, și dacă păcatul comis devine cunoscut, adunarea să aducă un vițel ca jertfă pentru păcat, să-l aducă înaintea cortului întâlnirii. Bătrânii adunării să-și pună mâinile pe capul vițelului înaintea DOMNULUI și să înjunghie vițelul înaintea DOMNULUI. Preotul care a primit ungerea să aducă din sângele vițelului în cortul întâlnirii; și preotul să-și înmoaie degetul în sânge și să stropească cu el de șapte ori înaintea DOMNULUI, în fața perdelei dinăuntru. Să ungă cu sângele acesta coarnele altarului care este înaintea DOMNULUI în cortul întâlnirii și să verse tot sângele la picioarele altarului pentru arderile-de-tot, care este la ușa cortului întâlnirii. Toată grăsimea s-o ia și s-o ardă pe altar. Cu vițelul acesta să facă întocmai cum a făcut cu vițelul adus ca jertfă pentru păcat, să facă la fel. Astfel să facă preotul ispășirea pentru ei, și li se va ierta. Să scoată vițelul afară din tabără și să-l ardă ca și pe vițelul dintâi. Aceasta este o jertfă pentru păcat, pentru adunare. Dacă o căpetenie a păcătuia, făcând din neștiință împotriva uneia din poruncile DOMNULUI, Dumnezeului său, lucruri care nu trebuie făcute și s-a făcut vinovat, și dacă i se face cunoscut păcatul pe care l-a comis, să aducă jertfă un țap fără cusur. Să-și pună mâna pe capul țapului și să-l înjunghie în locul unde se înjunghie arderile-de-tot înaintea DOMNULUI. Aceasta este o jertfă pentru păcat. Preotul să ia cu degetul din sângele jertfei pentru păcat, să ungă cu el coarnele altarului pentru arderile-de-tot, iar celălalt sânge să-l verse la picioarele altarului pentru arderile-de-tot. Să ardă toată grăsimea pe altar, cum a ars grăsimea de la jertfa de mulțumire. Astfel preotul va face ispășire pentru căpetenia aceea, pentru păcatul lui, și i se va ierta.

Dacă cineva din poporul țării a păcătuia din neștiință, făcând împotriva uneia din poruncile DOMNULUI lucruri care nu trebuiau făcute și este vinovat, dacă păcatul lui pe care l-a comis, vine la cunoștința lui, să aducă jertfă o iadă fără cusur, pentru păcatul pe care l-a făcut. Să-și pună mâna pe capul jertfei pentru păcat și s-o înjunghie în locul unde se înjunghie arderile-de-tot. Preotul să ia cu degetul din sângele jertfei, să ungă coarnele altarului pentru arderile-de-tot și să verse sângele la picioarele altarului. Să ia toată grăsimea, cum se ia grăsimea jertfei de mulțumire și preotul s-o ardă pe altar pentru a fi de un miros plăcut DOMNULUI. Astfel preotul va face ispășirea pentru omul acesta și i se va ierta. Dacă va aduce ca jertfă pentru păcat un miel, să aducă o parte femeiască fără cusur. Să-și pună mâna pe capul jertfei pentru păcat și s-o înjunghie ca jertfă pentru păcat în locul unde se înjunghie arderile-de-tot. Preotul să ia cu

degetul din sângele jertfei pentru păcat, să ungă cu el coarnele altarului pentru arderile-de-tot și să verse sângele la picioarele altarului. Preotul să ia toată grăsimea, cum se ia grăsimea mielului adus ca jertfă de mulțumire, și s-o ardă pe altar, peste jertfele mistuite de foc înaintea DOMNULUI. Astfel preotul va face pentru omul acesta ispășirea păcatului pe care l-a comis și i se va ierta.“ (Levitic 4.1-35)

În primele două capitole avem jertfa arderii-de-tot și jertfa de mâncare. Am văzut că jertfa arderii-de-tot vorbește despre modul cum Domnul Isus a slăvit la cruce pe Dumnezeu și că dacă noi aducem aceasta lui Dumnezeu ca jertfă, în același timp în inimile noastre va lucra siguranța deplinei primiri, în care noi stăm înaintea lui Dumnezeu. Preotul care aducea jertfa, primea pielea, așa că el o putea îmbrăca și el devenea conștient de libertatea cu care se poate apropia de Dumnezeu și cu câtă plăcere și dragoste Se gândește Dumnezeu la el. Atunci el era în stare să aibă pe Domnul Isus ca obiect al inimii sale, așa cum găsim în capitolul 2 în jertfa de mâncare - această Persoană, care este obiectul admirației și pentru Dumnezeu; atunci el poate aduce ceea ce vorbește despre sfințenia omenească a Domnului Isus, cum a fost încercat pe acest pământ și cum totul era numai un miros plăcut pentru Dumnezeu. Și noi am văzut că preotul, care aducea aceasta, avea voie să mănânce din jertfă. O parte din jertfă împreună cu toată tămâia era dată lui Dumnezeu, însă din cealaltă parte nu aveau voie să mănânce toți israeliții, ci numai preoții, fiii lui Aaron, anume, din Hristos ca Om pe pământ, ca obiect al inimii lor în timpul în care ei sunt aici pe pământ.

Avem apoi capitolul 3, unde găsim prezentată părtășia dintre Dumnezeu și noi, poporul Său. În 1 Ioan 1.3 apostolul scrie: „Părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos“. Deci în capitolul 3 din Levitic se spune despre părtășia (comuniunea) pe care noi, fiind credincioși, o putem avea cu Dumnezeu în legătură cu persoana și lucrarea Domnului Isus. Un om putea aduce o jertfă și Dumnezeu avea o parte din aceasta, pe care El o numește pâinea Sa, mâncarea Sa. În capitolul 7, în legea jertfei de mulțumire, vedem că cealaltă parte o mânca cel care aducea jertfa, preotul și toți care erau curați.

Înțelegem că părtășia aceasta trebuie să fie precedată de primele două capitole. Cum pot avea eu părtășie cu Dumnezeu, dacă nu știu ce este în inima lui Dumnezeu, dacă nu știu ce Persoană umple inima lui Dumnezeu și dacă eu nu am aceleași gânduri cu privire la El ca și la Dumnezeu? Abia după ce am cunoscut pe Domnul Isus — nu numai ca pe Acela care a purtat păcatele mele și S-a făcut păcat pentru mine și care a satisfăcut toate cerințele dreptății lui Dumnezeu pentru mine, ci Îl cunosc așa cum este El pentru inima și sentimentele lui Dumnezeu, după ce El a înfăptuit totul și după ce El ca Om pe pământ a devenit obiectul plăcerii mele, al sentimentelor mele, așa că eu pot mânca din El, în prezența lui Dumnezeu - numai atunci eu pot avea părtășie cu Dumnezeu, căci părtășie înseamnă participare la aceleași lucruri.

În cele mai multe locuri din Noul Testament care vorbesc despre părtășie, cuvântul are înțelesul: să ai aceeași parte. Petru spune (2 Petru 1.4) că noi am obținut o „fire dumnezeiască“ și Ioan spune: noi am primit „viața veșnică“, și aceasta este Persoana Domnului Isus Însuși. Atunci noi putem avea aceleași sentimente, același obiect pentru inimile noastre, aceleași interese ca Tatăl și Fiul. Aceasta este părtășie și ea este prezentată în jertfa de mulțumire, pe care o avem în capitolul 3 și 7.

Deci, cunoașterea faptului că am fost aduși aproape de Tatăl și de Fiul, căci putem avea părtășie, prin aceea că prețuim aceleași lucruri ca Tatăl și ca Fiul, ne conduc involuntar la sentimentul că noi trebuie să corespundem în mod practic prezenței, părtășiei sfinte. Așa se spune mai întâi în 1 Ioan 1: „părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. Și vă scriem aceasta, ca bucuria voastră să fie deplină“; și apoi urmează imediat în versetul 5: „Dumnezeu este lumină, și în El nu este întuneric“. Părtășia trebuie să fie în concordanță cu lumina, iar cine se gândește la aceasta și este obișnuit să stea în Locul Preasfânt în prezența lui Dumnezeu - așa cum este prezentat simbolic în fiii lui Aaron, preoții, care erau totdeauna în prezența lui Dumnezeu, ca să-I slujească și care știau deci ce se potrivește în prezența lui

Dumnezeu - acela se va judeca pe sine în lumina lui Dumnezeu și prin judecata de sine va înlătura tot ce nu este demn de prezența lui Dumnezeu.

Nu, nu este vorba aici că un păcătos trebuie să fie făcut corespunzător prezenței lui Dumnezeu. Am văzut că în acest capitol nu este vorba de faptul cum un păcătos poate veni la Dumnezeu, ci că aici este vorba de relațiile lui Dumnezeu, care locuiește în mijlocul poporului Său, care merge la acest popor al Său, cu care El vrea să aibă părtășie.

Dacă citim aici despre jertfa pentru păcat și pentru vină, atunci aceasta nu este același lucru ca în Levitic 16. Acolo găsim baza tuturor relațiilor dintre Dumnezeu și oameni, lucrarea Domnului Isus pe cruce ca jertfă pentru păcat, prin care Dumnezeu a fost satisfăcut cu privire la păcat și toți care au parte în El au obținut iertarea de păcate, căci Domnul a purtat judecata păcatelor lor. Aici însă este vorba de părtășia practică - nu între Dumnezeu și omul natural, ci între Dumnezeu și poporul Său.

Este important să vedem această diferență. În Epistola către Evrei este vorba de relațiile dintre Dumnezeu și oameni și ne spune acolo că oamenii care au parte de lucrarea Domnului Isus sunt făcuți desăvârșiți odată pentru totdeauna. De îndată ce ei au parte în Domnul, nu se mai vorbește niciodată de păcat. În Epistola către Evrei, păcatul este arătat ca apostazie față de Dumnezeu și pentru aceia care păcătuiesc nu mai este nici o posibilitate de iertare. Prin aceasta se înțeleg cei care au căzut de la creștinism, care au devenit, de exemplu, mahomedani, iudei sau păgâni. Însă un credincios care are cu adevărat parte de lucrarea Domnului Isus este curățit pentru totdeauna. Între el și Dumnezeu nu se va mai vorbi niciodată despre păcat. Însă în epistola lui Ioan lucrurile sunt prezentate altfel. Acolo noi suntem văzuți ca niște copii, așa cum am devenit prin lucrarea Domnului Isus. Acolo avem relații noi, acelea în care am fost aduși - nu ca oameni în legătură cu Creatorul, ci ca niște copii în legătură cu Tatăl.

Să mai subliniem încă ceva: este foarte interesant să vedem în Cuvântul lui Dumnezeu că în Epistole cei credincioși nu sunt numiți „oameni“. Oameni în mod normal acolo sunt numiți necredincioșii. În 2 Corinteni 5.10 se spune de exemplu: „Căci toți trebuie să fim arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să primească răsplata pentru lucrurile împlinite în trup“ și în versetul 11 apostolul spune: „Cunoscând deci frica de Domnul, înduplecăm pe „oameni“, deci pe necredincioși. Și în Evrei 9.27 spune: „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata“. Însă se spune apoi că Domnul va veni să aducă mântuirea celor care-L așteaptă.

Din aceste două lucruri vedem deci că prin „oameni“ se înțeleg numai necredincioșii; căci pentru noi nu mai este nici o judecată. În Ioan 5.24, Cuvântul lui Dumnezeu spune clar că aceia care au parte în Domnul Isus, nu mai merg la judecată. Ceea ce spune în Evrei 9.27 nu se va întrebuița niciodată pentru credincioși. E bine să știm aceasta, căci vedem astfel poziția deosebită în care au fost aduși cei credincioși. În această privință noi nu mai suntem simpli „oameni“, ci am devenit copii ai lui Dumnezeu, așa cum spune Petru în 2 Petru 1; am obținut natura dumnezeiască. Deci, o creatură care a obținut natura dumnezeiască nu mai este un simplu „om“ în sensul Scripturii. Un om în sensul Scripturii nu este numai un om. Noi am primit natura dumnezeiască, pe Domnul Isus ca viață a noastră, viața veșnică. Noi rămânem creaturi, însă nu mai suntem oameni obișnuiți.

În epistola lui Ioan suntem văzuți ca niște copii ai lui Dumnezeu. Este vorba acolo de relațiile dintre Tatăl și copiii Săi. Și de aceea nu mai este vorba dacă cineva este un copil sau nu, ci numai de problema părtășiei dintre Tatăl și copiii Săi. Dacă se vorbește de păcat, nu mai are nimic a face cu judecata veșnică. Aceasta s-a rezolvat pentru totdeauna pe cruce și de aceasta are parte oricine își caută refugiul la Domnul. Este vorba numai de părtășia practică pe care o avem cu Tatăl. Și dacă este adevărat că Dumnezeu este Tatăl meu și că eu, pe baza lucrării Domnului Isus, pot veni la El în orice moment, atunci eu pot să am părtășie cu El, cu Dumnezeu Tatăl meu, care este lumină și în El nu este întuneric, dacă în umblarea mea nu este întuneric. Căci Dumnezeu, Tatăl meu, nu are niciodată gânduri păcătoase sau lucruri păcătoase ca obiect al sentimentelor Sale și în păcat eu nu pot avea nici o parte cu El. El poate avea parte cu mine,

părtășie, în ceea ce este în concordanță cu lumina. Și este bine să ne gândim la aceasta, când privim în capitolul 4 și 5 și în capitolul 6, legea jertfei pentru păcat și pentru vină. Este vorba aici când un credincios sau întreaga adunare păcătuiește (capitolul 4) și cum trebuie tratat faptul acesta. Indicațiile de acolo sunt date în primul rând lui Israel și de aceea trebuie cumpănit dacă toate lucrurile de acolo se aplică și pentru noi.

În epistola către Evrei citim, așa cum cunoaștem deja din Levitic 16, că atunci când era adusă o jertfă pentru păcat, Dumnezeu ierta păcatele poporului, însă numai pe o perioadă de un an și nu, cum este cazul cu noi, pentru totdeauna. Poporul trebuia în fiecare an să se gândească: în ultimul an am trăit aici și, dacă vom mai trăi, anul viitor vom trăi iarăși aici; căci ceea ce a fost adus acolo, sângele țapilor și al taurilor, nu pot îndepărta păcatele pentru totdeauna. Numai privind la cruce se putea aduce o salvare pentru un timp. Și dacă aceste capitole 4 și 5 sunt întrebuițate pentru un israelit, atunci aceasta era cu adevărat așa, că el, atunci când păcătuia, trebuia să aducă o jertfă pentru vină, nu pentru păcat, ca să refacă legăturile sale cu Dumnezeu. În limbaj nou-testamental se poate spune: el trebuia să se spele iarăși cu sânge.

Când însă privim în capitolul 4 și 5 jertfa pentru păcat și pentru vină, în legătură cu binecuvântările pe care le-am primit, în legătură cu lucrarea Domnului Isus, atunci este clar pentru noi că noi nu mai trebuie să mergem înapoi ca să fim spălați prin sângele Domnului Isus. Faptul acesta a avut loc odată pentru totdeauna. Însă dacă aici este vorba de jertfa pentru păcat sau pentru vină, asta înseamnă numai - ca și în capitolul 1, 2 și 3, unde avem arderea-de-tot, o privire înapoi la cruce, ca să vedem acolo la cruce lucrarea care s-a petrecut cu 1900 de ani mai înainte și să vedem cât de aproape de Dumnezeu am fost aduși noi, cât de plăcuți suntem noi în El; apoi aici, în acest capitol, să vedem cât de îngrozitor este acest păcat, pe care eu tocmai l-am înfăptuit. Marele principiu din acest capitol este: când eu ca om credincios păcătuiesc, cum pot eu învăța cât de îngrozitor este acest păcat? În 1 Ioan 1.9 se spune: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate“. Există un principiu între Dumnezeu și oameni, între Tatăl și copiii Săi și între frați și surori, da, în toate relațiile dintre oameni: fără mărturisire nu se iartă nimic.

Am văzut în Levitic 16 cum a fost înfăptuit acest principiu în lucrarea Domnului Isus de pe cruce. Acolo Aaron a mărturisit toate păcatele poporului pe capul țapului, așa că toți care au parte în Domnul Isus au primit iertarea tuturor păcatelor, inclusiv a păcatelor de care ei nu mai erau conștienți, pe care ei le-au uitat sau pe care ei probabil nu le-au văzut niciodată. Domnul Isus le-a mărturisit pentru ei, așa că ei sunt iertați.

Acest principiu îl găsim și aici; 1 Ioan 1.9 nu este valabil numai pentru credincioși, așa cum s-a spus uneori; și eu mulțumesc lui Dumnezeu că nu este așa, căci acest verset mi-a dat siguranța că păcatele îmi sunt iertate; și cu mai bine de 80 de ani mai înainte, același verset a dat fratelui Kelly aceeași siguranță, că păcatele i-au fost iertate, atunci când el le-a mărturisit înaintea lui Dumnezeu.

Ca aproape toate din scrierile lui Ioan, și această expresie este un principiu care este valabil în general. Este absolut adevărat și pentru noi credincioșii, că fără mărturisire nu este iertare de păcate și nu este posibilă nici o curățire.

Însă cum pot eu ști că am păcătuț și cum pot vedea eu în anumite lucruri, cât de greu este păcatul? Ca să dăm un exemplu: când citim legea în Vechiul Testament, atunci sunt nouă porunci din zece pe care le poate înțelege și un necredincios moral, că nu este bine să faci aceasta. Oricine știe că nu este bine să te desfrânezi, că nu este bine să furi sau să omori. Însă este acolo o poruncă pe care n-o înțelege nici un om firesc, de ce trebuie să faci el cele cerute. De ce sâmbăta trebuie să țină sabbatul și să nu lucreze și de ce nu luni, marți sau miercuri? Aceasta este deci o poruncă aparte, care pune pe oameni la probă, dacă ei vor să fie ascultători de Dumnezeu. Sâmbăta era sabbatul, ziua de odihnă, pentru că Dumnezeu a spus. Și așa găsim în Vechiul Testament, când Dumnezeu dă noi hotărâri, adaugă mereu porunca sabbatului, căci ținerea sabbatului este o problemă mare, dacă omul era înclinat să fie ascultător.

Cuvântul lui Dumnezeu hotărăște ce este păcat, ce este bine și ce nu este bine și este necesar ca noi să știm aceasta. Este aici singurul principiu prin care noi putem recunoaște dacă ceva este păcat, așa cum ne spune 1 Ioan 3.4: „Oricine practică păcatul, practică și fărădelegea; și păcatul este fărădelegea“. Înseamnă că tot ceea ce face o creatură, credincioasă sau necredincioasă, fără să țină seamă de realitatea că Dumnezeu are autoritate asupra noastră și cu privire la noi, că Domnul Isus are autoritate asupra noastră, este păcat. Principiul este deci că chiar dacă eu, de exemplu, merg să vestesc Evanghelia, fără ca Domnul să-mi fi încredințat aceasta, eu păcătuiesc. Evanghelizarea nu este o lucrare rea. Însă când eu o fac în neascultare față de Domnul, este păcat. Acesta este marele principiu.

De aceea noi trebuie să întrebăm pe Dumnezeu, ca să știm ce este păcat. Noi trebuie să citim Cuvântul lui Dumnezeu, ca să vedem care nu sunt gânduri ale Sale. Și cel mai însemnat principiu în privința aceasta este că noi trebuie să știm ce trebuie să facem, care este în acest moment voia Domnului pentru noi. Trebuie să întrebăm în toate, în lucrurile mari și în lucrurile mici: Doamne, ce vrei să fac eu? Și noi avem voie să facem numai ceea ce ne încredințează El, așa cum spune Romani 14.23: tot ce nu vine din credință este păcat. Deci tot ceea ce nu este făcut în părtășie cu Domnul, conștient că El vrea ca eu să fac aceasta, este păcat.

Înțelegem apoi că dacă am văzut lucrarea Domnului Isus în slava Sa, așa cum este prezentată în arderea-de-tot, și dacă am privit viața Domnului Isus, așa cum o găsim în jertfa de mâncare, în toată ascultarea Sa, așa cum mâncarea Sa era să facă voia Tatălui, atunci ai părtășie cu Tatăl în aceasta, așa cum este prezentat în jertfa de mulțumire (capitolul 3), când inima și conștiința sunt aduse în stare să se cerceteze pe sine să vadă în ce măsură sunt în concordanță cu această slavă. Am văzut deja, că atunci când se aducea jertfa de mâncare, trebuia ca „sarea legământului Dumnezeului tău“ să fie totdeauna prezentă. Înseamnă că dorința reală, voința reală, să fie practic așa cum au fost la Domnul Isus, deci să mergi pe drum în ascultare totală, arătată prin faptul că întrebi mereu: Doamne, ce vrei Tu să fac eu?

Atunci aceste binecuvântări ne aduc la judecata de sine și aceasta avem noi aici, în capitolul 4 și 5. Tocmai prezența lui Dumnezeu, această apropiere în care am fost aduși, binecuvântările minunate pe care le-am primit vor aduce inima la judecata de sine. Tocmai harul și mărimea binecuvântărilor ne vor face să dorim să fim în armonie cu Acela în a cărui prezență avem voie să venim și cu care putem avea părtășie.

Când însă citim partea a doua a acestui al șaptelea capitol, unde avem legea acestei jertfe, atunci găsim o altă însușire și anume în același mod în care ea se arată în viața practică. Avem acolo mai întâi arderea-de-tot și jertfa de mâncare; însă a treia nu urmează jertfa de mulțumire, ci mai întâi jertfa pentru păcat și pentru vină și abia după aceea jertfa de mulțumire. Este același lucru cu ceea ce ne învață 1 Corinteni 11, că noi putem avea părtășie reală cu Domnul și mai ales cu ceea ce este prezentat în jertfa de mulțumire - masa Domnului și slujba pe care noi o facem acolo - numai după ce ne-am judecat. 1 Corinteni 11 spune că noi trebuie să ne judecăm pe noi înșine, înainte ca să luăm parte din pâinea ființă și din vinul vărsat. De aceea în legea jertfelor, jertfa de mulțumire este numită la urmă, după jertfa pentru păcat și jertfa pentru vină.

Trebuie să intru puțin mai în amănunt, căci aceste principii sunt de o deosebită însemnătate și nu vom putea niciodată înțelege adevărul acestor capitole, dacă nu vedem aceste principii. Și noi avem apoi în aceste trei capitole - capitolele 4,5 și 6 - aceste jertfe pentru păcat și pentru vină, care trebuie să stea deci în legătură cu ceea ce trebuie să se petreacă, atunci când un creștin sau (capitolul 4) toată adunarea a păcătuțit sau, ceea ce este numit în cele din urmă, când a păcătuțit un preot.

Dacă aici în capitolul 4 se spune „când a păcătuțit preotul care a primit ungerea“, atunci este clar, că pentru Israel acesta era marele preot, căci în Israel și marele preot putea să păcătuiască. Însă Marele nostru Preot nu poate păcătuții. Noi știm cine este Domnul Isus. El n-a cunoscut păcat și cum ar putea El acum, când este la dreapta lui Dumnezeu, să păcătuiască, după ce a înfăptuit lucrarea, El, Cel care mai bine a murit, decât să admită ca păcatul să persiste pe acest pământ!

Însă aici, și aceasta este înțelepciunea Cuvântului lui Dumnezeu, nu se vorbește de marele preot, ci de preotul care a fost uns.

În limbajul obișnuit, „Mesia - Preotul“ (unul-preotul) ne confirmă că și aici Aaron este o imagine a Domnului Isus.

Însă cum putea un mare preot, care a păcătuit și care trebuia să aducă pentru sine o jertfă pentru păcat, să fie o imagine a Domnului Isus? Asta am văzut-o noi deja în Levitic 16, unde Aaron aducea jertfa pentru sine și pentru casa sa. Ca mare preot, el era înaintea lui Dumnezeu locțiitorul casei sale și al poporului său. Vedem aici pe Domnul Isus cum Se face una cu casa Sa în păcatele ei, ca și în Levitic 4.

Aceasta o găsim confirmată și în alte locuri din Scriptură. Cât de mult trebuie să cântărim, de exemplu, aplicarea Psalmului 40.12 la persoana Domnului, dacă noi nu-L vedem acolo cum se face una cu ai Săi! În Evrei 10, acest psalm este aplicat clar cu privire la El.

Este clar că primele două cazuri - preotul care a primit ungerea, care a păcătuit și toată adunarea, care a păcătuit - sunt de fapt același lucru. Vedem aici adevărul din 1 Ioan 2.1,2. Avocatul nostru la Tatăl, care ne reprezintă pe deplin este „Isus Hristos, Cel drept. El este ispășirea pentru păcatele noastre“. El este Avocatul nostru, ca Acela care a purtat judecata lui Dumnezeu cu privire la păcatele noastre. Așa vedem în acest capitol, care vorbește despre preot, slujba Domnului Isus ca Avocat al nostru și rezultatul slujbei Sale în pasajul despre jertfa pentru păcat pentru adunare: mărturisirea și smerirea adunării. Pentru explicarea acestor apartenențe în ambele pasaje sunt amintite aproape aceleași acțiuni. Există o diferență de remarcă, că despre preot nu se spune că păcatele îi sunt iertate, că el personal este nevinovat, că a făcut ispășire pentru sine și păcatele îi vor fi iertate. În afară de acesta, la jertfa pentru păcat a preotului se tratează foarte amănunțit slujba preoțească a aducerii grăsimii și a arderii jertfei, după ce a fost scoasă afară din tabără.

Cred că amândouă cazurile din urmă - păcatul unei căpetenii și a unuia din popor - merg împreună. Înțelegerea pe care o avea un om din popor și cu aceasta responsabilitatea sa sunt limitate. Este clar că Domnul Isus este locțiitorul poporului Său, însă nu ca Avocat al Tatălui, ci ca Prinț și ca Împărat înaintea lui Dumnezeu. Aceasta stă în legătură cu cârmuirea lui Dumnezeu, nu cu familia lui Dumnezeu, care respectă relațiile Tatălui cu copiii Săi. De aceea aici nu este jertfit ca în primul caz un vițel (și în Levitic 16, pentru Aaron și casa lui), ci o capră, ca și pentru popor, în capitolul 16. Totuși preotul își exercită slujba și aici, căci fără slujba Domnului Isus ca Avocat nu există nici o restaurare.

Chiar dacă este adevărat că în semnificația deplină a acestui cuvânt poate fi văzut numai marele preot - căci numai marele preot era uns pentru aceasta - putem totuși s-o întrebuițăm și cu privire la noi; căci fiecare creștin este uns cu Duhul Sfânt. Chiar și despre „copilații în Hristos“ se spune în 1 Ioan 2 că au ungerea Sfântului Duh care locuiește în ei, după ce au primit Evanghelia și prin aceasta au primit de la Dumnezeu sigiliul că El îi recunoaște ca pe copii ai Săi. Ei au fost pecetluiți și în același timp au fost unși și astfel ei pot înțelege gândurile lui Dumnezeu; și începând numai din acest moment poți avea într-adevăr o cunoaștere a lucrurilor.

Vedem apoi cât de serios este când un preot, un fiu al lui Aaron păcătuiește. Am văzut în capitolul anterior cum un credincios poate deveni un preot. Da, este adevărat că oricine a primit Evanghelia și este un copil al lui Dumnezeu, aparține familiei preoțești. În 1 Petru 2 se spune clar că noi suntem o preoție sfântă - care poate aduce jertfe. Și acestei familii îi aparține orice credincios.

Însă în capitolele următoare din Levitic se spune că în familia preoțească se găsesc în primul rând fete care au voie să mănânce din anumite lucruri sfinte, pentru că aparțin familiei preoțești, însă nu au voie să exercite nici o slujbă preoțească; în al doilea rând numai tinerii aveau voie să facă slujbe preoțești, atunci când au împlinit o anumită vârstă, deci au crescut; și în al treilea rând sunt și fii maturi, care nu pot exercita nici o slujbă preoțească, pentru că au infirmități care îi fac

inapti să vină în prezența Domnului (Levitic 21). Un preot este deci un matur în credință, care, pe lângă aceasta este obișnuit să umble în prezența lui Dumnezeu și acolo să exercite slujba preoțească, așa că el știe ce se cuvine în prezența lui Dumnezeu. Am văzut în capitolul 1 la arderea-de-tot și în capitolul 2 la jertfa de mâncare, că orice izraelit putea să aducă o jertfă, însă erau anumite lucrări pe care le putea face numai preotul. Un om oarecare putea aduce o jertfă și putea să o taie, însă preotul trebuia s-o aducă pe altar, să stropească sângele de jur împrejurul altarului, căci pentru aceasta era nevoie de înțelegere duhovnicească, ca să știi ce se cuvine în prezența lui Dumnezeu.

Înțelegem apoi ceea ce spune aici în capitolul 4 în primul caz. Când un preot păcătuia, părtășia întregului popor cu Dumnezeu era ruptă; căci numai prin preot era menținută părtășia cu Dumnezeu. Dacă toată adunarea lui Dumnezeu păcătuia din neștiință, era același lucru. Întreaga părtășie era întreruptă și nu mai era posibil să se aducă o jertfă lui Dumnezeu. Ce realitate serioasă este când adunarea păcătuiește sau aceia care ocupă poziția de preoți păcătuiesc! Aceasta are o însemnătate pentru toată adunarea, căci părtășia dintre adunare și Dumnezeu este întreruptă și această adunare nu mai poate aduce jertfe. De aceea trebuia adusă o jertfă mare pentru păcat. „Când preotul păcătuiește, să aducă Domnului un vițel fără cusur, ca jertfă pentru păcat“. Când adunarea a păcătuia era tot așa. Sângele trebuia dus în Locul Sfânt, nu în Locul Preasfânt, căci aceasta se petrecea numai în Ziua Ispășirii, ci în Locul Sfânt, acolo unde preotul își exercita în mod normal slujba, acolo unde era altarul de aur, pe care tămâia ardea ca un miros plăcut pentru Dumnezeu. Aici trebuia adus sângele ca să îndepărteze necurățiile lor și să facă liber drumul spre adorare. O realitate serioasă!

Nu este aici vorba de păcatele făcute în mod conștient. Cuvântul lui Dumnezeu nu acceptă niciodată că un credincios sau o adunare păcătuiește în mod conștient. Aceasta este în contradicție cu ceea ce este un credincios și cu ceea ce este adunarea lui Dumnezeu, căci în Cuvântul lui Dumnezeu aceasta nu este o purtare normală. În Vechiul Testament aceasta este numită ca „a face ceva cu mâna ridicată“ (Numeri 15.30), ceva de care se știe că este rău și totuși se face în mod conștient. Dumnezeu nu acceptă niciodată ca un credincios să facă un astfel de lucru. Dumnezeu înțelege așa cum spune aici, ca întreaga adunare să păcătuiească din neștiință sau ca marele preot să păcătuiească după o greșeală a poporului - și cât de îngrozitor este când preotul păcătuiește din cauza greșelilor poporului, adică face tot așa ca unul care nu este preot! Dumnezeu recunoaște că se poate întâmpla aceasta din neștiință, dar va veni momentul - și Domnul Isus va îngrijii de aceasta - când acest păcat va fi mărturisit.

Citim în 1 Ioan 2.1: „Dar dacă cineva a păcătuia, avem la Tatăl un Mijlocitor (Avocat)“. Acesta este Domnul Isus; El își exercită funcția. În Ioan 13 vedem că El spală picioarele alor Săi, însă 1 Ioan 2 merge mai departe și înțelegem cum Domnul face această lucrare în cazul cu Petru. În epistola către Evrei citim că Domnul Isus Se roagă pentru noi să găsim har la vremea potrivită. Dacă El n-ar fi făcut lucrul acesta, cât de des am fi păcătuia noi! Da, din nefericire, păcătuim încă destul de des; însă am fi păcătuia mult mai mult, dacă nu am fi avut protecția rugăciunii Domnului Isus, prin care Dumnezeu ne dă putere, ca noi să rămânem neclintiți împotriva dușmanului. În Romani 8, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că El intervine pentru noi. Domnul Se ocupă cu noi, ca să ne păzească de păcat. Însă dacă noi am păcătuia - Domnul Isus spune lui Petru că El S-a rugat pentru el, înainte ca el să păcătuiească, pentru ca să nu i se micșoreze credința atunci când va păcătuia. Și pe când Petru a păcătuia, Domnul S-a întors spre el, ca să-l vadă, și în acele momente Petru a devenit conștient de ceea ce a făcut și conștiința lui s-a trezit. Dar Petru a tăgăduit pe Domnul, știind cine este Domnul, însă el - dacă se poate spune așa - nu L-a tăgăduit pe Domnul. El nu de bună voie sau cu premeditare s-a dus așa, cum a făcut Iuda cu câteva zile mai înainte, la farisei și la preoți, ca să trateze cu ei, cum ar putea să tăgăduiască pe Domnul. Și când privirea Domnului i-a atins conștiința, el a văzut că a păcătuia.

Însă când noi devenim conștienți, atunci avem de adus jertfa. Atunci noi trebuie să ne mărturisim păcatele, ca să ne judecăm. Însă cum, prin ce, unde pot eu învăța ceea ce am făcut, cât de îngrozitor este acest păcat? Aceasta o pot învăța numai atunci când privesc înapoi la cruce și văd ce suferințe au fost asupra Domnului atunci când El a purtat aceste păcate în trupul Său.

Acolo, Cuvântul lui Dumnezeu îmi spune: dacă nici un om nu ar fi făcut vreun alt păcat, dacă tu nu ai fi făcut nici un alt păcat decât numai pe acesta unul singur, atunci Domnul ar fi trebuit totuși să sufere așa. Atunci El ar fi fost părăsit de Dumnezeu. Atunci ar fi trebuit să strige: „Mă afund în fundul mocirlei“. Atunci El ar fi trebuit să strige: „M-ai adus în țarina morții!“ Pentru acest păcat, Domnul trebuia să plătească acest preț. Asta îmi face clar ce este păcatul, ceea ce eu n-aș fi învățat în alt mod.

Cât de puțini dintre noi găsim, atunci când ei s-au întors la Dumnezeu de curând, foarte îngrozitor, dacă de exemplu au spus adevărul pe jumătate. Cât de mulți dintre noi găsim că este rău când în anumite momente nu spunem tot adevărul! Cât de mulți consideră păcat când, de exemplu, lipsesc de la adunare, cu toate că ar fi putut merge? Poate suntem puțin răciți, însă nu avem plăcere și de aceea rămânem acasă. Pentru fiecare păcat de acesta, Domnul Isus a trebuit să sufere pe cruce. Citim în capitolul 5.15: „Când cineva se poartă în mod necinstit și păcătuiește fără să știe față de lucrurile sfinte ale DOMNULUI“, deci în ceea ce Domnul are dreptul Său - nu are Domnul dreptul ca noi să venim la locul unde El ne învață ca să venim la El? Nu are El dreptul ca noi să vestim moartea Sa? Nu poate Tatăl să aștepte ca noi să venim duminica dimineața ca să aducem jertfele noastre de laudă și de mulțumire? Pentru oricare din lucrurile acestea mici, pentru un adevăr pe jumătate, pentru un cuvânt spus cu ușurătate, Domnul a trebuit să sufere pe cruce și să moară.

Prin sângele mielului de Paște, Israel era apărat de judecata lui Dumnezeu. Însă pe Muntele Sinai trebuia să învețe că Domnul nu poate trece cu vederea nici un păcat. El este sfânt și drept și totdeauna trebuie să se poarte potrivit cu firea Sa. Omul este înclinat ca lucrurile pe care le consideră fără importanță să le treacă cu vederea și să se scuze, însă Dumnezeu nu poate face așa. Fiecare va recunoaște că fărâdelegile mari nu pot fi trecute cu vederea, însă Dumnezeu vrea să ne învețe că și păcatele care au fost făcute din neștiință, de îndată ce sunt cunoscute, trebuie tratate și că trebuie adusă jertfa care se cuvine.

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că atunci când noi am păcătuit, Domnul are grijă ca prin Duhul Sfânt să ne facă să ne dăm seama de lucrul acesta; căci un cuvânt ușuratic, un adevăr pe jumătate întrerupe părtășia noastră cu Tatăl. Toate lucrurile pe care noi le avem în Numeri **19** în legătură cu vițeaua roșie sunt în legătură cu ceea ce vorbește despre moarte, deci cu ceea ce nu este din Dumnezeu. Ele ne murdăresc și orice necurăție întrerupe părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său. Această părtășie este instaurată potrivit cuvintelor din 1 Ioan 1.3: „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate“.

Și apoi Cuvântul lui Dumnezeu ne spune în ce mod putem fi curățiți. Preotul trebuia să aducă un vițel, iar dacă era vinovată adunarea, și ea trebuia să aducă un vițel. Se poate gândi un copil al lui Dumnezeu la aceasta, fără ca să se umilească și fără ca să vadă cât de îngrozitor este un păcat mic, pe care un necredincios, mai ales, îl trece cu vederea și din nenorocire chiar și noi puțin luăm seama la ceea ce este aceasta în ochii lui Dumnezeu? Este adevărat ceea ce scrie Darby: Un singur păcat în ochii lui Dumnezeu este mai îngrozitor ca mii de păcate, da, decât sunt toate păcatele lumii în ochii noștri! Dumnezeu este lumină și în El nu este întuneric.

Apoi jertfa trebuia adusă și tăiată. Deci aceia care au păcătuit - eu, când păcătuiesc, trebuie să devin conștient că prin acest păcat eu am adus pe Domnul Isus pe cruce, că pentru acest păcat, pe care eu l-am făcut, El a trebuit să sufere atât de mult. Nu trebuie aceasta să ne smerească și să ne facă gata să ne mărturisim păcatele înaintea lui Dumnezeu și astfel să primim iertare? Nu trebuie să ne rugăm pentru iertare, ci să mărturisim și, așa cum am văzut, „El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate“. Tatăl mă iubește, Tatăl iubește pe toți copiii Săi și El este totdeauna gata să ierte, când noi mărturisim, însă nu înainte. El nu iartă niciodată înainte ca să fie mărturisire; căci numai mărturisirea este drumul spre curățire. Atunci El ne curățește de orice nedreptate.

Vedem astfel în acest capitol, că jertfa este dependentă de locul pe care noi îl ocupăm. Când toată adunarea sau un preot a păcătuit, trebuie adusă o jertfă mare. Când doi inși fac același lucru, gravitatea poate fi diferită. Când un frate care de mulți ani a luat parte la masa Domnului

face ceva, atunci nu este tot una cu ce face o soră tânără, întoarsă la Dumnezeu de câteva luni. Acesta este un principiu normal. Dacă aici în D. de exemplu, un tânăr înfăptuiește pe stradă o fărădelege și dacă un avocat face aceeași fărădelege, credeți că judecătorul nu va da o pedeapsă mai mare acestui avocat decât tânărului? Avocatul este mult mai vinovat căci el a știut mai bine ceea ce face. Așa Se poartă și Dumnezeu. Aceasta este marea noastră responsabilitate. Cu cât suntem mai aproape de Domnul, cu atât mai mare este responsabilitatea noastră. Dacă preotul și întreaga adunare au păcătuit, trebuia adus un vițel. Dacă a păcătuit o căpetenie, o căpetenie dintre frați, se poate spune, atunci el trebuia să aducă jertfă un ied, fără pată. Și dacă cineva din poporul țării a păcătuit - spunem noi, un credincios simplu - atunci el trebuia să aducă un ied de parte femeiască, fără cusur pentru păcatul pe care l-a săvârșit.

Aceasta este diferența pe care o face Dumnezeu. Desigur, păcatul este păcat și Dumnezeu știe cel mai bine ce este păcatul. Însă aici nu este vorba de ceea ce este păcatul în ochii lui Dumnezeu, ci cum poate fi curățit un credincios de consecințele păcatului său, cum poate fi refăcută părtașia cu Domnul și cu Tatăl. Și Dumnezeu ține seama de posibilitățile aceluia care a păcătuit. Când cineva care cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu face ceva care este împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, în ochii lui Dumnezeu este mult mai rău și în ochii săi trebuie să fie mult mai rău, decât în cazul când cineva care cunoaște puțin Cuvântul lui Dumnezeu, care nu a avut timp să citească și să cerceteze sau din alte motive are puțină înțelegere a gândurilor lui Dumnezeu. În toate cazurile amintite aici în capitolul 4 trebuia adusă o jertfă pentru păcat. La începutul capitolului 5 jertfa este numită atât jertfă pentru păcat, cât și jertfă pentru vină; înseamnă că ea poartă un caracter comun. Începând cu capitolul 5.14 găsim adevărata jertfă pentru vină.

Așa cum vedem, în capitolul 4 nu sunt numite păcate precise, ci totul este cuprins în cuvântul păcat „împotriva vreuneia din poruncile Domnului, făcând lucruri care nu trebuie făcute“. Mărimea jertfei pentru păcat, care trebuia adusă, depindea de faptul cât de apropiat de Dumnezeu era cel care a păcătuit.

Aceasta confirmă gândul că este vorba de păcate pe care nu le simte conștiința naturală; numai dacă ai ajuns în legătură cu Dumnezeu, ești conștient de responsabilitatea pe care o are creatura față de Creator. Înseamnă că este vorba de păcatele care ies din natura păcătoasă a omului. Eu știu într-adevăr că diferența dintre păcate (fapte păcătoase) și păcatul (natura păcătoasă a omului) nu rezultă clar pe baza caracterului legii. Legea vorbește despre faptele oamenilor și aceasta este în deplină potrivire cu căile lui Dumnezeu față de omul natural, care a fost pus la probă până la cruce. Abia venirea Domnului pe pământ și lepădarea Sa chiar de către oamenii religioși, care posedau Cuvântul lui Dumnezeu, a dovedit răutatea desăvârșită a naturii omenești. Însă cu toate că în Vechiul Testament este amintită numai uneori totala stricăciune a naturii umane și din această cauză acest adevăr nu putea fi prezentat clar în prevederile jertfelor, noi putem totuși, cei care posedăm lumina totală a Noului Testament, s-o legăm de acestea. Putem astfel vedea, pe de o parte, în jertfa pentru păcat, că Domnul Isus a purtat păcatele noastre (1 Petru 2.24) și, pe de altă parte, că El a fost făcut păcat pentru noi (Romani 8.3; 2 Corinteni 5.21). Jertfa pentru păcat ne arată despărțirea sfântă a lui Dumnezeu față de rău. Păcatul jignește natura sfântă a lui Dumnezeu și de aceea trebuia să-l atingă cea mai aspră judecată. Dumnezeu poate ține seama de înțelegerea pe care o are o creatură, însă, cu toată diversitatea jertfelor, toate trebuiau tăiate și sângele lor trebuia stropit. Nu avea nici o importanță dacă păcatul era săvârșit conștient sau inconștient, fără vărsare de sânge nu era iertare.

Jertfa pentru vină este mai mult în legătură cu cârmuirea lui Dumnezeu. De aceea despăgubirea victimei avea un rol important, așa cum vom vedea.

Dacă citim Psalmul 51, vedem cât de importantă este înțelegerea caracterului jertfei pentru păcat. În mărturisirea sa, David nu rămâne la faptele sale, ci merge înapoi până la izvorul de unde au ieșit faptele păcătoase. Când el a exprimat adevăratul caracter al păcatului prin cuvintele: „împotriva Ta, numai împotriva Ta“, el continuă: „Iată, sunt născut în nelegiuire și în

păcat m-a conceput mama mea“. El judecă nu numai faptele sale, ci și pe sine însuși, natura sa păcătoasă, din care au ieșit faptele păcătoase.

Acesta este un principiu important. Când eu am păcătuit, există o restabilire deplină numai atunci când există o întoarcere reală la deplina părtășie cu Tatăl, încât toate consecințele păcatului meu sunt înlăturate, când eu nu rămân la fapta în sine, ci merg până la izvor și mă judec pe mine însumi. Cum am ajuns aici, că înfăptuiesc aceste păcate? Când am furat, de exemplu, am avut eu părtășie cu Domnul?

În 1 Timotei 1.19 se vorbește despre persoane care au naufragiat în ce privește credința, cu privire la adevărul lui Dumnezeu. Însă acolo ni se spune mai întâi, cum au ajuns ei aici. Când merg pe drumul meu în părtășie cu Domnul și întreb mereu: Doamne ce vrei Tu să fac? voi cădea eu într-o învățătură greșită? Imposibil. În părtășie cu Domnul nu voi învăța niciodată o învățătură greșită și Domnul mă va păzi de rău. Însă acolo spune și că ei au lepădat credința și o conștiință bună, curată. Deci în viața lor s-a întâmplat ceva, prin care conștiința lor a fost rănită și ei nu au judecat răul. N-au mai avut o conștiință curată. Și ei s-au îndepărtat de la „credință“ - fără articol - „Credință“ fără articol înseamnă părtășia noastră cu Domnul. „Credință“, cu articol, în Cuvântul lui Dumnezeu este învățătura.

Deci, cum cad eu într-o învățătură greșită? Numai dacă mai întâi s-a rupt legătura mea personală cu Domnul și am pierdut curăția conștiinței. Dacă eu păcătoiesc în mod deschis, atunci nu este suficient ca să mărturisesc acest păcat și să mă pocăiesc de el. Ca și David, trebuie să merg înapoi la sursă. Cum am ajuns aici? Cum se face că Domnul nu m-a păzit de rău? Cum se face că am putut săvârși ceva atât de îngrozitor? Pentru că am părăsit conștiința curată, prin aceea că nu m-am curățit prin judecata de sine, pentru că nu am mai avut nici o părtășie cu Domnul și Domnul nu mă mai putea păzi, iar eu n-am mai avut putere. Acesta este singurul drum pe care se găsește adevărata curăție, în judecata de sine, când mă întorc înapoi la izvor - nu judec numai faptele, ci și starea din care au ieșit ele. Abia când eu judec starea mea, voi fi cu adevărat restabilit.

Capitolul 12

Jertfa pentru păcat (2)

(Levitic 4.13-31)

Ajungem acum la situația când a păcătuit întreaga adunare. Este clar că se poate vorbi de adunare, abia după restabilirea preotului care era uns; căci slujba preotului este necesară pentru restabilirea atât a adunării cât și a fiecăruia în parte.

„Dacă toată adunarea lui Israel a păcătuit din neștiință și lucrul este ascuns de ochii adunării, făcând împotriva uneia din poruncile DOMNULUI lucruri care nu trebuie făcute și este vinovată, și dacă păcatul comis devine cunoscut“ (Levitic 4.13-14).

Este posibil, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, ca întreaga adunare să păcătuiească și să nu știe. Consecințele arată cât de serios este lucrul acesta. Legătura adunării cu Dumnezeu este întreruptă. Ea nu mai poate intra în Locul Preasfânt, în prezența Sa, și acolo să-și aducă jertfele și să-I slujească, înainte ca să aibă loc o restabilire.

Dacă privim istoria adunării, așa cum Domnul Isus o descrie profetic în Apocalipsa 2 și 3, atunci vedem cum a păcătuit ea. În scrisoarea către Efeseni din capitolul 2 vedem cum a fost adunarea la început. Însă se întrevede deja prima cădere. Domnul trebuie să spună: „Ți-ai părăsit dragostea dintâi“ și El îi cere să se întoarcă înapoi, să se pocăiască, căci altfel El îi va lua sfeșnicul din locul lui. La cinci din cele șapte adunări, El le cere să se întoarcă și să se pocăiască. Aceasta este o dovadă clară a faptului că adunarea s-a abătut, a făcut lucruri care sunt nepotrivite cu rânduiala Sa. Cât de serios este lucrul acesta!

Din fericire, Dumnezeu arată în Levitic 4 posibilitatea ca păcatul să fie cunoscut, iar în Apocalipsa 2 și 3 vine Fiul lui Dumnezeu Însuși ca să arate adunării în ce constă abaterea ei și El spune că ea trebuie să se întoarcă, pentru că altfel El nu mai poate avea nici o părtașie cu ea. Când toată adunarea a păcătuit, numai El o poate aduce înapoi. Ce har, că El vrea să facă aceasta!

Însă cu toate că se vorbește aici despre toată adunarea, este clar că aceste principii sunt aplicabile pretutindeni unde credincioșii se strâng în unitatea trupului lui Hristos și sunt astfel expresia locală a acestui trup a adunării lui Dumnezeu. E bine ca noi să știm prin aceasta cum trebuie să ne comportăm dacă apare o asemenea stare.

Vedem deci mai întâi cazul când întreaga adunare se rătăcește și din neștiință face o greșală, face ceva care este împotriva orânduiei Sale.

Cât de treji ne face această posibilitate, ca să cercetăm totdeauna totul în lumina lui Dumnezeu și să-L rugăm să ne arate dacă ne purtăm greșit față de El. Cât de prevăzători trebuie să fim când trebuie să luăm hotărâri, așa că aceste hotărâri să le luăm cu rugăciune și cercetând cu rugăciune Cuvântul lui Dumnezeu și ca să știm cum trebuie să ne comportăm în asemenea împrejurări. Însă cât de bine este ca atunci când noi greșim (și cine îndrăznește să spună că nu greșește?), avem atenționarea din partea lui Dumnezeu, despre care citim aici: „...și dacă păcatul comis devine cunoscut“.

Domnul Isus în harul Său va da o mărturie. El iubește adunarea prea mult, încât El nu poate permite ca ea să se depărteze de El fără atenționare și ca ea fără atenționare să trebuiască să fie pusă deoparte, așa cum El anunță mereu în cele șapte scrisori adresate Adunărilor. În cele din urmă are loc starea pe care noi o găsim în cea de a șaptea scrisoare, către Laodiceea, unde El o varsă din gura Sa, pentru că El a găsit dezgust la ea, pentru că El nu mai găsește nici un loc în mijlocul ei, și ea nu se preocupă numai cu El. În Levitic 4 vedem că El va avea grijă mereu să dea o atenționare, așa cum o găsim în cele șapte scrisori. El poate face aceasta prin robii Săi sau direct prin Cuvântul Său pe care îl pune în fața conștiinței și inimilor. El o poate face și prin alte adunări, care, atenționându-le, vor să arate că o anumită comportare nu este potrivită cu Cuvântul

lui Dumnezeu. Prin aceasta se intenționează ca să se așeze în lumina lui Dumnezeu și acolo să întrebe pe Domnul, dacă tot ceea ce a făcut este cu adevărat după voia și gândurile Domnului. Dacă ea vede că nu este așa și că în felul acesta a greșit - chiar dacă a făcut-o în mod inconștient - citim aici ce este de făcut.

Adunarea trebuia să ia un vițel ca jertfă pentru păcat și să-l aducă înaintea cortului întâlnirii. Aceasta nu putea avea loc în ascuns. Pentru fiecare păcat trebuie adusă o jertfă și, dacă este vorba de toată adunarea, Dumnezeu înțelege că ea poate aduce o jertfă mare. Vom vedea totuși că cineva din popor trebuia să aducă o jertfă mai mică. El avea voie să aducă un ied de parte femeiască sau chiar un miel. Dumnezeu nu așteaptă ca fiecare care a păcătuit să aducă aceeași măsură. De la un preot așteaptă mai mult decât de la o căpetenie, unul din marii poporului, iar de la o adunare El așteaptă mai mult decât de la unul din popor. El privește la persoane și pentru El nu este același lucru când două persoane fac același lucru. Depinde de împrejurări, și de persoanele care înfăptuiesc ceva.

Când cineva, care tocmai s-a întors la Dumnezeu, face ceva care este împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, nu este același lucru ca și când ar fi cineva care este un copil al lui Dumnezeu de zeci de ani. Când păcătuiește cineva care nu cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu, nu este la fel ca și când un frate care ani la rând a cercetat Cuvântul lui Dumnezeu și are înțelegere cu privire la gândurile lui Dumnezeu, face același lucru. Și înaintea lui Dumnezeu este valabil că noblețea obligă și, cu cât avem mai multă înțelegere cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât este mai supărător când facem ceva care nu se potrivește cu acest Cuvânt și cu voia Domnului. De aceea vedem aici că și adunarea trebuia să aducă o jertfă mare. Vițelul este jertfa cea mai mare pe care o cunoaștem. În Levitic 16 trebuia adus un vițel pentru Aaron și Adunare. O reîntoarcere profundă, o mărturisire sinceră a vinei și o înțelegere profundă a însemnătății lucrării Domnului Isus pentru păcat se cere pentru refacerea părtășiei, dacă adunarea s-a îndepărtat și a păcătuit.

Într-adevăr, sângele Domnului Isus nu trebuie să fie întrebuințat din nou. În momentul în care păcătosul vine la Dumnezeu cu păcatele sale și cu vina sa și acceptă pe Domnul Isus, în acel moment sângele este întrebuințat și după aceea niciodată. Însă credinciosul care a păcătuit trebuia să meargă înapoi la crucea de pe Golgota, ca acolo să învețe cât a trebuit să sufere Domnul Isus pentru un păcat pe care el l-a făcut. Aici trebuie să se întoarcă adunarea, la cruce, însă nu ca să fie spălată din nou cu sânge, ci ca să învețe cât de îngrozitor este păcatul pe care ea l-a făcut. Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine pentru ea (Efeseni 5.25). Această realitate nu poate fi ștearsă cu buretele. Însă ea trebuie să meargă înapoi la acest loc, ca să recunoască ce înseamnă, „ca El s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt“. Cât de îngrozitor este când Adunarea se abate din drum și se murdărește, după ce Hristos din dragoste pentru ea a plătit acest preț, ca s-o sfințească și s-o curățească. De aceea ea trebuie să meargă acolo cu o jertfă mare; căci singurul drum pe care ea poate fi curățită este ca ea să pătrundă adânc în suferințele Domnului Isus și în prețul pe care El l-a plătit pentru ea. Ea trebuie să privească spre Golgota și să vadă cât L-a costat pe Domnul Isus să Se dea pe Sine pentru ea. Prin aceasta ea trebuie să învețe cât de serios este păcatul pe care ea l-a făcut acum, că pentru acest păcat El a fost părăsit de Dumnezeu și a trebuit să fie așezat de către El în țarina morții. Ea trebuie să învețe de asemenea cât de desăvârșite sunt consecințele acestei lucrări și să vadă că Domnul Isus a dat lui Dumnezeu, și cu privire la aceste păcate tot ceea ce era necesar. Atunci ea știe că aceste păcate, de îndată ce au fost mărturisite, au fost de asemenea iertate. Această învățătură o găsim în capitolul care ne stă în față.

Am amintit mai înainte 1 Ioan 1.9, unde găsim principiul, care este totdeauna adevărat, dar care se potrivește mai ales pentru noi cei credincioși: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate“.

Aceasta se potrivește și pentru orice păcătos care vine la Dumnezeu, însă atunci trebuie văzut în legătură cu faptul că Dumnezeu a dat pe Fiul Său, ca astfel El să poată face aceasta. Sângele Domnului Isus este mijlocul prin care Dumnezeu curățește pe păcătos de toate nelegiuirile sale, dacă el își mărturisește păcatele. Și pentru credincioși este un principiu general valabil, că el

trebuie să-și mărturisească păcatele, dacă Tatăl trebuie să-l ierte de ele și să-l curățească de nedreptate. În 1 Ioan 2.1, se spune: „Vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor pe Isus Hristos, Cel drept. Și El este ispășirea pentru păcatele noastre“. Cuvântul „Mijlocitor“ este folosit și în Ioan 14,15 și 16 cu privire la Duhul Sfânt. Câteodată este tradus prin „apărător“ și câteodată prin „mângâietor“, însă are un înțeles mult mai adânc. Înseamnă: cineva care intervine în întregime pentru persoana pe care o înlocuiește și îi apără toate interesele, face totul pentru ea, tot ceea ce este necesar. Sunt procese în care nu poți să apari personal în fața judecătorului și trebuie să se intervină printr-un avocat, pentru că avocatul cunoaște legile și de aceea poate să apere mai bine persoanele, decât poate persoana în cauză. Acesta este înțelesul propriu al cuvântului care este folosit aici. Duhul Sfânt este Avocatul nostru aici pe pământ, care face tot ceea ce este necesar pentru noi, și în același timp Domnul Isus este în cer la Tatăl și acolo face totul pentru noi, într-un mod desăvârșit, așa cum numai El poate face.

Citim deci aici: „dacă cineva a păcătuit“, atunci el are un avocat, un „apărător“ la Tatăl. Și cine este acesta? Este cel Drept, și „El este ispășirea pentru păcatele noastre“. El, Cel care a mers la Tatăl pentru noi, poate spune (și Tatăl o știe bine): Eu am suferit pe cruce pentru păcatele care au fost înfăptuite și Eu am purtat judecata asupra lor, așa că nu mai poate fi nici o judecată cu privire la ele. El este Cel drept și Dumnezeu știe că El niciodată nu va face ceva nedrept și niciodată nu va acoperi un păcat, niciodată nu va spune despre ceva care este fals că este bun, așa cum o fac deseori avocații de pe pământ. Cuvântul Său este adevărul absolut, așa că Dumnezeu poate avea încredere desăvârșită în Cuvântul Său. El ne înlocuiește, ca să ne readucă iarăși în părtășie cu Tatăl, pentru ca în felul acesta răul să fie îndepărtat și Dumnezeu să poată, potrivit cu 1 Ioan 2.1, să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate. Pe de o parte lucrează Domnul Isus în noi, ca să ne aducă la mărturisire, pe de altă parte El intervine la Tatăl pentru noi, ca astfel, când noi am mărturisit, Tatăl să ne ierte. Și Tatăl ne iartă totdeauna, căci El este credincios și drept când face lucrul acesta.

În primul rând Domnul Isus lucrează în noi ca păcatele pe care noi le-am înfăptuit să ne devină cunoscute. Cum ne sunt ele făcute cunoscut? Când eu am făcut ceva, și eu nu știu că este rău și voi nu știți că este rău, cum veți afla voi vreodată că este rău?

Vedem lucrarea Domnului Isus în cazul lui Petru. Domnul îl atenționează mai dinainte și îi spune: „În această noapte tu Mă vei tăgădui de trei ori“. Însă El spune imediat: „Însă eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se micșoreze credința ta“. Pe când Petru a tăgăduit de trei ori pe Domnul, Domnul l-a privit și prin aceasta i-a adus aminte de cuvintele sale; și Petru a devenit conștient că el l-a tăgăduit și a plâns cu amar. Când Domnul a înviat, Petru a fost unul dintre primii pe care El l-a căutat ca să stea de vorbă cu el. Când după aceea, Petru a fost iarăși în mijlocul ucenicilor, Domnul a venit și cu acest prilej din nou a mers până la temelie, ca să-l aducă pe Petru la o totală restabilire și la o deplină părtășie; căci acesta este scopul Domnului Isus (Ioan 21).

Când un preot sau toată adunarea a păcătuit, atunci acesta este un caz deosebit și nu este suficient dacă spunem: ne pare rău că am făcut așa. Cu aceasta cazul nu este rezolvat. Dumnezeu cere condamnarea reală a răului. Numai dacă aceasta are loc și anume potrivit cu mărimea răului, are loc o restabilire desăvârșită a părtășiei. Părtășie înseamnă „să ai parte“ și atâta timp cât cineva, un credincios sau adunarea nu judecă un lucru așa cum face Domnul Isus, nu există o părtășie desăvârșită. Atunci Domnul ne conduce la umilirea reală și la adevărata judecată de sine, care trebuie să fie în concordanță cu mărimea răului. Lucrul acesta este deosebit de serios. De aceea și preotul trebuia să aducă un vițel. El trebuia să aibă o înțelegere adâncă a faptului că l-a costat pe Domnul, ca să poată judeca asupra acestui păcat și prin aceasta să înțeleagă cât de îngrozitor este păcatul. Însă în același timp, el trebuie să primească o înțelegere profundă a consecințelor minunate ale lucrării Domnului Isus; prin aceasta el știe că lucrarea este atât de desăvârșită încât nu mai există nici cea mai mică piedică pentru părtășia dintre Tatăl și acela care a înfăptuit păcatul.

Același lucru îl vedem și la adunare. Și ea trebuie să ia un vițel și să-l taie. Ea trebuie să vadă cât de mult a trebuit să sufere Domnul Isus pentru aceste păcate și cât de îngrozitoare este fapta pe care a făcut-o, pentru că s-a arătat nepotrivită cu țelul pe care l-a avut Domnul Isus când S-a dat pe Sine Însuși pentru Adunare, ca s-o prezinte înaintea Sa sfântă și fără pată, așa cum se spune în Efeseni 5. Însă mai întâi vițelul trebuia adus la cortul întâlnirii. Acesta era un loc în mijlocul taberei, acolo unde Dumnezeu invită pe poporul Său. Cine mergea acolo era văzut de toți aceia care locuiau împrejurul cortului și mai ales de către preoți.

Acolo unde păcatul este văzut și judecat, nu se va încerca să-l ascundă sau să-l păstreze secret. Când cineva a păcătuit și ține aceasta în taină și nu vorbește cu nimeni despre acest fapt, dovedește că nu s-a smerit cu adevărat. Cineva care s-a smerit cu adevărat cu privire la păcat, se rușinează înaintea lui Dumnezeu și este gata să-și recunoască păcatele înaintea oamenilor, fără ca să se prefacă. Și Moise numește de mai multe ori păcatele pe care el le-a făcut, pe când s-a mâniat și nu a avut voie să intre în țara Canaanului pentru că el nu a dat cinste lui Dumnezeu. El descrie de asemenea cât a implorat el pe Dumnezeu ca să aibă voie să intre în țară, însă nu a fost posibil, căci păcătuiseră. Și David vorbește deschis în Psalmii pe care i-a compus, despre păcatul îngrozitor pe care îl făcuse. El n-a căutat să lase impresia unei smerenii, ci a scris psalmii cu o adâncă umilință și cu o inimă zdrobită înaintea lui Dumnezeu. El era conștient că păcatul său era mult mai îngrozitor înaintea lui Dumnezeu decât înaintea oamenilor și că de aceea mărturisirea înaintea lui Dumnezeu era mult mai serioasă decât o mărturisire înaintea oamenilor. Când el a făcut o mărturisire înaintea lui Dumnezeu, el era gata s-o facă și înaintea oamenilor și să-și recunoască rușinea înaintea lor.

Când adunarea a păcătuit, trebuia ca vițelul să fie adus ca jertfă pentru păcat înaintea cortului întâlnirii pe locul liber al curții din față, unde se strângea tot poporul lui Dumnezeu: „Și bătrânii adunării să-și pună mâinile pe capul vițelului înaintea DOMNULUI și să înjunghie vițelul înaintea DOMNULUI“. Frații cei mai în vârstă, care prin experiența pe care au primit-o prin părtășia cu Domnul au primit înțelegere cu privire la gândurile lui Dumnezeu și prin aceasta au autoritate morală în mijlocul credincioșilor, ei trebuie, în numele adunării, să se facă una cu păcatul și să recunoască: „Noi am păcătuit“, prin faptul că ei își pun mâinile pe capul vițelului și apoi îl sacrifică. Recunoașterea că ei au adus pe Domnul Isus la cruce, conduce la adevărata mărturisire a vinei și prin aceasta la deplina restabilire. În același timp ei văd că Domnul Isus a luat în chip desăvârșit asupra Sa judecata acestor păcate și prin aceasta i-a eliberat. Ei știu că Tatăl îi iartă pe baza lucrării Domnului Isus. Am spus deja că nu preocuparea cu păcatele noastre ne face să ne smerim, ci experiența harului și dragostei Tatălui și Fiului. Pe când eram păcătoși și dușmani ai lui Dumnezeu El a dat pe Fiul Său și Domnul Isus S-a dat pe Sine Însuși, ca să ne mântuiască. Deci, dacă noi am păcătuit după ce am devenit credincioși, El nu ne întoarce spatele, ci rămâne Același și ne caută, chiar dacă noi îi întoarcem spatele, în lumina întregului har pe care El ni l-a arătat. El trăiește ca să mijlocească, să ne aducă înapoi, așa cum a făcut-o cu Petru. Ceea ce ne smerește cu adevărat este harul Său, îndurarea Sa, dragostea Sa neschimbătoare, care nu este micșorată prin răceala noastră, credincioșia Sa neschimbată care nu va fi slăbită prin necredincioșia noastră, harul Său, care este neschimbat de mare, da, har după har, pe care noi îl experimentăm zilnic în viața practică. Aceasta ne este prezentat aici înaintea ochilor. Acum însă vine preotul, acela care stă în prezența lui Dumnezeu și prin aceasta poate judeca lucrurile potrivit gândurilor lui Dumnezeu și poate pași spre Dumnezeu care este în mijloc: căci El știe care sunt gândurile Sale și cum poate fi refăcută părtășia cu Dumnezeu, care a fost întreruptă. În cazul când adunarea a păcătuit, preotul care era uns trebuia să facă slujba preoțească. Când însă a păcătuit o căpetenie, un prinț sau cineva din popor, nu se vorbește de preotul uns, ci de preot. Preotul uns poate fi într-adevăr și o imagine a noastră, a credincioșilor, ca fii ai lui Aaron. Însă expresia arată în primul rând spre Domnul Isus; căci numai Aaron era uns. Când deci a păcătuit toată adunarea, cine în afară de Domnul Isus ar putea restabili legătura cu Dumnezeu Tatăl? Cine altul ar putea aduce Adunarea înapoi la locul pe care l-a părăsit, locul sfințeniei, de pe care ea se poate apropia în libertate de Dumnezeu ca să-I slujească?

Este lucrarea Domnului Isus, pe care El o face acum în ceruri pentru noi, ca Mijlocitorul nostru. Aceasta este socotită în imaginile Vechiului Testament ca preoție și slujba preoților. În

Noul Testament însă, unde strălucește lumina deplină, slujba Domnului Isus în cer este văzută în două privințe: pe de o parte ca slujbă preoțească și pe de altă parte ca slujbă de apărător. Preoția în Noul Testament nu are nimic a face cu păcatul, ci numai cu ajutorul, ca noi să nu cădem în păcat. Gândul acesta îl găsim în Epistola către Evrei. El poate avea milă de slăbiciunile noastre; căci El a fost ispitit în toate privințele ca și noi, cu excepția păcatului. De aceea noi ne putem apropia liberi de tronul harului. În Evrei 7 vedem că El trăiește, ca să mijlocească pentru noi. Însă Cuvântul lui Dumnezeu nu numește păcatul „slăbiciune“. Noi facem aceasta deseori și suntem înclinați să spunem: acesta este caracterul meu câteodată, adică aceasta este o slăbiciune a mea. Noi nu găsim însă aceasta în Cuvântul lui Dumnezeu. Slăbiciunea este când noi nu suntem suficient de tari ca să ne împotrivim lui Satan și să biruim lumea. Domnul Isus trăiește ca preot la Dumnezeu, pentru ca astfel noi să găsim har și ajutorul potrivit și prin aceasta să nu cădem în păcat.

În 1 Ioan 2.1 și 2 găsim cealaltă parte a preoției Vechi-Testamentale, care are a face cu păcatele noastre și este numită în Vechiul Testament, lucrarea Aceluia care intervine pentru noi, a Avocatului nostru. Aceasta este slujba preoțească pe care noi o vedem aici în Levitic 4.6. „Și preotul care a primit ungerea să aducă din sângele vițelului în cortul întâlnirii; și preotul să-și moaie degetul în sânge și să stropească cu el de șapte ori înaintea *Domnului*, în fața perdelei dinăuntru“ (Levitic 4.17). Aici este vorba de întreaga Adunare, care este compusă din preoți și ceilalți care nu sunt fii ai lui Aaron. Preoții sunt obișnuiți să stea în prezența lui Dumnezeu și să intre în Locul Preasfânt, unde să slujească lui Dumnezeu. Cum pot însă ei să intre, dacă ei au fost murdăriți prin păcat? Dacă toată Adunarea a păcătuit, fiecare este murdărit prin aceasta. Atunci și locul a fost murdărit, căci ei au intrat acolo; căci tot ce vine în atingere cu necurăția devine necurat. Cum ar putea Dumnezeu să Se apropie de noi și cum am putea noi avea libertatea să intrăm, dacă ne gândim la răul pe care l-am făcut? Vedem aici realitatea minunată că preotul ducea sângele la Locul Preasfânt și stropea de șapte ori „înaintea Domnului înspre perdea“.

Am văzut deja în Levitic 16 că sângele era stropit numai odată înaintea lui Dumnezeu și această singură dată era suficientă pentru toată veșnicia. Dumnezeu a văzut-o pe Golgota și n-o uită niciodată. Puterea sângelui este prezentă mereu înaintea Sa, iar când eu am păcătuit, trebuie să mă smeresc adânc și să recunosc că viața mea nu este așa cum ar trebui să fie. Și cine dintre noi nu trebuie să facă aceasta? Cine dintre noi nu se pleacă seara înaintea lui Dumnezeu și recunoaște cât de slab este răspunsul la dragostea și la harul Său, cât de mică este dăruirea noastră față de El, în comparație cu dăruirea Lui nouă? Dumnezeu a dat pe singurul Său Fiu pentru noi și Domnul Isus S-a dat pe Sine Însuși la cruce pentru noi și acum Se dă de asemenea întru totul pentru noi. Atunci ar trebui ca noi să ne întrebăm cum poate găsi Dumnezeu plăcere în noi și cum putem noi să ne apropiem de El în libertate.

Însă El vede mereu sângele și El ne vede în Domnul Isus. În afară de asta vedem aici slujba Domnului Isus, care ne îndreaptă atenția spre sânge, așa că noi ne putem aminti mereu de faptul că am păcătuit. Însă Domnul Isus a suferit pentru păcatele noastre. Dumnezeu cunoaște deja păcatele, înainte ca noi să le fi făcut, dar El nu Se va schimba față de noi. Sângele Domnului Isus este de ajuns și pentru aceste păcate. Vedem aici slujba Domnului Isus, preotul uns, când preotul sau toată Adunarea au păcătuit. Vedem chiar că pentru această slujbă preoțească El folosește uneori oameni, adică pe creștini, care sunt duhovnicește atât de maturi, încât ei, simbolic vorbind, să fie văzuți ca fii ai lui Aaron. Însă găsim aici foarte clar arătat preotul uns, care reprezintă în primul rând pe Domnul Isus Însuși.

„Și preotul să-și moaie degetul în sânge și să stropească de șapte ori înainte *Domnului*, în fața perdelei“ (Levitic 4.6). Când El mergea pentru prima dată la Locul Preasfânt ca să facă slujba și să facă lucrarea de tămâiere înaintea lui Dumnezeu, vedea temelia sângelui. Trebuia stropit de șapte ori, înseamnă că trebuia dată o mărturie desăvârșită despre puterea sângelui, despre care vorbește Evrei 10, că ne-a deschis drumul în Locul Preasfânt, în prezența lui Dumnezeu. Așa avea preotul iarăși libertate ca să intre.

Aici însă este vorba de Adunare, care este compusă din credincioși, tineri și în vârstă și ei se strâng într-un loc, la intrarea cortului întâlnirii. Altarul de aramă, altarul arderii-de-tot, care stă acolo este numit în Sfânta Scriptură „masa Domnului“. Aceasta este așa și în 1 Corinteni 10, unde găsim locul nou-testamental, în care, potrivit gândurilor lui Dumnezeu, trebuie sărbătorită cina. „Masa Domnului“, unde este sărbătorită „Cina Domnului“, unde Tatăl și Domnul Isus invită pe copiii lui Dumnezeu, ca împreună cu El să aibă părtășie la masă, este locul unde se strânge Adunarea. Dacă cei credincioși sunt acolo în credință, ei pot, în măsura în care ei sunt în mod practic preoți, adică sunt duhovnicești, să intre prin credință în Locul Preasfânt, acolo unde este scaunul de domnie al lui Dumnezeu în cer, în timp ce trupurile lor se găsesc aici pe pământ. De aceea amândouă locurile trebuiau să fie marcate prin sânge.

„Apoi să ungi cu sânge coarnele Altarului pentru tămâia aromată, care este înaintea Domnului, în cortul întâlnirii“ (Levitic 4.7). Acesta este deci altarul pe care își exercită preoții slujba, însă nu prin aducerea jertfelor de animale, ci prin lucrarea de tămâiere! Jertfele de animale vorbesc despre cruce, despre jertfa Domnului Isus; însă lucrarea de tămâiere vorbește despre slava Sa personală. Adevărata adorare este deci când noi oferim lui Dumnezeu pe aceasta din urmă, în timp ce prima poartă mai mult caracterul laudei și mulțumirii. Când noi oferim Tatălui slava personală a Domnului Isus și a Sa, a Tatălui Însuși, pe care noi am văzut-o, corespundem cu ceea ce spune Ioan 4: „Tatăl caută astfel de adoratori (care adoră în duh și în adevăr)“. În primul capitol din Levitic am văzut că avem voie să aducem adorarea noastră și aceasta înaintea Tatălui, ceea ce am înțeles din slava Domnului Isus ca ardere-de-tot și ca jertfă de mâncare. Însă ceea ce este prezentat în lucrarea tămâierii este slava Sa personală, pe care noi o aducem pe altarul de aur din Locul Preasfânt. Când noi intrăm acolo, după ce părtășia a fost refăcută, vedem acolo sângele și anume pe de o parte ca amintire a faptului că noi am păcătuit, însă pe de altă parte vedem că sângele este suficient pentru aceasta. Noi nu ne-am pierdut preoția, iar când ne-am recunoscut păcatul, avem voie să intrăm iarăși liberi, ca să aducem jertfele noastre de tămâiere. Dumnezeu vede lucrarea noastră de tămâiere în legătură cu sângele de pe coarnele altarului tămâierii.

După aceea preotul trebuia să verse tot sângele vițelului la picioarele altarului arderii-de-tot, care se găsește la ușa cortului întâlnirii. Aici vedem partea a doua, că tot sângele era vărsat pe locul de pe pământ, la masa Domnului, acolo unde se strângea Adunarea, ca prin aceasta toată Adunarea, toți care se strângeau acolo să fie conștienți că puteau să se strângă în prezența lui Dumnezeu, pe baza sângelui Domnului Isus, pe temelia lucrării Sale de la cruce. Și dacă ei au păcătuit, acest păcat este înlăturat pe baza lucrării Domnului Isus, iar părtășia de mai înainte cu Dumnezeu Tatăl este restabilită. Temelia sângelui, pe care ei se strâng laolaltă, le spune: „Toate, toate păcatele mele le-a îndepărtat sângele Său“.

Mai găsim și alte lucruri minunate: „Să ia toată grăsimea vițelului adus ca jertfă pentru păcat; grăsimea care acoperă măruntaiele, cei doi rinichi și grăsimea de pe ei, de pe coapse și prapurul ficatului, pe care-l va dezlipi de lângă rinichi, cum se iau de la vițelul adus ca jertfă de mulțumire; și preotul să la ardă pe altarul pentru arderile-de-tot. Toată grăsimea lui s-o ia și s-o ardă pe altar“ (versetul 8.10,19). Acestea ne vorbesc despre o realitate minunată. Când ne ocupăm cu păcatele noastre și le recunoaștem înaintea lui Dumnezeu și privim la cruce unde Domnul Isus a trebuit să sufere pentru ele, Dumnezeu ne îndreaptă privirea spre slava lăuntrică a acestei jertfe. Am văzut deja că grăsimea în Scriptură este o imagine a energiei, a voinței. Dumnezeu ne face să vedem că întreaga energie a Domnului Isus era îndreptată spre satisfacerea lui Dumnezeu, că El a mers cu putere dumnezeiască pe drumul Său înspre cruce, ca acolo să poarte păcatele noastre și să îndure judecata lui Dumnezeu. Aceasta s-a petrecut cu o înțelepciune desăvârșită. Rinichii, potrivit cu Iov 38.36 sunt locuința înțelepciunii și aici ei sunt aduși împreună cu toată grăsimea pe altarul arderii-de-tot. În Levitic 3.11 și 16 vedem că Dumnezeu numește aceasta mâncarea Sa, pâinea Sa.

Deci lucrarea Domnului Isus este suficientă nu numai pentru păcatele pe care noi le-am făcut, ci în același timp El a slăvit pe Dumnezeu și a pus baza pe care noi putem avea iarăși părtășie cu Dumnezeu, ca astfel noi să putem mânca iarăși din jertfa de mulțumire și să ne putem apropia de cortul întâlnirii și adunarea să aibă iarăși voie să aducă jertfe care sunt arse pe altarul arderii-de-

tot. Cuvântul ebraic care este folosit aici pentru arderea grăsimii înseamnă de fapt: „a tămâia“. Vedem în aceasta cât de prețioasă este grăsimea pentru Dumnezeu - energia, în care Domnul Isus a săvârșit lucrarea de pe cruce pentru păcatele pe care noi le-am făcut, prin care Dumnezeu a fost satisfăcut pe deplin. Vom vedea chiar în cele două versete care urmează că Dumnezeu trebuia să lovească pe Domnul Isus, atunci când El a purtat păcatele noastre în trupul Său și a fost făcut păcat pentru noi. Însă aici Dumnezeu ne pune înaintea ochilor că și atunci Domnul era desăvârșit de curat și plăcut pentru El. Vedem aceasta în legătură cu jertfa arderii-de-tot.

Însă acum urmează o altă parte a adevărului. Citim: „Cu vițelul acesta să facă întocmai cum a făcut cu vițelul adus ca jertfă pentru păcat“ (versetul 20). Potrivit cu versetul 11 și 12 aceasta însemna: „Și pielea vițelului, toată carnea lui, cu capul, picioarele, măruntaiele și baliga lui, adică tot vițelul care a mai rămas, să-l scoată afară din tabără, într-un loc curat unde se aruncă cenușa și să-l ardă cu lemne pe foc; să fie ars pe grămada de cenușă“. Cuvântul folosit aici pentru „a arde“ nu este același cuvânt ebraic utilizat pentru arderea grăsimii. Aici înseamnă „să fie mistuit pe deplin“. Ce impresie primim noi din aceasta, cât de îngrozitor este păcatul în ochii lui Dumnezeu și ce a trebuit să îndure Domnul Isus la cruce!

Jertfa pentru păcat trebuia să fie complet mistuită de judecata lui Dumnezeu, pentru că nimic din ce era păcătos, din vechiul om păcătos, nu poate sta înaintea lui Dumnezeu. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, El a făcut-o la cruce în Domnul Isus, încât noi putem spune: „noi am murit împreună cu Hristos“. Aceasta ne-o spune Cuvântul lui Dumnezeu în Coloseni 3.3. Însă trebuia să facă încă o impresie asupra noastră, ca noi să fim conștienți de ceea ce am făcut noi. Păcatele pe care noi le-am făcut erau o trezire la viața a omului vechi, care pentru Dumnezeu cunoștea numai judecata. Astfel, noi învățăm din nou ce este păcatul în realitate.

Cât de minunat vedem în aceasta harul și înțelepciunea lui Dumnezeu! Dacă noi vedem, deci, cum jertfa pentru păcat era complet mistuită de judecata lui Dumnezeu, nu se umplu atunci inimile noastre de frică? Nu ne vom gândi noi atunci că nu se mai poate găsi pentru noi nici un har și nici o restabilire, căci noi am păcătuțit iarăși? Nu ar trebui să ne întrebăm dacă există o reîntoarcere la starea de mai înainte, în care am căzut prin păcătuire?

Dacă am fi avut înaintea ochilor numai cealaltă parte, puterea sângelui și valoarea grăsimii, nu ne-ar fi făcut această diferență cu privire la păcat să spunem că nu ne-am mai fi gândit suficient la faptul că: Domnul a purtat toate păcatele noastre, Dumnezeu le-a iertat deci și nu mai este nici o judecată pentru noi?

Vedem aici înțelepciunea minunată a lui Dumnezeu. Pe de o parte ne arată grozăvia păcatelor noastre, prin care ajungem de unde am plecat și la judecata de sine. Însă în același timp vedem că este posibilă o restabilire deplină pe baza acestei lucrări a Domnului Isus, care ne arată cât de groaznic este păcatul nostru, însă în același timp că Dumnezeu a primit satisfacție deplină pentru păcatele noastre, chiar mai mult, în momentul când a exercitat judecata asupra păcatelor, a fost pe deplin slăvit. De aceea găsim acum drept rezultat: „Și astfel să facă preotul ispășire pentru ei, și le va fi iertat“ (versetul 20).

Urmează apoi al treilea caz: „Dacă o căpetenie a păcătuțit făcând din neștiință împotriva vreuneia din poruncile *Domnului*, Dumnezeului său, lucruri care nu trebuie făcute și s-a făcut vinovat, și dacă i se face cunoscut păcatul pe care l-a comis, să aducă jertfă un țap fără cusur“ (versetele 22.23).

Sunt bărbați în adunare care au influență și autoritate morală, pentru că Dumnezeu le-a dat capacitatea să ocupe în mijlocul credincioșilor o poziție de conducător, cu toate că ei nu sunt preoți. Dacă citim cărțile lui Ezra și Neemia, vedem că Ezra era preot. El era mult mai duhovnicesc, mult mai familiarizat cu gândurile lui Dumnezeu și practic mult mai în părtășie cu Dumnezeu decât Neemia. Însă cu toate acestea Neemia era o căpetenie, care era utilizată de Dumnezeu. Sunt câteodată în mijlocul copiilor lui Dumnezeu lucruri pentru care Dumnezeu poate folosi mai bine un bărbat mai puțin duhovnicesc cu multă energie, decât un credincios mai

duhovnicesc. Dumnezeu poate folosi pe Ezra pentru multe lucruri, însă erau anumite lucruri pentru care El putea folosi mai bine pe Neemia.

Aici vedem un asemenea om, care nu este obișnuit să slujească zilnic în prezența lui Dumnezeu în Locul Preasfânt, dar care este un conducător în mijlocul credincioșilor, un conducător care are autoritate în lucrurile administrative. Cuvântul lui Dumnezeu amintește darul administrării (1 Corinteni 12.28). Aceasta nu are nimic a face cu partea duhovnicească, ci cu înțelepciunea în lucrurile practice, care se întâlnesc în viața Adunării.

Trebuie să recunoaștem clar că darurile de învățător, evanghelist, păstor etc, pe care le dă Domnul Isus, s-ar putea să aibă puțin a face cu o gândire duhovnicească. În imaginile Sfintei Scripturi vedem că darurile sunt reprezentate prin leviți, nu prin preoți. Preoții nu trebuie să posede daruri, ci ei sunt obișnuiți să se poarte în prezența lui Dumnezeu, să fie zilnic în părtășie cu Domnul și să meargă pe drumul lor cu El. Acesta poate fi un frate care este mut sau o soră care bineînțeles niciodată nu-și deschide gura în Adunare, în afară de cântare.

Vedem deci aici o căpetenie care a păcătuit. Restabilirea este altfel decât la un preot. O căpetenie nu intră în Locul Preasfânt și de aceea acolo nu este adus sângele. În rest însă drumul este același. Păcatul trebuia să-i fie făcut cunoscut. Am văzut că aceasta nu se spune unui preot. Unuia, care este zilnic în prezența Domnului și în Locul Preasfânt și are părtășie cu El, în mod normal nu este nevoie să vină cineva la el și să-i spună că a păcătuit. Cuvântul lui Dumnezeu face să înțeleagă că el a remarcat faptul acesta. Însă la o căpetenie poate fi altfel. Vedem cât de mult a durat la David, până ce s-a restabilit. Lui a trebuit să i se spună că a păcătuit. Și căpetenia trebuia să-și aducă jertfa, însă nu trebuia să fie un vițel, ci era suficient un țap. O capră este pusă în legătură în mod deosebit cu jertfa pentru păcat. Doi țapi reprezintă jertfa pentru păcat pentru Israel în Levitic 16, iar în Matei 25 dușmanii Domnului Isus, care vor fi judecați de El, sunt numiți țapi, capre. Căpetenia trebuia să aducă deci un țap. El trebuia să aibă mai multă înțelegere a Cuvântului lui Dumnezeu, decât avea cineva din popor. „O parte bărbătească“ vorbește despre energia, puterea care este pusă în acțiune. De aceea în Matei 25 împotrivorii publici ai Domnului Isus sunt prezentați prin capre (țapi). Țapul ca jertfă pentru păcat indică forța bărbătească cu care Domnul a înfăptuit la cruce lucrarea de ispășire a păcatelor. Un animal feminin reprezintă mai mult starea dintr-o anumită poziție. Capra ca jertfă pentru păcat reprezintă, deci, mai mult purtarea pasivă a păcatelor.

Dumnezeu așteaptă mai mult de la cineva care ocupă în mijlocul fraților o poziție proeminentă, de conducător, căci un asemenea om poartă mai mult responsabilitatea. Când doi oameni fac același lucru, nu înseamnă că amândoi sunt la fel înaintea lui Dumnezeu. Așa este și aici. Așa cum o căpetenie trebuia să ia pentru arderea-de-tot un animal de parte bărbătească, desăvârșit, tot așa el trebuia să ia un țap și să-l taie în locul unde se tăia arderea-de-tot.

El trebuia, deci, să vină cu țapul de la cortul său la locul unde Domnul Se întâlnea cu ai Săi. El nu putea să facă lucrul acesta în ascuns, numai pentru sine. Când el a păcătuit în mod public, trebuia să mărturisească în mod public. Chiar dacă nu era un prilej public, trebuia totuși să se vadă public că s-a smerit. Chiar dacă nu știa nimeni ce a făcut el, trebuia totuși să se vadă în purtarea sa că a adus o jertfă pentru păcat. El trebuia să meargă cu țapul prin mijlocul taberei până la cortul întâlnirii, acolo să-și pună mâna pe capul animalului de jertfă ca semn al unirii și să-l taie înaintea Domnului - nu înaintea fraților și surorilor, chiar dacă deseori ei sunt martori la aceasta, ci înaintea Domnului.

Nu este un gând mult mai serios faptul că trebuie să mărturisești înaintea Domnului, atunci când ai păcătuit, decât înaintea oamenilor, care sunt tot așa de slabi ca și noi și probabil că deseori au făcut aceleași păcate ca și noi? Și cu toate acestea găsim că deseori este mai ușor să faci mărturie înaintea lui Dumnezeu decât înaintea oamenilor. Nu dovedește aceasta că noi cunoaștem așa de puțin seriozitatea păcatului și suntem așa de mândri, încât nu vrem să descoperim oamenilor adevărata noastră stare? Nu este nespun mai greu să trebuiască să mărturisești înaintea lui Dumnezeu Cel sfânt și drept - și care este totuși așa de îndurător față de noi - că noi am păcătuit, decât să mărturisești înaintea oamenilor? Când am văzut grozăvia

păcatelor și ne-am smerit cu adevărat, atunci așa va fi cu noi. De aceea se spune aici că animalul de jertfă trebuia tăiat înaintea Domnului ca jertfă pentru păcat.

Preotul ia iarăși sângele, însă el nu-l duce în Locul Preasfânt; căci căpetenia nu are intrare acolo. Părtașia sa personală cu Domnul s-a întrerupt, însă nu părtașia întregii adunări. De aceea nu trebuia dus sângele în Locul Preasfânt. Preotul ungea coarnele altarului din față, iar restul îl vărsa la picioarele altarului. Acesta este locul unde poate veni oricine din popor. Însă când venea acolo căpetenia, el vedea sângele. El își va aminti că lucrarea a fost săvârșită și păcatele sale au fost ispășite și el poate merge liber într-acolo. În cuvintele noastre se spune: el poate să-și reia locul la masa Domnului și poate veni acolo în prezența Domnului. Acolo Domnul îi pune sângele înaintea ochilor și el poate cânta: „Toate, toate păcatele mele, le-a îndepărtat sângele Său“. El poate sta acolo cu conștiința liniștită, pentru că el știe că și acest păcat este îndepărtat, după ce l-a mărturisit înaintea lui Dumnezeu; căci Domnul Isus a purtat judecata asupra lui.

Vedem aici iar grăsimea pe altar, însă nu se spune mult despre ea. Căpetenia nu înțelegea așa de mult valoare grăsimii, cum putea cunoaște preotul. Cu cât suntem mai mult în părtașie cu Domnul, cu cât suntem mai mult lângă Dumnezeu, cu atât mai mult vedem cât de excepțională este lucrarea Domnului Isus și cu atât mai mult recunoaștem ce înseamnă lucrarea Domnului Isus pentru Dumnezeu.

„Dacă cineva din poporul țării a păcătuit din neștiință... dacă păcatul lui, pe care la comis, vine la cunoștința lui, să aducă jertfă o iadă fără cusur, pentru păcatul care l-a făcut“ (versetele 27-28). El ocupă un alt loc și de aceea Dumnezeu judecă fapta sa altfel decât la o căpetenie sau chiar la un preot. El trebuia să aducă o jertfă pentru păcat, însă trebuia să fie de parte femeiască. El trebuia să devină conștient că Domnul a murit și pentru acest păcat, chiar dacă nu este așa de grav ca la un preot, care în prezența lui Dumnezeu a pătruns adânc în toate lucrurile. Însă și el trebuia să-și pună mâna pe capul animalului de jertfă, să devină conștient că este o jertfă pentru păcat, să se facă una și apoi să sacrifice jertfa pe locul arderii-de-tot. Dacă el însuși nu are așa de multă înțelegere, Domnul Isus poate să-l aducă până acolo ca să-și dea seama că jertfa pentru păcat stă în legătură cu arderea-de-tot. Când o jertfă era adusă pentru păcat, pentru care Domnul Isus a trebuit să poarte judecata lui Dumnezeu, în același timp El a slăvit prin aceasta pe Dumnezeu și în felul acesta cel care aduce jertfa își dă seama că păcatul a fost iertat.

Și aici grăsimea, ca și tămâia, trebuia arsă pe altar. Găsim apoi ceva minunat, care se spune numai aici, în versetul 31: „De un miros plăcut *Domnului*“. Este ca și cum Domnul iese înaintea credincioșilor care sunt săraci duhovnicește, care au puțină înțelegere a valorii lucrării Domnului Isus și vrea să le dea o înviore deosebită, prin aceea că le spune că lucrarea Domnului Isus este de un miros plăcut pentru El. Astfel conștiința sa poate fi satisfăcută, să ajungă la liniște cu privire la păcatele pe care le-a făcut, pentru că el a recunoscut că Dumnezeu a fost slăvit și și-a găsit plăcerea în aceasta, pe când Domnul Isus a murit pentru aceste păcate: „ca un miros plăcut pentru Domnul“.

El avea voie să aducă și un miel, un animal care se potrivește mai puțin pentru jertfa pentru păcat. Însă și aici se spune: „și s-o ardă pe altar, peste jertfa mistuită de foc înaintea Domnului; astfel preotul va face pentru acesta ispășirea păcatului pe care l-a săvârșit, și i se va ierta“ (versetul 35). Și grăsimea unui miel era adusă ca jertfă mistuită de foc înaintea Domnului și de aceea stă în legătură cu aceasta. Domnul încearcă și aici să trezească în inima celui care aduce jertfa, recunoașterea mărturiei lucrării Domnului Isus și însemnătatea ei pentru Dumnezeu. Astfel el poate recunoaște că lucrarea Domnului Isus este desăvârșită și minunată, cu toate că el are o înțelegere restrânsă și nu este preot, care să fi cunoscut în prezența lui Dumnezeu, în Locul Preasfânt, cât prețuiește Dumnezeu sângele. El poate recunoaște că nu este numai suficient pentru a ierta un păcat, ci ajunge și pentru a aduce înapoi pe un copil al lui Dumnezeu, care a păcătuit, ca să-l așeze în deplină părtașie cu Tatăl și cu Fiul. El va fi iarăși condus în locul de unde mai înainte se strângea cu toată adunarea, la cortul întâlnirii, la masa Domnului, unde Dumnezeu invită pe poporul Său. El primește iar intrare liberă și posibilitatea slujbei în Locul Preasfânt.

Cât de minunată este valoarea lucrării Domnului Isus și puterea sângelui Său! Cât de minunat este harul Tatălui și harul Fiului, care au pregătit un asemenea drum pentru restabilire, încât după orice abatere este posibilă reîntoarcerea pentru orice copil al lui Dumnezeu, da, chiar pentru toată adunarea. Noi știm că adunarea ca întreg, din nefericire nu s-a folosit de această posibilitate. Apocalipsa 2 și 3 ne arată că nu s-a întors înapoi pe drum. De aceea sfârșitul ei va fi că Domnul are s-o verse din gura Sa. Însă pentru fiecare din noi, Dumnezeu ține încă drumul deschis, ca astfel noi să recunoaștem seriozitatea păcatului pe care l-am făcut, însă să vedem și drumul spre deplina restabilire, spre deplina părtășie cu El. Ce har, ce dragoste, însă și ce responsabilitate pentru noi!

Capitolul 13

Jertfa pentru păcat (3)

(Levitic 5.1-13)

Este bine de observat și se vede clar caracterul și slăbiciunea poporului lui Dumnezeu, când ne dăm seama că avem mai mult de două capitole cu un total de 61 versete, care tratează despre jertfa pentru păcat și jertfa pentru vină, în timp ce trei jertfe diferite de un miros plăcut sunt tratate în trei capitole cu un total de 50 de versete. Păcatul și vina au în viața credincioșilor încă un rol așa de mare, încât Dumnezeu trebuie să Se ocupe atât de mult cu ele. Aceasta ne arată din nou ce suntem noi și ne conduce la smerenie. În același timp suntem umpluți de admirație pentru bunătatea lui Dumnezeu și bunătatea Domnului Isus, care arată dragoste față de astfel de oameni și îi poartă mereu, fără oboseală. Dumnezeu a trimis pe Fiul Său la cruce, ca să mântuiască pe astfel de oameni, iar Fiul a venit de bunăvoie, ca să-i mântuiască. Însă și după ce ei au fost salvați, după ce au primit viața nouă și Duhul Sfânt, ei fac încă așa de multe păcate și fărâdelegi, încât atât Tatăl cât și Fiul trebuie să Se ocupe neconținut de ei, așa cum vedem în aceste jertfe.

În capitolul 4 am văzut patru jertfe pentru păcat și anume pentru preot, pentru toată adunarea, pentru o căpetenie și pentru cineva din popor. În toate cazurile este prescris cum trebuie să fie jertfa de fiecare dată; nu este spus ce păcat au făcut fiecare din cei care aduc jertfa. Se spune simplu: „Dacă cineva va păcătuî din neștiință împotriva vreuneia din poruncile Domnului, făcând lucruri care nu trebuie făcute...” (verset 2). Este vorba de faptul că lucrurile sunt păcat pentru că sunt în contrast cu Cuvântul lui Dumnezeu. Acest semn caracteristic al păcatului îl găsim și în 1 Ioan 3.4, despre care am vorbit de câteva ori. Păcat este tot ce face omul în mod independent față de autoritatea pe care Dumnezeu și Domnul Isus o are asupra lui. Tot ce stă în opoziție cu Cuvântul lui Dumnezeu este păcat. Cunoașterea acestui adevăr conduce la judecarea conștiinței a păcatului.

Doresc să lămuresc această caracteristică printr-o realitate demnă de remarcat din Vechiul Testament. Din cele zece porunci, nouă pot fi înțelese și de oameni necredincioși cu o ținută morală ridicată. Sunt mii de necredincioși care niciodată n-au ucis, niciodată n-au comis adulter, niciodată nu au furat nu au mințit etc. Sunt lucruri pe care le judecă și conștiința omului firesc și atunci când cineva dintre necredincioși le fac, le strică reputația. Însă între cele zece porunci se găsește una pe care n-o poate înțelege nici un necredincios și nu este văzută ca o încălcare a conștiinței firești a omului. La această poruncă israelitul depindea exclusiv de faptul dacă voia să asculte de Dumnezeu sau nu. Mă gândesc la porunca sabatului, poruncă care cerea ca în cea de-a șaptea zi a săptămânii să nu lucrezi, ci să te odihnești. Un om firesc nu înțelege de ce era socotită ziua a șaptea și nu a șasea, cum fac mahomedanii, sau luna, sau marțea sau miercurea. Principiul este simplu: ei nu aveau voie să lucreze în a șaptea zi pentru că Dumnezeu a așezat-o ca zi de sabat. Singurul motiv era deci că Dumnezeu a spus așa. De aceea găsim în cărțile lui Moise și mai ales în Levitic deseori reluată porunca sabatului, atunci când Dumnezeu dă noi porunci, interdicții și recomandări. Era singura poruncă de a cărei împlinire depindea clar și exclusiv realitatea dacă cineva voia să asculte sau nu de Dumnezeu. Realitatea că cineva nu comite niciodată un omor sau nu fură nu este o dovadă că el se teme de Dumnezeu. Dar vedem că și credincioșii fac uneori asemenea lucruri și aceasta desigur nu este o dovadă că ei se tem de Dumnezeu și sunt credincioși. Un semn clar că cineva este credincios și se teme de Dumnezeu este când el părăsește lucrurile în care el vede că într-adevăr nu este nimic rău, dar despre care Dumnezeu spune că nu sunt bune. El ascultă atunci, pentru că recunoaște autoritatea lui Dumnezeu și a Domnului Isus. El întreabă în toate lucrurile care este voia Domnului Isus, Domnul său, Acela care l-a cumpărat cu un preț. Ce spune El îi este de ajuns. Credința spune: Doamne, ce vrei Tu să fac? Această temă o găsim și în capitolul care ne stă în față.

În capitolul 4 este vorba de faptul că cineva face din neștiință ceva care este împotriva vreuneia din poruncile sau interdicțiile lui Dumnezeu. La aceasta însă se adaugă situația grea a

cunoașterii poruncii sau interdicției lui Dumnezeu. De aceea toate păcatele sunt cuprinse în caracteristica generală, că ele sunt în opoziție cu ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său. De aceea, jertfa pentru păcat care trebuia adusă depindea de persoana care a păcătuit. Într-adevăr, toți copilașii în Hristos au unirea Duhului Sfânt și Cuvântul lui Dumnezeu spune despre ei că știu totul. Și totuși se găsesc diferențe în cunoașterea și în credința sfinților. Așa cum sunt prezente diferențe în construcția corpului și în inteligența oamenilor, tot așa posibilitatea de înțelegere duhovnicească nu este la fel pentru toți. Noi nu putem judeca totdeauna această diferență și desigur nu știm totdeauna cauzele, însă Dumnezeu știe și ține socoteala. De la cineva care are puțină înțelegere duhovnicească, Dumnezeu nu cere aceleași lucruri ca și de la cineva căruia El i-a dat prilejul și capacitatea să se ocupe mai mult de Cuvântul Său și să primească mai multă înțelegere. De aceea găsim în capitolul 4 jertfa pentru păcat, care nu are a face cu faptele trecute, ci cu poziția pe care o ocupă acela care a păcătuit. Dumnezeu poate judeca pe deplin această poziție și poate să aprecieze exact pe fiecare.

Însă, aici în capitolul 5 vedem păcatele pe care conștiința le caracterizează ca atare; în mod deosebit începând cu versetul 14, unde se vorbește de jertfa adusă pentru vină, vedem aceasta clar. Acolo nu se găsesc mai multe jertfe diferite, ci omul simplu din popor trebuia să aducă aceeași jertfă ca și un preot sau o căpetenie care a păcătuit. Acesta este un principiu important. Când un credincios simplu face ceva, pe care-l judecă deja conștiința naturală, atunci el nu este mai puțin responsabil și nevinovat înaintea lui Dumnezeu, decât cel mai duhovnicesc frate care ar face același lucru.

În primele versete din capitolul 5 vedem de fapt trei feluri de păcate. În versetul 1 este vorba de cineva care omite să adevărească ceva, cu toate că de fapt ar trebui s-o facă. „Când cineva, fiind pus sub jurământ ca martor, va păcătui, nespunând ce a văzut sau ce știe, își va purta nelegiuirea“. Vedem apoi în versetele 2 și 3 că lipsa de separare și sfințire pentru Dumnezeu este un păcat. „Când cineva, fără să știe, se va atinge de ceva necurat, fie de cadavrul unei fiare sălbatice necurate, fie de cadavrul unei vite cornute necurate, fie de cadavrul unei reptile necurate, chiar dacă acest lucru îi rămâne ascuns, el este totuși necurat și vinovat“. Este un principiu pe care-l cunoaște orice om, că legătura cu răul murdărește. Oricine știe că mâinile sale se murdăresc, dacă le bagă în noroi. În versetul 3 găsim același principiu, cu o întrebuintare mai largă. „Sau când cineva fără să ia seama, se va atinge de vreo murdărie omenească, de orice întinăciune care face pe cineva necurat, când va ști, se va face astfel vinovat“.

Urmează apoi versetul 4: „Sau cineva, vorbind ușuratic cu buzele sale, jură că va face ceva rău sau bine, în orice va rosti în grabă cu jurământ, chiar dacă aceasta îi este ascuns, când va ști se va face astfel vinovat“. Aici este vorba de stăpânirea de sine, de vorbirea plină de responsabilitate. În diversele locuri ale Cuvântului lui Dumnezeu este judecat cel care vorbește cu gura sa cuvinte pripite. Găsim aici deci trei feluri de fărădelegi și, după cum gândesc, indică în principiu păcatele cele mai des întâlnite în această lume.

Cuvântul ebraic, care în versetul 1 este tradus prin „păcat“ are înțelesul „a devia de la ceea ce este drept“. Este în opoziție cu „a atinge țelul“. Cuvântul este utilizat și în versetul 5 și 6 și el se întâlnește deja în capitolul 4. Acolo înseamnă deviere de la poruncile sau interdicțiile Domnului. Aici înseamnă în sens general „a devia de la ceea ce este drept“. Când un om „pus sub jurământ ca martor, va păcătui nespunând ce a văzut sau ce știe, își va purta nelegiuirea“. Este vorba aici nu atât de mult de adevărul unui blestem pe care noi l-am auzit, ci de obligațiile impuse de autoritatea publică, să confirmi cu jurământ ceea ce știi sau ceea ce ai văzut. Când deci autoritatea publică (conducerea) interoghează pe cineva sub jurământ, el trebuie să spună adevărul și să relateze corect ceea ce a văzut și ceea ce știe. Alte locuri din Scriptură care au aceeași temă sunt Proverbe 29.24; 1 Împărați 8.31 și Numeri 5.21. Acest principiu îl vedem clar la Domnul Isus, când El este interogat în Matei 26:

„Preoții cei mai de seamă, bătrânii și tot sinedriul căutau vreo mărturie mincinoasă împotriva lui Isus, ca să-L poată omorî. Dar n-au găsit nici una, deși au venit mulți martori mincinoși. La urmă, au venit doi martori mincinoși și au spus: Acesta a zis: „Eu pot să stric templul lui

Dumnezeu și să-l zidesc în trei zile“. Marele preot s-a sculat în picioare și I-a zis: „Nu răspunzi nimic? Ce mărturisesc aceștia împotriva Ta?“ Dar Isus tăcea.

Omul din lume spune: pentru un acuzat este cea mai mare prostie pe care poate s-o facă, dacă nu spune nimic, când se aduc învinuiri false împotriva lui. A tăcea înseamnă în mod normal a fi de acord. Domnul Isus tăcea. El nu Se apăra. Se spune apoi mai departe: „Marele preot a răspuns și I-a zis: „Te jur pe Dumnezeul Cel viu să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu!“ Aceasta era la iudei și în Vechiul Testament forma de jurământ. Și acum, în anumite țări este tot așa ca și atunci, că nu acela care spunea jurământul trebuia să rostească formula de jurământ, ci acela care primea jurământul, ca marele preot de aici. Domnul Isus știa foarte bine ce consecințe avea un răspuns consimțit. Însemna sentința Sa la moarte. Totuși se spune: „Isus i-a zis: „Tu însuși ai spus“. Domnul răspunde acum, căci legea, Cuvântul Său propriu, spune aici: când cineva este cercetat sub jurământ, trebuie să răspundă și să arate adevărul, oricare ar fi consecințele.

Acest verset a fost pentru mine o adevărată lecție. Pe baza locului din Matei 5.33-37 eu am fost împotriva jurământului și m-am purtat totdeauna așa. Însă acest verset mi-a arătat că dacă autoritatea publică vrea să mă cerceteze sub jurământ, potrivit gândurilor lui Dumnezeu eu trebuie să depun jurământul.

Rezultă însă clar din conținutul exact al textului de față că principiul are un înțeles mult mai bogat, decât un jurământ înaintea autorității. Aici este vorba de faptul că trebuie să adevărim ceea ce am văzut sau știm. Dacă nu facem așa, atunci trebuie să ne purtăm nelegiuirea.

Acesta este un principiu important în viața copiilor lui Dumnezeu și al întregii adunări a lui Dumnezeu. Nu am experimentat noi cu toții, când păcatul unui frate sau al unei surori a fost descoperit și a fost făcut cunoscut, în același timp unul sau mai mulți știau deja de mult aceasta și au tăcut? Nu am văzut noi că un frate sau o soră au fost învinuiți de un lucru și unul sau mai mulți știau că nu este adevărat, însă din antipatie sau din alte motive au tăcut, așa că acuzarea fratelui sau a surorii a rămas? Aici se spune că păcatul este și o ruină înaintea lui Dumnezeu și că acela care face așa ceva își va purta nelegiuirea. În mijlocul copiilor lui Dumnezeu trebuie să domnească adevărul. Trebuie să se dea dovadă împotriva răului și pentru bine și să nu se tacă; și trebuie să fie prezentă dreptatea, așa cum Dumnezeu este drept și Se poartă totdeauna cu dreptate. Câte greutăți și necurății au pătruns ca urmare a acestor lucruri, încât adunarea a fost întinată zeci de ani și nu poate fi binecuvântată de Dumnezeu, pentru că era cunoscută prezența a unuia sau a mai multor rele și nu s-au descoperit. Acum 20 de ani am vorbit cu un frate despre o localitate unde de zeci de ani erau greutăți. El mi-a spus: „Sunt convins că mai înainte acolo a fost un păcat și că mai trăiește unul sau doi care știu și nu-l dau pe față. Atâta timp cât aceștia trăiesc și nu-l descoperă, va fi o piedică în calea binecuvântării adunării“.

Mai târziu Dumnezeu a descoperit totul și binecuvântarea s-a reîntors, când răul a fost judecat.

Însă principiul nu merge mai departe? Nu aparține acestuia și mărturia greșită despre Domnul Isus, pe care noi o dăm față de alții în viața noastră personală? Să dea Dumnezeu ca să se găsească din aceia care nu trebuie să se judece în privința aceasta! Însă nu neglijăm noi deseori să mărturisim despre Domnul Isus, atunci când ar trebui s-o facem? Nu mă gândesc prin aceasta că fiecăruia pe care-l întâlnim pe stradă să trebuiască să-i vorbim despre Domnul Isus. Domnul ne aduce însă în împrejurări în care tăcerea înseamnă necredincioșie față de El. Când cineva mă întrebă de ce eu nu fac un anumit lucru, este necredincioșie față de Domnul dacă nu spun adevăratul motiv. Nu este o rușine falsă să treci sub tăcere că ești proprietatea Domnului Isus, să faci să se recunoască faptul că numai El are autoritate asupra mea și eu trebuie să fiu supus numai Lui și să fac numai ce vrea El? Într-adevăr, aceasta nu ne aduce onoare în lume, însă mulțumesc lui Dumnezeu că Domnul Isus este Mântuitorul Meu, că El m-a cumpărat cu sângele Său. În 1 Corinteni 6 se spune: „Voi ați fost cumpărați cu un preț“. Eu L-am primit ca Domn și Mântuitor al meu. Ce rușinos este atunci când eu tăgăduiesc în fața lumii sau a unei persoane că sunt proprietate a Sa și mi-e rușine de El, când eu trec sub tăcere Numele Său, acolo unde trebuie să vorbesc, pentru că lumea mă pune la probă. Cuvântul lui Dumnezeu spune aici: „Dacă el nu

face cunoscut, să-și poarte nelegiuirea“. Întreb pe cei mai tineri dintre noi care sunt la școală, la universitate, la birou sau în fabrică: cum este cu noi, dacă suntem chemați să dăm o mărturie, dacă învățătorul sau colegii de școală ne pun întrebări la care noi, dacă suntem corecți, putem răspunde numai cu Numele Domnului Isus și trebuie să spunem: pentru că El este Domnul meu și eu vreau să-I slujesc, nu fac aceste lucruri. Suntem noi credincioși în aceste lucruri? Cu privire la mărturia împotriva răului nu spun nimic, căci față de răul pe care îl vedem în lume, ar trebui să protestăm. Pot fi însă împrejurări în care lipsa mărturiei împotriva răului este păcat față de Dumnezeu.

Ajungem apoi la cel de-al doilea principiu, lipsa de separare.

„Când cineva, fără să știe se va atinge de ceva necurat, fie de cadavrul unei fiare sălbatice necurate, fie de cadavrul unei vite cornute necurate, fie de cadavrul unei reptile necurate, chiar dacă acest lucru îi rămâne ascuns, totuși, el este cunoscut și vinovat“.

Cuvântul ebraic „aşam“, care s-a tradus aici și în versetele 3,4.5 și 17 cu „vinovat“, înseamnă: vinovat față de cineva, căruia îi datorează responsabilitatea. Fiecare om datorează responsabilitate Creatorului său. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune în Coloseni 1.16 că Domnul Isus a creat toate lucrurile pentru Sine, iar în 2 Petru 2 și în epistola lui Iuda, Domnul Isus este numit Domnul tuturor oamenilor. Potrivit textului din Matei 13, El a cumpărat pământul cu tot ce-i aparține și de aceea totul este proprietate a Sa. El este deci Domnul oricărui om de pe pământ. Însă în mod deosebit El este Domnul nostru, care L-am primit ca Domn și Mântuitor al nostru și am primit iertarea păcatelor. Noi am mărturisit că suntem proprietate a Sa și nu putem să mulțumim lui Dumnezeu îndeajuns pentru aceasta.

Ce ne-a adus în starea aceasta, ca să ne luăm adăpost la Domnul Isus? Vedem ce exprimă Isaia prin cuvintele: „Am văzut pe Domnul stând pe un scaun de domnie foarte înalt și poalele mantiei lui umpleau templul. Serafimii stăteau deasupra Lui și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele și cu două zburau. Strigau unul la altul și ziceau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de slava Lui“!... Atunci am zis: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate“ (Isaia 6.1-5). Nu este acesta motivul pentru care ne-am găsit adăpost la Domnul Isus, pentru că am văzut că am fost născuți în păcat, că am fost păcătoși pierduți, care trăiau în păcat? Scriptura ne arată clar ce a făcut Duhul Sfânt cu noi, atunci când ne-am pocăit am fost aduși prin sfințirea Duhului spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos (1 Petru 1.2). Același lucru îl găsim și în 2 Tesaloniceni 2.13 ca și în multe alte locuri din Sfânta Scriptură. De aceea Dumnezeu spune: „Fiți sfinți“. Sfânt nu înseamnă altceva decât despărțit: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt“. Prin lucrarea Duhului Sfânt și prin sângele Domnului Isus noi am fost despărțiți de tot ce este împotriva lui Dumnezeu. Cât de îngrozitor este atunci când în practică părăsim despărțirea și intrăm în relații cu ceea ce este rău în ochii lui Dumnezeu!

Mai întâi este amintit aici: „Cadavrul unui animal sălbatic necurat“. Ce îndemn este pentru mine, ca om curat, să intru în legătură cu un animal sălbatic, necurat și, mai presus de asta, cu cadavrul său, cu corpul său mort? Un animal nu are duh și deci nici o înțelegere. Un animal sălbatic vorbește de lepădarea oricărei autorități, deci de purtarea exclusivă după plăcerile stricate și animalice ale inimii stricacioase. Un cadavru indică lipsa oricărei vieți a tot ceea ce vine de la Dumnezeu, de exemplu lucrurile bune ale conștiinței omenești, pe care omul, o creatură, le poate poseda. Cât de îngrozitor este atunci când un „sfânt“ vine în contact cu astfel de oameni! Nu trebuie să recunoaștem din nefericire că așa este la noi și la alți credincioși? Ce are a face un copil al lui Dumnezeu cu lectura murdară, care se găsește în lume, cu imoralitatea ilustrată în așa numitele cărți realiste, care s-ar putea să se vadă și în mâinile și în casele credincioșilor, care mărturisesc că sunt proprietate a Domnului Isus? Ce au a face credincioșii cu murdăria și idolatria care vin prin radio și prin televiziune? Eu știu că tinerii din școală trebuie uneori să citească asemenea cărți; însă cât de mulți sunt care o fac de bunăvoie, fără nici o necesitate? În orice situație, cea mai importantă întrebare ar trebui să fie ce ne spune Domnul în cazul acesta sau acela și dacă dorim să fim ascultători de El cu adevărat.

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune care sunt consecințele în fiecare caz: „Fără să știe (adică nu a avut de la început o privire de ansamblu și în mod neprevăzut a ajuns în această situație), devine astfel necurat și vinovat“.

Următoarea situație în aparență mai puțin rea: atingerea de cadavrul unui animal cornut curat. Animalele cornute sunt domesticite. Într-o oarecare măsură este cunoscută autoritatea, așa că ieșirile cele mai rele sunt evitate. În acestea putem vedea așa numita lume creștină și pe necredincioșii cu o morală ridicată. Ceea ce provine de la ei nu poartă semnele imoralității, ci sunt așa numitele lucruri neutre, pe care noi din punct de vedere social nu trebuie neapărat să le numim false. Însă Dumnezeu le numește „cadavre“, ceva asupra căruia domnește moartea și nu are viață din Dumnezeu. El este izvorul întregii vieți și moartea vorbește despre ceea ce nu este în legătură cu El, ci este judecat de El. Dacă citim în Numeri 19 vedem că orice mădular al poporului lui Dumnezeu era necurat prin atingerea cu ceva mort.

Cine călca în pustie pe un schelet mort era necurat. Cine venea într-un cort în care zăcea un mort, era necurat, și așa mai departe. Orice atingere cu ceva care nu este în legătură cu Dumnezeu, murdărește pe cel credincios. Există într-adevăr stări în care noi nu putem să evităm o necurăție. În Numeri 19 se spune că dacă cineva moare într-un cort, oricine se găsește în acest cort sau intră cu el, șapte zile este necurat. În Numeri 6.9 scrie că aceasta se poate întâmpla „neprevăzut, deodată“. Cu toate acestea, acela care este de față s-a murdărit. Însă în Levitic 21.2 se spune că un fiu al lui Aaron avea voie să se murdărească de cel mai apropiat din familie care murea și nu se făcea vinovat. Dumnezeu recunoaște legăturile de familie și la un fiu al lui Aaron. Însă chiar dacă el nu este vinovat, el trebuie totuși să se curățească, potrivit cu cele scrise în Numeri 19.

Același lucru îl vedem și în Ioan 13. La spălarea picioarelor, Domnul Isus folosește exemplul unui om care a făcut baie generală. Însă el trebuie să iasă din nou în stradă - și pe stradă este praf - așa că picioarele i se murdăresc. Când el vine acasă, picioarele sale deci trebuie iarăși spălate, ca astfel să fie cu totul curat. Domnul Isus spune că El Se preocupă în continuare de aceasta, ca noi să avem astfel părtășie cu El în lucrurile cerești, lucrurile casei Tatălui. Lucrurile care ne sunt prezentate în vorbirea Cuvântului lui Dumnezeu prin picioare murdărite ne fac să nu fim în stare să avem părtășie cu Domnul slavei. Aceasta o vedem și în Vechiul Testament. Când preoții intrau în templu ca să slujească, trebuiau mai întâi să-și spele picioarele și mâinile. Abia după aceea puteau să intre în Locul Preasfânt, în prezența lui Dumnezeu. Cu toate că noi nu putem împiedica să ni se murdărească picioarele de praf, Domnul Isus spune totuși că noi ne murdărim prin aceasta (Ioan 13).

Însă aici, în Levitic 5.2 este vorba de lucruri care nu trebuie neapărat atinse. Sunt aici lucruri care, văzute din afară nu sunt așa de necurate ca un animal sălbatic, necurat. Sunt vite, însă sunt vite necurate, chiar dacă sunt îmblânzite, și aici este cadavrul acestora, care vorbește despre moarte. Orice atingere cu acestea murdărește pe credincioși. Însă merge mult mai departe, căci aici se spune: „Chiar dacă acest lucru îi este ascuns, el este totuși necurat și vinovat“. Repet, cuvântul „vinovat“ înseamnă aici, vinovat față de cineva căruia îi suntem responsabili. Pentru noi este Domnul Isus și Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu ne prezintă aici înaintea ochilor că noi suntem răspunzători față de El, Creatorul, și față de Domnul nostru care ne-a răscumpărat cu sângele Său.

Ajungem apoi la „cadavrul unei reptile necurate“, cel mai de jos care poate fi. Este ceea ce și oamenii onorabili din lume consideră ca nedemn, dar care câteodată se pot găsi și la credincioși. Se poate întâmpla ca și credincioșii să citească lucruri, să vadă lucruri, pe care un om necredincios dar cumsecade nu vrea să le aibă în casă. Cât de periculos este aceasta, vreau să arăt printr-un exemplu. Un credincios care a fost exclus pentru că a trăit mulți ani în lucruri morale rele, mi-a povestit: „Părtășia mea cu Domnul n-a fost întreruptă când eu am început cu prima faptă rea. A început cu șapte ani mai devreme, când mergeam din curiozitate pe trotuarul străzii ca să mă uit acolo pe fereastră. Au mai trecut șapte ani până am ajuns la faptă; însă în cei șapte ani, părtășia mea cu Domnul a fost întreruptă, iar eu n-am mai avut putere. Așa am ajuns în

această situație, pentru că nu am judecat păcatul și nu am făcut ce este arătat aici, în Levitic 5. Acest pericol este prezent și pentru noi.

Însă Dumnezeu spune aici ce înseamnă aceasta pentru El. Când cineva a făcut așa ceva, „chiar dacă acest lucru îi este ascuns, este necurat și vinovat“, chiar dacă el nu este conștient că a fost murdărit prin acestea. Nu pot să-mi dau seama cum un credincios, când este conștient că prin cărți imorale, ziare, viața de ștrand, televiziune etc, se murdărește, totuși se îndreaptă spre ele și ar face așa doar din slăbiciune, pentru care se va smeri mai târziu. Mulți încearcă să se convingă, așa cum am auzit uneori: aceste lucruri mă lasă rece. Potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, nu este adevărat, căci cine face aceste lucruri se va murdări, chiar dacă el gândește că pe el nu-l atinge. „Chiar dacă îi este ascuns, el este necurat și vinovat“. Acesta este un principiu serios. Din neștiință, cineva nu este socotit nevinovat. Potrivit legilor vieții se spune: se presupune că toți cunosc legile, căci ele sunt date publicității. Acum, noi avem tot Cuvântul lui Dumnezeu și de aceea putem ști ce ne face necurați. Ar trebui să fim ascultători și să facem numai ceea ce Tatăl și Domnul Isus ne încredințează. Pe deasupra tuturor acestora noi avem ungera din partea Celui Sfânt și știm totul. Când, deci, facem ceva din neștiință, prin care noi devenim vinovați, aceasta se întâmplă pentru că n-am întrebat pe Domnul, n-am cercetat suficient Cuvântul lui Dumnezeu și în acest moment nu avem practic părtășie cu Domnul.

O altă parte o găsim în versetul 3: „sau când cineva, fără să ia seama, se va atinge de vreo murdărie omenească, de orice întinăciune care face pe cineva necurat - când va ști, se va face astfel vinovat. Necurăția unui om! În epistolele Noului Testament, prin cuvântul „om“ sunt denumiți necredincioșii. De aceea presupun că aici avem voie să ne gândim la legătura cu necredincioșii, deci nu atât de mult la stricăciunea morală, ca în versetul 2, ci la legătura cu aceia care nu sunt născuți din nou. Prin nașterea din nou, „prin sfințirea Duhului“, noi suntem pe deplin despărțiți de ei. Ei sunt fără Dumnezeu și vrăjmași ai lui Dumnezeu, păcătoși pe drumul spre iad (Romani 5.6- 10). Ei nu slujesc lui Dumnezeu, ci lui Satan și leapădă pe Domnul Isus. Mobilul acțiunilor lor este în contrast deplin cu mobilul acelor care s-au întors de la idoli la Dumnezeu „ca să slujească Dumnezeului Celui viu și adevărat și să aștepte pe Fiul Său care va veni din cer“ (1 Tesaloniceni 1.9). Noi gândim deseori în mod ușuratic asupra relațiilor de prietenie cu membrii familiilor necredincioase sau la cunoscuți și la relațiile de afaceri cu cei necredincioși, însă în Cuvântul lui Dumnezeu vedem cât de serios ia Dumnezeu aceste lucruri. În 2 Corinteni 6 se spune:

„Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între nedreptate și fărădelege? Sau ce părtășie are lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce parte are cel credincios cu cel necredincios? Ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem templul Dumnezeului Celui viu, după cum a zis Dumnezeu: „Voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu“. - Însă cum se continuă? - „De aceea: Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei“, zice Domnul: „nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul, Cel Atotputernic“.

Dacă stăm în legătură cu cei necredincioși, suntem sub același jug cu ei. Desigur, orice credincios este un copil al lui Dumnezeu, însă Tatăl refuză să ne recunoască în mod practic ca atare, căci El nu poate suporta nici o legătură cu necurăția. Drept consecință, apostolul scrie apoi - și eu cred că aceste cuvinte cuprind cele două versete, 2 și 3: „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, preaiubiților, să ne curățim de orice închinăciune a cărnii și a duhului, desăvârșind sfințirea în frică de Dumnezeu“ (2 Corinteni 7.1).

Dacă ne gândim la toate aceste minunății, pe care le-am văzut în aceste jertfe și la toate binecuvântările minunate pe care ni le-a dat Dumnezeu și citim apoi aceste cuvinte serioase, că Dumnezeu ne poate recunoaște numai în această stare și noi putem avea părtășie cu El numai atunci când suntem despărțiți de necredincioși și de tot ce este în opoziție cu El, nu ne va face aceasta să ne așezăm în lumina Domnului, ca să ne judecăm pe noi înșine și umblarea noastră practică și să-L rugăm să ne arate dacă lucrurile despre care am citit sunt prezente în viața

noastră, în viața mea? Și dacă El ni le arată, nu trebuie să ne judecăm și să îndepărtăm aceste lucruri, ca astfel părtășia noastră cu Tatăl și cu Fiul să fie refăcută și Dumnezeu să poată dăruia iarăși cunoașterea și bucuria faptului că El este Tatăl nostru și noi suntem copiii Lui?

Vom vedea însă care este drumul într-acolo. Însă primul pas pe acest drum este judecata a tot ce este în opoziție cu Cuvântul Său și ceea ce din această cauză el judecă în viața noastră, ca astfel noi să devenim conștienți și să recunoaștem că n-am fost față de El potrivit responsabilității pe care o avem. Noi suntem responsabili față de El, El este Domnul nostru, care ne-a răscumpărat cu sângele Său și care a plătit prețul pentru noi, așa că acum am devenit proprietate a Sa și El este Domnul nostru.

Al treilea caz îl vedem în Leviticul 5.4: „sau când cineva, vorbind ușuratic cu buzele sale, jură că va face ceva rău sau bine, în orice va rosti în grabă cu jurământ, chiar dacă aceasta îi este ascuns, când va ști se va face vinovat“. Aici este vorba, deci, de faptul că se vorbește repede și necugetat și se confirmă cu un jurământ. În mod obișnuit aceste lucruri sunt legate unele de altele. Cu cât cineva vorbește fără să gândească, cu atât mai mult el este înclinat să întrebuițeze expresii tari. Aceasta nu se potrivește pentru un credincios. Domnul Isus spune: „Să nu jurați nicidecum, ci felul vostru de vorbire să fie: „Da, da; nu, nu; ce trece peste aceste cuvinte vine de la Cel Rău“ (Matei 5.31-32). Dacă eu trebuie să întăresc cuvintele mele printr-un jurământ sau prin expresii puternice, atunci prin aceasta eu spun că de obicei cuvintele mele nu sunt demne de încredere. La un credincios trebuie însă ca Da să fie Da și Nu să fie Nu. Când sentimentele și intențiile noastre sunt în părtășie cu Domnul și deci prin aceasta se formează în ascultare, atunci va fi ca și la apostolul Pavel (2 Corinteni 1.17-18). Pripirea buzelor noastre descoperă din păcate deseori că inima noastră nu este supusă Domnului. N-ar trebui cu toții cu capul plecat să rostim cuvintele lui Iacov: „Toți greșim în multe feluri. Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit și poate să-și țină în frâu tot trupul“. „Limba este și ea un foc, o lume de nedreptăți“ (Iacov 3.2-6).

Dacă jur nechibzuit că voi face ceva rău, desigur aceasta este cu totul greșit. 1 Petru 2.19-23 ne arată ce atitudine ar trebui să avem și atunci când ni se face ceva rău. În privința aceasta avem deja trei motive. În primul rând: pentru că eu vorbesc nechibzuit (negândit) și n-am întrebat mai întâi pe Domnul; al doilea, pentru că eu întăresc cuvintele mele cu un jurământ sau cu alte cuvinte tari; în al treilea rând, pentru că eu vreau să fac ceva rău. Din fericire, în acest caz, când am devenit iarăși liniștit și Duhul Sfânt a lucrat în inima și în conștiința mea, deseori nu voi mai face ceea ce am zis. Însă dacă a fost un cuvânt necugetat, de a face ceva bun, aceasta este tot așa de rău în ochii lui Dumnezeu. În Psalmul 26.11 este scris: „Faceți jurăminte Domnului, Dumnezeului vostru și împliniți-le“, iar în Eclesiastul 5.2-5: „Nu te grăbi să deschizi gura și să nu-ți rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu... Dacă ai făcut un jurământ lui Dumnezeu, nu întârzia să-l împlinești, căci Lui nu-I plac cei fără minte; de aceea împlinește jurământul pe care l-ai făcut. Mai bine să nu faci nici un jurământ decât să faci un jurământ și să nu-l împlinești“. În Levitic 27.10 citim chiar că un animal, care a fost dăruit Domnului, nu are voie să fie schimbat, nici măcar când vrea să fie schimbat unul rău cu unul bun. Când eu am făcut un jurământ, fără o decizie a inimii și recunoaștere din partea Domnului, este foarte probabil ca eu să nu pot împlini jurământul sau să se scoată în evidență că a fost un jurământ nebun. Nu se pot întrebuița și în acest caz cuvintele „... care nu știți, ce va aduce ziua de mâine“ (Iacov 4.14)? La Ietfa, în Judecători 11.30 și 34-40 și la Irod în Matei 14.1-11 vedem consecințele îngrozitoare ale unui jurământ necugetat, în timp ce Petru, în Matei 26.33-35,69-75 ne pune înaintea ochilor cum decurge o promisiune care este rostită prin propria putere și în mod independent față de Domnul.

Domnul Isus și Tatăl doresc ca noi să ne dăruim pe deplin lor. Însă aceasta trebuie să aibă loc cu hotărâre de inimă și în conștiința slăbiciunii noastre și de aceea în părtășie cu Tatăl și cu Fiul. „Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine“ a rânduit tot ce a avut ca să fim ai Săi (Matei 13.46). „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți“ (2 Corinteni 8.9). „Nu știți că... voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Slăviți

decu pe Dumnezeu în trupul vostru“ (1 Corinteni 6.19-20). Domnul Isus dorește ca, prin contemplarea dragostei Sale, inimile noastre să fie încălzite, așa încât dorința noastră să fie de a trăi numai pentru El, așa cum Rebeca, atunci când a văzut pe Isaac, s-a acoperit ca să arate că de acum înainte era numai pentru el. Dragostea Sa nemărginită față de noi, care a fost gata să plătească orice preț pentru noi - chiar moartea îngrozitoare de pe cruce, pe când a purtat păcatele noastre în trupul Său și a fost făcut păcat pentru noi și a fost lovit de Dumnezeu - găsește numai atunci satisfacție în dragostea noastră, când noi vrem să ne dăruim Lui pe deplin. Vedem aceasta în Ioan 14.21-23. Domnul spune acolo: „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește... Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu“.

Levi nu s-a comportat nechibzuit. Când Domnul i-a vorbit: „Urmează-Mă!“ , a calculat consecințele și nu le-a găsit prea grele. „Părăsind totul, s-a sculat și L-a urmat“. El nu s-a sculat, ca după aceea să se dezlipească de tot ceea ce trebuia să lase în urmă; ci el s-a sculat numai după ce el în inima sa deja a părăsit totul, casa, banii, poziția sa etc. Găsim apoi în versetul următor minunea, că el a primit iarăși totul înapoi. Însă acum el le-a primit de la Domnul și putea să-I fie administrator. Aceasta a și făcut-o: „Și Levi I-a făcut un ospăț mare la el în casă și o mulțime de colectori de taxe și de alți oaspeți erau la masă cu ei“ (Luca 5.27-29).

Am auzit odată de o tânără fată dintr-o familie bogată, cu renume, că s-a întors la Dumnezeu. Consecința pentru viața ei practică a fost o despărțire de tot ce a umplut viața ei până atunci și toate plăcerile ei dinainte au încetat; toți prietenii au părăsit-o; ea a fost alungată din mediul în care trăise până atunci și a devenit o străină pentru părinții, frații și surorile ei. Cineva a întreat-o: Ai calculat tu prețul, când te-ai hotărât să devii creștină? Ea a răspuns: „Da, am calculat; însă eu am socotit și ce m-ar fi costat să nu-mi caut adăpost la Domnul Isus, iar prețul era mult mai mare.“

La această concluzie va ajunge orice credincios care socotește corect prețul jertfei pe care el o aduce pentru Domnul Isus și Tatăl. Când cineva face legământul unui nazireu, îl costă foarte mult. Însă când noi ne gândim la dragostea Domnului Isus și inimile noastre sunt umplute de ceea ce a făcut această dragoste pentru noi, atunci nici un preț nu este prea mare, ca răspunsul la această dragoste. Atunci inima cunoaște numai o dorință, să aud din gura Fiului lui Dumnezeu, care M-a iubit: „Ai fost credincios peste puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria Stăpânului tău“ (Matei 25.21-23). Cunoscându-ne slăbiciunea, rugăciunea noastră va fi atunci: Doamne, lucrează Tu în mine voința și înfăptuirea; căci eu n-am putere pentru aceasta (Filipeni 2.12-13). Dumnezeu dorește dăruirea conștientă în sentimentul propriei slăbiciuni. El dorește adevărul și sinceritatea în inima noastră.

Solomon, luminat de Duhul Sfânt, spune în înțelepciunea sa: „Cuvintele gurii unui om sunt ca niște ape adânci, izvorul înțelepciunii este ca un șuvoi care curge întruna. Vorbele nebunului aduc ceartă și gura lui înjură până stârnește lovituri. Gura nebunului îi aduce nimicirea și buzele îi sunt o cursă pentru suflet“ (Proverbe 18.4,6-7). Aici, în Levitic 5.4, Cuvântul lui Dumnezeu spune că acela care rostește cu ușurătate ceva este vinovat, chiar dacă o face fără să-și dea seama. Dumnezeu a trebuit să descrie păcatele atât de amănunțit, ca noi să ne dăm seama că suntem vinovați. Însă noi ar trebui să-I mulțumim că El a făcut așa, ca noi să putem judeca și recunoaște și astfel să ne întorcem înapoi la părtășia cu Tatăl și cu Fiul. Noi am putea fi totdeauna fericiți în această părtășie și ne-am putea bucura de roadele minunate ale harului lui Dumnezeu. Însă cât de des inimile noastre sunt reci și nu se bucură de această părtășie, în timp ce noi nu suntem conștienți totuși care este cauza acesteia! Dumnezeu ne-a dat aceste versete ca să cercetăm aceste lucruri în lumina Sa și prin judecata de sine să ne întorcem înapoi la părtășia care este legată de deplina bucurie (1 Ioan 1.3-4). Imediat după ce Ioan a scris despre această părtășie și de bucuria deplină care este legată de aceasta, el spune: „vestea care am auzit-o de la El și pe care v-o spunem este că Dumnezeu este lumină și în El nu este nicidecum întuneric“. În 2 Corinteni 6 am citit că Tatăl nu ne mai poate recunoaște și trata în mod practic ca pe niște copii ai Săi, când noi stăm în legătură cu necredincioșii sau în general cu necurăția.

Să ne gândim cât de serios este să avem a face cu Dumnezeul Cel viu! În Evrei 12.29 se spune:

„... căci Dumnezeu nostru este un foc mistuitor“. Am primit binecuvântări minunate. Noi, care din fire eram oameni păcătoși, acum suntem copii ai Dumnezeului Atotputernic și avem voie să intrăm în casa Tatălui. Ca preoți, noi avem intrare liberă la scaunul de domnie al lui Dumnezeu, în Locul Preasfânt, care a devenit pentru noi un scaun al harului. Nici un înger n-a avut vreodată acest drept și nici nu-l va avea vreodată. Însă să ne gândim că Tatăl nostru este Dumnezeu, Acela care este lumină și în care nu este nicidecum întuneric și că scaunul harului de care ne apropiem se află în Locul Preasfânt. Casei lui Dumnezeu i se potrivește sfințenia și El vrea să fie sfințit în aceia care se apropie de El. Cel mai mic neadevăr, cea mai mică necurăție, cea mai mică ușurătate în gândire sau în cuvinte, cea mai mică voință proprie - pe scurt, tot ce iese la iveală din omul natural, întrerupe această părtășie cu Tatăl și cu Fiul. Ea va fi restaurată abia atunci când ne-am mărturisit păcatele și ne-am curățit prin judecata de sine (1 Ioan 1.9).

De aceea se spune în Leviticul 5.5: „Când cineva, deci, se va face vinovat de unul din aceste lucruri, trebuie să-și mărturisească păcatul“. Despre lucrul acesta se spune pentru prima dată aici. În capitolul 4, unde cel care aducea jertfa nu privea atât de mult la fapta pe care a făcut-o, ci la realitatea că el a păcătuit, mărturisirea este inclusă în punerea mâinilor pe capul jertfei pentru păcat. Însă aici, unde Dumnezeu Însuși trebuie să spună, cu privire la anumite fapte clare că sunt păcate, El trebuie să prescrie clar mărturisirea inimilor noastre împietrite. Să observăm că o rugăciune pentru iertare sau o mărturisire în general, a ceva pe care noi l-am făcut și nu trebuia să-l facem, nu este suficientă. Ca să fii curățit pe deplin și să obții iertare deplină este necesară o mărturisire sinceră față de Tatăl și eventual față de persoana față de care am păcătuit. Pentru că aceasta deseori nu se face, rămân multe încurcături care aparent nu se vor rezolva niciodată. Fapta însăși trebuie să fie judecată ca păcat. Acesta este înțelesul cuvintelor: „... în ceea ce el a păcătuit“. La aceasta nu se potrivește să se spună: Ah! nu m-am gândit așa; însă ar fi fost mai bine dacă n-aș fi făcut lucrul acela sau dacă s-ar fi adus alte dezvinovățiri. Domnul este avocatul nostru la Tatăl zi și noapte și Se ocupă de noi să ne vină în inimă o mărturisire cinstită. Însă, așa cum am spus de mai multe ori, ajungem la adevărata mărturisire și la adevărata judecată de sine, când vedem că și pentru acest singur păcat, Domnul Isus a trebuit să sufere atât de mult și a trebuit să moară sub judecata necruțătoare a Dumnezeului Celui Sfânt. De aceea și aici trebuie adusă o jertfă pentru păcat.

„Apoi să aducă Domnului ca jertfă pentru vină, pentru păcatul pe care l-a făcut, un animal de parte femeiască din turmă, o oaie sau o capră, ca jertfă pentru păcat. Și preotul să facă pentru el ispășirea păcatului lui“ (versetul 6). Și aici se vede înțelegerea limitată a jertfei, când se compară cu preotul, cu întreaga adunare, cu o căpetenie sau cu „unul din poporul țării“ (vezi capitolul 4). Nu găsim aici că jertfa pentru păcat trebuia adusă la cortul întâlnirii. Necurăția, care prin păcat a venit asupra întregii Adunări, nu se simte. Și nici nu se stropește cu sânge pe coarnele altarului de aur sau ale altarului de aramă și sângele nu este vărsat pe pământ înaintea altarului arderii-de-tot. Tot ce se vede aici este că preotul face ispășire din cauza acestui păcat. Nu se vede aici că acest păcat a întrerupt părtășia lui personală cu Dumnezeu și că are influență asupra slujbei poporului lui Dumnezeu. Nu găsim aici că jertfa pentru păcat era adusă în afara taberei și arsă acolo, ceea ce are un înțeles adânc. Cel care a adus jertfa nu pune mâna pe capul jertfei pentru păcat; el nu se face una cu moartea Domnului Isus sub judecata Dumnezeului Celui Sfânt asupra păcatelor și naturii păcătoase a omului. El o vede numai ca o satisfacție pentru păcatele săvârșite. În loc de înțelegerea caracterului jertfei pentru păcat, găsim aici numai privirea spre rezultatele ei.

În versetul 6 găsim aceleași animale ca jertfă pentru păcat ca și în capitolul 4.28 și 32, însă în ordine inversă. Știm că „mielul“ vorbește despre slava personală a Domnului Isus. Este în sine o imagine a Domnului mai sublimă decât capra, care este animalul cel mai semnificativ al jertfei pentru păcat. Însă aici este pus în locul caprei, așa că gândul la adevărata înlocuire dispăre. Vedem aici un model a ceva sublim, iar prin felul în care este folosit, reprezintă o stare mai joasă. O capră, deși feminină, tânără, este numită o jertfă pentru vină. Vedem că cea mai de jos treaptă a jertfei este declarată și prin numele și scopul jertfei. Pe treptele mai înalte (capitolul 4.8, 21, 24, 29) este totdeauna numită jertfă pentru păcat și nu este amintit vreun anumit păcat. În capitolul 4.20 este scris că preotul trebuia să facă ispășire pentru ea (adică pentru întreaga

adunare) și li se va ierta. În cazul unei căpetenii (versetul 26) se spune că preotul trebuie să facă pentru ea ispășirea păcatelor ei și i se va ierta. La jertfa pentru păcat a „unuia din poporul țării“ spune în versetul 31 că preotul trebuie să facă ispășire pentru el și i se va ierta, și în versetul 35 se spune: „Astfel va face preotul pentru omul acesta ispășirea păcatului pe care l-a comis și i se va ierta“. Însă în capitolul 5.6 unde este numită o jertfă pentru vină și în versetul 13, păcatul este caracterizat prin cuvintele „păcatul pe care l-a făcut față de unul din aceste lucruri“. În primele exemple sunt subliniate persoanele, iar în ultimul, mai mult păcatul decât persoana. Cel ce jertfa este aproape total pe planul al doilea. El stă mai mult sub sentimentul vinei și al consecințelor a ceea ce a făcut, decât sub grozăvia păcatului ca stare.

Din aceasta putem învăța cât de mult pierdem dacă ne mulțumim cu o cunoaștere mică a Domnului, ca jertfă pentru păcat. Inimile noastre egoiste consideră deseori că este suficient să știm că Domnul a purtat pedeapsa pentru păcatele noastre și ce consecință are aceasta pentru noi. Abia când am văzut ceva din jertfa arderii-de-tot și știm că noi suntem „făcuți plăcuți în Cel Preaiubit“, inimile noastre doresc să vadă mai mult din plinătatea lucrării Lui pe cruce.

Atunci înțelegem mai mult cât de îngrozitor este păcatul în sine și cât este de imposibil ca noi, când am fost murdăriți prin păcat, să putem avea părtașie cu Dumnezeu Cel Sfânt, care este lumină, și cu Mântuitorul nostru care a voit mai bine să moară decât să lase ca păcatul să existe. Însă aceasta o învățăm prin preocuparea cu suferințele grele ale Domnului pe cruce, sub judecata lui Dumnezeu, Acela care nu cruță păcatul, Acela care însă a fost pe deplin slăvit prin această lucrare și de aceia este pe deplin satisfăcut. Însă aceasta ne dă, chiar și atunci când detestăm profund păcatul pe care l-am făcut, știind că acest păcat a întrerupt părtașia noastră cu Tatăl și cu Fiul, deplina siguranță că nu mai este nici o judecată pentru noi și că părtașia noastră cu Tatăl și cu Fiul va fi restabilită de îndată ce ne-am mărturisit păcatul.

Caracterul păcatului este descris în capitolul 4 mai mult ca o insultă a naturii sfinte a lui Dumnezeu. Independent de pedeapsă, Dumnezeu nu poate avea nici o legătură cu păcatul, în afară de faptul ca să-l judece și să-l îndepărteze din prezența Sa sfântă. În capitolul 5 vedem mai mult vina omului și cu aceasta consecințele pe care le aduce cu sine un păcat înfăptuit. Acesta stă mai mult în legătură cu felul de a cârmui al lui Dumnezeu, în care El trebuie să pedepsească faptele păcătoase. Cei morți dinaintea scaunului de domnie mare și alb vor fi judecați după faptele lor. Desigur, ambele părți sunt adevărate, însă prima parte este de la sine înțeles cea mai importantă. Această cunoaștere se găsește în primul rând la preot, care este obișnuit să slujească zilnic în prezența lui Dumnezeu și de aceea a învățat să vadă totul cu ochii lui Dumnezeu și să judece totul potrivit gândurilor Lui. Este un semn de mare sărăcie când această parte este dată la o parte.

Am văzut în versetul 6 că ordinea este în alt fel decât în capitolul 4.27-35. Acolo capra este amintită mai întâi, ca animal special pentru jertfa pentru păcat, chiar dacă era de parte feminină, care indică slăbiciunea celui care aducea jertfa. Apoi este amintită oaia, ca dar pentru jertfa pentru păcat, ceea ce ne spune care era adevărata jertfă pentru păcat. La cel care aducea jertfa în capitolul 5.6 este prezentă puțină înțelegere; vedem aici mai întâi oaia; însă era adusă ca jertfă pentru vină și cu toate acestea „o oaie sau o capră ca jertfă pentru păcat“. Jertfa pentru vină a fost așezată în locul jertfei pentru păcat. Cel care aducea jertfa vedea numai vina, ca urmare a păcatelor sale și nu urâtenia păcatului, care în mod necesar desparte de Dumnezeu pe cel care a păcătuit. În loc de o descoperire adâncă a adevărului, găsim aici un gând mai de suprafață. Chiar ca jertfă pentru vină, această jertfă este încă săracă. Începând cu versetul 14 vom vedea că jertfa pentru vină trebuia să fie totdeauna un berbec fără cusur. Vedem deci diminuarea înțelegerii smereniei la cel ce aducea jertfa.

Aceasta este făcută mai clar în versetul 7 și următoarele, căci acolo este amintită clar sărăcia celui care aducea jertfa: „Dacă nu va putea să aducă o oaie sau o capră“. Păcatul este numit aici „vină“ și jertfa pentru păcat primește în parte caracterul unei arderi-de-tot, așa cum am văzut în capitolul 1 că arderea-de-tot din porumbei primea în parte caracterul unei jertfe pentru păcat. Însă harul lui Dumnezeu remarcă totuși că cel care aducea jertfa înțelegea într-o oarecare măsură

diferența dintre jertfa pentru păcat și jertfa pentru vină. Pentru că porumbelul nu avea suficientă grăsime ca să poată fi adusă separat pe altar ca un miros plăcut pentru Domnul - am văzut că aceasta era o dovadă că cel care aducea jertfa vedea că jertfa pentru păcat era totuși în interior pe deplin plăcută lui Dumnezeu, așa cum aceasta se vede în totalitate în arderea-de-tot. Dumnezeu socotește acel porumbel ca ardere-de-tot. Preotul, care cunoaște gândurile lui Dumnezeu, jertfește porumbelul „ca ardere-de-tot potrivit rânduielii“. Se descrie foarte amănunțit ce se petrece cu sângele. Este ca și cum Dumnezeu caută ceva deosebit în această jertfă slabă pe care El totuși poate s-o recunoască.

În versetele 11-13 găsim cea mai mică jertfă. O treaptă inferioară ei nu poate fi primită. El aducea o jertfă de mâncare ca jertfă pentru păcat și chiar într-o măsură care este suficientă pentru hrana dintr-o zi (Exod 16.36). Însă oricât ar fi de slabă aici credința celui care aducea jertfa și oricât de neștiutor ar fi el cu privire la adevăratul caracter al păcatului, al naturii sfinte a lui Dumnezeu și a lucrării Domnului Isus, Dumnezeu recunoaște totuși jertfa pentru păcat și păcatele lui sunt iertate. Cum ne dovedește aceasta, că este lucrarea Domnului Isus care ne salvează și nu înțelegerea noastră a acestei lucrări! Dumnezeu cunoaște toată valoarea acestei lucrări și a sângelui Domnului Isus. Când El vede un suflet care cu privire la păcatele sale își pune încrederea în Domnul Isus, atunci Dumnezeu îi socotește lucrarea Domnului Isus în toată plinătatea, pe care El o vede în ea, chiar dacă cel care aducea jertfa înțelegea puțin din aceasta. Cum strălucește totuși în aceasta harul lui Dumnezeu! Ce mângâiere pentru inimile noastre, când vedem mica noastră credință proprie! Cât de mult ar trebui cunoașterea acestui har, ca să ne elibereze de marele orizont al judecării altora!

Totuși, slăbiciunea în credință și cunoașterea îngustă a gândurilor lui Dumnezeu este o mare pierdere. Cu cât jertfa este mai slabă, cu atât mai puțin iese la iveală adevăratul caracter al jertfei. Am văzut aceasta deja în capitolul 1, la jertfa arderii-de-tot, însă iese la iveală mult mai mult în versetele luate în considerare. În versetul 6 vedem trecerea de la jertfa pentru păcat la jertfa pentru vină, în versetul 7 la arderea-de-tot și în versetul 11 la jertfa de mâncare. Cu cât credința este mai puternică, cu atât mai clar se văd toate părțile lucrării minunate a Domnului Isus. Credința se preocupă atunci nu numai cu ceea ce i se potrivește și se bucură cu privire la aceasta, ci se preocupă cu partea lui Dumnezeu în tot ceea ce ne descoperă Cuvântul Său. Însă cu cât credința este mai mică, cu atât mai mult ești înclinat să fii mulțumit cu o cunoștință care nu vede adevăratul caracter al gândurilor lui Dumnezeu și care conduce la o amestecare a acestora. Aceasta o vedem aici. Jertfa pentru păcat, jertfa pentru vină, jertfa arderii-de-tot și jertfa de mâncare sunt amestecate. Este însă de remarcat că jertfa de mulțumire nu este amintită. Nu este prezentă o pace adevărată și lipsește părtașia cu Dumnezeu și cu Domnul Isus, care înainte de toate lucrurile se exprimă în jertfa de mulțumire.

În mod normal există o vină când un credincios este sărac. Toată bogăția lui Dumnezeu îi stă la dispoziție. El posedă Cuvântul lui Dumnezeu și, în el, toată bogăția Tatălui și a Domnului Isus ca și descoperirea întregului har al lui Dumnezeu. El își poate umple inima cu aceasta, așa încât el va deveni bogat în lucrurile duhovnicești. Într-adevăr, cel care se întoarce acum la Dumnezeu n-a avut încă prilejul să aprofundeze lucrurile. Atunci, în ceea ce privește relațiile duhovnicești, el este încă sărac, chiar dacă se simte așa de bogat; căci, atunci când cineva obține siguranța că păcatele îi sunt iertate, după ce mai întâi s-a văzut pierdut înaintea lui Dumnezeu și a privit la iadul deschis și deodată a văzut că toate păcatele i-au fost iertate și că nu mai este nici o condamnare pentru el, atunci el se simte peste măsură de bogat. În comparație cu starea sa de mai înainte el este bogat, însă în comparație cu toate comorile pe care ni le dă Tatăl, el este încă sărac. El are numai o înțelegere limitată a iertării păcatelor. Însă oricât de mare ar fi aceasta, este totdeauna mică în comparație cu toată bogăția pe care ne-a dat-o Tatăl și Domnul Isus. În mod obișnuit, însă, sărăcia duhovnicească este din propria vină, pentru că din indolență sau lipsă de interes n-am citit și n-am cercetat cu rugăciune Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca în felul acesta să cunoaștem ce bogății ne-a dat El.

Vedem aici iarăși minunatul har al lui Dumnezeu: „Dacă nu va putea să aducă o oaie sau o capră, să aducă Domnului ca jertfă pentru vină, pentru păcatul lui, două turturele sau doi pui de

porumbel, unul ca jertfă pentru păcat iar celălalt ca ardere-de-tot“ (versetul 7). Dumnezeu Se declară mulțumit cu cel mai mic dar care era permis la arderea-de-tot, cu niște porumbei, care nu sunt scumpi. Într-adevăr, porumbelul vorbește de slava Domnului Isus ca Om din cer. Însă el nu are mult sânge - o dovadă a unei cunoștințe reduse a valorii lucrării și puterii sângelui Domnului Isus, despre care se spune în 1 Ioan 1.7 că el curățește de orice păcat. Citim în versetul 9: „Și el (preotul) să stropască un perete al altarului cu sângele jertfei pentru păcat, iar celălalt sânge să-l scurgă la picioarele altarului; aceasta este o jertfă pentru păcat“. Dacă jertfa vorbește numai de lucrarea Domnului Isus pe cruce și dacă inima este îndreptată numai spre cruce, ca acolo să vadă - chiar dacă este în slăbiciune - ce preț a plătit Domnul Isus pentru ispășirea păcatelor noastre și ce rezultate minunate are această lucrare de pe cruce cu privire la păcatele noastre, atunci Dumnezeu primește și această jertfă mică, dacă persoana este prea săracă, ca să plătească mai mult.

Vedem a treia oară cât de minunat se descoperă harul: „Dacă nu poate să aducă nici două turturele sau doi pui de porumbel, să aducă pentru păcatul lui, ca dar, a zecea parte dintr-o eafă de floarea făinii, ca jertfă pentru păcat, să nu pună untdelemn pe ea și să nu adauge nici tămâie, căci este o jertfă pentru păcat. S-o aducă la preot și preotul să ia din ea un pumn plin, ca aducere aminte și s-o ardă pe altar, ca și pe darurile de mâncare mistuite de foc înaintea Domnului: aceasta este o jertfă pentru păcat“ (versetele 11-12). Vedem aici un credincios care este atât de sărac duhovnicește, care abia înțelege ceva din grozăvia păcatului pentru Dumnezeu și despre adevăratul caracter al morții Domnului Isus. El nu este conștient nici măcar de faptul că Domnul Isus a trebuit să-Și dea sângele și a trebuit să moară pentru acest păcat înfăptuit. Însă el simte totuși că Domnul Isus în viața Sa pe pământ nu ar fi făcut aceste lucruri. Am văzut la jertfa de mâncare că „floarea făinii“ nu vorbește de moarte, ci de viața Domnului Isus înainte de cruce. În îndurarea Sa, Dumnezeu primește și aceasta, dacă persoana este cu adevărat prea săracă și nu poate să aducă o jertfă mai mare, mai bogată.

Da, Dumnezeu face deosebire în priceperea și bogăția duhovnicească a celor credincioși. Ce har! Însă judecata Sa nu corespunde părerilor noastre. El știe să judece pe fiecare dintre noi. El cunoaște exact bogăția mea și a ta, căci El este Cel care cercetează inimile și rărunchii: al cărui Cuvânt, potrivit cu Evrei 4, este pătrunzător, încît desparte duhul de suflet - deci nu numai o judecare a gândurilor și chibzuințelor inimii, ci și a izvoarelor din care rezultă gândurile noastre. În îndurarea Sa, El ține seama de aceste lucruri. Însă dacă eu nu vreau să mă smeresc cu adevărat și să mă judec, înseamnă să aduc „floarea făinii“, cu toate că eu sunt în stare să aduc, după aprecierea Sa, care nu greșește, „o oaie“ sau „o capră“; atunci Dumnezeu nu Se declară mulțumit cu aceasta. El judecă bogăția mea, iar judecata Sa este totdeauna dreaptă.

Și noi trebuie să facem această diferență. Însă trebuie să fim foarte atenți la aceasta, pentru că noi nu avem cunoștința pe care o are Dumnezeu, care cercetează inima și rărunchii. Și nu trebuie să cerem aceasta în mod egal de la toți. Nu trebuie să ne mulțumim ca un frate care cunoaște bine Cuvântul lui Dumnezeu și ocupă o poziție de frunte în mijlocul credincioșilor, să aducă ceea ce aduce un frate care este mai sărac din punct de vedere duhovnicesc. Din nefericire noi facem exact invers.

Suntem deseori înclinați să judecăm cu mai multă îngăduință greșelile unui frate bine văzut, prin a cărui slujbă noi am primit poate mult, decât greșelile unui frate care nu stă în prim plan sau al cărui caracter nu ne este așa de plăcut. Cuvântul lui Dumnezeu spune puțin altfel: acela care are mai mult, adică este mai bogat duhovnicește, trebuie să aducă cea mai mare jertfă pentru păcat. Despre tot ce este adus potrivit gândurilor lui Dumnezeu se spune: „Astfel va face preotul pentru omul acela ispășirea păcatului pe care l-a făcut față de unul din aceste lucruri, și i se va ierta. Cealaltă parte din darul acesta să fie a preotului, ca și la darul de mâncare“ (versetul 13). Vedem aici iarăși pe preot, care pe de o parte este o imagine a Domnului Isus, care se ocupă cu păcatele pe care noi, cei credincioși le-am făcut. Ca preot, El vrea să ne păzească de păcat și, dacă noi am păcătuit, ca Mijlocitor al nostru, El este în acțiune, ca prin Duhul Sfânt să lucreze în noi, să recunoaștem ceea ce am făcut, să depunem o mărturie și să aducem o jertfă pentru păcat. Însă în afară de aceasta El este Avocatul nostru la Tatăl, ca să-I prezinte ceea ce s-a lucrat în noi,

așa că Tatăl ne poate dăruia iertarea. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate“ (1 Ioan 1.9).

Vedem în aceste versete slăbiciunea noastră, însă și cât de mare trebuie să fie sfințenia noastră. Cu cât am fost aduși mai aproape de Dumnezeu, cu atât mai mare trebuie să fie și sfințenia noastră practică. Sfințenia poziției noastre este nemărginită, „căci printr-o jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți“. Însă sfințenia noastră practică trebuie să fie în concordanță cu apropierea în care stăm față de Tatăl. Un israelit din popor nu avea nevoie să fie așa de sfânt practic ca un preot. El nu trebuia să-și spele mâinile și picioarele, când se apropia de altarul de aramă. Însă preotul trebuia să facă lucrul acesta, când trecea pe lângă ligheanul de aramă, ca să intre în Locul Preasfânt. Cât de sfinți ar trebui să fim noi atunci, noi cei care avem intrare liberă la Tatăl și la Fiul! Tatăl este Dumnezeu, Acela care este lumină și în care nu este nicidecum întuneric. Și Dumnezeul nostru este un foc mistuitor. Însă cât de minunat este că Tatăl Însăși a deschis drumul pe care noi putem totdeauna să fim curățiți prin lucrarea preotului, a Domnului Isus, încât putem veni iarăși în apropierea Sa.

El vrea să întrebuințeze oameni, fii ai lui Aaron, ca să-L ajute la această slujbă, ca să putem regăsi drumul, pentru ca să ne mărturisim vina și să aducem jertfa pentru păcat - aceea, dacă am voie să spun așa, care aduce pentru noi jertfa într-un mod convenit lui Dumnezeu, ca să fie în concordanță cu sfințenia și cu slava lui Dumnezeu. „Astfel preotul va face pentru omul acela ispășirea păcatului pe care l-a făcut față de unul din aceste lucruri; și i se va ierta“ (versetul 13). Acesta este rezultatul minunat al drumului pe care l-am privit și în această secțiune.

Capitolul 14

Jertfa pentru vină

(Levitic 5.6-19; 6.1-7)

Ne-am ocupat până acum cu jertfa pentru păcat, așa cum este ea prezentată în capitolul 4 și 5.1-13. Primele versete ale capitolului 5 arată un caracter amestecat, căci este vorba de jertfa pentru păcat dar și jertfa pentru vină. În textul citit astăzi este vorba numai de jertfa pentru vină. Cuvântul ebraic tradus prin „vină“ înseamnă: să fii dator față de cineva căruia îi datorezi ceva. Și din aceasta vedem că este o diferență între jertfa pentru vină și jertfa pentru păcat. Cuvântul jertfă pentru păcat spune deja că este vorba de păcat și de nimic altceva, în timp ce la jertfa pentru vină, vina stă pe prim plan. Sunt două lucruri strâns legate unul de altul, dar care nu sunt aceleași. Cu ocazia cercetării jertfei pentru păcat am văzut că este vorba de încălcarea poruncilor lui Dumnezeu, lucruri care sunt în contrast cu natura sfântă a lui Dumnezeu și a locuirii Sale în mijlocul poporului. În Exod 29 am văzut că pe baza arderii-de-tot Dumnezeu putea locui în mijlocul poporului și Aaron și fiii lui puteau fi consacrați ca preoți ai Săi. Însă când Dumnezeu locuiește în mijlocul poporului Său, ar trebui ca starea acestui popor și lucrurile care se petrec acolo să fie potrivite cu natura Sa sfântă. Aceasta este subliniat prin textul din epistola către Evrei: „și Dumnezeul nostru este un foc mistuitor“ și „în aceia, care se apropie de Mine, vreau să fiu sfințit“. Acest caracter al păcatului cu privire la natura sfântă a lui Dumnezeu l-am privit în capitolul 4 și 5.1-13. Nu este vorba acolo de un anumit păcat, ci în general de tot ce se ridică împotriva poruncilor și rânduielilor Domnului și de aceea nu pot fi îngăduite în prezența Sa, în timp ce Dumnezeu ține seama de capacitatea fiecăruia. Un preot trebuia să aducă o jertfă mult mai mare decât cineva din popor.

Vedem aici însă o altă parte a păcatului, care de cele mai multe ori, însă nu totdeauna, stă în legătură cu jertfa pentru păcat. Este vorba de vina care reiese prin aceea că cineva păcătuiește prin vinovăția față de Dumnezeu sau față de aproapele. „Aproapele“ sunt frații și surorile, aceia care și ei aparțin poporului lui Dumnezeu. Desigur, lucrurile nu se limitează aici, însă acest caz ne este prezentat în primul rând. Se spune clar că este păcat, însă la aceasta se adaugă că într-o vină față de altul reiese și vina față de Dumnezeu. Dacă eu sunt necredincios în ceva care aparține lui Dumnezeu sau nu-I dau ceva care este un drept al Lui, atunci eu păcătuiesc. Însă eu mă încarc cu o vină, căci sustrag ceva de la Dumnezeu. Și atunci când eu rețin ceva unui frate, unei surori sau unui om din lume, îi sunt cu ceva necredincios sau nu-i dau ceva care i se cuvine, atunci aceasta este păcat, însă în același timp și vină. Este chiar un păcat așa de mare, încât Dumnezeu privește acest caz - faptul că eu am fost necredincios față de un frate sau o soră sau nu le-am dat ceva, ca și cum l-am furat pe El. Vom vedea aceasta și în a doua parte, unde se spune: „Când cineva va păcătui și va săvârși o nelegiuire față de Domnul, tăgăduind aproapelui său un lucru încredințat...“ Jertfa pentru vină cerută în acest caz este aceeași ca și cea în cazul când l-am fost necredincios sau l-am furat ceva.

În legătură cu aceasta vedem ceva nou. Când prin păcatul meu cineva este păgubit - fie Dumnezeu, fie oamenii - atunci nu este suficient ca eu să mă judec în lumina lui Dumnezeu. Într-adevăr, și aceasta este necesar, ca eu să mă reîntorc înapoi la cruce ca să recunosc cât de îngrozitor este păcatul înfăptuit, prin aceea că eu văd cât de mult a trebuit Domnul să sufere pentru aceasta, însă și cât de desăvârșit de suficientă a fost lucrarea însăși pentru acest păcat. Însă în același timp eu trebuie nu numai să recunosc că am făptuit o greșală, ci eu trebuie și să repar ceea ce am făcut greșit. De îndată ce este vorba despre vină, cărmuirea lui Dumnezeu intră în acțiune și sub această cărmuire trebuie reparată orice greșală. Vedem aici principiile date de Dumnezeu în această privință. Sunt convins că dacă ne ținem de aceste principii, relațiile dintre credincioși ar fi mult mai bune, atunci nu va rămâne nici o problemă nerezolvată, ci toate vor fi ordonate potrivit unei conștiințe duhovnicești. Dumnezeu Însuși ne-a dat exemplul, cum trebuie să fie puse toate în ordine potrivit gândurilor Sale - sau mai bine, că Domnul Isus ne-a dat exemplul la cruce. El nu a reparat numai ceea ce omul a stricat (El Se plânge în Psalmul 69:

„Trebuie să dau înapoi ceea ce n-am luat“), ci El a plătit înapoi mai mult decât noi am răpit. În modul de exprimare al jertfei pentru vină se spune: El a adăugat a cincea parte. Vedem aceasta în Ioan 13.31: „Acum Fiul Omului este slăvit (la cruce) și Dumnezeu este slăvit în El“. Acolo El a descoperit pe Dumnezeu în toată slava Sa, așa că slăvirea lui Dumnezeu la cruce a fost mai mare decât dezonorarea Sa prin păcat. În arderea-de-tot, unde ne este prezentat lucrul acesta, am văzut rezultatul. Toate binecuvântările pe care le avem sunt un rezultat al faptului că Dumnezeu este pe deplin satisfăcut și ne-a făcut plăcuți în Cel Preaiubit, încât noi suntem acum mult mai plăcuți în ochii Săi, decât a fost Adam înainte de căderea în păcat.

Dacă și noi ne-am comporta așa unii cu alții, în mod sigur problemele vor fi rezolvate. Când fratele pe care l-am nedreptățit vede că din pricina aceasta eu mă smeresc și îi mărturisesc deschis că am păcătuit, fără să îndreptățesc ceva și îi dau înapoi ceea ce i-am luat și mai adaug douăzeci de procente, atunci harul, care iese la iveală din comportarea mea și din smerirea mea de bunăvoie, îi va încălzi inima. Aceasta va face ca el să aibă o părere mai înaltă despre mine, decât aceea pe care a avut-o mai înainte, pentru că el vede în mine harul lui Dumnezeu. El mă va prețui și mă va iubi, așa cum n-a făcut-o niciodată mai înainte.

Dacă în mijlocul nostru se găsesc așa de multe probleme de genul acesta nerezolvate, aceasta este consecința faptului că noi sau nu cunoaștem această rânduială sau nu o luăm în seamă. Cât de importante sunt ele, se vede din faptul că Dumnezeu dă două noi descoperiri cu privire la jertfa pentru vină. Tot capitolul 4 și primele 13 versete din capitolul 5 alcătuiesc o descoperire a lui Dumnezeu către Moise. Însă în capitolul 5.14 unde începe jertfa pentru vină, citim: „Și Domnul a vorbit către Moise și a zis“. Această expresie este în Pentateuh, cele cinci cărți ale lui Moise, totdeauna o dovadă că începe o nouă secțiune a cărții. În afară de aceasta se mai găsește în capitolul 6.1, unde este tratată partea a doua a jertfei pentru vină: „Și Domnul a vorbit lui Moise și i-a zis“. În prima parte se vorbește de faptul că noi am păcătuit față de Dumnezeu. Când, după aceea, este vorba de păcătuirea față de frați sau față de surori, Dumnezeu consideră aceasta atât de important, încât El dă o nouă descoperire în privința aceasta. Această realitate ar trebui să ne vorbească foarte serios, ca și noi să vedem ce înseamnă când păcătuim unii împotriva altora. Dumnezeu Se face una cu ai Săi. În Faptele Apostolilor 9 vedem că Domnul Isus vede ceva care s-a îndreptat împotriva unuia din ai Săi, în așa fel ca și cum I s-ar fi făcut Lui Însuși. El spune lui Saul: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?“ El însă a spus: „Cine ești Tu, Doamne?“ Răspunsul este: „Eu sunt Isus, pe care-L prigonești“. Saul nu prigonea pe Isus cel slăvit, căci aceasta era imposibil, ci pe ai Săi care erau aici pe pământ. Însă ceea ce făcea el pe pământ alor Săi, Domnul simte ca și cum Lui însuși I s-ar face, căci ei sunt trupul Lui, Îi aparțin. Acesta este marele principiu pe care îl vedem aici.

Mai întâi citim cuvintele: „Când cineva se poartă în mod necinstit și păcătuiește fără să știe față de lucrurile sfinte ale Domnului ...“ (Levitic 5.15) Asta înseamnă deci că noi am luat ceva de la Dumnezeu, care era pus deoparte pentru El, căci „sfânt“ înseamnă pus deoparte pentru Dumnezeu. Deci noi am luat de la Dumnezeu ceva care Îi aparținea. Este o întrebare importantă pentru noi, dacă ne-am gândit vreodată în această privință și este întipărit în inima și în conștiința noastră ce este proprietate a lui Dumnezeu și asupra căreia El are dreptul.

Marele principiu îl vedem în 1 Corinteni 6.20: „Voi ați fost cumpărați cu un preț“. Deci noi nu ne aparținem, ci suntem proprietate a Sa. Dacă eu sunt proprietate a Domnului Isus, atunci tot ceea ce sunt eu, trupul meu și aptitudinile lor, ca și tot ce eu am din bunurile pământești, nu aparțin Domnului Isus? Când toate acestea eu le folosesc pentru mine însumi și le privesc ca pe o proprietate a mea, nu fur eu ceva ce Îi aparține și este pus deoparte pentru El? La Israel, aceasta ne este pusă foarte clar înainte, în Levitic 25.23: „Căci țara este a Mea, iar voi sunteți ca niște străini și ca niște oaspeți ai Mei“. În altă parte Dumnezeu spune că poporul trebuie să posedze țara ca moștenire, însă ca administratori ai Săi, care trebuiau s-o lucreze și s-o păzească. Tot așa a dat Dumnezeu lui Adam, în Geneza 2, misiunea ca să lucreze și să păzească grădina. Când eu trebuie să lucrez și să păzesc ceva pentru Dumnezeu, atunci aceasta înseamnă că eu sunt administratorul Său și că tot ceea ce mi s-a încredințat este proprietate a Sa.

La acest principiu se referă Domnul Isus în pilda cu administratorul necredincios din Luca 16. Aceasta este o imagine a omului în general și a lui Israel în special. Omul a primit ca administrator de la Dumnezeu bunurile pământului ca să le păzească și să le administreze, însă el a întrebuițat pentru sine aceste lucruri ale Domnului său. De aceea Dumnezeu spune omului: „Tu nu mai poți fi administrator“. Puțin mai departe Domnul Isus spune: „Dacă nu ați fost credincioși în lucrul altuia, cine vă va da ce este al vostru?“ „Al vostru“ sunt bunurile duhovnicești, pe care Domnul ni le-a câștigat și pe care Tatăl ni le dă ca unor copii ai Săi. Ca simbol al acestora, Israel trebuia să dea a zecea parte din tot ceea ce primea, din animale, din recoltă etc. Ultimele versete din Levitic vorbesc despre zeciuială. În rest, tot capitolul 27 tratează lucrurile care stau în legătură cu jertfa pentru vină, adică lucrurile care sunt consacrate Domnului, acelea pe care Dătătorul le primește înapoi. El trebuie atunci să plătească prețul vânzării, și pe deasupra a cincea parte. Dacă noi luăm ceva care aparține Domnului, ar trebui să plătim și să adăugăm pe deasupra 20 la sută, așa cum am citit și în legătură cu jertfa pentru vină.

În Levitic 27.30-33 se spune mai departe: „Orice zeciuială din ogor, fie din roadele pământului, fie din rodul pomilor, este a Domnului; este sfântă Domnului. Dacă cineva vrea să răscumpere ceva din zeciuială lui, să mai adauge o cincime. Orice zeciuială din cirezi și turme, din tot ce trece sub toiag, să fie o zeciuială sfințită Domnului. Să nu se cerceteze dacă animalul este bun sau rău și să nu se schimbe; dacă se înlocuiește unul cu altul, și unul și celălalt va fi sfânt și nu vor putea fi răscumpărați“.

Vedem deci aici principiul. Ca urmare a faptului că totul aparținea Domnului, ei trebuiau să dea a zecea parte. În timpul foametei din Egipt, Iosif dă grâu egiptenilor în numele lui Faraon și prin aceasta cumpără țara lor. Începând din acest moment, egiptenii trebuiau să dea lui Faraon 20 la sută, a cincea parte din recoltă. Prin aceasta ei recunoșteau că atât țara, cât și ei erau proprietate a lui Faraon, căci prin grâul acela, el i-a cumpărat și pe ei. Acesta este deci marele principiu care este prezentat aici conștiinței noastre: am fost noi credincioși în cele ce aparțin lui Dumnezeu și am dat noi lui Dumnezeu ce era al Lui sau am luat ceva pentru noi înșine din ce aparținea lui Dumnezeu?

Este vorba aici de „lucrurile sfinte ale Domnului“. Sfânt înseamnă: pus deoparte pentru Dumnezeu. Despre aceasta vorbește de exemplu capitolul 27. Eu însumi pot să mă sfințesc, să sfințesc casa mea, un ogor sau un animal. Dacă mai târziu eu îmi revendic dreptul asupra lor, atunci eu păcătuiesc în ceva „sfânt“, adică privitor la lucrurile puse deoparte pentru Dumnezeu, pe care eu le-am închinat odinioară Domnului prin devotamentul inimii. Începând cu versetul 25 este vorba însă de lucrurile asupra cărora Domnul are totdeauna dreptul și anume întâiul-născut și zeciuială. Eu păcătuiesc, deci, prin aceea că folosesc ceva din ceea ce Dumnezeu are întotdeauna dreptul de întâietate, de exemplu întâiul-născut - și acesta sunt eu însumi, căci aparțin de „adunarea celor întâi-născuți, care sunt scriși în ceruri“ (Evrei 12.23) sau folosesc pentru mine însumi zeciuială și în felul acesta nu recunosc în mod practic dreptul lui Dumnezeu. Acesta este un gând foarte serios! Cine dintre noi îndrăznește să spună că nu a făcut așa? Cine dintre noi este astăzi vinovat prin faptul că a păcătuțit în lucrurile sfinte ale Domnului?

Într-adevăr, Domnul înțelege că noi am făcut așa în mod inconștient, adică nu cu intenție. La toate jertfele pentru păcat am văzut că Dumnezeu nu îngăduie ca cineva din poporul Său să calce de bunăvoie vreuna din poruncile Sale sau să fure ceva care Îi aparține. Și nici noi nu putem îngădui, dacă am cunoscut harul și dragostea lui Dumnezeu și a Domnului Isus, care a dat tot ce a avut El, ca să ne facă bogați. „Cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți“ (2 Corinteni 8.9). Vedem aceasta și în Matei 13, în pilda negustorului care căuta mărgăritare frumoase și care a vândut tot ce a avut ca să posede mărgăritarul. De aceea Domnul Isus a mers la cruce și a dat torul, chiar viața Sa și după aceea S-a făcut rob pentru totdeauna (compară cu Exod 21.5-6), ca astfel noi să obținem plinătatea binecuvântărilor, care erau partea Sa în casa Tatălui. Nici o creatură - nici măcar arhanghelii Mihail și Gabriel -n-a avut vreodată parte de acestea, însă nouă El a vrut să ni le dea! în lumina acestui har, cine poate să-I răpească ceva în mod conștient sau refuză să-I dea ce este dreptul Lui? Dacă privim la harul Domnului Isus, nu putem crede că

cineva care Îl cunoaște ca Mântuitor, ar fi în stare de așa ceva. Chiar cu privire la semenii noștri, ne vine greu să ne așezăm în situația altora și să înțelegem starea, nevoile și sentimentele lor.

Așa este și cu privire la Dumnezeu. Nu sunt străngerile noastre laolaltă de duminică dimineața, care ar trebui să fie totuși ore de adorare, dovadă că inimile noastre sunt egoiste? Nu este așa că noi, acolo unde Domnul Isus ne invită la Sine și ne roagă: „Face-ți aceasta în amintirea Mea“, deseori n-o facem spre amintirea Sa și a lucrării Sale, ci ne strângem pentru amintirea mântuirii noastre? Nu ne gândim noi deseori aproape exclusiv numai la rezultatele pe care le-a adus lucrarea Sa pentru noi? În ce măsură ne ocupăm cu dragostea Sa și cu slava Persoanei Sale, așa cum se arată ea pe cruce, și cu suferințele și moartea Sa? Rugămintea Sa este: „Să faceți aceasta în amintirea Mea“. Nu este adevărat că noi așa de repede ne întoarcem spre ceea ce noi am primit, aceasta fiind o dovadă a egoismului inimii noastre? Nu este practic așa, că în viața noastră deseori ne preocupăm cu ceea ce am primit, cu ceea ce dorim sau cu ceea ce considerăm necesar și rugăm pe Dumnezeu pentru aceasta, în timp ce ne gândim puțin la ceea ce El are ca un drept al Său.

Înainte cu câțiva ani am întrebat pe un tânăr cu prilejul înmormântării tatălui său, dacă îl cunoaște pe Domnul Isus. El a răspuns că știe că este mântuit. Însă El a adăugat: „Nu trebuie să vorbești cu alții totdeauna despre Domnul Isus sau despre Evanghelie. Nu trebuie neapărat să vestești vecinului Evanghelia, așa cum face fratele meu“. I-am răspuns: „Trebuie să trag concluzia din aceasta că tu ai primit cu plăcere din mâna Domnului mântuirea ta veșnică, însă în afară de aceasta tu nu mai vrei nimic. Tu vrei cu plăcere să fii legat de Domnul Isus, atâta timp cât este vorba de propriul tău interes, nu însă când tu, din această cauză, vei fi poate batjocorit sau dacă vecinul tău nu ar mai fi așa de prietenos cu tine“. Nu este aceasta deseori starea inimii noastre? Dumnezeu ne prezintă aici aceasta înaintea ochilor noștri. El ne amintește că are anumite drepturi și că El, chiar dacă este nemărginit de îndurător, trebuie să intervină în cârmuirea Sa, dacă aceste drepturi sunt disprețuite.

Pentru înțelegerea omenească, harul acesta este într-adevăr nemărginit, însă harul Său are totuși un sfârșit, pentru că nici harul și nici dragostea lui Dumnezeu nu vor putea vreodată să stea în opoziție cu sfințenia și dreptatea Sa. Cu toate că hotarele harului și ale dragostei lui Dumnezeu întrec mult înțelegerea noastră, ele sunt totuși prezente. Oricine a cunoscut câtuși de puțin harul și dragostea Sa este mereu copleșit de bogăția lor. Dacă facem voia Sa și trăim în părtășie cu El, obținem cele mai bogate binecuvântări. Nu există binecuvântare mai mare decât atunci când ne găsim în prezența Sa. Dacă El trebuie să Se preocupe de noi numai în dragoste și har, atunci este binecuvântare din belșug; practic, noi posedăm cerul pe pământ. O parte esențială a acestora, pe care noi le vom cunoaște în casa Tatălui, pot să fie deja aici pe pământ partea noastră, dacă ne predăm cu adevărat Lui în totalitate, facem numai ceea ce învățăm din părtășia cu El și privim totul cu ochii Săi și le judecăm așa cum le judecă El. Dacă nu facem așa, noi înșine avem pagubă din aceasta.

Gândul acesta este valabil și pentru străngerile noastre laolaltă de duminică dimineața. Dacă ne preocupăm aproape tot timpul cu noi înșine, cu binecuvântările noastre și cu mântuirea noastră, atunci noi însuși suferim cea mai mare pagubă. Însă și Domnul Isus va fi micșorat, pentru că noi nu facem ceea ce dorește El și anume să ne gândim la El și la moartea Sa. Dumnezeu este lipsit de ceva, pentru că noi nu-I dăm ceea ce El dorește: „Tatăl caută astfel de adoratori ... aceia care se închină Lui în Duh și în adevăr“; și nu este nici o adorare dacă noi spunem: noi suntem mântuiți prin harul Său.

În cele din urmă și noi suntem lipsiți, pentru că Dumnezeu nu lasă nerăsplătit pe acela care Îi dă ceva. Cine dă ceva lui Dumnezeu, el însuși primește, ca odinioară împărăteasa din Seba. Ea a dat lui Solomon un cadou, din mirodeniile care niciodată n-au fost în cantități așa de mari în Ierusalim. Însă împăratul Solomon i-a dat tot ce a dorit ea și, în afară de aceasta, el i-a dat după posibilitățile lui. Cu toate că ea i-a dat așa de multe, ea s-a întors înapoi mult mai bogată decât venise. Dumnezeu nu a primit nimic de la vreun om, ca să nu-i fi dat înapoi însutit. Poate că nu i s-a dat imediat, însă i s-a dat cel puțin însutit sau mai bine-zis înmiit, căci măsura este nelimitată.

Dumnezeu dă după posibilitățile Sale, și cine poate măsura bogăția Sa?

Aici însă se tratează partea opusă, adică realitatea că noi am reținut pe nedrept ceva de la Dumnezeu, asupra căruia El are dreptul Său. Am citit deja: „Când cineva se poartă în mod necinstit și păcătuiește fără să știe față de lucrurile sfinte ale Domnului“. Am citat și versetele din 1 Corinteni 6: „Voi ați fost cumpărați cu un preț; slăviți deci pe Dumnezeu în trupurile voastre“. Cunoaștem și primele versete din Romani 12, unde se spune că noi trebuie să prezentăm trupurile noastre ca pe o jertfă vie, sfântă, care este plăcută lui Dumnezeu și trebuie să cercetăm care este voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită. Se pune totuși întrebarea: am făcut eu aceasta? Am privit eu trupul meu ca pe o proprietate a Domnului Isus și l-am pus la dispoziția Lui, așa ca El să-l poată folosi la ceea ce El vrea? Am pus eu la dispoziția Lui aptitudinile mele, priceperea mea, puterea mea de lucru, poate puterea trupului meu, da, toate capacitățile mele, pentru că El prin sângele Său a câștigat dreptul asupra mea? Am pus eu la dispoziția Lui tot ceea ce am din bunurile pământești? Dacă eu sunt proprietate a Lui, atunci și aceste lucruri sunt proprietate a Lui! Nu ne-a făcut El administratori și ai acestor lucruri pământești?

Aș vrea să amintesc ce mi-a povestit fratele Johannes Meminga, despre părinții săi. Tatăl său era un muncitor simplu în Jengum, EAST Friesland. Sâmbătă seara, când venea acasă cu salariul, se așeza la masă cu soția sa. Atunci, mai întâi era pusă deoparte o anumită sumă pentru Domnul. Apoi reflectau asupra a ceea ce trebuiau să cumpere săptămâna viitoare și împărțeau în mod corespunzător banii rămași. După aceea verificau încă o dată fiecare sumă a lor, dacă nu cumva se mai poate trage ceva care să poată fi adăugat la suma anumită pentru Domnul. Așa făceau ei în fiecare săptămână. Ei erau conștienți că erau administratori ai Domnului și că aveau voie să folosească pentru ei înșiși numai ceea ce Domnul le dădea în acest scop.

Am întrebuințat eu cu adevărat în slujba Sa darurile duhovnicești pe care El mi le-a dat sau le-am întrebuințat pentru mine însumi? Am întrebuințat eu în slujba Sa, cunoștința și înțelegerea gândurilor lui Dumnezeu, pe care mi le-a dat Dumnezeu Duhul Sfânt? Am recunoscut eu că acestea vin de la El și că eu le pot întrebuința numai ca administrator al Său? Sau le-am întrebuințat pentru mine însumi, ca să posed ceva, că poate în felul acesta să strălucesc sau prin acestea să devin bogat? Prin aceasta înțeleg, desigur, a fi bogat în ochii oamenilor, ca și cum eu aș fi ceva sau aș poseda ceva - nu bogat în Domnul Isus, căci acesta este scopul pentru care El îmi dă ceva.

Dumnezeu dorește ca fiecare dintre noi să se așeze în lumina Sa, ca să se cerceteze dacă a dat totdeauna Tatălui ceea ce era al Său și dacă a adus totdeauna Domnului Isus ceea ce era al Său. Dacă nu este așa, atunci „să aducă Domnului ca jertfă pentru vină un berbec fără cusur din turmă, după prețuirea ta, în sicli de argint, după siclul sfântului locaș“ (Levitic 5.15). Primul este un berbec fără cusur ca jertfă pentru vină. Pe lângă aceasta, așa cum s-a spus, nu se face nici o diferențiere cu privire la poziția pe care o ocupă fiecare, ci jertfa este aceeași pentru toți, căci este vorba de o vină față de Dumnezeu. Dumnezeu hotărăște care este pedeapsa potrivită pentru aceasta, adevărata pocăință: un berbec fără cusur. Numai recunoașterea vinei și smerirea celui care a văzut ce a însemnat pentru Dumnezeu lucrarea Domnului Isus la cruce în legătură cu sine, numai cel ce a văzut cum Domnul, cu energie bărbătească, a plătit acolo lui Dumnezeu vina noastră și prin aceasta a recunoscut cât de groaznică este fapta sa, numai acela a adus o adevărată jertfă pentru vină. Numai pe această bază poate Tatăl să ierte acest păcat (1 Ioan 1.9).

Un berbec este o oaie de parte bărbătească. Oaia este o imagine a Domnului Isus în smerenia Sa, însă berbecul vorbește de maturitate, de creșterea deplină și în același timp despre puterea bărbătească, prin care se realizează poziția. „Berbecul fără cusur ca jertfă pentru vină“ ne arată deci energia duhovnicească prin care Domnul Isus a adevărit poziția Sa de smerenie și în care El a mers cu adevărat ca un miel la măcelărie și a devenit pentru Dumnezeu o jertfă pentru vină. El strigă în Psalmul 40.12: „M-au ajuns fărădelegile Mele, sunt mai multe decât perii capului Meu“. Aici vedem vina - fărădelegile noastre, pe care El le-a luat asupra Lui. În Psalmul 69.4 El spune: „Trebuie să dau înapoi ce n-am furat“. El nu a răpit nimic, căci noi eram cei vinovați, însă El a trebuit să plătească totul. El a mers tăcut pe drumul Său, ca o oaie care era dusă la tăiere. Însă, în

același timp El a mers fără să fie influențat, în energie dumnezeiască pe acest drum al smereniei. Nu sunt inimile noastre impresionate când Îl vedem pe Domnul Isus înaintea judecătorilor, a marelui preot și a lui Pilat, că El nu spune nici măcar un cuvânt pentru dezvinovățirea Sa și nu se împotrivesc deloc învinuirilor false? Numai când El este obligat printr-un jurământ, El dă răspuns, căci Cuvântul lui Dumnezeu spune că trebuie să se răspundă când cineva este întrebat de autorități prin jurământ. Vedem la cruce cât de îngrozitor este când lui Dumnezeu I se răpește ceva. Nu este ceva îngrozitor când o creatură mică, neînsemnată, retine lucruri de la Dumnezeu Cel Preaînalt, căruia Îi aparțin? În cartea profetului Maleahi vedem cum Dumnezeu judecă aceasta. El spune acolo: „Un fiu cinstește pe tatăl său și un servitor pe stăpânul său. Dacă sunt Tată, unde este cinstea care Mi se cuvine? Dacă sunt Stăpân, unde este teama de Mine? zice Domnul oștirilor către voi, preoților, care nesocotiți Numele Meu și care ziceți: „Cu ce am nesocotit noi Numele Tău?“ Prin faptul că aduceți pe altarul Meu pâine necurată!“ Și voi ziceți: „Cu ce Te-am pângărit?“ „Prin faptul că ați zis: „Masa Domnului este de disprețuit“. Când aduceți ca jertfă o vită oarbă, nu este rău lucrul acesta? Când aduceți una șchioapă sau beteagă, nu este rău lucrul acesta? Ia adu-o guvernatorului tău! Va fi el mulțumit cu tine? Te va primi el cu plăcere?“ zice Domnul oștirilor. Și acum, vă rog, cereți lui Dumnezeu să aibă milă de noi! Vă va primi El cu bunăvoință, când mâinile voastre fac astfel de lucruri? zice Domnul oștirilor. „Cine din voi va închide porțile, ca să n-aprindeți degeaba focul pe altarul Meu? N-am nici o plăcere de voi, zice Domnul oștirilor și darurile de mâncare din mâna voastră nu-Mi sunt plăcute! Căci de la răsăritul soarelui până la asfințit, Numele Meu va fi mare între popoare și pretutindeni se va arde tămâie în cinstea Numelui Meu și se vor aduce daruri de mâncare curate; căci Numele Meu va fi mare între popoare, zice Domnul oștirilor. Dar voi Îl profanați, prin faptul că ziceți: „Masa Domnului este pângărită și ce aduce ea este o mâncare de disprețuit!“ Apoi Dumnezeu continuă: „Blestemat să fie înșelătorul, care are un animal în turma lui și fâgăduiește și jertfește Domnului unul cu defect! Căci Eu sunt un Împărat mare“, zice Domnul oștirilor, „și Numele Meu este înfricoșător printre popoare“ (Maleahi 1.6-14).

Vedem aici cum judecă Dumnezeu, când oamenii Îi rețin ceva și nu-I dau ce este ca drept al Său. Acest Dumnezeu mare este Tatăl nostru. El nu este numai Creatorul, ci Răscumpărătorul nostru, Dumnezeu Mântuitorul nostru, așa cum este El numit în epistolele către Timotei și Tit, care a dat pe singurul Lui Fiu ca să ne mântuiască. El are drept asupra noastră nu numai pentru că este Creator, ci și ca Salvator, căci El a plătit prețul cel mare pentru salvarea noastră. Cât de des este atinsă nu numai slava Sa, ci și inima Sa plină de dragoste, când El vede că noi Îi luăm pe nedrept ceea ce este un drept al Lui. Atunci El indică spre Domnul Isus și spune: „Acesta este El și așa a plătit El ceea ce voi ați răpit“. El a plătit înapoi cu energie bărbătească. Totodată vedem că Dumnezeu Însuși, pe care noi L-am jignit și L-am furat, a dat jertfa, pentru ca El, în dreptatea Sa, să nu ne pedepsească veșnic din pricina vinei noastre. Ceea ce noi am luat de la Dumnezeu, a plătit singurul Său Fiu. Numai când noi recunoaștem enormitatea păcatului, privim desăvârșirea Domnului Isus și harul lui Dumnezeu care a dat pe Fiul Său și pentru acest păcat, ajungem la adevărata judecată de sine și la o adevărată mărturisire înaintea Lui, cu privire la ceea ce am făcut.

Vedem însă apoi, că pentru jertfa pentru vină este nevoie de ceva mai mult. Se spune: „... să aducă Domnului ca jertfă pentru vină un berbec fără cusur din turmă, după prețuirea ta, în sicii de argint, după ciclul Sfântului Locaș“ (Levitic 5.15). Ce înseamnă „după prețuirea ta“? Nu este prețuirea celui care a păcătuțit, căci aceste cuvinte sunt adresate lui Moise! Este vorba deci de prețuirea făcută de Moise. Moise stabilea ce trebuie plătit. Moise este o imagine a Domnului Isus ca mare învățător, care vorbește cu autoritate. Însă aceasta este în legătură cu Evrei 3, unde citim că El este Fiu peste casa Sa (Evrei 3.6). El stabilește ce despăgubire se cuvine lui Dumnezeu. Când eu, de exemplu, am dat prea puțin pentru lucrarea Domnului, atunci Domnul nu mă lasă să hotărâsc cât de mult trebuie să dau ca să fiu iarăși bine. Eu trebuie să-L întreb și El Îmi va spune care este prețuirea Sa. Prețuirea constă din „siclul de argint, după ciclul Sfântului Locaș“. Așa cum știm, siclul vorbește în Exod 20 și 38 despre prețul care este plătit pentru răscumpărare, căci peste aceia pentru care s-a plătit o jumătate de siclu de argint, nu venea judecata lui Dumnezeu. Aceasta ne conduce la sângele Domnului Isus, la suferințele Sale pe cruce, la dragostea Sa, care L-a făcut să plătească de bunăvoie acest preț. Aceasta o ia Domnul Isus ca măsură pentru

stabilirea a ceea ce noi ar trebui să plătim lui Dumnezeu. Nu este o măsură omenească, ci „după ciclul Sfântului Locaş“, adică după măsura care corespunde sfinţeniei, locuinţei lui Dumnezeu. Dacă este vorba de vină, nu ajunge măsura noastră, ci trebuie să fie măsura care este valabilă în Locul Sfânt. Aceasta este un ciclu de argint stabilit după preţul pe care Domnul Isus l-a plătit pentru răscumpărarea noastră, în concordanţă cu dragostea Sa.

Este desigur de remarcat că nu citim aici nimic despre faptul că pe baza jertfei pentru vină are loc iertarea; altceva este pentru aceasta. În continuare vom vedea chiar că la păcătuirea faţă de lucrurile aproapelui trebuie mai întâi să se dea înapoi partea luată pe nedrept la care s-a adăugat a cincea parte, înainte ca să poată fi adus berbecul ca jertfă pentru vină. Aici, unde este vorba despre Dumnezeu, găsim mai întâi berbecul, deci mai întâi mărturisirea vinei, însă după aceea şi ceea ce noi ar trebui să plătim înapoi lui Dumnezeu. Aici este amintit mai întâi berbecul, apoi se spune: „Să mai adauge a cincea parte la preţul lucrului sfânt faţă de care a păcătuit şi să-l dea preotului. Şi preotul să facă ispăşire pentru el cu berbecul adus ca jertfă pentru vină şi i se va ierta“ (Levitic 5.16). Acesta este marele principiu: noi nu trebuie să ne recunoaştem numai vina noastră, ci şi să plătim înapoi ceea ce am luat pe nedrept de la Dumnezeu sau am ascuns şi să adăugăm la aceasta a cincea parte. Domnul Isus a făcut aceasta la cruce. Ceea ce noi am luat pe nedrept de la Dumnezeu, El a plătit înapoi lui Dumnezeu; însă El a plătit mult mai mult. La legea jertfei pentru vină vom vedea că după prevederile lui Dumnezeu, jertfa pentru vină trebuia adusă pe locul unde se aducea arderea-de-tot. Acest loc indică spre a cincea parte pe care Domnul Isus a plătit-o mai mult. Da, noi putem spune despre El că El a plătit mult mai mult. Aici ni se spune: douăzeci de procente, adică o cincime mai mult.

Noi nu putem plăti înapoi în aceeaşi măsură bogată, așa cum a făcut-o Domnul Isus pentru noi. Însă lucrul acesta ne este prezentat, ca noi să învăţăm de la El, cum trebuie să ne comportăm când trebuie să dăm lui Dumnezeu ceva înapoi. Dacă până acum viaţa mea nu l-a fost predată în totalitate, atunci aceasta înseamnă că în viitor eu trebuie să-l închin viaţa într-o măsură mai mare decât cea obișnuită. Vedem aceasta de exemplu la Ioan zis și Marcu. După ce el la început a plecat în lucrare cu Pavel și cu Barnaba, la un timp s-a retras. Greutățile îi păreau prea mari. S-a întors pentru că prețul îi era prea mare, cu toate că el și-a pus viața în slujba Domnului. Vedem însă cum mai târziu, în viața sa, el plătește înapoi lui Dumnezeu ceea ce l-a reținut pe nedrept și cum adaugă la aceasta „a cincea parte“. El conduce pe Pavel nu numai în toate greutățile, ci merge cu el în închisoare. Desigur, era cu mult mai rău să fii împreună cu Pavel într-o temniță romană, decât să-l însoțești pe drum, chiar dacă anumite pericole erau de întâmpinat. El a plătit vina sa și pe deasupra a cincea parte.

Acesta este pentru noi un principiu important. Dacă noi, ca oameni credincioși, ne cercetăm viața în lumina acestui Cuvânt al lui Dumnezeu și ne întrebăm dacă viața noastră a fost predată Lui, dacă toate aptitudinile noastre și tot ceea ce suntem noi au fost predate Lui și dacă după aceea trebuie să recunoaştem că nu am făcut și nu l-am dat ce era cu drept al lui, chiar și în ceea ce privește banii noștri, averea noastră, timpul nostru, atunci ajungem la recunoașterea că începând de acum încolo trebuie să-l dăm chiar mai mult decât măsura obișnuită și anume a cincea parte pe deasupra, așa încât Dumnezeu câștigă ceva la aceasta. Dacă ajungem la această recunoașterea, atunci vedem ce rezultate are o asemenea restaurare. Un rezultat minunat! Când s-a adus jertfa pentru vină și s-a plătit prețul, atunci Dumnezeu are un câștig, căci El a primit jertfa pentru vină, și încă 20 de procente peste ceea ce l-a reținut pe nedrept, iar eu am un câștig, căci numai prin aceasta am ajuns așa departe, să văd așa de mult din măreția lucrării Domnului Isus. Am trecut prin exerciții duhovnicești care m-au adus mai aproape de Domnul și au lucrat în mine o stare duhovnicească mai bună. În viitor eu voi ști mai bine ce înseamnă să mă predau Lui și voi experimenta binecuvântarea nemărginită care este legată de aceasta, dacă eu mă predau cu adevărat Lui și Îi slujesc cu toată inima și cu toate aptitudinile mele.

Ajungem acum la cel de-al doilea caz: „Când va păcătui cineva, făcând împotriva uneia din poruncile Domnului, lucruri care nu trebuie făcute, chiar dacă n-a știut, se va face vinovat, purtându-și astfel vina“ (Levitic 5.17). Aici este vorba, deci, de lucrurile care se fac și care sunt interzise în Cuvântul lui Dumnezeu. La aceasta constatăm în primul rund că nimeni prin neștiință

nu va fi considerat nevinovat. În viața zilnică, oricine înțelege că așa trebuie să fie. Orice cetățean este privit ca și cum ar cunoaște legile, căci acestea sunt date publicității. De aceea oricine se poate informa cu privire la ele. Când însă este vorba de legile lui Dumnezeu, omul și chiar câte un credincios nu vor să le recunoască. Însă noi avem Cuvântul lui Dumnezeu în mână. Dacă l-am studia cu râvnă, am ști ce ar trebui să facem după voia lui Dumnezeu și ce nu ar trebui să facem. Însă dacă eu n-am putut încă să citesc tot Cuvântul lui Dumnezeu, căci nu sunt credincios de mult sau din alte motive, atunci știu, dacă am cu adevărat părtășie cu Domnul, dacă este ceva împotriva voii Sale.

În 1 Ioan 2.20 și 27 este vorba de copilașii în Hristos, care tocmai au crezut Evanghelia și au fost unși și pecetluiti cu Duhul Sfânt: „Dar voi aveți ungera din partea Celui Sfânt și știți toate“. Asta nu înseamnă că acești tineri credincioși cunosc toate lucrurile rele! Tocmai aceasta nu vrea Dumnezeu. De aceea în Romani 16.19 se spunea: „Eu vreau însă să fiți înțelepți în ce privește binele și nevinovați în ce privește răul“. Este o minciună a Satanei că noi trebuie să cercetăm toate, ca să știm dacă ceva este bun sau rău. Într-adevăr, se spune în 1 Tesaloniceni 5.29: „Cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun“, însă aici este vorba de prociile în timpul străngerilor laolaltă, în care Duhul Sfânt poate lucra liber. Noi trebuie să cercetăm tot ceea ce auzim sau vedem în străngerile laolaltă, dacă totul este în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu și de aceea dacă este bun. Ceea ce stă în opoziție cu Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să lepădăm. „Și ceilalți să judece“ (1 Corinteni 14.29). Noi trebuie să ne preocupăm mereu cu binele, iar cu răul numai când nu se poate evita, ceea ce din nefericire se petrece deseori în această lume păcătoasă.

Dacă am părtășie cu Domnul, voi constata de îndată dacă cel care-mi vorbește este vocea Păstorului Celui bun. „Oile Mele ascultă glasul Meu... și ele vin după Mine“, spune Domnul în Ioan 10.27. Dacă eu n-am nici un sentiment pentru glasul Lui, aceasta este dovada că eu nu sunt destul de aproape de Domnul și inima mea nu ascultă în mod necondiționat. „Dacă voiește cineva să facă voia Lui, va recunoaște despre învățătura aceasta dacă este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine Însuși“ (Ioan 7.17). Cu privire la dese plângeri, că este așa de greu să recunoști voia Domnului în anumite cazuri concrete, aceasta este un principiu important. Cei mai mulți credincioși, fie tineri fie bătrâni, se plâng în această privință. În mod obișnuit cauza constă în aceea că se vrea urmărirea drumului propriu ales după propria voință sau după dorințele proprii. La aceia care doresc să asculte cu adevărat de Domnul, pricina constă în faptul că ei sunt prea puțin obișnuiți să asculte de Domnul și de aceea în practică ei cunosc prea puțin vocea Păstorului. Desigur, vorbesc acum numai de cazurile unde în viața practică a credinciosului nu este prezentă nici o neascultare vădită sau ascunsă, adică păcate descoperite. Dacă acesta este cazul, Domnul nu dă nici un răspuns, ca să-l trezească din indolență sau ca să descopere ce este prezent în inima acestui credincios. Vedem aceasta de exemplu la împăratul Saul, în 1 Samuel 13.8-14 și 6-19.

Cât de des vedem ceva de felul acesta în viața practică a credincioșilor! Ei spun atunci: „Nu-mi dau seama de lucrul acesta“ sau: „Aceasta poate să însemne totuși și altceva“ sau aceasta se potrivește pentru timpurile de atunci, însă nu pentru timpul și împrejurările în care noi trăim“. Prin aceasta se consideră a fi liber să trăiască după dorințele propriei firi. Însă aici spune: „Chiar dacă n-a știut, se va face vinovat și își va purta vina“. Dacă nu înțeleg vreuna din hotărârile Cuvântului lui Dumnezeu sau nu vreau să le înțeleg, prin aceasta eu nu sunt scuzat. Părtășia cu Tatăl este întreruptă și nu va fi refăcută înainte ca eu să aduc jertfa mea pentru vină și să plătesc vina mea. Atâta timp cât eu îmi port fărădelegea, Dumnezeu în cârmuirea Sa îmi va sta împotrivă.

„Să aducă preotului ca jertfă pentru vină un berbec fără cusur, luat din turmă, după prețuirea ta. Și preotul să facă pentru el ispășirea greșelii pe care a făcut-o fără să știe; și i se va ierta. Aceasta este o jertfă pentru vină. Omul acesta se făcuse vinovat față de Domnul“ (Levitic 5.18).

Ce mare pagubă duhovnicească este pentru mine, dacă spun despre ceva care este în Biblie: „Aceasta eu o înțeleg altfel“ sau dacă nu vreau s-o înțeleg și devin vinovat față de Dumnezeu,

pentru că prin aceasta Îi rețin ceva pe nedrept. Dumnezeu în cârmuirea Sa nu-mi va ierta fapta aceasta, ci mă va judeca pentru ea. Ce rușine este un asemenea mod de comportare față de Tatăl nostru, de Dumnezeu - Mântuitorul, care la cruce a judecat pentru mine pe singurul Său Fiu, ca prin aceasta El să mă curățească de toate păcatele și să-mi poată da ce poate să dea un Dumnezeu atotputernic!

Ajungem acum la al treilea caz, unde este vorba de păcatul față de aproapele. Este frapant că aici nu este vorba de neștiință sau greșală, ca în pasajul anterior. Nu este aceasta o mărturie tristă despre purtarea oamenilor - și a credinciosului - față de Dumnezeu? Noi ne facem mai multe gânduri cu privire la îndatoririle noastre și păcatele noastre față de semenii noștri, decât față de Dumnezeu. Noi devenim mai repede conștienți de faptul că am păcătuit față de un om decât față de Dumnezeu.

„Când cineva va păcătui și se va purta cu necredincioșie față de Domnul, tăgăduind aproapelui său un lucru încredințat lui sau dat în păstrarea lui, sau va fura sau va înșela pe aproapele lui, tăgăduind că a găsit un lucru pierdut sau făcând un jurământ strâmb cu privire la un lucru oarecare pe care îl face omul și păcătuiește“... (Levitic 6.2-3).

În primul rând este izbitor faptul că Dumnezeu spune că noi săvârșim necredincioșie față de El, când păcătuim față de aproapele nostru. Dumnezeu și Domnul Isus privesc nedreptatea înfăptuită față de un frate sau față de o soră, ca îndreptată împotriva lui Dumnezeu! În cârmuirea Sa, Dumnezeu va judeca și va pedepsi aceasta, ca și când noi am fi înfăptuit nedreptatea împotriva Lui. De aceea și în acest caz jertfa pentru vină și despăgubirea este aceeași, ca și în cazul când noi am reținut lui Dumnezeu ceva pe nedrept. Acest principiu îl găsim și în Faptele Apostolilor 9.4, unde Domnul spune lui Saul: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?“ pe când Saul prigonea pe credincioși. Noi suntem mădulare ale trupului Său și făcuți una cu El. Noi suntem de asemenea copii ai Tatălui, așa că El simte răul făcut nouă ca și cum s-ar fi făcut Lui. Ce lumină serioasă aruncă aceasta asupra păcatelor și greșelilor noastre față de credincioși!

Cum păcătuiesc eu față de un frate sau o soră sau față de toți credincioșii împreună? În versetele următoare este vorba de lucrurile materiale și de acestea poate fi vorba și la noi. Toate prevederile legii sunt pentru noi niște simboluri ale lucrurilor duhovnicești. Israel era o adunare pământească, căreia cineva îi aparținea prin naștere. Și binecuvântările ei erau pământești, așa cum arată clar Deuteronom 28. Adunarea, trupul lui Hristos este totuși o comunitate duhovnicească, din care fac parte cei care au fost câștigați, care după ce au crezut toată Evanghelia, au primit Duhul Sfânt. Noi suntem binecuvântați cu toate binecuvântările duhovnicești (Efeseni 1.13). Relația noastră unii cu alții ca oameni credincioși este deci duhovnicească, deși deseori pot fi prezente și legături pământești, materiale, pentru că noi locuim încă pe pământ.

În Deuteronom 15 ne sunt prezentate diferite lucruri care ne arată în ce mod putem reține ceva pe nedrept de la frați și surori, însă și cum le putem da ceva. Când de exemplu o soră vine regulat duminica dimineața la ora de închinare cu inima goală, pentru că ea a neglijat în timpul săptămânii să se ocupe cu Domnul, ea reține atunci pe nedrept ceva nu numai de la Domnul, ci și de la frații prezenți. În inima ei nu este nimic prezent, pe care Duhul Sfânt să-l poată folosi, ca împreună cu adorarea din inimă a celorlalți să se ridice spre Dumnezeu ca o lucrare de un miros plăcut. Tot așa poate fi și la un frate. Dacă Duhul Sfânt vrea să mă folosească în străngerile noastre laolaltă ca gură a Adunării în rugăciune sau în închinare sau ca gură a Domnului la lucrarea în Cuvânt, atunci eu rețin ceva pe nedrept nu numai de la Domnul, ci și de la frați, dacă nu mă las folosit. Cuvântul lui Dumnezeu spune că eu trebuie să iubesc pe frați și pe surori. Nu le rețin eu ceva pe nedrept din ceea ce este un drept al lor? Este adevărat ce a spus odată un frate: „Singurul asupra căruia noi avem un drept, este locul în iad, căci pe acesta l-am câștigat noi. Însă noi avem privilegii infinite, care pot fi obținute numai prin har“.

Nu mint eu pe fratele meu, când ceea ce el mi-a istorisit confidențial, eu spun altora, abuzez sau disprețuiesc ceea ce mi-a povestit? Sau, dacă eu nu spun adevărul cu privire la ce știu de la el sau ceea ce mi-a povestit el? Nu-l nedreptățesc eu, când tăgăduiesc sau micșorez aptitudinile sau

darurile duhovnicești pe care el le-a primit? Dacă eu nu dau unui frate sau unei surori cinstea care li se cuvine, datorită stării lor duhovnicești - căci unui creștin i se cuvine cinste, potrivit umblării sale cu Domnul și stării lui duhovnicești - nu le iau eu atunci ceva din ce li se cuvine? Când eu aud că se spune ceva despre un frate, despre care știu că nu este adevărat, iar eu nu mă împotrivesc acestuia și nu spun că eu pot dovedi că nu este adevărat, nu răpesc eu cinstea fratelui? Noi putem număra încă multe alte situații asemănătoare chiar referitor la lucrurile materiale, ca bani sau altceva. Probabil că eu datorez bani unui frate și nu-i dau înapoi pentru că el a uitat sau din alt motiv. Sau poate am împrumutat o carte de la el și nu i-o mai dau înapoi. Sunt atât de multe lucruri pe care noi le putem reține de la frații noștri, cu toate că ei au drept asupra lor sau, mai bine zis, noi le suntem datori în privința aceasta. Vedem ce spune Dumnezeu în privința aceasta:

„...când va păcătuia astfel și se va face vinovat, să dea înapoi lucrul luat prin jaf sau luat prin înșelăciune, sau încredințat lui, sau lucrul pierdut pe care l-a găsit, sau lucrul pentru care a făcut un jurământ fals, să-l dea înapoi întreg, să mai adauge a cincea parte din prețul lui și să-l dea în mâna stăpânului lui, în ziua când își va aduce jertfa pentru vină. Iar ca jertfă pentru vină, să aducă Domnului pentru păcatul lui un berbec fără cusur, luat din turmă, după prețuirea ta și să-l dea preotului. Și preotul va face pentru el ispășirea înaintea Domnului și i se va ierta, oricare ar fi fost lucrurile care l-au făcut vinovat“ (Levitic 6.4-7).

Am observat noi ordinea din versetele 5 și 6? Dumnezeu spune că în acest caz trebuia mai întâi dată despăgubirea, înainte de aducerea jertfei pentru vină. Numai după ce a fost dată despăgubirea, la care s-a adăugat a cincea parte și apoi s-a adus jertfa pentru vină, urmează iertarea din partea lui Dumnezeu. Dacă este vorba de lucruri între credincioși, atunci Dumnezeu dorește ca noi să dăm mai întâi celui alt, pentru paguba pe care i-am făcut-o, despăgubirea și 20 de procente mai mult decât i-am luat ceva pe nedrept. Dacă eu am arătat prea puțină dragoste unui frate, trebuie mai întâi să recunosc aceasta înaintea lui și să-l iubesc cu 20 de procente mai mult. Dacă eu am cinstit prea puțin pe un frate, atunci eu trebuie să-l cinstesc cu 20 de procente mai mult decât ar fi fost normal. Când el vede ce a lucrat harul lui Dumnezeu în mine, inima sa va fi satisfăcută, așa încât el se va întoarce liber și deschis spre mine și problema va fi rezolvată. Acest gând este foarte serios. Nu am experimentat noi deja că cineva spunea: „Am mărturisit înaintea lui Dumnezeu, de aceea acum sunt curat“ și părerea lui era că nu mai avea nimic de făcut față de persoana aceea sau cel mult să spună: „Nu trebuia să fac așa“ și nimic mai mult? Dacă noi ne purtăm așa, nu avem nimic înapoi din ceea ce am luat pe nedrept și nici cele 20 de procente. Numai când recunoaștem pe deplin că am păcătuit și am făcut nedreptate, înapoiem ceea ce am luat pe nedrept. Atunci nu mai avem nevoie de dezvinovățirea acestea: „Ah, nu m-am gândit chiar așa“ sau „Asta nu trebuie s-o interpretezi așa“, ci noi dăm totul și adăugăm 20 de procente la aceasta. Așa am văzut și la celelalte jertfe pentru păcat. Mai trebuie să depunem înaintea lui Dumnezeu și a aproapelui o mărturie deplină și apoi să dăm a cincea parte mai mult, așa încât cel care a suferit paguba să devină acum mai bogat decât a fost mai înainte. El a primit atunci înapoi ceea ce eu i-am răpit sau reținut și acum obține încă 20 de procente pe deasupra. Prin aceasta el a devenit mai bogat și problema nu lasă înapoi nici o amărăciune în inima lui, ca el să poată spune: „Mi-a făcut nedreptate“, ci atunci va fi bucurie în inima Sa, pentru că a devenit mai bogat, căci am rezolvat problema cu adevărat.

Când eu am făcut aceasta, Dumnezeu spune: „După ce tu ai rezolvat problemele cu frații și cu surorile, vino cu mărturisirea vinei tale la Mine“. Dumnezeu vrea ca noi să rezolvăm mai întâi problemele dintre noi, înainte ca noi să venim la El. Înainte de a face acestea, El nu primește jertfa noastră pentru vină. Când, după aceea noi venim la El cu judecata noastră de sine, citim că preotul face ispășire pentru noi și ni se va ierta. În acest mod vrea Domnul Isus, Marele Preot, să îndepărteze răul.

Nu credem că toate problemele vechi se vor rezolva dacă noi ne-am purta după aceste principii, ca nici un lucru vechi să nu rămână „răni vechi“, care niciodată n-au fost curățite cu adevărat în modul descris aici? Însă a fi în stare pentru aceasta, trebuie să fii bogat duhovnicește. Un sărac duhovnicește niciodată nu va putea să înlătura pe deplin, conform gândurilor lui

Dumnezeu, vina față de un frate sau față de o soră. Consecința acesteia este că relațiile sale cu fratele sau cu sora niciodată nu vor putea fi restaurate pe deplin și el nu va avea niciodată părtășie deplină cu Tatăl și cu Domnul Isus. Nu poate fi aceasta cauza că așa de multe inimi sunt înstrăinate una de alta? Numai privirea la Domnul Isus, care pe cruce a plătit pe deplin nu numai datoria noastră față de Dumnezeu, ci a dat și o a cincea parte mai mult, încât harul lui Dumnezeu și dragostea Sa pot face inima noastră suficient de bogată, ne poate face să pășim pe drumul restabilirii care ne este arătat aici de către Dumnezeu. Este singurul drum! În acest caz Dumnezeu nu spune: „Dacă tu ești prea sărac, Eu sunt mulțumit cu mai puțin, cu o capră, o pereche de turturele sau cu a zecea parte dintr-o efă de făină“. În căile Sale de cârmuire Dumnezeu trebuie să pretindă aici prețul întreg. Numai așa este posibilă restabilirea. Cât de serios ne vorbește aceasta! Sunt inimile noastre suficient de bogate ca să pășescă totdeauna pe acest drum? Dacă nu este așa, aceasta nu depinde de Dumnezeu. El ne-a prezentat mai întâi arderea-de-tot la care noi am văzut că Domnul Isus a plătit mult mai mult decât noi datoram, pentru ca astfel tot ce era între noi și Dumnezeu să poată fi îndepărtat, ca prin aceasta Dumnezeu să poată acum să ne facă nespuse de bogați, ceea ce a și făcut. Apoi El ne-a arătat în jertfa de mâncare toată slava personală a Domnului Isus, ca astfel noi, ca preoți, să ne putem hrăni din ea și prin aceasta să devenim practic asemenea Lui. În cele din urmă El ne-a adus la masa Sa cu jertfa de mulțumire, ca acolo împreună cu Tatăl și cu Fiul să avem parte de masa minunată - să ne hrănim din toată slava lucrării minunate de pe cruce a Domnului Isus. Dacă noi am văzut lucrul acesta cu adevărat și l-am luat în inima noastră, suntem atât de bogați încât să putem plăti pe deplin datoria noastră față de frați sau față de surori și cu ușurătate să putem să le dăm în plus „a cincea parte“ și să dorim aceasta. Să ne dăruiască Domnul har, ca așa să fie.

Capitolul 15

Legea arderii-de-tot

(Levitic 6.8-13)

Ajungem acum la legea arderii-de-tot, după ce în capitolul 1 am văzut rânduielele generale pentru jertfa arderii-de-tot. Aici deci găsim principiile exacte pe care trebuie să le ia în seamă cel care dorește să aducă o ardere-de-tot. În capitolul 6.8 vedem că legea a fost dată lui Aaron și fiilor săi, în timp ce în capitolul 1 este vorba de cineva din popor. Oricine are voie să aducă lui Dumnezeu o ardere-de-tot, însă aici este vorba de Aaron și de fiii săi. Principiile dumnezeiești cu privire la slujba noastră de duminica dimineața sunt încredințate Domnului și acelor care sunt preoți. Prin fiii lui Aaron trebuie să înțelegem pe acei copii de parte bărbătească care au voie să execute realmente slujba preoțească. Ei stau zilnic în prezența Domnului și de aceea sunt obișnuiți să judece totul potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Acestora, deci, Dumnezeu le dă indicații care trebuie urmate la îndeplinirea slujbei. Acesta este un principiu general în Cuvântul lui Dumnezeu. În Numeri 10 citim de exemplu despre trompetele de argint cu ajutorul cărora Moise putea să cheme tot poporul. Însă se amintește în mod deosebit, că preoții trebuiau să sufle în ele. Asta înseamnă că Domnul Isus, a cărui imagine este Moise, care rostește cu autoritate Cuvântul lui Dumnezeu, face aceasta în mod obișnuit prin preoți, adică aceia care au cu adevărat părtașie cu El și pot să înțeleagă cel mai bine gândurile Sale. Ei exercită slujba cea mai importantă, așa cum am văzut deja în capitolul 1, unde tot ceea ce cerea înțelegere trebuia împlinit de preoți. Și la citirea versetelor care ne stau în față e bine să ne gândim la aceasta.

„Arderea-de-tot să rămână pe vatra altarului toată noaptea până dimineața și focul să ardă pe altar“ (versetul 9). Aproape același gând îl găsim și în Exod 29, unde se spune că în fiecare dimineață și seară trebuia să fie adusă arderea-de-tot - seara, ca astfel în timpul nopții să se poate înălța spre Dumnezeu mirosul jertfei. În chip profetic vedem în aceasta însemnătatea lucrării Domnului Isus pentru noi și pentru Israel. Noi trăim în noapte; când Domnul a fost trădat de Iuda era noapte (Ioan 13.20). Odată se va ivi ziua când Domnul va reveni ca Soare al dreptății. Aceasta va fi o zi deosebită pentru Israel. Deci arderea-de-tot era hotărâtă pentru ziua, căci numai pe baza lucrării Domnului Isus va fi binecuvântat Israel; însă era și pentru noapte, căci și noi primim binecuvântările noastre numai pe baza lucrării Domnului.

Aici însă se arată categoric că arderea-de-tot trebuia să fie toată noaptea pe vatra altarului. Este vorba aici despre jertfa arderii-de-tot, pe care noi o aducem. Dumnezeu vede lucrarea Domnului Isus tot timpul. Dacă El numai o clipă n-ar vedea-o, nu ar exista nici o binecuvântare pentru noi. Însă pentru că aici este vorba de arderea-de-tot pe care noi o aducem, Cuvântul lui Dumnezeu spune cu privire la ea că focul trebuie să ardă toată noaptea. Cred că în Numeri 28 găsim aproape același gând, când se spune că Dumnezeu dorește să primească jertfe de pe acest pământ blestemat, din această pustie, în care Dumnezeu este lepădat. El dorește totuși să vadă roade din acest pământ. Aceasta o vedem și aici. Și chiar dacă este noapte pe pământ, Dumnezeu dorește ca mirosul arderii-de-tot să se ridice spre El. Ce gând prețios, mai ales dacă ne gândim la jertfele noastre! În tot timpul cât Domnul Isus este lepădat, Dumnezeu dorește ca ai Săi să-I aducă ardere-de-tot, ca astfel să se ridice totdeauna spre El mirosul plăcut - nu ca odinioară de pe cruce, ci ca mirosul jertfei arderii-de-tot adusă Lui. Așa cum am văzut, asta înseamnă ca noi să privim pe Domnul Isus ca ardere-de-tot și, ceea ce noi am văzut în El, să aducem ca jertfă.

Același gând îl găsim și în Psalmul 134. Probabil cunoaștem succesiunea celor trei Psalmi 132-134. În Psalmul 132 vedem locul străngerii laolaltă. În Psalmul 133.1 citim: „Iată, ce bine și ce plăcut este pentru frați să locuiască împreună în unitate“ și în Psalmul 134 găsim slujba care se execută acolo. Se spune în primul verset: „Iată, binecuvântați pe Domnul, toți slujitorii Domnului, care stați nopțile în casa Domnului!“ Mulți nu înțeleg de ce se spune aici „nopțile“, însă noi înțelegem, dacă vedem ce învață Noul Testament. Așa merge până la sfârșitul Psalmului 134, căci acolo găsim dimineața: „Domnul să te binecuvânteze din Sion, El, care a făcut cerurile și pământul!“ Cu aceasta cântările treptelor (sau cântările urcării) se termină.

În Levitic 6.9 se vorbește despre arderea-de-tot: „Arderea-de-tot să rămână pe vatra altarului toată noaptea până dimineața și focul să ardă pe altar“ (versetul 9). Aceasta este deci slujba preoților. În primul rând se referă la Domnul Isus, căci Aaron este o imagine a Domnului Isus. Însă Aaron și fiii săi sunt numiți împreună, adică este o misiune și a fiilor lui Aaron. Ce slujbă minunată cere Domnul Isus de la noi! Este misiunea noastră să îngrijim în tot timpul lepădării Domnului să se înalțe către Dumnezeu mirosul arderii-de-tot, pentru că noi, credincioșii, aducem această jertfă lui Dumnezeu.

Dacă ne gândim acum la jertfa pentru păcat, vedem că există diferențe între cele două. Jertfa pentru păcat este necesară pentru mântuirea noastră. Însă era adusă numai odată pe an. Nu găsim că se mai repeta. Probabil că se mai întâmpla, când păcătua cineva, așa cum vedem în capitolele 4 și 5, însă despre o jertfă pentru păcat de bunăvoie nu se vorbește niciodată. Aici însă, unde se vorbește despre arderea-de-tot, Dumnezeu pornește de la considerentul că inimile noastre sunt pline și aduc necurmat această jertfă. Aceasta Îl bucură! Și este un gând serios pentru inimile noastre. Când am venit prima dată la Dumnezeu, am văzut pe Domnul Isus ca jertfă pentru păcat, căci noi ne-am preocupat cu ceea ce aveam nevoie. Însă când am cunoscut cu adevărat pe Domnul Isus, Dumnezeu dorește ca noi să ne ocupăm cu Domnul Isus ca ardere-de-tot. Chiar dacă noi nu uităm niciodată lucrarea Sa cu privire la păcatele noastre, înțelegem totuși că o jertfă pentru păcat nu a fost adusă pe altar. În acest scop Dumnezeu dorește o ardere-de-tot. Slujba noastră constă totdeauna, deci, ca în tot timpul lepădării Domnului să aducem ardere-de-tot, care se înalță ca un miros plăcut spre El.

Focul trebuia menținut să ardă pe altar. Focul este o imagine a sfințeniei lui Dumnezeu care cercetează și verifică. Cu privire la Domnul Isus pe cruce, văzut ca ardere-de-tot, se ridică numai un miros plăcut către Dumnezeu. Este slujba noastră ca să îngrijim ca focul să fie menținut aprins, adică noi să privim înapoi la cruce, ca să vedem cum focul a cercetat pe Domnul și cum s-a ridicat spre Dumnezeu numai un miros plăcut.

Asta nu înseamnă însă că lucrarea nu este desăvârșită. Vedem în versetul 10 că este înfăptuită. Noi umblăm în siguranța că lucrarea a fost înfăptuită și Dumnezeu a fost pe deplin slăvit. Noi știm că în Domnul Isus nu se găsește nimic care să nu fie bun și suntem conștienți că totul în El este desăvârșit. În această situație cercetăm mereu arderea-de-tot, ca să vedem cum totul este desăvârșit și ca să exprimăm aceasta înaintea lui Dumnezeu. Însă, așa cum am spus, facem așa, fiind siguri de faptul că lucrarea a fost săvârșită. Așa găsim în versetul 10:

„Preotul să se îmbrace cu tunica de in și peste trup cu lenjerie de in, să ia cenușa făcută de focul care va mistui arderea-de-tot de pe altar și s-o verse lângă altar“.

Preotul trebuia deci să se preocupe cu cenușa focului și să îmbrace tunica de in și lenjeria de in, adică îmbrăcămintea pe care el o purta în Ziua cea mare a Ispășirii. Înseamnă că noi trebuie să posedăm îndreptățirea practică, atunci când ne preocupăm așa cu Domnul Isus. Despre aceasta vorbește inul, așa cum spune Apocalipsa 19.8. Cum se putea sta permanent lângă arderea-de-tot și să fie înconjurat de mirosul plăcut care ieșea din ea - căci un preot, care se afla totdeauna lângă altar și lângă arderea-de-tot, care vorbește despre dăruirea deplină a Domnului față de Dumnezeu, care a mers până la moarte, trăia în acest miros plăcut, cum poate să se preocupe de aceste lucruri și să fie practic necurat?

Cenușa este simbolul lucrării săvârșite și chiar a unei lucrări săvârșite în moarte. Cenușa ia ființă numai când totul a fost mistuit de foc. Gândul călăuzitor la noi trebuie să fie că Hristos a murit; și chiar dacă a avut loc ca ardere-de-tot pentru slava lui Dumnezeu, totuși acolo a fost adusă, unde El a murit pentru noi, unde Dumnezeu trebuia să termine cu omul firesc, așa încât noi nu avem voie niciodată să uităm că am murit împreună cu Hristos, că omul cel vechi este judecat și trebuie să trăim în puterea învierii.

Aceasta are însă consecințe asupra vieții noastre practice. Noi avem voie să stăm la altar, însă, pe lângă aceasta, avem o misiune, o slujbă. Altarul de aramă era într-adevăr o parte a cortului întâlnirii și era totuși în pustie. Curtea din față a cortului este o imagine a pământului ca loc unde

stătea cruce. În Evrei 13.10-13 citim că noi trebuie să ne găsim ori în Locul Preasfânt ori în afara taberei. Când ne strângem laolaltă ca Adunare, la masa Domnului, ca să ne aducem jertfele, atunci vedem cu ce caracter trebuie să fim acolo: trebuie să fim conștienți că lucrarea a fost înfăptuită, trebuie să realizăm că am murit împreună cu Domnul și că omul cel vechi nu are nici o autorizare de a fi prezent. Așa aducem noi jertfele noastre de ardere-de-tot. Însă nu rămânem totdeauna acolo, ci trebuie să ieșim afară în lume, unde trebuie să depunem mărturia noastră. Atunci noi nu mai avem aceleași haine ca în Locul Preasfânt.

Apoi să se dezbrace de veșmintele lui și să se îmbrace cu altele ca să scoată cenușa afară din tabără, într-un loc curat (versetul 11). Acesta este al doilea lucru, altă parte a slujbei noastre care se face în afară. Noi trebuie apoi să fim într-un loc curat în afara taberei, despărțiți de toate organizațiile bisericești și omenești. Acolo noi trebuie să purtăm cenușa, adică mărturia lucrării înfăptuite, însă nu ca jertfă pentru păcat, ci ca ardere-de-tot. Înseamnă într-adevăr sfârșitul naturii omenești, însă peste aceasta se arată deplina dăruire față de Dumnezeu.

În versetele 12 și 13 Dumnezeu arăta încă odată clar că focul de pe altar nu avea voie să se stingă:

„Focul să ardă pe altar și să nu se stingă deloc; în fiecare dimineață preotul să aprindă lemne pe altar, să așeze arderea-de-tot pe ele și să ardă deasupra grăsimii jertfelor de mulțumire. Focul să ardă necurmat pe altar și să nu se stingă deloc“.

Consider că din aceasta rezultă și ce înseamnă lucrarea pentru Israel. Israel a lepădat pe Domnul Isus, de aceea a venit judecata asupra poporului. Însă cum se face că nu a fost nimic cu totul și că îl așteaptă un viitor minunat? Motivul pentru aceasta este că din arderea-de-tot se ridică spre Dumnezeu un miros plăcut.

În Ioan 11.52 citim că Domnul Isus a murit pentru popor, însă și ca să adune pe copiii lui Dumnezeu care sunt risipiți. El a murit în primul rând pentru popor. Aceasta am văzut-o și la studiul capitolului 16 din Levitic. Jertfa pentru păcat a fost adusă pentru Aaron și casa lui, însă și pentru popor. Același gând îl găsim și în Evrei 2.17: „De aceea, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate, ca să poată fi în lucrurile privitoare la Dumnezeu, un Mare Preot milos și credincios, ca să facă ispășire pentru păcatele poporului“. Hristos trebuia să moară pentru păcatele poporului. Pentru că mirosul plăcut al jertfei Domnului Isus s-a ridicat spre Dumnezeu, Dumnezeu poate suporta poporul, poate să-l păzească și în viitor să-l conducă în binecuvântări. Normal, fiecare persoană trebuie să se pocăiască, pentru că numai iudeii născuți din nou vor intra în împărăția de o mie de ani. Cei necredincioși vor fi judecați. Însă acum Dumnezeu suportă poporul pe baza arderii-de-tot.

Să privim acum mai departe slujba preotului. El trebuia să mențină focul aprins și în fiecare dimineață să aprindă lemne pe el și să aducă arderea-de-tot. Este același lucru ca și în capitolul 1; însă vedem aici că se petrece fără întreruperi. El trebuia să aprindă lemnele. Am văzut deja că lemnul este o imagine a naturii omenești, care trebuie distrusă. Însă și omul nou are o natură, natura cea nouă, pe care am primit-o. Cu ea trebuie să se preocupe preotul. În slujba sa preotească pentru credincioși, el trebuie să mențină inimile calde, ca astfel Duhul Sfânt să le poată întrebuința pentru arderea-de-tot. Să ne gândim numai la cei doi ucenici în drumul lor spre Emaus, din Luca 24. Domnul le vorbește și acesta este începutul slujbei preotului. Ei erau însă întristați și nu aveau nici o înțelegere față de lucrarea Sa minunată. Însă după ce Domnul a vorbit cu ei despre Sine Însuși, ei puteau spune: „Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?“ Cred că acesta este un exemplu pentru ceea ce găsim aici. Este stimularea sentimentală, prin care credincioșii sunt în stare să aducă arderea-de-tot.

Ajungem apoi la arderea-de-tot însăși, pe care trebuia s-o aducă preoții. Am văzut deja în capitolul 1, ce însemna aceasta și anume să așeze fiecare bucățică în modul convenit. Arderea-de-tot era tăiată în bucăți și acestea erau așezate într-o ordine precisă pe altar, încât preotul putea să aducă lui Dumnezeu toată desăvârșirea lăuntrică a Domnului în ansamblul ei real. Dragostea Sa, dreptatea Sa, sfințenia Sa, înțelepciunea pe care El a arătat-o în drumul Său, puterea în care El a

săvârșit lucrarea și dăruirea Sa totală trebuiau făcute vizibile și privite. Aceasta este slujba preotului. Este în stare de slujbă, numai acela care se ocupă amănunțit de lucrarea Domnului Isus, care a tăiat în bucăți arderea-de-tot și a privit-o cu adorare.

Se spune apoi că preotul trebuia să ardă pe foc grăsimea jertfei de mulțumire. Jertfa de mulțumire este o imagine a lucrării Domnului Isus ca baza părtășiei noastre cu Dumnezeu, un tablou al crucii Domnului Isus în sensul că acesta este obiectul prin care noi avem părtășie cu Dumnezeu. Prin crucea Domnului Isus, Dumnezeu a fost pe deplin slăvit. Dumnezeu spune acum: Eu am fost acolo pe deplin satisfăcut. Și inimile noastre pot spune că prin această lucrare noi suntem pe deplin mântuiți. Dacă ne gândim la aceasta, inimile noastre sunt umplute de bucurie și aceasta este părtășie, căci avem aceleași sentimente ca și Tatăl. Aici sunt amintite bucățile de grăsime, acestea sunt părțile jertfei de mulțumire care erau în mod special hotărâte pentru Dumnezeu și care în Levitic 3.11 și 16 sunt numite „mâncarea“ lui Dumnezeu. Nu este minunat că se spune lucrul acesta aici? Legea jertfei de mulțumire se găsește în capitolul 7, însă aici, la tratarea arderii-de-tot este arătată în context. Ceea ce noi aducem lui Dumnezeu ca ardere-de-tot și anume cu dorința ca mirosul ei să se ridice spre Dumnezeu, aceasta El o numește mâncarea Sa, plinea Sa. Ce gând minunat! Dumnezeu primește ca mâncare și hrană ceea ce noi Îi jertfim!

Cât de important este aceasta pentru El, vedem în versetul 13; acolo se spune pentru a treia oară: „Focul să ardă necurmat pe altar și să nu se stingă deloc“. Ce slujbă minunată am primit noi, însă și ce răspundere!

Capitolul 16

Legea jertfei de mâncare

Leviticul 6. 14-23

Am văzut că legea jertfei de mâncare vorbește despre viața Domnului Isus, din ziua nașterii Sale, până la moartea Sa; nu se referă deci la lucrarea de împăcare, pe care El a făcut-o, ci la persoana Lui. Slava legată de aceasta nu se putea descoperi decât în viața Sa pe pământ. Slava Sa prezentă în cer ne este împărtășită de Duhul Sfânt, însă frumusețea Sa morală o vedem numai în viața Sa pe pământ.

Am văzut de asemenea că jertfa de mâncare era totdeauna adusă odată cu o ardere-de-tot. Capitolul 2 este strâns legat de capitolul 1. Este vorba de o comunicare a Domnului și tot așa este și în capitolul 6. În versetul 8 se spune: „Domnul a vorbit lui Moise, spunând“ și aceeași expresie o găsim și în versetul 19. Aceste unsprezece versete alcătuiesc așadar un întreg; versetele 8-13 conțin legea arderii-de-tot și versetele 14-18 legea jertfei de mâncare. În aceasta vedem cât de strâns erau legate aceste două jertfe. Însă arderea-de-tot este numită în primul rând. Cronologic trebuia mai întâi să fie jertfa de mâncare; moartea Domnului a avut loc la sfârșitul drumului Său pe pământ. Însă Dumnezeu ne arată aici succesiunea normală. Nici un om nu este în stare să vadă slava Domnului Isus, da, nu este nici măcar în stare să se preocupe cu El, dacă nu cunoaște lucrarea Domnului. El trebuie să știe că pe baza arderii-de-tot vine deci mai întâi faptul că credinciosul a recunoscut că are libertate să se apropie de Dumnezeu, că se poate preocupa cu jertfa de mâncare, cu frumusețea Domnului Isus ca Om pe pământ. Când spun „ca Om pe pământ“, atunci mă gândesc la felul cum El a fost revelat aici ca Om; este vorba de slava Sa personală, care nu a început când El a venit pe pământ și nu s-a terminat când El a părăsit pământul, dar care s-a arătat pe pământ.

În capitolul 2 am văzut diverse aspecte ale jertfei de mâncare, care arătau diferitele exerciții prin care trebuia să treacă Domnul Isus, în care El a fost verificat prin focul lui Dumnezeu, al căror rezultat a fost numai un miros plăcut pentru Dumnezeu. Niciodată nu a fost în viața Domnului Isus ceva care să nu fi fost desăvârșit pentru Dumnezeu.

Aici, la legea jertfei de mâncare nu găsim însă aceste diferențieri. Dacă am fi avut numai legea, atunci am fi cunoscut numai părțile componente ale jertfei de mâncare. În versetul 15 este vorba de floarea făinii, untdelemn și tămâie. Aici nu se pune accentul pe diferite minunății ale Domnului, ci înainte de toate pe participarea preotului la aceasta.

Mai întâi trebuia ca unul din fiii lui Aaron să aducă înaintea Domnului jertfa de mâncare. Asta înseamnă că aceasta era făcută de o persoană. Apoi se spune în versetul 15:

„Preotul să ia un pumn din floarea făinii de la darul de mâncare și din untdelemn, cu toată tămâia care este pe darul de mâncare și s-o ardă pe altar ca aducere aminte de un miros plăcut DOMNULUI“.

Aici se referă la unul din fiii lui Aaron, însă nu este singur, căci el este unul dintr-o grupă de persoane și ceea ce făcea el stă de aceea în legătură cu toți. Aaron aducea o jertfă pentru sine și pentru casa lui și din Evrei 3.6 deducem că noi suntem casa adevăratului Aaron. Toți credincioșii aparțin acestei case, ei sunt neamul preoțesc despre care citim în 1 Petru 2.5. Însă aici este vorba în mod special de fiii lui Aaron. Femininul este în Biblie un simbol al poziției, iar bărbătescul o imagine a puterii în care se realizează această poziție. Așa vedem și din expresia aceasta, „un fiu al lui Aaron“. Într-adevăr, orice credincios este un preot, însă adeverește el aceasta? Un preot este în mod normal în Locul Preasfânt și acolo slujește lui Dumnezeu. Credinciosul știe că are intrare liberă la Dumnezeu, însă întrebarea este în ce măsură realizează el aceasta? În fiii lui Aaron vedem pe aceia care nu numai că știu că au intrare liberă în Locul Preasfânt, ci care se și folosesc de această libertate și de aceea se găsesc constant în prezența lui Dumnezeu și-I slujesc.

Ei au cunoscut în Locul Preasfânt gândurile și sentimentele lui Dumnezeu, ei știau ce se potrivește în prezența Sa și cum judecă El toate lucrurile.

Acțiunea cea mai înaltă, aducerea acestei jertfe înaintea Domnului, înaintea altarului și acțiunea de jertfire puteau să fie exercitate numai de fiii lui Aaron. Aci, în versetul 14, vedem același lucru cu privire la jertfa de mâncare: „Unul din fiii lui Aaron s-o aducă înaintea DOMNULUI, înaintea altarului“. Însă nu o făcea singur, ci în legătură cu toți fiii lui Aaron, căci se spune „unul din fiii lui Aaron“. El jertfea pe altar partea cuvenită DOMNULUI. Nu vreau să intru aici în însemnătatea acestor cuvinte, pe care am văzut-o la tratarea capitolului 2. Unul din fiii lui Aaron trebuia să jertfească pe altar această parte. Ce slujbă minunată! El jertfește ceea ce vorbește de natura omenească minunată a Domnului, de ungera cu Duhul Sfânt din tot timpul vieții Sale și de măreția Persoanei Sale, care este exprimată prin tămâie. Toate acestea, el avea voie să le aducă pe altar: „de un miros plăcut“. Încă odată, ce slujbă minunată! Tămâia este mult mai sublimă pentru Sine, căci ceea ce reprezintă tămâia, numai El poate înțelege deplin. Însă chiar dacă noi n-o putem cuprinde, tot avem voie să vedem că tămâia este prețioasă și avem voie s-o aducem lui Dumnezeu. Însă numai acela care era obișnuit cu prezența lui Dumnezeu avea voie să facă lucrul acesta, căci numai atunci se poate recunoaște ce este tămâia.

Citim apoi în versetul 16: „Aaron și fiii lui să mănânce ce va mai rămâne din darul de mâncare; s-o mănânce fără aluat, într-un loc sfânt, în curtea cortului întâlnirii“. Deci fiii lui Aaron aveau voie să mănânce din aceleași lucruri pe care Dumnezeu le obținea ca mâncare. Nu era numai partea aceluia fiu al lui Aaron care a adus jertfa, ci partea tuturor fiilor lui Aaron și chiar al lui Aaron însuși. Știm că Aaron este o imagine a Domnului Isus. Așa avea voie întreaga familie a lui Dumnezeu - chiar dacă ei sunt limitați aici la fiii lui Aaron, adică aceia care se purtau și în mod practic ca preoți - ca împreună să se bucure de aceeași mâncare pe care Dumnezeu o primea ca parte a Sa. Ce gând minunat!

Însă această mâncare avea voie să fie consumată numai într-un loc sfânt. Nu în Locul Sfânt sau în Locul Preasfânt - căci acolo totul era hotărât pentru Dumnezeu și omul nu avea intrare - ci într-un „loc sfânt“, adică despărțiti de lume, acolo unde totul era în armonie deplină cu Dumnezeu. Este vorba de curtea cortului întâlnirii. Asta arată în primul rând un loc care stă în legătură cu strângerea laolaltă, acolo unde Dumnezeu invită pe poporul Său să se adune. În al doilea rând este locul unde fiii lui Aaron îl întâlneau pe Aaron, în despărțire de lume și în unitate unul cu altul. Altarul reprezintă masa Domnului și vedem cum ei acolo împreună își ocupă fiecare locul și mănâncă mâncărurile minunate: natura omenească sfântă a Domnului Isus, amestecată cu untdelemn, un tablou al ungerii cu Duhul Sfânt în timpul vieții de aici a Domnului.

În 1 Ioan 2 credincioșii sunt împărțiți în trei grupe. Acolo este vorba de copilași, care cunosc pe Tatăl, de tineri, care sunt tari, însă și de părinți, despre care se spune numai că ei cunosc pe Acela care este de la început. Un cititor superficial ar putea spune: „Se știe de orice credincios, că oricine care are credință, cunoaște pe Domnul Isus“. În capitolul 5.1 se spune totuși: „Oricine crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu“, Însă cu aceasta nu este spus același lucru ca în capitolul 2. Nu știi părinții mai mult decât cei născuți din nou de curând? În 1 Ioan 1.1 se dă răspunsul. Acolo se vorbește despre „ceea ce era de la început“ și se precizează la care început se referă: „Ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții“. Începutul este deci clipa când Domnul Isus a venit pe pământ și acesta este înțelesul cuvântului „început“ din capitolul 2.13: „Vă scriu, părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel care este de la început“. Ei nu au cunoscut numai jertfa pentru păcat, încât știu că păcatele le sunt iertate, ci și arderea-de-tot. Ei au văzut cât de minunată este lucrarea Domnului Isus, pe baza căreia nu numai păcatele noastre sunt iertate, ci și Dumnezeu a fost slăvit și că această slavă ne este socotită nouă, căci noi am fost făcuți plăcuți în Cel Preaiubit, așa că Dumnezeu ne iubește așa cum iubește pe Domnul Isus. Ei nu au rămas numai la această lucrare minunată, ci au venit la Persoana care a făcut-o și cu aceasta la jertfa de mâncare. Noi avem voie să spunem că părinții sunt aceia care au cunoscut jertfa de mâncare, viața sfântă a

Domnului Isus și au luat-o ca realitate în inima lor. Dacă un credincios nu a înțeles încă în totul arderea-de-tot, se vede deseori că el se preocupă cu epistolele, care explică acest adevăr și aceasta este desigur ceva bun. Însă când a înțeles jertfa, el poate să meargă mai departe. Vedem aceasta la frați și la surori care s-au maturizat duhovnicește. Prin cercetarea epistolelor ei au înțeles ce înseamnă jertfa pentru păcat și arderea-de-tot și poate și jertfa de mulțumire. Acum ei au ajuns la jertfa de mâncare și citesc cu cea mai mare desfătare Evangheliile, în care privesc viața Domnului Isus și pot să vadă diversele părți care sunt prezentate în anumite Evanghelii. Căci cheia înțelegerii Evangheliilor constă în faptul de a recunoaște ce caracter poartă Domnul Isus în cele patru relatări și de a cerceta fiecare secțiune în context. Atunci măreția slavei Domnului devine vizibilă. Acesta este semnul caracteristic al unui părinte în Hristos. El cunoaște slava Sa de la început, căci el a privit toată viața Domnului Isus. Acesta este și semnul de recunoaștere al unui fiu al lui Aaron.

Am văzut cum exercitau slujba fiii lui Aaron. Au dat lui Dumnezeu partea care I se cuvine și sunt adunați în Locul Sfânt - nu în Locul Preasfânt sau Sfântă Sfintelor, ci la altarul de aramă, într-un loc sfânt — despărțiți de lume. Acolo ei se preocupă de viața sfântă a Domnului Isus, însă nu numai ei, ci împreună cu Aaron. Domnul este împreună cu ai Săi. Nu corespunde aceasta străngerilor noastre laolaltă de duminica dimineața? Nu vreau să spun prin aceasta că nu poate fi așa și în afara străngerilor noastre laolaltă, însă mă gândesc că locul potrivit este acolo unde ne strângem. Domnul este în mijlocul alor Săi, când ei sunt adunați în Numele Lui. Nu avem noi atunci ceea ce găsim în Psalmul 22.22, că El Însuși intonează cântarea de laudă în mijlocul Adunării? Dacă noi suntem adunați în convingere duhovnicească sub călăuzirea Duhului Sfânt, în jurul Lui, Domnul intonează cântecul de laudă și noi ne acordăm cu El. Așa vedem și aici. Într-un loc sfânt, despărțiți de lume, mâncăm împreună cu El în prezența Domnului și ne înviorăm inimile gândind la natura omenească a Domnului.

Aceasta va avea și asupra noastră o consecință minunată. Mâncarea cu care noi ne hrănim ajunge în trupul nostru și părțile ei componente pătrund în trupul nostru și devin o parte din el. Așa este și cu mâncarea aceasta; cu cât noi suntem mai mult umpluți de Domnul în felul acesta, cu atât mai mult vom fi schimbați în chipul Său. Spun „în felul acesta“, căci și mana vorbește de viața de pe pământ a Domnului Isus. Despre aceasta El vorbește în Ioan 6, când spune că El este pâinea care S-a coborât din cer. Însă aceasta este altceva decât jertfa de mâncare. Mana ne arată pe Domnul în toate împrejurările Sale pe pământ, însă noi ne hrănim de la El când și noi ne găsim în aceste împrejurări. Mana ne dă putere pentru drumul nostru prin pustie. În Psalmul 78.25 ne spune că mana dă putere îngerilor ca să slujească lui Dumnezeu - este pâinea celor tari sau a îngerilor - și aceasta este valabil și pentru noi. Vedem deci că mana nu este aceeași cu jertfa de mâncare. Este același Domn în aceleași împrejurări, îmbrăcat cu aceeași slavă, însă în jertfa de mâncare Îl aducem lui Dumnezeu ca un dar de jertfă și atunci nu este vorba de faptul că noi primim putere. Însă mana nu o aducem ca jertfă, ci ne hrănim cu ea. Mana era destinată oricărui israelit, nu numai fiilor lui Aaron. Orice copil al lui Dumnezeu are nevoie de putere și cel mai slab credincios primește putere când se hrănește din Domnul Isus. Însă în Ioan 6 se spune mai mult: „Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac“ (versetul 51). Aceasta merge mai departe decât mana, căci aici este vorba de Domnul care a murit, din care păcătosul „trebuie“ să mănânce ca să primească viața. Însă Leviticul 6 se referă la fiii lui Aaron, adică aceia care cunosc lucrarea Domnului de pe cruce și știu că jertfa de mâncare nu trebuia mâncată în lume, ci într-un loc sfânt. Într-adevăr, curtea din față se găsește în lume, însă este un loc despărțit, sfânt și acolo ne preocupăm de slava morală a Domnului. Așa cum am amintit, aceasta va avea o influență asupra vieții noastre, care se schimbă prin aceasta și este pusă în armonie cu acest obiect.

Ne amintim că în capitolul 2.13 este vorba de sarea legământului lui Dumnezeu. Asta înseamnă că noi avem datoria să căutăm ca ceea ce noi am văzut în El, să punem în practică. Vedem aici drumul pe care putem realiza aceasta în mod practic. Este imposibil ca noi să ne preocupăm cu Domnul într-un loc sfânt și să nu fim schimbați după chipul Său. Nu este aici

vorba de același gând pe care îl găsim în 2 Corinteni 3.18. Acolo privim slava Domnului, adică slava Sa cerească și suntem schimbați în același chip, chipul unui Hristos ceresc. Aici însă este vorba de slava morală a Domnului Isus, așa cum s-a descoperit ea pe pământ în toate împrejurările în care S-a găsit El și aceasta va lucra asupra noastră. În Romani 12 se spune că simțul nostru se reînnoiește, ca noi să prezentăm trupurile noastre ca pe o jertfă vie pentru Dumnezeu și ca noi să putem înțelege care este voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită. Tot ce a făcut El era de un miros plăcut pentru Dumnezeu; în tot ce a făcut, scopul Său era slăvirea lui Dumnezeu. Viața Sa era o jertfă vie pentru Dumnezeu. Vedem aceasta tot timpul vieții Sale, când era copil, tânăr și bărbat. În toate împrejurările în care S-a găsit, era desăvârșit de plăcut lui Dumnezeu. Așa Îl privim noi aici și inimile noastre se hrănesc din El. Noi primim această mâncare și viața noastră este influențată prin aceasta.

Doresc să povestesc ca exemplu o întâmplare. Am auzit de un credincios din America, care și-a luat hotărârea să caute toate locurile din Biblie unde este vorba de har. Apoi le-a privit în contextul lor și, spre surprinderea sa, a remarcat că toată Biblia vorbește despre har. S-a preocupat câteva săptămâni cu tema aceasta, însă apoi a fost așa de umplut de măreția acestui har, încât el a fugit pe stradă și pe primul pe care l-a întâlnit l-a întrebat: „Cunoașteți harul lui Dumnezeu?“ El trebuia să vorbească ceva despre har; era așa de umplut, că stătea sub o constrângere, ca să prezinte altora harul Domnului.

Fiii lui Aaron mâncau nu numai odată partea care li se cuvenea din jertfa de mâncare. Era ceva care trebuia mereu reluat, căci era „hotărât pentru totdeauna“. Dumnezeu a pregătit drumul pentru fiecare credincios, când el a obținut maturitatea unui fiu al lui Aaron. Oricine poate ajunge aici, dacă se predă Domnului. Partea sa pe pământ este o parte cerească și atâta timp cât casa lui Dumnezeu se găsește pe pământ, adică până la răpirea Adunării, aceasta rămâne privilegiul fiilor lui Aaron. Ei au voie să mănânce împreună cu Dumnezeu din această mâncare minunată.

Găsim însă încă un gând. Tot ce atinge jertfa de mâncare devenea sfințit. Aceasta este pentru noi foarte important. Tot ce este în dependență de viața Domnului Isus este sfânt în ochii lui Dumnezeu. Înțelegem că nici nu poate fi altfel. Într-adevăr, făina este o imagine a ființei umane, însă jertfa de mâncare prezintă natura omenească a Domnului Isus. Floarea făinii este o parte componentă a pâinii, pe care o mănâncă orice om. Când frângem pâinea duminica dimineața, atunci ea este pâinea pe care o poate mânca orice om de pe pământ; totuși nu este aceeași. Într-adevăr, ea nu se schimbă, rămâne exact aceeași pâine, însă pentru noi reprezintă ceva și în aceasta constă marea diferență. De aceea se spune aici în mod categoric, că tot ce se atinge de jertfă era sfânt. Dacă privim natura omenească a Domnului Isus și vedem aceleași lucruri ca și la noi, nu trebuie să uităm cine este El. Ca și noi, Domnul a obosit, însă noi nu trebuie să uităm niciodată că El era Domnul. Cineva a spus odată: „Omul nu trăiește numai cu pâine“, însă el a utilizat cuvintele în sens de glumă și a uitat că este vorba de ceva sfânt. Noi nu trebuie să folosim cuvintele Domnului pentru altceva. Tot ce este cu privire la El este sfânt, căci stă în legătură cu umanitatea Sa sfântă. Cine a văzut slava Sa și L-a cunoscut în prezența lui Dumnezeu, cine îl cunoaște ca pe Acela care este de la început, nu face așa ceva, căci el știe că este împotriva voinței lui Dumnezeu. El a văzut prea mult din slava Domnului Isus ca să poată suporta ca această slavă să fie atacată cu ceva.

Începând cu versetul 19 este tratată o altă jertfă de mâncare. Vedem aici o nouă descoperire a lui Dumnezeu, căci este o jertfă de mâncare deosebită pe care trebuia s-o aducă preotul în ziua ungerii sale. Consta din „a zecea parte dintr-o efă de floarea făinii, ca dar de mâncare permanent, jumătate din ea dimineața și jumătate seara“ (versetul 21). În capitoul 2.4-5 se spune că floarea făinii era „frământată“ cu untdelemn, în timp ce cuvântul întrebuițat aici „prăjit“ înseamnă mult mai mult. Un preot o aducea și noi avem voie să spunem că în primul rând Domnul o face; însă pe de altă parte aceasta este și ceea ce noi avem voie să jertfim, adică dacă suntem fii ai lui Aaron. Un fiu al lui Aaron vedea mult mai mult decât un simplu israelit.

În versetele care urmează vedem cum trebuia adusă această jertfa de mâncare. Aici totul trebuia jertfit lui Dumnezeu. „S-o aduci coaptă și tăiată în bucăți, ca un dar de mâncare de un miros plăcut Domnului“ (versetul 9). Repet, ceea ce am spus deja: nu jertfeau un întreg nedefinit, ci bucăți, pe care le-au prăjit, adică ei au văzut încercările personale ale Domnului Isus în context cu împrejurările și particularitățile Evangheliilor. Ei au înțeles, de exemplu, că același eveniment în Evanghelia după Luca luminează o altă parte a adevărului decât evanghelia după Matei, pentru că de fiecare dată caracterul diferitelor Evanghelii aruncă o altă lumină asupra evenimentului respectiv. Ei au cunoscut particularitățile vieții și slavei Domnului. Aceasta este jertfa de mâncare a preotului.

Citim apoi în versetele 22 și 23: „Preotul dintre fiii lui Aaron, care va fi uns în locul lui, să aducă darul acesta ca jertfa de mâncare. Aceasta este o rânduială permanentă înaintea DOMNULUI ; să fie arsă întreagă. Orice dar de mâncare al unui preot să fie ars în întregime; să nu se mănânce“. Această pătrundere în slava Domnului Isus, care este partea numai a acelor care se găsesc regulat în prezența lui Dumnezeu și de aceea au învățat să vadă cu ochii lui Dumnezeu, este așa de prețioasă pentru Dumnezeu încât El o dorește numai pentru Sine. Nici măcar preotul nu mânca din aceasta, căci Dumnezeu o voia numai pentru Sine.

Ce slujbă remarcabilă am primit! Să ne dăruiască Domnul ca noi să putem vedea slava Lui și să ne înviorăm în El și în slava Sa. Dar pentru că este vorba de lucruri așa înalte și sublime, Dumnezeu ne permite contemplarea acestei slave numai când o vedem prin ochii Săi. De aceea ar trebui să dorim să rămânem constant în prezența Sa, așa cum ne este arătat cu fiii lui Aaron. Această poziție poate fi partea oricărui credincios. Și cel mai tânăr credincios poate veni aici. Dacă noi, cei mai în vârstă nu purtăm aceste semne caracteristice, aceasta este din cauză că nu am întrebuințat mijloacele pe care ni le-a dat Domnul. Dacă însă noi vedem puțin din aceasta, nu ar trebui atunci ca dorința noastră să fie să creștem în această cunoștință și să fim adevărați fii ai lui Aaron fără defect (Levitic 21.16-24), adică să realizăm practic tot ceea ce poate fi partea oricărui credincios?

Capitolul 17

LEGEA JERTFEI PENTRU PĂCAT

Leviticul 6. 17-23

Avem aici iarăși o nouă descoperire a lui Dumnezeu, care este introdusă prin cuvintele: „Domnul a vorbit lui Moise, spunând: „Vorbește lui Aaron și fiilor lui, spunând: „Iată legea jertfei pentru păcat“ (Leviticul 6.24,25). Să observăm că Domnul vorbește într-adevăr lui Moise, însă cuvintele sunt pentru Aaron și pentru fiii săi. Am văzut că Aaron este o imagine a Domnului Isus ca Mare Preot, în timp ce fiii lui Aaron sunt o imagine a noastră, în măsura în care suntem în mod practic preoți, adică înfăptuim practic ce a devenit orice credincios pe baza lucrării Domnului Isus. Asta înseamnă că noi avem părtășie cu Tatăl și cu Fiul și suntem obișnuiți să slujim în Locul Preasfânt, în prezența lui Dumnezeu, care stă pe tronul Său de slavă. Acolo am învățat să judecăm totul așa cum El judecă și știm ce sfințenie se cere ca să ne apropiem de Dumnezeu. Atunci noi putem să exercităm și slujba preotească amintită aici.

Aaron este amintit în primul rând. Și în versetul 26 se spune „preotul“, adică la singular. Cred că aici vedem clar pe Domnul Isus. Dacă ne gândim la lucrarea de ispășire de pe cruce, se înțelege de la sine că este vorba numai de El. La această lucrare omul poate numai să-I mărească suferințele și să îngreuneze judecata care L-a atins. Însă dacă noi ne ocupăm cu păcatele preotului uns sau ale întregii adunări locale (compară capitolul 4.3-20), atunci numai Domnul Isus poate fi amintit. Dacă toată adunarea locală sau toți fiii lui Aaron au păcătuit, numai Domnul Isus ca Mijlocitorul nostru (1 Ioan 2.2) poate mânca jertfa pentru păcat și prin aceasta să Se facă una cu noi în necurăția noastră. De aceea în versetul 30 se spune să nu se mănânce nici o jertfă pentru păcat din al cărei sânge se va aduce în Locul Preasfânt pentru facerea ispășirii. Știm că aceasta se referă numai la jertfa pentru păcat din marea Zi a Ispășirii și la jertfa pentru preot și pentru întreaga adunare. Însă în versetul 29 se spune: „Toată partea bărbătească dintre preoți să mănânce din ea“. Aici în mod sigur putem vedea pe fiii lui Aaron, da, se pare chiar că nu se amintește deloc de Aaron. Cu toate că în versetul 26 este prezentat mai întâi numai Domnul Isus în exercitarea slujbei Sale preotești, vedem apoi în versetul 29 că și noi suntem uniți cu El în această slujbă.

Nu ne izbește ce accent se pune în această lege pe sfințenie? La arderea-de-tot și la jertfa de mâncare am înțelege-o mai repede. În arderea-de-tot este prezentată desăvârșirea lucrării de pe cruce, prin care Domnul a slăvit pe Dumnezeu și în jertfa de mâncare desăvârșirea vieții Sale minunat de curată și sfântă pe pământ. Însă ca jertfă pentru păcat, Domnul Isus S-a făcut una cu păcatele noastre și a fost făcut păcat (2 Corinteni 5.21). Tocmai de aceea Dumnezeu dorește totuși ca noi să fim influențați de faptul că Domnul Isus personal a fost total despărțit de păcat. În timp ce El purta păcatele noastre și a fost făcut păcat și judecata necruțătoare a lui Dumnezeu L-a lovit, El era totuși pe deplin despărțit pentru Dumnezeu. Tocmai această desăvârșită sfințenie personală a Sa, care a urât păcatul și l-a detestat, a făcut lucrarea de pe cruce așa de îngrozitoare pentru El. „Mă afund în noroi adânc și nu mă pot ține“ (Psalmul 69.2). Pe de altă parte tocmai în judecata lui Dumnezeu față de Domnul Isus a ieșit la iveală cât de mare era sfințenia lui Dumnezeu. El, Cel despre care Tatăl a spus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, de El să ascultați“, trebuia să strige pe cruce: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ De aceea citim în versetele 25 și 29 cuvintele: „Este un lucru preasfânt“. Și de trei ori se vorbește despre un Loc Sfânt sau Locul Preasfânt. Și tot ce venea în atingere cu carnea jertfei pentru păcat devenea sfânt.

Prima indicație cu privire la jertfa pentru păcat spune că trebuia tăiată în locul unde se tăia arderea-de-tot, adică înaintea Domnului. Ce realitate minunată! Am văzut ce este arderea-de-tot. Este partea lucrării Domnului Isus care rezultă din cerințele drepte ale lui Dumnezeu cu privire la păcatele noastre și la starea noastră păcătoasă. Este a cincea parte pe care Domnul Isus a plătit-o pe deasupra a ceea ce noi am luat pe nedrept. Am văzut de asemenea că pe această bază noi am

fost primiți în Cel Preaiubit și am fost așezați în împărăția Fiului dragostei Sale, da, am fost binecuvântați cu orice binecuvântare duhovnicească, făcuți copii ai lui Dumnezeu și am primit un loc în casa Tatălui, unde vom fi veșnic. Deja acum Dumnezeu Duhul Sfânt locuiește în noi, ca să ne conducă prin lume, să ne reprezinte în orice stare înaintea lui Dumnezeu și să fie aici pe pământ Mijlocitorul nostru, care Se ocupă cu noi ca aici pe pământ să ne bucurăm de toate binecuvântările duhovnicești care vor fi odată în cer partea noastră. Toate acestea sunt roadele arderii-de-tot.

Când eu vin la Dumnezeu cu o jertfă pentru păcat, El este îngrijorat că eu aș putea uita ce a făcut Domnul Isus pentru mine, pentru că eu mă uit la păcatele mele. Acest pericol este realmente prezent. Nu a avut fiecare din noi experiența aceasta, mai ales în prima perioadă după întoarcerea noastră la Dumnezeu, când noi știam deja că păcatele ne-au fost iertate? Cât de dezamăgiți am fost deseori de noi înșine, căci am văzut așa de multe greșeli la noi! Ne gândeam probabil chiar că acum păcătuim mai mult decât odinioară. Nu, noi nu păcătuim mai mult ca odinioară, numai că acum recunoaștem păcatul, cum nu făceam odinioară. Nu ne-am întrebat câteodată: „Sunt eu cu adevărat credincios? Mă poate primi Dumnezeu așa? Totuși este imposibil ca cineva care s-a întors la Dumnezeu să fie așa!“ Însă Dumnezeu spune: „Adu jertfa pentru păcat, ca prin aceasta tu să vezi cât de îngrozitor este ceea ce tocmai ai făcut, încât Domnul Isus a trebuit să sufere pentru aceasta. Însă adu jertfa pentru păcat în locul unde era tăiată arderea-de-tot, pentru ca tu să vezi în același timp că Domnul Isus a înfăptuit lucrarea într-un mod așa de minunat, că nu numai acest păcat a fost șters dinaintea lui Dumnezeu Cel drept, ci El M-a slăvit nespus de mult“. Înseamnă, în imaginea jertfei pentru vină, că El a plătit pe deplin vina noastră și a adăugat a cincea parte pe deasupra, așa încât Dumnezeu este mai mult decât satisfăcut. Ce realitate minunată! Noi venim cu inimile adânc lovite și conștienți de ce noi am făcut și cât de răi suntem din fire și apoi Dumnezeu spune: „Privește la Domnul Isus ca ardere-de-tot. El a făcut mult mai mult decât a pune totul în ordine, căci El a plătit a cincea parte mai mult“. Atunci, cu toată smerenia și toată pocăința și tristețea noastră cu privire la ceea ce noi am făcut și ce suntem noi, va fi totuși bucurie în inima noastră că El a făcut toate bine. Putem chiar să cântăm în aceste momente:

Mielul este odihna sufletului meu,
Pe El îl ador plin de uimire.
Toate, toate păcatele mele
Au fost îndepărtate de sângele Său.

Să observăm că acestea sunt spuse nu celui care aduce jertfa, ci lui Aaron și fiilor săi. Într-adevăr, cel care aducea jertfa trebuia s-o taie. Însă Dumnezeu, de la fiecare care a păcătuat, nu așteaptă o mare înțelegere. De aceea în grija Sa, El încredințează misiunea lui Aaron (Domnului Isus) și fiilor lui Aaron (credincioșilor duhovnicești) ca să aibă grijă ca vinovatul să taie jertfa pentru păcat în locul unde se taie arderea-de-tot „ca nu cumva cineva să fie doborât de prea multă mâhnire“ (2 Corinteni 2.7).

Mai departe se spune: „Preotul care va aduce jertfa pentru păcat, acela s-o mănânce; să fie mâncată într-un loc sfânt, în curtea cortului întâlnirii“ (versetul 26). Repet, aceasta a fost spusă lui Aaron și fiilor săi. Domnul Isus este deci primul care mănâncă jertfa pentru păcat. A mânca înseamnă că ceea ce vorbește de păcatul însuși și de jertfa pentru acest păcat, să lași să pătrundă înăuntrul tău. Înseamnă deci a te face una cu păcatul. Aceasta a făcut-o Domnul Isus pe cruce. Acolo El a purtat păcatele mele în trupul Său și a zis: „Sunt fărădelegile Mele“ (compară Psalmul 40.12). El le-a purtat în trupul Său pe cruce și, așa cum am văzut în Leviticul 16.21, toate le-a mărturisit înaintea lui Dumnezeu ca păcatele Lui, cu toate că erau păcatele mele. El S-a făcut pe deplin una cu mine.

Nu era pentru Domnul Isus o problemă exterioară, formală, atunci când a fost făcut păcat și a purtat păcatele noastre. El S-a făcut pe deplin una cu noi și a simțit murdăria păcatelor noastre în așa fel ca și cum ar fi fost păcatele Sale, cu toate că El în Sine era curat și sfânt. Dar pentru că

sentimentele Sale nu erau distruse ca la noi prin păcatele care locuiesc înăuntru, El a simțit mult mai puternic mizeria și grozăvia păcatelor. El S-a făcut una cu mine, ca și cum El ar fi înfăptuit acest păcat. Prin aceasta El este în stare să exercite slujba preoțească.

Însă în versetul 29 se spune: „Toată partea bărbătească dintre preoți să mănânce din ea“. Prin aceasta sunt amintiți fiii lui Aaron. Este deci o slujbă pe care noi ca fii ai lui Aaron o avem de înfăptuit, când unul dintre noi a păcătuit. Noi, ca preoți exercităm atunci slujba pe care Domnul Isus o face în chip desăvârșit, căci noi ca unii care suntem ai Săi, care practic suntem preoți, avem voie s-o facem. Noi mâncăm jertfa pentru păcat, adică ne facem una cu păcatele poporului lui Dumnezeu și cu acel unul singur care a păcătuit. Așa a făcut și Daniel în Daniel 9.3-20, când spune: „Noi am păcătuit“, în timp ce despre el se putea spune: „Tu ești preaiubit“ (versetul 23). Practic el nu a luat parte la aceste păcate, însă el s-a făcut totuși una cu păcatele poporului lui Dumnezeu și spune: „Noi am păcătuit“ (vezi și Ezra 9 și Neemia 9).

Așa putem și noi veni la Dumnezeu, când ne-am făcut una cu păcatul adunării sau al unuia din adunare, nu cu faptele noastre. Însă trebuie să se întâmple așa cum citim aici: „Să fie mâncată într-un loc sfânt, în curtea cortului întâlnirii“ (versetul 26). Nu ne putem face una cu păcatul, în timp ce noi înșine îl facem, căci aceasta ar însemna să te faci una cu fărădelegea. Se spune aici: „Să fie mâncată într-un loc sfânt“. Înseamnă că trebuie să ne facem una cu păcatul înaintea feței lui Dumnezeu și să luăm vina asupra noastră, așa cum a făcut-o Domnul pentru noi. Ce slujbă minunată este aceasta, să intervii ca preot pentru fratele și sora care au păcătuit, să faci slujba pe care a făcut-o Domnul Isus pentru noi. Avem nevoie să exercităm această slujbă, pentru ca să reabilităm pe fratele și pe sora, să-i aducem înapoi în deplină părtășie cu Domnul și la aducerea jertfei pentru păcat. Dumnezeu ne cheamă la această slujbă! Noi însă o putem face, numai dacă mâncăm carnea jertfei pentru păcat și prin aceasta ne facem una cu fratele sau cu sora în păcatul lor.

Urmează apoi ceva care ne arată seriozitatea acestui păcat, care deseori în ochii noștri este un lucru mic, ca astfel să dea la iveală adevărata smerenie. E bine ca noi să învățăm să cunoaștem ce este adevărata smerenie. Nu este ceea ce se face când se spune: „am greșit“, atunci când s-a descoperit ceva. Pe când Acan, în Iosua 7, nu mai putea să tăgăduiască, pentru că sorțul a căzut pe el, el spune: „Este adevărat că am păcătuit împotriva DOMNULUI Dumnezeului lui Israel“. Însă Domnul nu a primit această mărturisire, deoarece ea a fost făcută numai pentru că tăgăduirea nu mai avea sens. Nu numai el, ci și soția sa, copiii săi și vitele sale trebuiau ucise cu pietre, pentru că el i-a atras pe toți în păcatul său. Păcatul pe care eu îl fac aduce totdeauna cu sine consecințe dăunătoare pentru alții, căci el pătează pe alții, cu care eu vin în legătură. Aceasta o vedem și la Core, Datan și Abiram. Și familiile lui Datan și Abiram au mers vii în adânc. Așa a fost ucisă cu pietre toată familia lui Acan și a suferit aceeași judecată ca și el. El i-a murdărit și prin aceasta ei au devenit vinovați împreună cu el. Fapta s-a petrecut în cortul său și prin aceasta ei erau vinovați cu toții, pentru că ei toți au văzut ce s-a întâmplat.

„Oricine se va atinge de carnea ei, va fi sfințit.“ Înseamnă că tot ce vine în atingere cu jertfa pentru păcat este pus deoparte pentru Dumnezeu și nu are legături nici cu lumea și nici cu altceva. „Dacă va sări sânge din ea pe vreun veșmânt, locul stropit cu sânge să fie spălat într-un loc sfânt“ (versetul 27). Îmbrăcămintea este în Scriptură o imagine a obiceiurilor noastre, a comportamentului nostru, adică a ceea ce alții văd la noi. Un proverb spune: haina face pe om. Dacă eu am adus cu adevărat o jertfă pentru păcat și dacă din pricina faptelor mele m-am smerit înaintea lui Dumnezeu, atunci aceasta se va vedea și în umblarea mea. Influența asupra obiceiurilor mele, asupra a ceea ce alții văd la mine va fi vizibilă. Adevărata smerenie a inimii se va arăta în comportarea mea exterioară. De aceea se spune aici: „Dacă va sări sânge din ea pe vreun veșmânt, locul stropit cu sânge să fie spălat într-un loc sfânt“. Când eu am păcătuit și ajung la o pocăință adevărată, atunci eu îmi voi verifica și purtarea mea exterioară într-un loc sfânt, în prezența lui Dumnezeu și voi întrebuița Cuvântul lui Dumnezeu pentru aceasta. Atunci voi judeca și ceea ce era greșit. Orice păcat înfăptuit de mine exercită o influență asupra comportării mele exterioare. Dacă eu lăuntric m-am îndepărtat de Dumnezeu, umblarea mea nu poate fi în armonie cu slava casei lui Dumnezeu, căci eu n-am lumină și practic n-am nici o

legătură cu Dumnezeu. În felul acesta smerenia și adevărata judecată de sine va face totdeauna ca și umblarea mea în exterior să fie curățită prin Cuvântul lui Dumnezeu, prin aceea că eu mă verific în lumina lui Dumnezeu. Atunci va deveni vizibil că prin judecata de sine, eu am fost curățit cu adevărat.

Mai departe se spune: „Vasul de pământ în care se va fierbe, să se spargă“ (versetul 28). Expresia „vas“ o cunoaștem și din Noul Testament. În Romani 9 și în 2 Timotei 2 se vorbește de exemplu de vase de cinste și vase de necinste (compară și cu 1 Tesaloniceni 4.4). Prin aceasta este amintit omul, care este format ca să fie folositor. Expresia vas „de pământ“ indică în mod deosebit caracterul omului. „Și Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țarina pământului“ (Geneza 2.7). „Primul om este din pământ“ (1 Corinteni 15.47). Chiar cuvântul Adam înseamnă probabil „pământ“ sau „din pământ (roșu)“. De mai multe ori omul este caracterizat prin cuvântul ebraic adam, de exemplu Geneza 1.26,27; 2.7,8,15,16,18,20; Psalmul 8.4 („Fiul Omului“) etc. Cuvântul om este întrebuițat aici și ca noțiune de specie. Expresia „vas de pământ“ arată pe om ca fiind creat de Dumnezeu, ca să-I slujească (Coloseni 1.16; „pentru El“) însă întocmit din pământ, adică încărcat cu slăbiciunea creaturii. După căderea în păcat, omul a devenit prin aceasta un om cu o natură păcătoasă, dușmană față de Dumnezeu.

Prin nașterea din nou, omul primește un nou conținut, un lăuntru nou, viața cea nouă. Prin locuirea Duhului Sfânt el primește și o putere nouă, dumnezeiască. Însă este prezentă și carnea, vechiul conținut. Chiar când carnea este influențată religios, ea vrea totdeauna să facă și să fie ceva. De aceea atunci când, de exemplu, vestește Evanghelia sau explică gândurile lui Dumnezeu, ea se bazează pe darurile omenești, pe care le-a acordat Dumnezeu, Creatorul. Într-adevăr, i-au fost date multe lucruri ca să slujească pe Domnul cu ele. Așa dă Domnul daruri slujitorilor săi după propria lor aptitudine (Matei 25.15) și îl pune deoparte pe Pavel pe când era încă în pânțele mamei sale, ca să-l pregătească pentru slujba pe care el urma s-o exercite după întoarcerea sa la Dumnezeu. Însă aceste daruri naturale sunt stricate și prea slabe ca să aducă vreun rezultat duhovnicesc. De aceea ele sunt folositoare numai când sunt întrebuițate în supunere totală față de Domnul Isus și în puterea Duhului Sfânt. Păcatul pentru care cel vinovat aduce jertfa pentru păcat este prin natura sa prezent în trup, în „vasele de pământ“. Înțelegem, deci, de ce vasele de pământ trebuiau sparte. O explicație practică pentru aceasta găsim în 2 Corinteni 4.7-11, unde vedem cum a procedat Domnul cu apostolul Pavel. El i-a dat misiunea să vestească lumina Evangheliei Slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu“. Însă el poseda această comoară într-un vas de pământ și aceasta era puterea imensă a lui Dumnezeu, nu era de la el. Ca să ajungă la aceasta, Domnul l-a lăsat să meargă prin cele mai grele împrejurări, din care puterile și aptitudinile sale naturale, omenești nu puteau nicidecum să-l elibereze. El era „dat la moarte din cauza lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor“ (2 Corinteni 4.11) și „purtând întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea lui Isus“. Așa a învățat el să înfăptuiască în mod practic ceea ce el a descris în Coloseni 3.3 ca stare a tuturor creștinilor: „voi ați murit“.

De fiecare dată când eu păcătuiesc, devin conștient de stricăciunea firii păcătoase a omului natural. Când apoi aduc o jertfă pentru păcat, eu văd sub cruce că omul natural este atât de stricat, încât Dumnezeu nu poate să facă nimic altceva cu el, decât să-l judece în Domnul Isus, pe cruce (Romani 8.3). Atunci înțeleg în mod practic ce înseamnă: „că în mine, adică în firea mea, nu locuiește nimic bun“ (Romani 7.18). Când apoi învăț să aplic în mod practic faptul că eu am murit cu Hristos, atunci va dispărea încrederea în sine și încrederea în aptitudinile mele. Așa cum s-a spus, Domnul poate întrebuița aptitudinile mele pe care El mi le-a dat, în slujba Sa, ca de exemplu darul vorbirii, o memorie bună, o voce frumoasă etc. El tocmai în acest scop mi le-a dat! Însă exercițiile legate de aducerea jertfei pentru păcat disting încrederea mea în tot ce iese la iveală din eul meu, încât atunci eu mă sprijin numai pe Domnul cel slăvit în cer, al cărui slujitor sunt eu și care mi-a dat misiunea să fie lucrarea în dependență totală și în ascultare deplină și prin Duhul Sfânt, în a cărui putere darurile duhovnicești pe care mi le-a dat Domnul Isus să se exercite (Efeseni 4.8-12; 1 Corinteni 12.4-11). În felul acesta „vasul de lut în care se fierbe carnea jertfei pentru păcat se sparge“, adică cel care aduce jertfa prelucrează înăuntru său judecata pe care a suferit-o Domnul Isus ca jertfă pentru păcat.

Prin aceasta se confirmă și se subliniază încă o dată că adevărata smerenie și adevărata judecată de sine nu se limitează numai la acel păcat înfăptuit, ci mult mai mult, la starea care a permis înfăptuirea acestui păcat, da, se referă la stricăciunea totală a omului. David exprimă aceasta prin următoarele cuvinte: „Iată că sunt născut în nelegiuire și în păcat m-a conceput mama mea“ (vezi Psalmul 51.5-8). Îmi dau seama apoi, Cuvântul lui Dumnezeu are dreptate când spune că orice gând, orice cuvânt, orice faptă pe care eu o fac din inițiativă proprie fără să iau în considerare autoritatea lui Dumnezeu și a Domnului Isus este păcat. Tot ce vine de la mine însumi este păcat! Cine a recunoscut aceasta, mărturisește zilnic înaintea Tatălui că tot ce iese din el însuși este păcat și chiar și despre acelea de care el nu-și poate aminti. El știe că tot ce nu a ieșit din viața sa cea nouă, pe care el a primit-o prin nașterea din nou și tot ce nu este lucrat prin Duhul Sfânt este păcat. La acela care înfăptuiește practic aceasta, s-a spart vasul de pământ.

Apoi se spune: „dacă s-a fiert într-un vas de aramă, vasul să fie frecat și spălat cu apă“ (versetul 28). Așa cum am văzut la studiul capitolului 16 din Levitic, arama vorbește despre o dreptate pe care focul mistuitor al judecății lui Dumnezeu nu o poate consuma. Aceasta o vedem și în Numeri 16, când cei 250 de bărbați s-au unit cu Core, Datan și Abiram și au pătruns cu cădelnițele de aramă înaintea lui Dumnezeu. Atunci a căzut foc din cer și a mistuit pe cei 250 de bărbați, însă cele 250 de cădelnițe n-au fost mistuite. Dumnezeu a poruncit apoi ca cele 250 de cădelnițe să se întrebuițeze pentru îmbrăcarea altarului de aramă. Pe acest altar trebuia să ardă tot timpul focul lui Dumnezeu, însă el nu era mistuit, cu toate că era din lemn. Vedem în aceasta pe Domnul Isus, așa cum El S-a revelat pe pământ. În Persoana Sa și în umblarea Sa nu s-a găsit nimic care să fie mistuit prin sfințenia verificatoare a lui Dumnezeu, căci El era în totul drept. Această dreptate am primit-o și noi prin nașterea din nou, pe când Hristos a devenit viața noastră. Viața cea nouă nu păcătuiește! Urăște păcatul și nu vrea și nici nu poate păcătui. Însă în viața noastră practică se arată deseori legăturile cu firea păcătoasă. Eu nu arăt tot timpul omul cel nou, ci deseori acțiunea firii păcătoase. De aceea vasul trebuie frecat și spălat cu apă. Ceea ce iese la iveală din firea păcătoasă trebuie frecat, ca prin aceasta să rămână numai ceea ce provine din omul cel nou. Pentru aceasta trebuie întrebuițată apa (o imagine a Cuvântului lui Dumnezeu în puterea sa curățitoare) asupra vieții mele practice, așa încât toate arătările firii păcătoase să dispară și să rămână numai acelea care aparțin vieții celei noi. Cred că putem lega aceste două lucruri de Coloseni 3.5-10 unde se spune:

„Dați morții mădularele voastre care sunt pe pământ... lepădați... Nu vă mințiți unii pe alții, căci v-ați dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință deplină, după chipul Celui care l-a creat...“ etc.

Aceasta trebuie să fie totdeauna legată de judecata de sine înaintea lui Dumnezeu, cu privire la păcatele pe care le-am înfăptuit.

Cum ar putea fi altfel! Când eu mă smeresc cu adevărat cu privire la un păcat și văd la cruce grozăvia reală a ceea ce am făcut și vin la adevărata judecată de sine, atunci aceasta va avea o influență și asupra purtării mele. Dacă în practică eu mă comport ca și mai înainte, atunci frații și surorile trebuie să se îndoiască de faptul că m-am smerit cu adevărat. Potrivit gândurilor lui Dumnezeu, judecata de sine conduce la curățirea practică, așa încât în umblarea mea nu se va mai vedea atât de mult omul cel vechi, ci mult mai mult omul cel nou. Slujba preotului - adică slujba Domnului Isus, însă apoi și slujba noastră - trebuie să lucreze la acela, nu prin arta convingerii și nici prin amenințări, ci prin mijloace duhovnicești.

De aceea se spune apoi: „Orice bărbat dintre preoți să mănânce din ea; este un lucru preasfânt“ (versetul 29). „Orice bărbat“ sunt acei frați și acele surori care prin energia duhovnicească pot să înfăptuiască poziția preoțească. Orice copil al lui Dumnezeu este un preot. Însă aceia care înfăptuiesc aceasta prin energie „bărbătească“, ar trebui potrivit gândurilor lui Dumnezeu să se facă una cu frații și surorile care au păcătuțit, pentru ca această persoană prin ei să fie pusă în ordine. Pentru aceasta numai acela este în stare, care este „bărbătesc“, adică posedă putere duhovnicească. Adeseori, cu inimile noastre slabe și reci, găsim mai ușor să ardem jertfa pentru păcat, ca și Eleazar și Itamar (vezi Leviticul 10.16-19), decât s-o mâncăm. Această ardere arată

un duh de judecată, ceea ce este în contrast cu a te face una cu păcatul unuia sau al întregii adunări, așa cum găsim la Moise, Ezra, Neemia și Daniel (Exodul 32.31; Ezra 9; Neemia 9; Daniel 9). Ce se obține, deci, când fratele sau sora a fost adusă înapoi? Atunci Dumnezeu a devenit mai bogat, căci El a primit o jertfă pentru păcat. Atunci și fiii lui Aaron au devenit mai bogați, căci ei au trecut prin exerciții duhovnicești, ceea ce face această slujbă preoțească și prin aceasta ei au avut practic părtășie cu Domnul în slujba Sa ca Mijlocitor.

Însă și persoana în cauză a devenit mai bogată. Îmbrăcămintea ei s-a spălat, vasul de pământ s-a spart, arama a fost frecată și spălată cu apă, așa că multe care au împiedicat viața ei duhovnicească au fost îndepărtate. Ei au trecut prin toate exercițiile duhovnicești pe care le-am văzut aici. Ea a văzut păcatul în toată urâtenia lui, însă și desăvârșirea lucrării Domnului Isus, care totdeauna este mai mare decât păcatele noastre. În felul acesta toți cei care au fost afectați, au devenit mai bogați. Chiar păcatul, care a fost îndreptat împotriva naturii sfinte a lui Dumnezeu, prin har a devenit un mijloc prin care toți cei care au fost afectați, au devenit mai bogați. Și Adunarea devine mai bogată, pentru că au fost îndepărtate toate greutatețile din mijlocul poporului lui Dumnezeu și legătura dintre ei a fost consolidată. Starea ei duhovnicească a devenit mai înaltă, pentru că toată partea „bărbătească” a preoților s-a făcut una cu răul, prin aceea că au mâncat jertfa pentru păcat. Simțămintele lor sunt mai mult în concordanță cu simțămintele preoțești ale Domnului Isus și prin aceasta ei au o părtășie mai strânsă cu El. În afară de aceasta, acela care a păcătuit și s-a reîntors este mai duhovnicesc decât a fost vreodată mai înainte. Să ne dăruiască Dumnezeu, ca noi toți să urmăm această linie dreaptă, ca și la noi să poată fi obținute aceste rezultate minunate.

Cât de minunat este Cuvântul lui Dumnezeu! Ne dă răspuns la toate întrebările și rezolvare la fiecare greutate. Însă pentru aceasta este neapărat necesar ca noi să citim Cuvântul - să-l citim cu rugăciune - și prin aceasta să învățăm să-L cunoaștem mai bine pe Domnul Isus și să vedem ce înseamnă lucrarea Sa. Atunci recunoaștem mai bine grozăvia păcatului, însă și drumul pe care toate pot fi îndreptate, tot ceea ce noi am distrus, așa încât starea noastră după aceea poate fi mai bună decât a fost vreodată mai înainte. Dacă un os s-a spart, locul rupturii după vindecare este mai tare decât mai înainte. Această lecție duhovnicească o găsim aici. Ce părtășie minunată vom cunoaște, ce atașament va domni între noi ca frați și surori și ce mărturie minunată despre harul lui Dumnezeu și slava Domnului Isus am prezenta înaintea lumii și față de ceilalți credincioși, dacă am urma totdeauna acest drum! Ce bucurie ar fi atunci în inimile noastre și în inima Domnului Isus, care este în mijlocul nostru! Ce bucurie și pentru inima lui Dumnezeu, care locuiește în casa Sa! Să ne dăruiască Dumnezeu tuturor aceasta!

Capitolul 18

Legea jertfei pentru vină

Leviticul 7.1-10

Așa cum am văzut, legea arderii-de-tot și legea jertfei de mâncare alcătuiesc o descoperire. Tot așa este și cu legea jertfei pentru păcat și legea jertfei pentru vină. Chiar participarea preoțească la arderea-de-tot și la jertfa de mâncare și prima parte a jertfei de mulțumire aparțin acesteia. Dacă am înțeles caracterul jertfelor, vom recunoaște și temeiul lor.

Am văzut că arderea-de-tot și jertfa de mâncare sunt împreună. În practică ele sunt totdeauna aduse împreună. Arderea-de-tot era posibilă numai pe baza jertfei de mâncare. Viața Domnului, în chip desăvârșit lipsită de păcat și închinată lui Dumnezeu, trebuia să precedă arderea-de-tot și a fost încoronată prin jertfa arderii-de-tot. Tot așa aparțin împreună jertfa pentru păcat și jertfa pentru vină, pentru că amândouă au a face cu păcatele noastre, fie că este vorba de una față de Dumnezeu, sau față de oameni, pe care Dumnezeu în cârmuirea Sa trebuie să le judece. Și pentru că părtășia trebuie precedată de îndreptare și curățire - căci nu poate fi o părtășie adevărată, atâta timp cât există ceva între cei care vor să aibă părtășie - este de la sine înțeles că în practică jertfa de mulțumire urmează imediat după jertfa pentru păcat și jertfa pentru vină. Fiii lui Aaron au misiunea grea, legată de lepădarea de sine, să mănânce jertfa pentru vină și jertfa pentru păcat. De aceea, Dumnezeu le dă, în aceeași descoperire, minunata parte a arderii-de-tot și a jertfei de mâncare.

Dacă acum privim legea jertfei pentru vină, vedem pe de o parte multe asemănări cu legea jertfei pentru păcat, iar pe de altă parte de asemenea și diferențe. Cel mai important este totuși că aici sunt amintite anumite lucruri care la tratarea jertfei pentru vină nu sunt numite și nici la jertfa pentru păcat și la celelalte jertfe. Mă gândesc la stropirea sângelui și la aducerea grăsimii. Oare motivul pentru aceasta n-ar putea fi ca Dumnezeu, la tratarea jertfei pentru vină să scoată în evidență vina față de El sau față de un frate sau o soră? În egoismul nostru firesc noi suntem puțin înclinați să medităm la consecințele pe care cuvintele și faptele noastre le-ar putea avea asupra celorlalți. De aceea în capitolul 5 și 6 este vorba aproape exclusiv de necesitatea despăgubirii, adică de plata a ceea ce a fost luat pe nedrept și adăugarea unei a cincea parte pe deasupra. Aici, în comunicarea cu privire la legea jertfei pentru vină ni se arată că și pentru vina noastră trebuia să se facă ispășire și că în căile de cârmuire ale lui Dumnezeu trebuiau împlinite cerințele naturii Sale sfinte. Ultima este punctul cel mai important la jertfa pentru păcat. Vedem aceasta clar în Evangheliile, mai ales în cea a lui Matei și Marcu, care ne arată jertfa pentru vină și jertfa pentru păcat.

Însă cu toate că în jertfa pentru vină este arătat categoric și scris serios despre realitatea de a fi vinovat, se găsește totuși pentru cel vinovat iertare deplină și restabilire pentru privilegiile binecuvântate ale poporului lui Dumnezeu. Și jertfa pentru vină trebuia tăiată în locul unde se aducea arderea-de-tot. În felul acesta, oricine aducea jertfa pentru vină, vedea imediat desăvârșirea lucrării Domnului Isus, care nu a plătit numai datoria noastră, ci totodată a slăvit pe Dumnezeu nespus de mult. Dumnezeu dăruiește vinovatului care s-a smerit, nu numai această siguranță, ci El vrea ca el să fie conștient că drumul spre locul binecuvântării îi stă complet deschis. Vedem aceasta, prin aceea că preotul trebuia aici să stropescă sângele.

La toate jertfele cu sânge, preotul trebuia să stropescă sângele pe sau pe lângă altarul de aramă. Însă la jertfele pentru păcat se spune în mod special că el trebuia vărsat „la picioarele altarului“. Ce gând minunat este acesta, pentru cel care trebuia să aducă o jertfă pentru păcat! Când mergea la masa Domnului, el putea sta pe această temelie de sânge, care îi dădea siguranța că păcatele îi sunt iertate.

Însă inimile noastre, care se îndreptățesc singure, găsesc deseori că o vină față de noi sau față

de un altul este mult mai rea decât insultarea naturii sfinte a lui Dumnezeu, așa cum vedem în legătură cu jertfa pentru păcat. Dacă noi, ca preoți, nu ne-am identificat cu cel vinovat, prin mâncarea jertfei pentru vină, suntem într-adevăr înclinați să recunoaștem într-un duh legalist că păcatul poate fi iertat, însă să ținem totuși pe cel vinovat ca nedemn să-și reia locul părtășiei la masa Domnului cu Tatăl, cu Fiul și cu credincioșii pe pământ. N-am auzit noi toți vreodată la frați și surori asemenea păreri legaliste? Dumnezeu cunoaște inimile noastre neînțelegătoare, care uneori gândesc că noi suntem mai sfinți și mai dreți decât El și putem veghea mai bine asupra onoarei Lui, decât El Însuși! Cât de puțin înțelegem noi măreția harului lui Dumnezeu și puterea sângelui Domnului Isus! Dumnezeu, care ne cunoaște pe deplin, a dat în jertfa pentru vină indicația că preoții trebuiau să stropească sângele pe altar. În felul acesta nu mai era nici o neștiință pentru fiii lui Aaron, că sângele jertfei pentru vină a îndepărtat toată vina și acela care aducea jertfa putea să aibă iarăși părtășie cu altarul.

Oare realitatea că aducerea grăsimii este repetată mereu în jertfa pentru păcat, însă lipsește la jertfa pentru vină, în timp ce este amintită nu în legea jertfei pentru păcat, ci în legea jertfei pentru vină, nu poate să fie în legătură cu aceasta? Legea fiecărei jertfe a fost dată în mod special preoților și nu celor ce aduceau jertfa. Tocmai preoților a fost deci făcută clar aducerea grăsimii. Am văzut ce înseamnă aceasta și că este în legătură mai ales cu jertfa de mulțumire, cu slujba noastră la masa Domnului. Vom vedea aceasta mai clar în legea jertfei de mulțumire. Fiii lui Aaron trebuiau să fie conștienți de realitatea că jertfa pentru vină adusă de cel vinovat era așa de mare pentru Dumnezeu, încât o parte din aceasta - grăsimea și tot ceea ce era legat de ea - ca și tămâia, trebuia arsă înaintea Lui (Leviticul 4.31). Dumnezeu o numește pâinea Sa (Leviticul 3.11,16 și 4.26). Și ca să facă în totul clar, ca părtășia la masa Domnului să fie complet refăcută, Dumnezeu prescrie în capitolul 7.29-30, că cel ce aduce jertfa, el însuși trebuie să lege grăsimea înaintea lui Dumnezeu și în felul acesta s-o ofere Lui. Cine ar îndrăzni să refuze participarea la slujba dumnezeiască a aceluia care a adus o jertfă pentru vină cu tot ceea ce era în legătură cu ea, când un fiu al lui Aaron a stropit sângele pe altar și a dat misiunea celui care a adus jertfa, ca personal să ofere lui Dumnezeu grăsimea și apoi a luat-o din mâna sa, ca s-o ardă ca o lucrare de ardere înaintea lui Dumnezeu? Cât de puțin înțelegem noi urâciunea propriilor păcate și desăvârșirea lucrării Domnului Isus pe cruce, precum și harul Tatălui și al Fiului!

Și această jertfă pentru vină trebuie s-o mănânce fiii lui Aaron. Am văzut ce înseamnă aceasta. Trebuie mâncată într-un loc sfânt, într-un loc pus deoparte pentru Dumnezeu. Cât de deseori vedem că este mâncată într-un loc care nu este sfânt! Nu este deseori adevărat că unii credincioși doresc cu plăcere să știe pe cât este posibil, amănuntele unui păcat pe care l-a făcut un altul? Aceasta este curiozitatea păcătoasă, care vrea să se hrănească din jertfa pentru păcat, ca hrană pentru firea păcătoasă. Însă în locul sfânt noi avem părtășie cu Marele nostru Preot, Domnul Isus și cu preoții dintre credincioși. Acolo noi putem să ne facem una în chip duhovnicesc cu cel vinovat, prin aceea că mâncăm jertfa pentru păcat.

Capitolul 19

Legea jertfei de mulțumire

Leviticul 7.11-36

Dacă privim ordinea legilor jertfelor, vedem că aceasta se abate de la ordinea care a fost la instaurarea jertfelor. În Levitic 1 găsim arderea-de-tot, în capitolul 2 jertfa de mâncare, în capitolul 3 jertfa de mulțumire sau de pace, iar în capitolele 4 și 5 jertfa pentru păcat și jertfa pentru vină. Această ordine este foarte importantă. Dacă în arderea-de-tot am privit slava Domnului Isus, după aceea natura (firea) Lui omenească sfântă și curată în jertfa de mâncare și în cele din urmă am văzut cum pe această bază avem părtășie cu Dumnezeu și cu Domnul Isus, așa cum ne este arătat în jertfa de pace sau de mulțumire, apoi este de la sine înțeles că noi trebuie să ne curățim, așa cum citim în 1 Ioan 3.3: „Și oricine are această nădejde în El, se curățește, după cum El este curat”. Este imposibil ca noi să ne ocupăm cu slava Domnului, fără ca noi să ne curățim în prezența lui Dumnezeu, ca să fim și practic sfinți. În această ordine ne-a dat Dumnezeu și jertfele.

Însă în legile jertfelor găsim întrebuintărea practică și aici vedem o altă ordine: mai întâi legea arderii-de-tot și a jertfei de mâncare, apoi cea a jertfei pentru păcat și a jertfei pentru vină și, în încheiere, legea jertfei de mulțumire. Tot așa vedem și în 1 Corinteni 11. Într-adevăr, ar trebui ca noi să ne judecăm mereu în lumina lui Dumnezeu, căci numai prin judecata de sine vom fi curățiți, însă trebuie s-o facem mai ales atunci când ne strângem la masa Domnului. Aceasta au uitat-o corinteni și de aceea unii dintre ei au fost judecați de Dumnezeu, iar Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Dacă ne-am judeca singuri, nu vom fi judecați” (1 Corinteni 11.31). Acest gând ne este prezentat în legile jertfelor. Vedem în acestea că adevărurile Noului Testament își găsesc totdeauna perechea în modelele Vechiului Testament.

Aici ne este prezentat, deci, că se găseau diferite jertfe. Prin aceasta nu mă gândesc la diferitele jertfe pe care le-am văzut în capitolul 3. Despre aceasta nu este vorba aici, ci de motivul care îl însuflețește pe cel ce aducea jertfa. În versetul 12 este vorba de o jertfă de mulțumire, care este adusă ca „laudă” și în versetul 16 „pentru împlinirea unui jurământ sau ca dar de bună voie”. Deci nu este important numai ce aducem, ci și de ce aducem o jertfă. Sper să revin la aceasta.

În versetul 12 și 13 vedem că la jertfa de mulțumire trebuia adusă și o jertfă de mâncare. Dumnezeu vrea ca noi nu numai să vedem lucrarea Domnului Isus, ci și persoana Sa. Lucrarea Sa este minunată de frumoasă, însă cu mult mai minunată este Persoana care a făcut această lucrare. Când suntem strânși la masa Domnului, Dumnezeu dorește ca noi să ne gândim nu numai la lucrarea Domnului, ci și la El Însuși și să aducem o jertfă de mulțumire împreună cu o jertfă de mâncare.

Fără să revenim la jertfa de mâncare, pe care am privit-o deja, vreau să accentuez totuși o particularitate pe care o vedem în versetul 13, unde găsim o jertfă de mâncare cu aluat. În capitolul 2 citim că în această jertfă niciodată nu era voie să se găsească aluat, însă aici, în jertfa de mâncare, în legătură cu jertfa de mulțumire, trebuia chiar să fie pâine dospită. Aluatul era deci nu numai admis, ci era prezis și chiar în legătură cu jertfa de mulțumire. Poporul se strângea la intrarea cortului întâlnirii și lua această masă împreună cu Dumnezeu și Domnul Isus. Dumnezeu primește partea Sa, căci este punea Sa; așa cum am văzut în capitolul 3, preotul primea o anumită parte și oricine din popor, care era curat, putea să primească o parte. Așa este și în ziua Domnului, când ne strângem laolaltă. Chiar dacă jertfa este neacrită - prin aceasta mă gândesc la ceea ce noi vedem în persoana și în lucrarea Domnului Isus - gândurile și cuvintele noastre nu sunt pe deplin curate. Într-adevăr, potrivit gândurilor lui Dumnezeu, acțiunea răului în noi este ținută în frâu prin puterea Duhului Sfânt, căci este vorba de pâine dospită - pâinea a fost deci coaptă și influența aluatului a încetat. Însă se găsește totuși în pâine și aceasta nu trebuie s-o uităm.

Atunci când ne găsim în apropierea Domnului și lăsăm Duhul Sfânt să lucreze în noi, mai este totuși deseori ceva omenesc în jertfa pe care o aducem. Cine îndrăznește să spună că el este curat sută la sută și aduce lui Dumnezeu jertfa în chip desăvârșit? Deseori inconștienți spunem ceva care nu este perfect drept sau nu a fost lucrat numai de Duhul Sfânt. Dumnezeu ne dă aceste prescripții, ca noi să fim conștienți de această problemă. Dacă ne apropiem de Dumnezeu ca să-I aducem jertfa noastră, noi trebuie să fim conștienți de ceea ce a făcut El pentru noi. În arderea-de-tot am văzut ce am devenit noi pe baza lucrării împlinite de Domnul Isus. Noi avem acum libertate deplină să pășim înaintea lui Dumnezeu. Am fost primiți în Cel Preaiubit, în așa fel încât Dumnezeu ne vede acum în toată frumusețea Domnului Isus. Însă în noi înșine eram săraci, păcătoși pierduți și noi știm ce suntem în practică. Așa cum de Paște trebuiau mâncate verdețuri amare, la jertfa de mulțumire trebuia să se aducă pâine dospită.

Cât de frumos este aceasta! Pâinea de fapt nu ajungea pe altar, însă era totuși oferită lui Dumnezeu. Despre această pâine se spune în mod expres: „Din toate aceste daruri să aducă DOMNULUI câte o bucată, ca dar ridicat” (versetul 14). Când noi rostim înaintea lui Dumnezeu ceea ce noi am devenit prin lucrarea Domnului Isus, Dumnezeu privește aceasta ca pe o jertfă ridicată; noi avem voie să ne aducem pe noi înșine ca pe o jertfă ridicată. Aceasta este ceva pe care noi o facem de asemenea duminica dimineața. O jertfă ridicată este ceva pe care noi o ridicăm, ca s-o oferim lui Dumnezeu. Ce slujbă prețioasă! Așa cum am văzut în capitolul 3, aici ne este arătat că noi aducem lui Dumnezeu mâncarea Sa, prin aceea că noi I-o prezentăm. Aceasta ne-o spune Dumnezeu aici, în acest subcapitol și noi înțelegem apoi ceea ce este, când îl facem.

Să ne întoarcem la celelalte lucruri pe care le vedem aici. Mai întâi este vorba de o jertfă de mulțumire sau de laudă și în versetul 15 citim: „Carnea jertfei sale de laudă și de mulțumire să fie mâncată chiar în ziua în care este adusă; să nu se lase nimic din ea până dimineața”. Cred că aceasta ne devine mai clar, dacă ne gândim la Luca 15. Când fiul pierdut s-a reîntors la tatăl său, avea voie să ia parte la masa de sărbătoare. Era sărbătoarea tatălui; el o serba împreună cu tatăl său și avea parte la bucuria tatălui. La fiul mai mare vedem însă altceva. Acesta spune: „Nu mi-ai dat niciodată măcar un ied, ca să mă înveslesc cu prietenii mei” (versetul 29). Și el dorea să aibă o sărbătoare, însă cu prietenii săi, fără tatăl său. Însă Dumnezeu ne iubește prea mult, ca să ne dea bucurii de sărbătoare, fără ca El să aibă parte la acestea. El Se bucură împreună cu noi și, în fond, bucuria Sa este și bucuria noastră. El a tăiat vițelul cel îngrășat. Aceasta rezultă de aici. Când ne strângem duminica dimineața și Duhul Sfânt îndreaptă gândurile noastre spre lucrarea Domnului Isus și spre harul lui Dumnezeu, atunci trebuie ca inimile noastre să fie foarte reci, dacă atunci nu suntem plini de recunoștință. Când apoi cântam o cântare și un frate inspirat, ca și cum ar fi gura Adunării, rostește o mulțumire, atunci inimile noastre se încălzesc și din ele se ridică mulțumiri către Dumnezeu. Dumnezeu primește cu plăcere aceste laude și în același timp inimile noastre se hrănesc din Domnul Isus. Însă nu știm noi din experiență, că aceasta nu durează mult? Am amintit deja: mulțumirea se ridică din inima noastră, când noi suntem strânși laolaltă, însă de cele mai multe ori dispare când suntem iarăși acasă și la câteva zile după aceea ea nu mai este prezentă.

Dumnezeu însă caută adevărul înăuntru. El dorește ca noi să avem părtașie cu El și cu Persoana și lucrarea Domnului Isus. Din această cauză, jertfa trebuia mâncată în aceeași zi. Pericolul este mare, ca din realitate să devină o formă goală. Mi-a căzut odată în mâini cartea de cântări a unui frate, în care la anumite cântări erau notate anumite locuri din Biblie. Pentru că îl cunoșteam pe acel frate, am văzut că erau locuri pe care el le citea deseori în fața fraților. Erau locuri din Biblie, care probabil după cântatul imnului respectiv erau citate și probabil că prima dată au fost lucrate de Duhul și se potriveau bine cu cântarea. Însă când acum se cerea o cântare, el citea deseori locurile notate. Aceasta era însă ceva care nu venea din inima sa și de aceea nu avea nici o valoare pentru Dumnezeu. Era pentru Dumnezeu ceva necurat și tocmai aceasta ne este prezentat aici: „Carnea jertfei de mulțumire, de laudă, să fie mâncată chiar în ziua în care este adusă; să nu se lase nimic din ea până dimineața” (versetul 15). În ziua următoare era ceva necurat: „Sufletul care va mânca din ea, își va purta nelegiuirea”.

În versetul 16 este vorba de o jertfă pentru împlinirea unei juruințe sau de un dar de bunăvoie. Să luăm un exemplu din Noul Testament. Când cineva mergea la templu, putea acolo să cumpere animale. Să ne imaginăm un israelit care vine la templu și primește gândul: „Acum eu fac lucrul acesta, căci am multe motive să aduc lui Dumnezeu o jertfă”. Desigur, aceasta era ceva bun în ochii lui Dumnezeu, însă era totuși ceva care s-a ridicat în acel moment în inima omului. Cu totul altceva era o jertfă care se baza pe o juruință. Juruința n-a fost făcută în acel moment, ci mult mai înainte. În inima unui asemenea israelit era dorința să laude cu ceva pe Dumnezeu, așa cum întâlnim deseori în Cuvântul lui Dumnezeu. Acum a sosit momentul ca el să meargă în templu ca să-și aducă jertfa. Este ceva pe care el îl avea de mult timp în inimă. Tot așa ceva este și la darul de bunăvoie, când cineva merge la templu și plănuiește să aducă lui Dumnezeu o jertfă. Înțelegem deja că asta înseamnă mult mai mult decât o jertfă de mulțumire.

Am amintit deja străngerile noastre laolaltă de duminica dimineața. Dacă eu m-am ocupat până sâmbătă seara cu tot felul de lucruri și toată săptămâna n-am avut timp să mă preocup realmente cu Domnul, atunci duminica dimineața eu vin cu o inimă rece și goală. Nu este deseori așa? Dacă spuneți nu, atunci eu sunt singurul care am avut această experiență. Însă Duhul Sfânt vrea totuși să provoace ceva în mine, căci se găsesc frați și surori care au venit cu inima plină. Pe aceștia Duhul Sfânt îi poate folosi, ca să ceară o cântare sau să înalțe o rugăciune, prin care inima mea să se încălzească și eu să fiu adus în starea de a aduce o jertfă de mulțumire. Însă acolo vor fi și alți frați care în timpul săptămânii și-au luat timp să se ocupe cu Domnul. Ei au văzut frumusețea Domnului. Inima lor este umplută cu admirație și adorare și ei vin, în imaginea din Deuteronom 26, cu coșul plin. Pe asemenea frați, Duhul Sfânt îi poate folosi încă de la început pentru aducerea jertfelor. Că aici este vorba de ceva care pătrunde până în adânc, este clar. De aceea se și spune: „Iar ce va rămâne din ea să fie mâncat a doua zi” (versetul 16). Ceea ce a fost lucrat în inima mea în timpul săptămânii, nu dispare în momentul când eu părăsesc localul, ci este de lungă durată. Poate să fie „mâncat” și a doua zi, adică atât timp cât a fost lucrat în inimă, căci este în legătură cu Domnul și cu lucrarea Sa de pe cruce, iar Dumnezeu are parte din aceasta. Atât timp cât este plăcut pentru Dumnezeu, este și hrană reală pentru inima noastră, și nu numai pentru mintea noastră.

Dacă cineva voia să aducă o jertfă de mulțumire, el venea cu animalul său de jertfă la intrarea în cortul întâlnirii, unde trebuia să-l taie, adică el trebuia să aibă înaintea ochilor faptul că Domnul Isus a murit. Apoi preotul stropea sângele pe altar. Aceasta este în legătură cu ceea ce am spus despre masa Domnului, care trebuie văzută în legătură cu moartea Domnului. Noi ar trebui să fim conștienți că Domnul Isus a murit; de aceea jertfa trebuia să fie mâncată în aceeași zi sau în ziua următoare.

Cât de important este aceasta, vedem în versetul 18:

„Dacă s-ar întâmpla să mănânce cineva a treia zi din carnea jertfei lui de mulțumire, jertfa lui nu va fi primită și nu se va ține în seamă celui ce a adus-o; ci va fi un lucru urâcios și oricine va mânca din ea își va purta vina”.

Acestea sunt și pentru noi cuvinte serioase, la care ar trebui să medităm în lumina lui Dumnezeu. Este, ceea ce noi jertfim, cu adevărat în aceeași zi tăiat? Sunt inimile noastre umplute cu lauda și adorarea pe care a lucrat-o Duhul? Este cântarea pe care noi am cerut-o și ceea ce noi rostim, cu adevărat expresia a ceea ce este în inima noastră? Dacă nu este așa, Scriptura o numește necurată. Trebuie să fie ceva care trăiește cu adevărat în inima noastră. Persoana și lucrarea Domnului Isus trebuie să fie o realitate vie înaintea ochilor noștri.

Am fost odată într-o duminică dimineața într-o adunare unde toate cântările sunau minunat, ca un cor și erau cântate exact după note. Toți au căutat să cânte cât se poate mai frumos. Însă ce era în aceasta duhovnicesc? Când inimile noastre se preocupă numai de melodie, atunci lucrul acesta nu mai este duhovnicesc. Melodia nu se ridică spre Dumnezeu, ea este numai mijlocul prin care noi putem rosti împreună cuvintele cântării. Acesta este cântecul cel mai bun, care nu ne lasă să ne gândim la melodie, ci gândurile noastre se îndreaptă spre cuvinte, care ar trebui să

exprime ce este în inima noastră. Așa ar trebui să fie și la fratele care, ca o gură a adunării, rostește adorarea și lauda care ies din inima tuturor celor care sunt adunați.

Am văzut deja ce este de fapt jertfa de mulțumire: o masă a copiilor lui Dumnezeu. Dumnezeu ca Cel care este Cap al familiei primește partea Sa, iar fiii lui Aaron primesc o parte. Se spune în continuare în versetul 19: „Orice om curat poate să mănânce carne”. Însă este clar că este necesară o absolută sfințenie. În primul rând, pentru că noi ne găsim în prezența lui Dumnezeu, Domnul Isus este prezentat aici ca Preot. Înseamnă că noi Îl vedem aici pe Dumnezeu nu ca tată, ci ca Dumnezeu. Domnul Isus nu este Preot la Tatăl, ci la Dumnezeu, așa cum spune epistola către Evrei; și asta înseamnă că locul unde noi ne strângem laolaltă trebuie să poarte semnul sfințeniei. În al doilea rând, ceea ce noi „mâncăm” este Domnul Isus în lucrarea Sa pe cruce, adică Domnul Isus ca Cel care moare sub judecata lui Dumnezeu. De ce a murit El? Evrei 9.26 ne spune: „ca să desființeze păcatul”. Asupra Lui, Dumnezeu a exercitat toată judecata Sa cu privire la păcat. La cruce a fost vizibil cât de sfânt este Dumnezeu și cum urăște El păcatul. Când acesta este punctul central al mesei, noi înțelegem că acesta este locul cel mai sfânt de pe pământ. Dumnezeu trebuie să fie sfințit în acei care se apropie de El. Aceasta o găsim în versetele 19-21.

Însă și locul poate fi necurat, căci citim despre carnea care s-a atins de ceva necurat, că prin aceasta a devenit necurată. Carnea în sine, normal, este desăvârșit de curată, căci vorbește despre Domnul Isus; căci mai bine a vrut să moară, decât să lase păcatul să persiste. Locul unde este carnea trebuie să fie curat și, așa cum vedem, carnea devine necurată dacă locul este necurat. Cuvântul lui Dumnezeu ne dă cu privire la aceasta un exemplu clar. Găsim, de exemplu, acest principiu în Hagai 2.11-13. În 1 Corinteni 5 este vorba de păcat în mijlocul adunării și Dumnezeu spune: „Dați răul afară din mijlocul vostru” (1 Corinteni 5.13). În 2 Timotei 2 se vorbește despre necurăția din casa lui Dumnezeu și acolo se spune că noi trebuie să ne despărțim de aceasta și că trebuie să găsim un loc unde nu se mai găsește nici o necurăție. Cum ar putea un loc caracterizat prin păcat - unde de exemplu învățătura despre dumnezeirea veșnică a Domnului sau despre adevărata Sa natură omenească este nerecunoscută sau unde nu se mai execută nici o disciplinare - să fie locul unde noi am putea avea o întâlnire cu Dumnezeu? El spune: într-un asemenea mediu Eu nu pot locui. Carnea este necurată și nu vorbește despre Domnul Isus, care a murit pe cruce. Nu trebuie să fie mâncată, ci trebuie să fie arsă în foc.

În a doua parte a versetului 19 găsim totuși ceva minunat: „Orice om curat poate să mănânce carne”. Este rânduită pentru tot poporul. Desigur, nu este rânduită pentru cei necredincioși, căci nici un necredincios nu poate fi curat; este necurat din creștet până la tălpile picioarelor. Numai aceia care cunosc pe Domnul Isus ca Mântuitor al lor, ale căror păcate au fost spălate prin sângele Său sunt curați. Oricine aparține poporului lui Dumnezeu are voie să vină și să ia loc la masa Domnului, însă este de la sine înțeles, numai dacă el este curat în mod practic. Aceasta o găsim în versetele 20 și 21.

Vedem mai întâi în versetul 20 pe cineva care mănâncă din carne, în timp ce necurăția este asupra lui. Noi ne găsim într-un loc sfânt, unde Dumnezeu invită pe ai Săi la Sine. Însă acum vine cineva care nu este curat. Aceasta a fost și situația din Corint. Vedem ce prescrie Dumnezeu acolo. În 1 Corinteni 5 este vorba de cineva al cărui păcat a fost descoperit și Dumnezeu spune: „Scoateți răul din mijlocul vostru!” El nu trebuie tolerat în mijlocul sfinților. Același lucru îl găsim și aici: „să fie nimic din poporul Său”. Oricine credincios va înțelege bine că lucrul acesta este necesar. Numai puțini credincioși vor afirma că nu trebuia dat afară răul din Corint; cineva care trăiește în mod vădit în păcat nu are voie să ocupe loc la Masa Domnului.

Însă în versetul 21 găsim un al doilea gând: „Și cine se va atinge de ceva necurat, fie de vreo necurăție omenească, fie de un animal necurat, fie de o altă întinăciune, și va mânca din carnea jertfei de mulțumire care este a Domnului, să fie nimic din poporul său”. Dacă cineva... „se atinge”, el însuși într-adevăr nu este necurat, însă stă în legătură cu ceva necurat. Noi oamenii vedem așa ceva deseori cu alți ochi decât Dumnezeu.

Înainte cu 125 de ani a avut loc prima despărțire între frați, care se referea la acest principiu. Un învățător fals a atacat firea omenească curată a Domnului Isus. Frații s-au despărțit de el, însă o adunare n-a vrut să facă lucrul acesta. Într-adevăr, nu l-a admis pe acel bărbat, dar au primit la frângerea pâinii pe cei care continuaseră să frângă pâinea cu el. Se spunea: „Părtășia cu necurăția nu murdărește, dacă cineva nu este el însuși necurat”. Aici însă vedem cum gândește Dumnezeu asupra acestui fapt, când cineva „se atinge de ceva necurat”. Aici este vorba, deci, nu de propria necurăție, ci de necurăția altuia. Când cineva era în legătură cu acesta și mânca din carnea jertfei de mulțumire, acest suflet trebuia ucis din mijlocul poporului său. Pentru Dumnezeu este același lucru, fie că noi înșine suntem necurați, fie că venim în legătură cu cineva care este necurat. Pe asemenea persoane, Dumnezeu nu le invită la masa Sa și, dacă ei totuși au luat parte, ei trebuie să fie uciși! Cel mai important este motivul care a fost dat pentru aceasta: „Carnea jertfei de mulțumire aparține Domnului”. Noi am putea gândi că aparține celui care aduce jertfa, căci el a adus animalul, el l-a tăiat. Într-adevăr, el a dat o parte Domnului, însă restul trebuia mâncat cu ceilalți, care erau curați. În capitolul 17 acest gând este dezvoltat mai mult. Atât timp cât poporul era în pustie, fiecare care voia să taie un animal ca jertfă, trebuia să-l aducă la intrarea cortului întâlnirii, ca jertfă de mulțumire. Nimeni deci nu avea voie să mănânce carne, dacă nu provenea dintr-o jertfă de mulțumire. Cel care aducea jertfa, o aducea într-adevăr, însă era o jertfă pentru Dumnezeu și, începând din acest moment, aparținea lui Dumnezeu. Venea într-adevăr de la cel care aducea jertfa, însă în sens duhovnicesc aceasta vorbește despre Fiul lui Dumnezeu, de lucrarea de pe cruce. Dumnezeu este Cel care a dat pe Fiul Său. De aceea jertfa de mulțumire aparținea lui Dumnezeu și numai El putea decide cine să aibă parte din ea, așa cum am văzut în aceste versete.

În versetele 22-27 este vorba de grăsime și de sânge. Am privit deja aceasta, de aceea nu vreau să mai spun multe. Așa cum am văzut, grăsimea este simbolul puterii voinței. Însă din ce rezultă voința noastră? Din sentimentele inimii noastre. Eu vreau ceea ce iubesc și de aceea actele noastre voliționale sunt determinate de cerințele și dorințele inimii noastre. Cine are drept asupra sentimentelor inimii noastre? Găsim aceasta în Deuteronom 6.5. Creatorul a întocmit pe oameni, El i-a creat pentru Sine însuși și cere ca ei să-L iubească din toată inima. Omul trebuie să-L iubească pe Dumnezeu cu toată inima sa, cu tot sufletul său -și Domnul Isus adaugă în Luca 10.27 și în Marcu 12.30: „și cu toată puterea ta și cu toată mintea ta”. Înseamnă că Dumnezeu are drept asupra voinței oamenilor. Este clar că o creatură nu are voie să aibă propria sa voință, ci trebuie să asculte. De aceea Dumnezeu spune că grăsimea trebuie să fie numai pentru El și anume în mod deosebit la jertfa de mulțumire. Așa cum s-a spus, acesta este un principiu general, însă la jertfa de mulțumire totul vorbește despre Domnul Isus, despre puterea voinței Sale la moartea Sa, despre sentimentele inimii Sale, pe când El înfăptuiea lucrarea de pe cruce. El a fost ascultător până la moartea de cruce. El spune în Ioan 14.31: „Eu iubesc pe Tatăl”. Dumnezeu ne-a dat în Scriptură un frumos tablou despre aceasta, prin descrierea robului evreu în Exodul 21. Dacă a slujit șase ani, el avea dreptul să fie eliberat. Dacă însă stăpânul său i-a dat o soție, el putea spune: „Iubesc pe stăpânul meu, pe soția mea și pe copiii mei, nu vreau să plec liber” (versetul 5) și atunci el lăsa să i se străpungă urechea, ca semn că voia să rămână pentru totdeauna rob. În acesta vedem pe Domnul Isus. De ce S-a dat pe Sine Însuși? „Eu iubesc pe Domnul meu, soția mea și copiii mei.” Biblia spune că El mă iubește pe mine personal. Din dragoste pentru mine El a mers la cruce. Scriptura spune de asemenea că El ne iubește pe toți: „Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine pentru ea” (Efeseni 5.25). Însă Scriptura mai spune și că El a iubit pe Tatăl Său și că din dragoste pentru El S-a dat pe Sine, ca să-L slăvească. În aceasta vedem grăsimea, care peste câteva versete stă în legătură cu pieptul (versetul 30). Pentru că dragostea Sa era așa de prețioasă pentru Dumnezeu, așa cum spune Efeseni 3.19, ea este pentru noi prea mare, ca noi s-o putem înțelege. Grăsimea trebuia jertfită numai lui Dumnezeu.

Așa cum știm, aceleași lucruri sunt valabile și pentru sânge. În Leviticul 17 vedem că „viața (sufletul) trupului este în sânge” și că „sângele face ispășire pentru suflet” (versetul 11). Deci sângele este hotărât să fie numai pentru Dumnezeu. Viața vine de la Dumnezeu. El singur are drept asupra ei și de aceea nici un om nu avea voie să mănânce sânge. Nici noi nu avem voie, așa cum spune foarte clar Faptele Apostolilor 15.29 și așa cum se spune și aici, în versetul 27: „Oricine va mânca sânge de orice fel va fi nimicit din poporul său.”

Începând cu versetul 28 vedem apoi ce trebuie să facă cel care aduce o jertfă de mulțumire. Este o slujbă minunată. Aceasta este totdeauna succesiunea Cuvântului lui Dumnezeu; putem gusta cele mai mari binecuvântări, numai atunci când luăm seama la prescripțiile corespunzătoare. Cu cât stăm mai sus și cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu, cu atât mai mult ni se potrivește o stare de sfințenie mai înaltă; aici în prezența lui Dumnezeu nu este nicidecum întuneric. De aceea găsim și aici mai întâi prescripțiile și abia după aceea slujba propriu-zisă.

În capitolul 3 am văzut că acela care aducea o jertfă de mulțumire nu trebuia să facă aproape nimic. El trebuia într-adevăr să aducă jertfa și s-o taie, însă mai departe lucrarea revenea preotului. Aici însă vedem ceva care nu este amintit în capitolul 3. Vedem că cel care aducea jertfa avea totuși o slujbă și ce frumoasă este slujba aceasta! În capitolul 7.29 se spune: „Cine va aduce *DOMNULUI* jertfa lui de mulțumire, să aducă *DOMNULUI* darul lui, luat din jertfa de mulțumire”. El trebuia deci să aducă singur Domnului jertfa Sa, iar în versetul 30 se subliniază încă o dată că el singur trebuia să facă lucrul acesta: „Să prezinte cu mâinile lui ceea ce trebuie mistuit de foc înaintea *DOMNULUI*; să aducă grăsimea cu pieptul, iar pieptul să-l legene într-o parte și într-alta, ca dar legănat înaintea *DOMNULUI*”. Ce gând minunat! Am văzut deja că Dumnezeu invită pe tot poporul Său la El, la această masă minunată, masa familiei lui Dumnezeu, să vină la altarul de aramă. Știm de asemenea că acesta este o imagine a mesei Domnului. Dumnezeu dorește ca oricine aduce o jertfă, să dorească să aducă o jertfă de mulțumire, ca fiecare inimă să fie umplută de toată slava Domnului Isus și cu mulțumire pentru ceea ce a făcut Dumnezeu, încât oricine simte nevoie să aducă lui Dumnezeu jertfa sa de mulțumire. Dumnezeu dorește de asemenea ca fiecare s-o aducă cu propriile mâini. Nu trebuie să gândim: acest frate sau acela poate s-o facă mult mai bine. Probabil că un fiu al lui Aaron ar fi adus mai bine jertfa. Însă misiunea fiilor lui Aaron era să stropească sângele și misiunea celui care aducea jertfa lui Dumnezeu era ca el s-o jertfească și s-o prezinte cu mâinile sale.

Acesta este un gând care ar trebui să ne stimuleze la o adâncă meditație. Am întrebat odată pe un frate, care niciodată n-a participat în adunările de adorare din ziua Domnului, dacă el n-are nimic pe care ar putea să-l aducă drept mulțumire. Răspunsul său a fost că ceilalți pot s-o facă mult mai bine decât el. Este posibil că alți frați pot să se exprime mai bine, însă Dumnezeu nu spune nimic în privința aceasta. El spune că toți care au ceva, trebuie să aducă jertfa cu propriile lor mâini și El dorește să-și primească partea din mâna copiilor Săi. Și care este partea Sa? Este grăsimea și pieptul. Pieptul este o imagine a simțămintelor inimii, iar grăsimea vorbește de puterea voinței. Noi putem deci spune că în aceasta se arată puterea dragostei nemăsurate a Domnului. Nu ne gândim noi atunci la Cântarea Cântărilor? „Dragostea este tare ca moartea. Apele cele mari nu pot să stingă dragostea, și râurile n-ar putea s-o înece; de ar da omul toate averile din casa lui pentru dragoste, tot n-ar avea decât dispreț” (Capitolul 8.6,7). În Efeseni 6.19 se spune că dragostea întrece cunoștința. Această dragoste nu vom putea niciodată s-o cuprindem, căci ea este prea mare pentru noi. Numai Dumnezeu o cunoaște cu adevărat. Nu ar trebui să ne minunăm mereu, când ne gândim la dragostea Domnului Isus pentru noi? De ce m-a iubit așa de mult, încât a vrut să moară pentru mine? Eu nu înțeleg. În mine nu este nimic bun. Și de ce mă iubește acum? Eu nu înțeleg. În fiecare zi trebuie să mă smeresc înaintea Lui și să mărturisesc cât de rece este inima mea și cât de puțin trăiesc eu pentru El și cu toate acestea El mă iubește! Eu nu înțeleg, însă Tatăl știe. Tatăl știe cât Îl iubește Fiul și Dumnezeu spune: „Pentru voi este de neînțeles și, dacă meditați mai mult, vă veți convinge. Însă voi trebuie să-Mi aduceți grăsimea împreună cu pieptul”.

Cum se petrece aceasta? „Să aducă grăsimea cu pieptul, iar pieptul să-l legene într-o parte și într-alta, ca dar legănat înaintea *Domnului*” (versetul 30). Aceasta este o slujbă pe care Dumnezeu ne-o dă duminica dimineată. Ce înseamnă „a legăna”? Înseamnă ca ceea ce ai în mână să miști încoace și încolo. Așa facem, când vrem să arătăm ceva. Dumnezeu spune aici: „Faceți aceasta, și arătați-Mi ce ați văzut voi din dragostea Domnului Isus”. Ce slujbă minunată! Dumnezeu cunoaște dragostea Domnului Isus mai bine decât noi, însă El dorește ca noi s-o vedem și să rostim înaintea Lui ceea ce noi am văzut din această dragoste. Asta înseamnă „a legăna”.

Citim mai departe: „Preotul să ardă grăsimea pe altar” (versetul 31). Ceea ce noi am legănat încoace și încolo înaintea feței lui Dumnezeu, preotul jertfește pe altar. Este partea lui Dumnezeu și El o numește partea Sa, mâncarea Sa (Leviticul 3.11 și 16). Să medităm un moment la aceasta. Dumnezeu primește ceva din mâna noastră, pe care El o numește pâinea Sa. Aceasta este o parte a slujbei noastre de duminica dimineața. Noi suntem responsabili să aducem lui Dumnezeu pâinea Sa, mâncarea Sa.

Acum urmează a doua parte a jertfei: „Iar pieptul să fie al lui Aaron și fiilor Săi” (versetul 3). Pieptul vorbește despre dragostea Domnului Isus, este ceea ce noi înțelegem din aceasta. El este dat lui Aaron și fiilor săi. Aaron este o imagine a Domnului Isus și am văzut de asemenea ce înseamnă fiii lui Aaron. Sunt aceia care înfăptuiesc ceea ce ei au în Hristos, cei care sunt obișnuiți să stea în prezența lui Dumnezeu și acolo au învățat cum judecă Dumnezeu lucrurile și care acum văd toate cu ochii lui Dumnezeu. În Noul Testament aceștia sunt caracterizați ca frați și surori duhovnicești; deci pentru Aaron și fiii săi era hotărât pieptul. Domnul Isus primește partea Sa și noi avem de asemenea parte cu El. Noi nu le posedăm singuri, ci este bucuria Sa să le împartă cu noi. Când fiul pierdut din Luca 15 s-a întors acasă, s-a tăiat vițelul cel îngrășat și a avut loc o sărbătoare. Putem crede noi că fiul a serbat singur? Nu, toată casa a luat parte la masă și la toate lucrurile tatălui. Așa este și aici. Domnul primește partea Sa din ceea ce este și partea noastră. Care este însă partea familiei preoțești? Pieptul. Da, fiecare credincios înțelege ceva din dragostea Domnului, însă numai dacă noi suntem obișnuiți să stăm în prezența Domnului și în felul acesta să-L cunoaștem mai bine, putem să prețuim mai mult dragostea Sa și atunci inimile noastre se pot hrăni din ceea ce este în inima Sa.

„Din jertfele voastre de mulțumire, să dați preotului și spata dreaptă, aducând-o ca dar luat prin ridicare” (versetul 32). O jertfă de ridicare a fost luată și oferită lui Dumnezeu în același mod, însă o primea și preotul. În versetul 33 găsim pentru ce preot era destinată: „Spata aceea dreaptă să fie partea aceluia dintre fiii lui Aaron care va aduce sângele și grăsimea jertfei de mulțumire”. Spata cea dreaptă (sau umărul drept) era deci destinat pentru acela care aducea sângele pe altar și prin aceasta arăta prețuirea acestuia și putea să facă aceasta pentru că era preot. El cunoștea valoarea sângelui și a lucrării Domnului Isus de pe cruce, pentru că el s-a preocupat în amănunt cu acestea. El primește aici umărul cel drept, adică spata, care este simbolul puterii Domnului Isus în umblarea Sa și a puterii în care El a înfăptuit lucrarea de pe cruce. Aceasta ne amintește de înțelesul grăsimii, puterea dragostei Domnului Isus, când El a înfăptuit lucrarea de pe cruce (această putere s-a descoperit și în viața Sa, însă aici este vorba de moartea Sa). Aceasta era partea preotului care aducea sângele și numai El mânca din ea. Ce parte minunată! Trupul nostru firesc este întărit prin ceea ce mâncăm, prin ceea ce primește trupul nostru și tot așa este și în domeniul spiritual. Hrana duhovnicească pe care ne-o luăm clădește ființa noastră duhovnicească. Preotul care se ocupă cu Domnul are nevoie pentru aceasta de putere. Când el se ocupă de sânge și îl stropește pe altar, el primește spata dreaptă ca hrană și prin aceasta primește puterea necesară pentru împlinirea slujbei sale.

Am văzut acum partea lui Dumnezeu, partea Domnului Isus, partea unuia din fiii lui Aaron și mai ales partea preotului care stropea sângele. Am citit de asemenea că oricine era curat își primea partea lui. Oricine aparținea poporului lui Dumnezeu și era curat avea voie să vină, chiar dacă el era întors la Dumnezeu abia de o zi. Și aceia care s-au ocupat prea puțin cu Domnul Isus, au voie să vină. Dacă el n-are nimic ca să jertfească, aduc alții și el are dreptul să mănânce din aceasta. Într-adevăr, Dumnezeu dorește ca fiecare să aducă ceva, însă dacă cineva n-are nimic, el are totuși voie să vină. Alții aduc jertfele lor și dacă el este curat, are voie să mănânce împreună cu ei din ele. Aceasta este slujba pe care ne-a dat-o Domnul. Nu este o slujbă minunată?

Dumnezeu dorește să ne aducă la acest țel. La sfârșitul acestui capitol 7, care ne arată jertfele, Dumnezeu ne pune înainte rezultatul final al întregului. Dumnezeu ne-a dat spre cercetare arderea-de-tot, ca noi să vedem și să recunoaștem în aceasta plinătățile și slava lucrării Domnului Isus, cât de desăvârșit de slăvit a fost Dumnezeu prin lucrarea de pe cruce, încât înțelegem ceea ce noi am devenit pentru Dumnezeu, în El. Dumnezeu ne-a dat pe Domnul Isus în viața Sa ca jertfă de mâncare, ca prin aceasta să avem ceva deosebit în inimile noastre, atât timp cât suntem

pe pământ. El ne-a dat jertfa pentru păcat și jertfa pentru vină, ca prin ele, când noi am păcătuit, să privim spre cruce și să vedem ce înseamnă cu adevărat păcatul și prin aceasta să venim la adevărata judecată de sine. Toate acestea trebuie să conducă la strângerea noastră laolaltă la masa Sa; și nu numai fiii lui Aaron, ci toți cei care fac parte din poporul Său, care sunt curați, împreună să exercite slujba. Dumnezeu dorește ca fiecare să vină cu jertfa sa. Fiecare trebuie să se preocupe în cursul săptămânii cu Domnul Isus, ca astfel fiecare să vină cu panerul plin, adică bogat în cunoașterea lucrării Domnului, ca în felul acesta Duhul Sfânt să-i poată folosi; și cu „mâinile lor” să aducă o jertfă. Însă și acela care nu are nimic care să poată fi jertfit este binevenit. El are voie să ia parte la masă împreună cu Dumnezeu, cu Domnul Isus și cu toată familia lui Dumnezeu și să se hrănească din mâncarea prețioasă.

Am văzut cât de sfânt este acest loc. Locul unde Dumnezeu invită pe poporul Său este locul cel mai sfânt de pe pământ. Se găsește la altarul de aramă, care este atât de sfânt, încât judecata lui Dumnezeu nu poate atinge sau nimici nimic din el (compară cu Numeri 16.36-39).

Când apoi privim versetele 28-36, atunci nu ar trebui să spunem că acesta este locul cel mai sfânt și că nu se poate găsi un alt loc mai minunat? Acesta este locul pe care Dumnezeu ni l-a dat încă deja pe pământ! Așa cum știm, altarul de aramă era în curtea cortului, iar curtea este o imagine a acestui pământ, ca locul unde a fost ridicată crucea Domnului Isus. Aceasta este slujba pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Suntem noi conștienți de ea?

Capitolul 20

Jertfele în Numeri 15.1-12

„Și DOMNUL a vorbit lui Moise, spunând: „Vorbește fiilor lui Israel și spune-le: „Când veți intra în țara pe care v-o dau ca să vă așezați locuințele în ea și veți aduce DOMNULUI o jertfă mistuită de foc, fie o ardere-de-tot, fie o jertfă adusă pentru împlinirea unui jurământ sau ca dar de bunăvoie, sau la sărbătorile voastre, ca să faceți din cirezile sau turmele voastre un miros plăcut DOMNULUI, cel ce își va aduce darul său DOMNULUI să prezinte ca dar de mâncare a zecea parte dintr-o efă de floare de făină frământată într-un sfert de hin de untdelemn; iar vin pentru jertfa de băutură la arderea-de-tot sau la jertfă, să aducă un sfert de hin de fiecare miel. Pentru un berbec să aduci ca dar de mâncare două zecimi de efă din floarea făinii, frământată într-o treime de hin de untdelemn, și să aduci o jertfă de băutură de o treime de hin de vin, ca să fie de un miros plăcut DOMNULUI. Dacă aduci un vițel, fie ca ardere-de-tot, fie ca jertfă pentru împlinirea unui jurământ, fie ca jertfă de mulțumire DOMNULUI, să aduci ca dar de mâncare, împreună cu vițelul, trei zecimi de efă din floarea făinii, frământată într-o jumătate de hin de untdelemn, și să aduci o jertfă de băutură de o jumătate de hin de vin; aceasta este o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut DOMNULUI. Așa să se facă pentru fiecare bou, pentru fiecare berbec, pentru fiecare miel sau ied. După numărul pe care îl veți aduce, așa să faceți fiecare, după numărul lor“ (Numeri 15.1-12).

M-am gândit la acest subcapitol, pe când am cântat cântarea:

Acolo unde eu văd numai un deșert,
o țară pustie, unde locuiește uscăciunea,
o mare de nisip unde nu-i nici un țârm,
nici rod și nici izvor nu răsplătesc pe călător,
Dumnezeu vrea să mă desfăteze la izvoare proaspete
cu apa vieții limpede și clară.
Din șuvoaiile care n-au nici un sfârșit,
El îmi dă mereu înviorare.
Și grai:
Dumnezeu Însuși vrea să-mi marcheze drumul,
Lumina Sa strălucește împrejurul pașilor mei...”

Dacă citim cartea Numeri, cred că în primul rând vom fi uimiți - și mulți au fost așa - când vom ajunge la capitolul 15 și îl vom citi în context. În capitolul 13 și 14 citim că poporul a ajuns la hotarele țării. Au trimis cercetași, care s-au întors și au povestit că țara era minunată. Însă acolo erau uriași și zidurile cetății ajungeau până la cer. Apoi poporul n-a avut credință să intre. Greutățile sunt prea mari și rezultatul este că Dumnezeu spune: nici unul din generația aceasta nu va intra în țară, cu excepția lui Iosua și Caleb. Toată generația aceasta va pieri în pustie. Însă copiii lor vor intra.

În capitolul 16 avem răzvrătirea îngrozitoare a lui Core, Datan și Abiram, care s-au împotrivit lui Aaron și lui Moise, care sunt imagini ale Domnului ca Preot și mare învățător. Într-o asemenea stare era poporul; și în mijlocul acestor capitole avem acest capitol 15. El se ocupă cu starea poporului, nu în pustie, ci se spune: „Când veți ajunge în țară, atunci să-Mi aduceți aceste jertfe“.

Unii cercetători ai Bibliei, necredincioși, au spus: Acest capitol nu aparține aici, ci într-un loc cu totul altul. Într-adevăr, cartea a patra a lui Moise vorbește despre pustie, iar noi, dacă vom judeca totul cu mintea omenească, ne-am aștepta să găsim aceste cuvinte mai înainte, în cea de-a treia carte, unde sunt toate jertfele și prescripțiile în legătură cu ele sau poate în a cincea carte, unde poporul era pe punctul de a intra în țară; deci, nu aici, unde avem arătată în primul rând călătoria prin pustie și, în al doilea rând, Dumnezeu tocmai a spus că nici unul din ei nu va intra în țară, cu excepția acestor doi bărbați. Însă am citit Cuvântul lui Dumnezeu cu intenția ca să

pricepem înțelesul duhovnicesc și apoi vom vedea totdeauna că ordinea lui Dumnezeu este desăvârșită, mult mai înaltă decât noțiunea noastră despre ordine. Apoi vedem că acest capitol are aici un loc minunat, potrivit. În capitolul 14 vedem cum poporul ducea lipsă de credință. Nu puteau să intre în țară. Ei erau aici, înaintea țării, nu la Iordan, însă pe drumul spre țară; și apoi se scoate în evidență că ei nu puteau să intre, pentru că nu aveau credință. Cunoaștem rezultatul: abia 39 de ani mai târziu au intrat copiii lor, o nouă generație și aceștia au trebuit să treacă prin Iordan și nu pe acest drum. Aici se arată clar că omul natural nu poate intra în țară, el trebuie să treacă prin moarte și să ia pentru sine în posesie moartea și învierea lui Hristos. Marea lecție a capitolelor 13 și 14 este că numai o generație nouă, o generație a credinței poate intra în țara lui Dumnezeu, un neam care prin credință ia în stăpânire această țară: Hristos a murit, noi am murit împreună cu El, eu am murit împreună cu El și am înviat împreună cu El, deci încă de acum eu sunt în El în cer și pot să iau cerul în stăpânire.

Cât de minunat este apoi să citim acest capitol în context! Dacă suntem necredincioși și Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să ne zică: „greutățile sunt prea mari pentru voi, pentru că nu aveți credință“, ce cuvânt minunat apoi, când Dumnezeu spune deodată: când însă voi veți ajunge în țară, atunci să faceți aceasta și aceasta. Dumnezeu vrea să îndrepte inimile spre siguranța alegerii Sale și siguranța că El va împlini planurile și hotărârile Sale - așa cum fiii lui Core spun în Psalmul 84: „ei se arată înaintea Domnului în Sion“, când ei privesc spre Domnul. Însă apoi privesc spre ei înșiși și continuă: „Ascultă-mi rugăciunea... Tu, Dumnezeul lui Iacov!“ Dumnezeu, care a adus pe Iacov la locul lui, El este singurul care ne poate duce și pe noi. Devenim conștienți de lucrul acesta, de îndată ce ne vedem în lumină și recunoaștem ce puțină putere avem, ce puțină credință avem, cum greutatea sunt deseori mai mari decât credința noastră.

Și apoi Dumnezeu spune aici: dacă voi n-aveți credință, Eu vă voi duce în țară. Dacă greutatea pustiei sunt mult mai mari decât credința voastră, Eu vă voi duce în țară. Eu voi împlini hotărârea Mea, promisiunea Mea: voi veți ajunge în țară.

Și nu numai atât. În ceea ce Dumnezeu ne spune, în ceea ce El ne prezintă despre țară, El ne dă imediat și mijlocul de ajutor, ceea ce ne poate da credința, ceea ce poate întări credința noastră, așa încât ea va deveni atât de tare ca să poată depăși greutatea și noi să ajungem în mod sigur la destinație. Aceasta este calea pe care Domnul lucrează totdeauna. În 1 Petru 1 Domnul spune că partea de moștenire este păstrată pentru noi și noi suntem păstrați pentru partea de moștenire. Însă cum ne aduce Domnul aici, ca noi să putem lua în stăpânire partea de moștenire? El nu ne închide într-o colivie, ca în felul acesta să nu ne poată atinge nimic și nici noi să nu putem ieși; El face aceasta într-un chip moral, prin aceea că întărește credința noastră, încât prin credință primim puterea să biruim greutatea și în felul acesta să intrăm în țară. Dacă poporul și-a pierdut curajul, după ce a văzut că nu are nici o putere ca să intre, pentru că le lipsea credința, și după ce Dumnezeu a zis: Eu nu pot să ajut pe cei necredincioși, trebuie să judec pe cei necredincioși; nici unul din această generație necredincioasă nu va intra în țară, numai copiii voștri vor intra... Dumnezeu prezintă țara înaintea privirii noastre, așa că vedem cât de minunat este să locuiești acolo și care va fi obiectul bucuriei și plăcerii noastre. Și acest obiect, care va fi bucuria inimii noastre, atunci când noi vom ajunge în țară, este ceea ce noi avem nevoie în pustie, ca să ne întărim inima. Cum se face că credința noastră este deseori așa de slabă? Singurul motiv este că ochii noștri nu sunt îndreptați către Domnul și către Tatăl. Numai când privim spre El, spre Domnul și spre Tatăl, credința noastră va fi întărită. Eu n-am nici o încredere în mine însumi. Am încredere numai în măsura în care ochii îmi sunt îndreptați spre El. Atunci eu văd cât de desăvârșit este totul, faptul acesta umple inima mea și atunci știu că El este stăpân peste toate. Atunci credința este tare, mai tare decât toate greutatea care se pot găsi în pustie. Aceasta dă totodată bucurie inimii, pentru că vedem ordinea minunată din Cuvântul lui Dumnezeu, că acest capitol se găsește tocmai aici. Dumnezeu ridică privirea poporului spre statornicia făgăduințelor Sale și în același timp le dă ceea ce îi face în stare din punct de vedere moral să ajungă țelul final.

Nu avem noi totdeauna nevoie de aceasta, fiecare din noi, atunci când suntem în pustie, unde nu este nimic „decât un deșert, o țară pustie, unde locuiește uscăciunea, o mare de nisip, unde nu-i nici un țărm și pe călător nu-l răsplătește nici o roadă, nici un izvor“?

Citim aici: „Vorbește fiilor lui Israel și spune-le: „Când veți intra în țara pe care v-o dau ca să vă așezați locuințele în ea...“ Nu este aceasta o mângâiere pentru inimile noastre, când ne vedem pe noi înșine și greutatea de pe cale? Am discutat cu cineva și am zis: „Când ai învățat să te cunoști în lumina lui Dumnezeu, atunci strigi către Dumnezeu: O, Dumnezeule, păzește-mă; căci dacă Tu nu mă păzești, atunci nu știu ce voi face mâine“. Atunci simțim neputința noastră totală să biruim greutatea și spunem: cum vom ajunge la țel? Ce minunat să auzi atunci vocea Tatălui, vocea Domnului: „Ei se arată înaintea lui Dumnezeu în „Sion“, și: „Când veți ajunge în țara locuinței voastre...“

Este exact ceea ce găsim mereu și în Noul Testament. Avem în Noul Testament scrisori pe care le putem numi scrisori ale pustiei, cum sunt Epistolele către Corinteni, Epistola către Evrei și altele, unde este prezentată responsabilitatea noastră și se spune: Voi spuneți că sunteți creștini - atunci voi trebuie să vă arătați ca atare și să mergeți pe calea care se potrivește pentru un creștin. Aceasta este responsabilitatea noastră. Am vorbit ieri seară despre 1 Corinteni 9, unde apostolul spune că el luptă, pentru ca, după ce a predicat altora, el însuși să nu fie lepădat. El o aplică la el însuși, căci așa este drumul responsabilității. Domnul m-a pus pe calea care duce spre cer și eu recunosc că sunt un cetățean al cerului și merg pe această cale. Și dacă eu nu realizez aceasta în mod practic, atunci eu dovedesc că nu sunt pe calea care duce în cer. Vreau să fac mai clar aceasta printr-un exemplu. Dacă eu trăiesc în păcat, eu nu sunt pe calea spre cer. Dacă eu merg în lume, atunci acesta nu este drumul spre cer, ci spre iad. Acolo unde se vorbește de responsabilitate, Cuvântul lui Dumnezeu spune foarte clar: Dacă trăiești în păcat, ești pe drumul spre iad; și tot așa, dacă ești în lume.

Atunci noi vom spune: cum voi putea eu ajunge vreo dată la destinație? Însă alte locuri ale Scripturii vorbesc despre harul Domnului și harul lui Dumnezeu și despre hotărârile Sale și gândurile Sale pline de dragoste. Atunci Domnul spune: „Nimeni nu le va smulge din mâna Mea... Nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu. Eu și Tatăl una suntem“. Dacă tu te îndoiești de tine însuși, atunci fii în totul liniștit. Eu voi îngriji ca tu să ajungi la țintă. Cuvântul lui Dumnezeu ne arată ambele părți; și ambele părți sunt importante. Când înțelegem cine suntem noi înșine și simțim că noi înșine nu ne putem păzi, cum vom ajunge noi la destinație? Atunci Domnul ne spune: Eu voi îngriji de aceasta. Dacă însă noi spunem: noi suntem siguri de noi înșine, noi vom merge pe cale, atunci El spune: Fii prudent! Ești tu mai tare decât toate greutatea, decât toți dușmanii, decât toate obstacolele pe care le vei întâlni? Dacă tu spui că da, ești, atunci tu trebuie s-o și faci. Cu cât am fost aduși mai aproape de Domnul și cu cât suntem mai aproape de Tatăl, cu atât mai mult Dumnezeu trebuie să judece ceea ce este în viața noastră și în inima noastră din firea noastră păcătoasă. „Și Dumnezeul nostru este un foc mistuitor“, spune epistola către Evrei - nu numai pentru necredincioși. „În aceia care se apropie de Mine, Eu vreau să fiu sfințit“. Aceasta este o parte foarte serioasă. Dacă vedem harul binecuvântărilor nemărginite pe care le-am primit, atunci aceasta nu trebuie să ne facă indiferenți. Și învățătura că un copil al lui Dumnezeu nu se poate pierde niciodată - și este adevărat, poate cineva să mă răpească din mâna Tatălui? - niciodată nu trebuie să mă facă indiferent, încât eu să spun: Nu este deci important cum trăiesc eu, pe ce cale merg eu, nu contează dacă sunt ascultător de Domnul și dacă merg pe calea despărțirii de rău - eu tot mai ajung.

Atunci vine cealaltă parte. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: dacă tu mergi pe calea aceasta a neascultării, tu ești pe calea către iad, gândește bine la aceasta. Dacă spui că ești creștin, aceasta se poate vedea numai din viața ta. Tu spui: eu am credință. „Arată-mi credința ta fără fapte, și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele“ (Iacov 2.18). Așa spune și Domnul. Când însă inima a văzut că și Dumnezeul nostru este un foc mistuitor și că El nu poate tolera nimic în inima noastră, în viața noastră, care se bazează pe necredință sau indiferență, atunci eu mă aplec și întreb: cum voi ajunge eu la destinație? Cum voi fi păstrat eu în părtășie cu Domnul, pe calea Sa,

pe calea pe care El a mers înaintea noastră? Atunci Domnul spune: Eu voi îngriji ca tu să ajungi la destinație. Nimeni nu te poate smulge din mâna Mea. Eu îți voi arăta calea și eu voi fi cu tine.

Și apoi El ne îndreaptă privirea spre țelul final al drumului, un țel care este pentru fiecare creștin, când vom fi la Domnul, însă El ne pune deja acum înaintea privirii noastre aceasta, ca astfel prin credință să putem lua de pe acum în stăpânire și prin aceasta să primim puterea de care avem nevoie pentru călătoria prin pustie. În felul acesta primim ceea ce întărește credința noastră, ca să putem birui greutățile. „Când voi veți ajunge în țara locuinței voastre...” Dumnezeu spune deci: voi veți ajunge, Eu voi îngriji de aceasta. Ce mângâiere minunată, când cineva se vede în slăbiciunea sa și așa cum strigă omul din Evanghelie: „Doamne, eu cred, ajută necredinței mele”. Ce mângâiere minunată, când Domnul spune: Vei ajunge!

Și nu numai atât. Când tu vei ajunge și în inima ta va fi dorința ca să- Mi aduci ceva, „și veți aduce Domnului o jertfă mistuită de foc, fie o ardere-de-tot, fie o jertfă adusă pentru împlinirea unui jurământ sau ca dar de bunăvoie, sau la sărbătorile noastre, ca să faceți din cirezile sau turmele voastre un miros plăcut Domnului...” Acesta este scopul călătoriei noastre prin pustie. Domnul spune: „Voi veți ajunge și ce veți face voi acolo, după ce ați trecut prin toată pustia? Atunci veți simți nevoia să aduceți Domnului o jertfă, să-I pregătiți un miros plăcut, cu alte cuvinte: atunci în inima voastră va fi mulțumire și admirație pentru El, care v-a condus prin pustie ca să fiți cu El.

Această mulțumire, acum nu este totdeauna în inima noastră. Ceea ce spune Evrei 12, că pedeapsa din prezent nu este un prilej de bucurie, eu cred că aceasta o cunoaștem tot din experiență. Lucrurile care sunt legate de calea despărțirii de rău, pe un drum prin pustie, în ele înșile nu au nici un temei de bucurie, atâta timp cât nu se vede realitatea care este dincolo de ele, pe care o vom vedea odată în chip desăvârșit, atunci când vom fi descoperiți înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.

Nu este simplu, când de exemplu un bărbat care câștigă pâinea pentru familia sa se îmbolnăvește - las la o parte faptul că el probabil primește o pensie - că el trebuie deodată să renunțe la munca prin care își hrănea toată familia, așa că el nu mai are nimic pe care să se poată baza. Nu este simplu când cineva devine slab sau bolnav, încât nu mai are nici o putere. Nu este simplu când vin alte greutăți, în care te simți că ești lipsit de ajutor și vezi că acestea nu pot fi biruite. Însă când se vede că toate lucrurile sunt în mâna Domnului, că nici un păr nu cade de pe capul meu fără voia Tatălui meu, atunci se poate înțelege că Dumnezeu prin aceasta urmărește un scop, un scop minunat, că El vrea să ne învețe, că El vrea să ne întărească credința. Credința noastră este încrederea în El și prin faptul că El ne ia mijloacele noastre proprii de ajutor, El vrea să ne arate că în toate împrejurările El ne este de ajuns. Experiența ne conduce să învățăm să ne încredem mai mult în El. Romani 5 începând cu versetul 3 ne spune lucrul acesta.

M-a impresionat foarte mult când cu un an în urmă în America unii frați au povestit despre un frate bătrân, care acum este la Domnul. Era în anii grei de după 1929. Cei mai în vârstă dintre noi cunosc din experiență acești ani. Însă în America a fost mult mai rău decât în Germania și în Olanda. Domnea șomajul și sute de oameni stăteau la rând ca să primească ceva de mâncare. Și acest frate avea o familie mare, cu mulți copii. Însă copiii săi mi-au povestit: „Când venea încă o greutate și noi nu aveam nimic, atunci el nu se îndoia și nu zicea: ne va ajuta oare Domnul? El spunea numai: eu sunt curios cum ne va ajuta Domnul de data aceasta?” La el era clar: dacă mijloacele omenești nu fac față, atunci credința le întărește. El știa că Domnul va ajuta și El este de ajuns în toate împrejurările. Și tocmai acesta este scopul pe care Domnul îl urmărește prin disciplinare, prin aceste exerciții din viața noastră: să întărească credința noastră.

Am vorbit odată cu o fată care se îndrăgostise de un tânăr necredincios. Ea a mers prea departe, căci dacă ar fi făcut ce spune Iov în capitolul 31, nu ar fi ajuns până acolo. Iov scrie: „Am făcut un legământ cu ochii mei”. Ochii săi nu priveau într-acolo unde era pericol. Și dacă fiecare tânăr și tânără ar face așa, nu ar ajunge în pericol să se îndrăgostească de necredincioși, însă ea a făcut-o cu plăcere și era clar pentru ea: nu se putea căsători cu el. Însă nu a fost simplu, era greu pentru ea să ia această hotărâre.

Însă apoi se pune întrebarea pe care o găsim aici: Este Domnul de ajuns și în aceste împrejurări? Ce este mai de preț pentru noi? Este Domnul mai mult pentru noi, este El totul pentru noi, este El de ajuns, în stare ca să-mi liniștească inima și să-mi dea bucurie în împrejurările când eu trebuie să dau ca preț ceva mai important, ceva după care inima mea dorește foarte mult? Dacă noi cunoaștem calea Domnului, atunci învățăm că El este de ajuns. Vine un moment când trebuie să plătim totul. Dacă Domnul vine în seara aceasta, atunci noi trebuie să lăsăm totul în urmă; casele noastre rămân aici, ceea ce avem în casele noastre rămân aici, afacerile noastre rămân aici, munca noastră - ce are interes pentru noi, rămâne aici. Chiar și relațiile dintre părinți și copii, ca și dintre soț și soție vor deveni altele. Însă credem noi că atunci când vom fi la Domnul, ne vom întrista de lucrurile acestea? Credem noi că inimile noastre nu vor putea fi fericite în cer la Domnul, pentru că am lăsat toate acestea în urmă? Noi toți știm foarte bine, nici unul din noi nu se îndoiește de aceasta, că inimile noastre vor fi fericite lângă El, că acolo nu vom simți nici o lipsă, că trebuie să lăsăm totul în urmă, căci totul la El este așa de minunat, încât inimile noastre vor fi pe deplin umplute cu aceasta și vom avea în prezența Sa numai bucurie și desfătare.

Aceasta este ceea ce Domnul ne arată aici. Când la sfârșitul călătoriei prin pustie vom ajunge în țară, atunci vom înțelege totul, pe care acum nu-l putem înțelege. Rezultatul va fi admirație, mulțumire pentru Domnul și Tatăl și nevoia de a-I aduce ceva, să-I pregătim un miros plăcut. Acum noi nu înțelegem totul. Însă Dumnezeu ne spune care va fi rezultatul final al experienței noastre. Și nu este aceasta o încurajare pentru inima noastră? Îl vom slăvi și Îi vom mulțumi și pentru ceea ce acum este așa de greu pentru noi. Nu este aceasta o învioreare pentru inima noastră?

Aceasta este a doua parte. În primul rând avem deci siguranța că Domnul ne va aduce la destinație. Și a doua parte este că toate greutățile pe care le-am întâmpinat în călătoria prin pustie, în mâna Domnului sunt numai mijloace pentru educarea noastră. Și cu ce scop? Ca să întărească credința noastră, ca în felul acesta noi să așteptăm totul numai de la El și să ne încredem pe deplin în El. Și dacă ne încredem pe deplin în El, atunci știm că El este în stare să ne conducă prin toate împrejurările; și nu numai atât, dar să facă și inima noastră fericită, așa cum va fi ea odată, când vom fi la sfârșitul călătoriei și când vom privi înapoi toată călătoria și vom vedea cauzele tuturor lucrurilor.

Dar vedem apoi - este vorba aici de jertfe de bunăvoie, nu de jertfe din obligație - indicații importante. Am citit că erau mai multe feluri de jertfe, pe care le cunoaștem. Dacă citim Levitic 1, găsim în primul rând un vițel. Domnul poate aștepta de la fiecare credincios ca el să se fi ocupat cu Domnul și cu lucrarea Sa ca ardere-de-tot, atât de mult încât poate aduce un taur, un vițel. Însă dacă el nu are un vițel, căci este prea sărac, atunci Dumnezeu spune: puteți să-Mi aduceți și din animalele mici, o oaie sau o capră. Și dacă sunteți și mai săraci, atunci aduceți-Mi două turturele sau un porumbel - care vorbesc numai despre Domnul.

Aici avem această înșiruire în ordine inversă. Ceea ce este aici adus în primul rând este o oaie, nu un vițel. Ce gând minunat! Este aici vorba de țară, deci de ceea ce vom aduce când vom fi la sfârșitul călătoriei. Țara Canaanului este un tablou al cerului, pe care noi putem să-l luăm în stăpânire chiar de aici. Pentru Israel însemna că el a ajuns la sfârșitul călătoriei prin pustie. Noi suntem deja de acum așezați în locurile cerești în Hristos; însă chiar pentru acela care aici pe pământ nu va putea realiza niciodată situația aceasta, va veni timpul când el va fi acolo în mod practic. Atunci înțelegem minunăția, că va fi o creștere în cunoașterea Domnului, despre care vorbesc aceste jertfe.

În capitolul 29 al cărții Numeri vedem în chip de tablou împărăția de o mie de ani și atunci găsim tocmai contrariul. Vedem acolo că jertfele în împărăția de o mie de ani vor fi tot mai puține, încât la sfârșit nu mai sunt așa de multe ca la început. În aceasta vedem practica noastră. Sunt credincioși care au venit din afară și care au înțeles cu adevărat gândurile lui Dumnezeu cu privire la strângerea laolaltă în jurul Domnului și acum, după câțiva ani, bucuria lor este tot așa de mare ca și la început? Este bucuria mea cu privire la adevărul minunat al străngerii laolaltă al

credincioșilor pentru Numele Domnului, unde Domnul este în mijloc, tot așa de prețios pentru inima mea, ca și atunci când ochii mei au fost deschiși și eu am învățat adevărul acesta? Unii dintre noi - să dea Dumnezeu ca să nu fie mulți - vor spune: Nu, nu mai este aceeași prospețime, aceeași putere mare în inima noastră. Ne-am obișnuit cu aceasta. Așa va fi în împărăția de o mie de ani, așa cum vedem în capitoul 29.

Însă când vom fi în cer - așa cum s-a spus, noi putem încă de acum să-l luăm în stăpânire, însă va fi pentru toți credincioșii în mod desăvârșit, când vom fi la sfârșitul călătoriei prin pustie - vedem o creștere în ceea ce vom putea oferi lui Dumnezeu. Când inima noastră va dori să-I aducă un miros plăcut, atunci începem cu ceea ce avem. Însă va fi mereu mai mult; la început un miel, apoi un berbec și apoi un vițel tânăr. Jertfa noastră pe care o vom aduce în cer va fi mereu mai mare, acolo vom vedea mereu mai mult din slava și lucrarea Domnului Isus, așa cum sunt ele prezentate în arderea-de-tot și în jertfa de mulțumire. Ce gând minunat!

Însă aceasta nu este totul. Dumnezeu spune apoi ce va fi în legătură cu aceasta. Când cineva aduce un miel, atunci el „să prezinte ca dar de mâncare a zecea parte dintr-o efă de floare de făină, frământată într-un sfert de hin de untdelemn, iar vin pentru jertfa de băutură la arderea-de-tot sau la jertfă, să aducă un sfert de hin de fiecare miel“ (versetele 4 și 5).

În primul rând va fi deci o jertfă de mâncare. Știm că arderea-de-tot vorbește despre lucrarea Domnului Isus pe cruce, nu în rezultatele sale pentru noi, ci cum Dumnezeu a fost slăvit în ea. De aceea aceasta este cea mai însemnată jertfă. Suntem deseori înclinați să ne preocupăm cu jertfa pentru păcat, cu ceea ce lucrarea Domnului Isus înseamnă în legătură cu păcatele noastre. Însă o jertfă pentru păcat nu va putea niciodată să fie adusă ca o jertfă de un miros plăcut pentru Dumnezeu. Este de remarcat că altarul nu este numit altarul jertfei pentru păcat, ci altarul arderei-de-tot. Știm că altarul, în simbolurile Scripturii este mai important decât jertfa. Domnul Isus însuși spune în Matei 23.19 că darul este sfințit prin altar. Altarul vorbește de asemenea despre Domnul Isus, însă oricât de ciudat ni s-ar părea aceasta, potrivit cuvintelor Domnului Isus, el este chiar o imagine mai măreață a Domnului Isus decât arderea-de-tot. Însă o jertfă pentru păcat nu va fi niciodată adusă pe altar. Era arsă pe pământ, în afara taberei și niciodată aceasta nu va fi numită o jertfă de un miros plăcut. Jertfa pentru păcat era necesară, însă nu era de un miros plăcut pentru Dumnezeu. Când Domnul Isus a fost făcut păcat pentru noi și a purtat păcatele mele, Dumnezeu Și-a ascuns fața de El și Domnul a strigat: „Pentru ce M-ai părăsit?“

Dumnezeu urăște păcatul și El trebuia să-și întoarcă fața de la Domnul, când El S-a făcut păcat pentru noi și a trebuit să-L lovească, încât Domnul a început să strige: „Mă așezi în țarina morții!“ Aceasta nu era un miros plăcut pentru Dumnezeu. Era într-adevăr în același timp cu arderea-de-tot și, ca Acela care a mers de bunăvoie la cruce, ca să înfăptuiască această lucrare, care a zis: „Vin să fac voia Ta, Dumnezeule“, ascultarea Sa era plăcută pentru Dumnezeu. Modul în care El a făcut lucrarea și în care a descoperit pe Dumnezeu în același moment, atunci când El a fost lovit de Dumnezeu, acesta era plăcut pentru Dumnezeu. Însă aceasta a fost arderea-de-tot. Jertfa pentru păcat este doar temelia pe care noi am fost îndepărtați de la judecată.

Arderea-de-tot este partea cea mai înaltă a lucrării Domnului Isus pe cruce, este ceea ce înseamnă lucrarea pentru Dumnezeu, încât nici preoții nu aveau dreptul să mănânce din ea. Era în totalitate numai pentru Dumnezeu și nicidecum pentru un om. Dumnezeu vrea într-adevăr s-o primească din mâinile noastre, însă este numai pentru El, de un miros plăcut. Apoi Dumnezeu spune că trebuie să mai fie totuși ceva lângă ea. Și ce este aceasta? O jertfă de mâncare dintr-o zecime din floarea făinii, frământată cu un sfert de hin de untdelemn. Noi știm că jertfa de mâncare vorbește de viața Domnului Isus ca Om aici pe pământ, ca rod al pământului. Asta înseamnă - vreau să spun aceasta cu toată venerația - caracterul moral al Domnului Isus, deci nu așa de mult ce a făcut, ci ceea ce El era și care s-a arătat în comportarea Sa, în faptele, în cuvintele Sale și în gândurile Sale. Deci nu vorbea de lucrarea Sa, ci de ceea ce El era în mod personal. El putea să fie ardere-de-tot, numai fiindcă era jertfă de mâncare. Numai El putea face această lucrare minunată, pentru că El era o Persoană așa de minunată, pentru că El personal era așa de minunat, încât Tatăl putea spune despre El: „În El Mi-am găsit plăcerea“. Și Tatăl dorește

ca inimile noastre să se ocupe cu Acesta, ca ele să nu rămână la lucrarea Sa de pe cruce - oricât de minunată ar fi aceasta - nici chiar în caracterul arderii-de-tot, cel mai înalt care poate fi, ci ca ea să meargă mai departe la slava Persoanei care a înfăptuit lucrarea. Și dacă pătrundem cu adevărat în măreția arderii-de-tot, adică a ceea ce înseamnă lucrarea Domnului Isus pentru Dumnezeu și cum El a slăvit pe Dumnezeu în aceasta, atunci nu poate fi altfel, decât ca inimile noastre să vadă ceva din slava acestei Persoane; căci numai o Persoană minunată putea să facă o lucrare așa de măreață.

Dar atunci găsim un gând foarte prețios pentru noi. Cine aducea o oaie, putea să aducă o jertfă de mâncare numai din a zecea parte dintr-o efa din floarea făinii. Chiar când noi vom fi în cer, să nu gândim că vom putea cuprinde slava Persoanei Domnului Isus. Slava Persoanei Sale este așa de mare, încât în veșnicie inima Tatălui era plină de desfătare cu privire la slava Fiului Său. Și inimile noastre sunt prea mici ca să cuprindă toate acestea. Aceasta ne-o spun cuvintele: „a zecea parte din floarea făinii“. Numai zece procente din slava Sa vom vedea la început. Aceasta o putem înțelege. Când începem să ne ocupăm cu slava Persoanei Sale și, așa cum am spus, nu vorbesc de lucrarea Sa, ci de Persoana Sa - atunci putem fi siguri că putem studia toată viața noastră și niciodată nu vom ajunge la sfârșit, pentru că vom descoperi la El mereu comori noi, frumuseți noi, har nou. Vom vedea că, chiar în cer este o creștere. Însă niciodată n-o să ajungem la capăt, niciodată nu vom putea aduce o jertfă de mâncare din zece zecimi; pentru aceasta slava Sa este prea mare. Nu va ajunge toată veșnicia ca să cuprindem această slavă. În veșnicie vom vedea mereu lucruri noi, mereu mai multe lucruri frumoase, mereu mai multe comori în Persoana Sa. Cât de minunat să știm aceasta și prin Cuvântul lui Dumnezeu să ne îndreptăm ochii și inima noastră spre mărimea slavei Persoanei Sale! Nici măcar în cer nu vom putea vreodată să ajungem așa de departe, să zicem: „Acum am văzut totul“. Așa vedem în Apocalipsa 5.14, după ce bătrânii au cântat cântarea cea nouă și au cântat din harfele lor, la urmă ei nu au mai găsit nici un cuvânt să spună ceva. Nici chiar vorbirea lor cerească, gura lor desăvârșită nu este în stare să exprime ce slavă vedeau. Ei cad și adoră, tăcând, fără cuvinte. Aceasta este în cer, după ce ei au fost slăviți. Așa de mare este slava Domnului Isus pentru ei, așa de pline vor fi inimile lor! Nu este acesta un gând minunat?

Însă apoi noi vom vedea mai bine, cum El a fost născut cu adevărat din Duhul Sfânt și cum totul în viața Sa era de la Duhul Sfânt. Avem aici făina cu un sfert de hin de untdelemn. Într-adevăr, noi nu vom vedea totul, însă mult mai mult din toate acestea.

Se spune apoi: „Iar vin pentru jertfa de băutură la arderea-de-tot sau la jertfă, să aducă un sfert de hin de fiecare miel“ (versetul 5). Vinul este ceea ce bucură inima lui Dumnezeu și a oamenilor (Judecători 9.13). Atunci va fi vin, adică inimile noastre vor fi fericite și vesele când vom aduce aceste jertfe, pentru că inima va fi plină de bucurie să vadă această slavă. Este imposibil să aduci o jertfă fără vin. Aceasta poate fi posibil pe pământ, însă acolo nu va fi așa. Ce realitate minunată!

Nu este acesta un scop care ne încurajează să mergem pe drumul prin pustie, ca să ajungem la el și prin credință să-l luăm în stăpânire încă de pe acum, încât să fie chiar de pe acum partea noastră?

Apoi se găsește creștere, căci nu se poate să te preocupi cu Domnul, fără ca să devii mereu mai bogat. Cu cât mă ocup mai mult cu Domnul, cu atât mai mult văd din slava Sa. Aici este vorba mai întâi de arderea-de-tot și, chiar dacă mai întâi eu pot aduce abia o oaie - un gând minunat, că aceasta va fi așa și în cer - mai târziu, după aceea, pot aduce un berbec, un animal mai puternic, care merge pe drumul său cu putere bărbătească. Și apoi văd că de aceasta este legată o mai mare cunoaștere a Persoanei Domnului Isus. La un berbec, jertfa de mâncare consta din două zecimi din floarea făinii, pe când la o oaie dintr-o zecime. Cu cât ne ocupăm mai mult cu slava minunată a lucrării Domnului Isus - repet, nu este vorba de jertfa pentru păcat, ci de arderea-de-tot, adică ceea ce înseamnă lucrarea pentru Dumnezeu - cu atât mai mult vom vedea slava Acestei Persoane și vom fi în stare ca la un berbec să jertfim două zecimi din floarea făinii.

La aceasta se adaugă o treime de hin de untdelemn. Și de asemenea: „Și să aduci ca jertfă de băutură de o treime de hin de vin“, nu un sfert, ca la o oaie.

Odată m-a întrebat cineva: Nu este plictisitor că în fiecare duminică dimineața aveți aceeași slujbă? Voi cântați aceleași cântări, citiți aceleași cuvinte din Biblie și faceți totdeauna aceleași lucruri. Nu devine aceasta câteodată plictisitor? Și unii credincioși adevărați ai bisericii spun câteodată: Este prea mult ca în fiecare duminică să servești cina. Devine atunci o obișnuință și își pierde valoarea pentru inimă. Și nici unul din noi nu va spune că pericolul nu este prezent.

Însă vedem aici, când cineva se preocupă cu adevărat cu Domnul și aduce cu adevărat jertfe, că, cu cât el este mai bogat în privirea slavei lucrării și persoanei Domnului Isus, bucuria sa va deveni cu atât mai mare. Acum este o treime de hin de vin, deci mai mult decât un sfert. Și aceasta este experiența fiecăruia dintre noi, care s-a preocupat cu Domnul. Cu cât cineva se preocupă mai mult cu El, cu atât inima sa se umple cu slava Sa, slava lucrării Sale, slava Persoanei Sale, cu atât mai mare va fi bucuria din inima noastră, când aducem lui Dumnezeu jertfele pe care le-am văzut aici, la arderea-de-tot. Aceasta va fi așa și în cer, nu ca în împărăția de o mie de ani, unde la sfârșit bucuria și mulțumirea vor fi mai mici ca la început; ci în cer mulțumirea noastră, bucuria noastră și bogăția noastră vor fi mereu mai mari. Noi am spune că în Apocalipsa 5 trebuie ca bucuria să fie deplină, când vedem acolo pe bătrâni. Dar nu, ea va fi mereu mai mare. Da, se poate spune: când un pahar este complet plin, nu mai merge nimic înăuntru, însă în cer va fi totuși așa. Acolo bucuria va fi mereu mai mare.

Și cine s-a preocupat acum cu Domnul Isus, în lucrarea Sa și în Persoana Sa, acela știe din experiență că dacă la început se gândește: „mai fericit eu nu pot deveni“, va remarca mai târziu că se poate totuși să fii mai fericit. Bucuria noastră poate fi tot mai mare, cu atât mai mult cu cât ne preocupăm cu El.

Urmează apoi în al treilea rând: „Dacă aduci un vițel, fie ca ardere-de-tot, fie ca jertfă pentru împlinirea unui jurământ, fie ca jertfă de mulțumire Domnului“ (versetul 8). Acesta este un gând nou. Știm că o jertfă de mulțumire vorbește despre părtășie, temelia părtășiei cu Tatăl și cu Fiul. Dacă suntem atât de bogați încât putem aduce un vițel, apare gândul că prin aceasta avem părtășie adevărată cu Tatăl, care este singurul care cunoaște pe deplin slava lucrării Domnului Isus și slava Fiului. Și cu cât înțelegem mai mult din aceasta, cu atât putem avea mai mult părtășie cu Tatăl. Când însă apoi putem aduce un vițel tânăr - când ne-am ocupat mult cu Domnul, am citit Cuvântul cu rugăciune și am învățat să cunoaștem slava lucrării și Persoanei Sale, le-am făcut loc în inima noastră, așa că am fost umpluți cu bogăție și apoi putem aduce un vițel - atunci rezultatul este că putem aduce trei zecimi de efă din floarea făinii, că Persoana Domnului va deveni mereu mai mare pentru noi și noi vom vedea mereu mai mult din slava Persoanei Sale. Și apoi: „și să aduci o jertfă de băutură de o jumătate de hin de vin“ (versetul 10) - nu numai un sfert, ci o jumătate, adică de două ori mai mult. Aceasta nu este încă desăvârșirea. În felul acesta vedem totuși cum creștem.

Este minunat să vezi care va fi partea noastră în viitor, când Tatăl și Domnul Isus ne vor face să intrăm în stăpânirea țării pe care ne-au promis-o. Minunat este să auzim despre aceasta, când privim spre noi înșine și aflăm: Cum vom ajunge la țintă? Pericolele sunt așa de mari! Piedici de ne trecut, fii ai lui Anac, uriașii sunt prezenți, ne stau împotriva. Zidurile cetăților pe care ar trebui să le luăm se întind până la cer - ce putem noi face în această situație? Și apoi să vezi că aceste obstacole sunt prezente numai ca noi să le biruim împreună cu Dumnezeu, că El vrea să ne dea victoria și să ne întărească credința și că noi vom ajunge acolo. El, Domnul Însuși, ne va introduce. Atunci preocuparea noastră va fi să-I aducem mulțumiri și un miros plăcut, căci atunci vom cuprinde cu privirea tot drumul nostru, ceea ce acum este ascuns pentru inima noastră. Și care va fi rezultatul? Vom vedea mereu mai mult din slava lucrării Domnului Isus, vom vedea mereu mai mult din slava Persoanei Sale și vom aduce aceasta Tatălui ca jertfă, prin care bucuria noastră va fi mereu mai mare.

De ce ne sunt comunicate acestea aici? Ca noi să le știm încă din pustie și să putem prin credință să le luăm în stăpânire încă de acum. Nu este în totul clar, că tocmai aceasta este ceea ce

ne lipsește sau, mai bine zis, ceea ce avem nevoie, că tocmai aceasta ne dă putere, să ne preocupăm cu Domnul, cu bogăția lucrării Sale și a Persoanei Sale? Aceasta face inimile noastre fericite, aceasta ne dă bucurie. Și nu ne dă aceasta putere ca să biruim greutățile și să mergem numai cu Domnul pe drumul nostru? „Bucuria Domnului va fi tăria noastră“, spune Cuvântul lui Dumnezeu. Da, e bine când noi suntem conștienți că nu suntem în stare de nimic, că nu avem nici o putere. Însă aceasta nu ne dă nici o bucurie, tărie sau putere. Avem bucurie numai când ne preocupăm cu El, când ne-am decuplat complet și nu ne preocupăm cu ceea ce am primit pe baza lucrării Domnului Isus, ci cu ceea ce a primit Dumnezeu. În felul acesta învățăm să cunoaștem mai bine bogăția acestei lucrări și a Persoanei Sale, așa cum este ea prezentată în jertfa de mâncare și atunci bucuria ne va fi mereu mai mare. Atunci putem cânta în adevăr, pentru că totul și-a pierdut strălucirea, pentru că nu mai este nimic care are valoare pentru noi, decât numai Persoana minunată a Domnului și lucrarea Sa.

Deci, dacă aceasta este așa, atunci avem biruință asupra tuturor lucrurilor de pe pământ. Dacă toate cele de pe pământ și-au pierdut strălucirea, dacă inima noastră este pe deplin umplută de El, atunci avem credință și atunci nu ne mai poate despărți nimic de El, atâta timp cât ochii noștri sunt îndreptați spre El. Și atunci s-ar putea întâmpla, și așa este, ca firea noastră să rămână aceeași și să se revolte mereu împotriva autorității Domnului, așa cum vedem în răscoala lui Core, Datan și Abiram împotriva autorității lui Moise și a preoției lui Aaron, căci firea noastră nu va deveni mai bună. Însă când ochii noștri se îndreaptă iarăși spre El, atunci inimile noastre se umplu iarăși cu El. Și atunci chiar experiențele din pornirile firii noastre ne vor aduce mai aproape de El și ne vor da mai mult cunoștință spre slava Sa, când vom vedea mai mult harul Său, cum El a îngrijit de noi și cum ne-a adus mereu înapoi. Vom vedea cât de desăvârșită este lucrarea Sa, încât deși relațiile noastre cu El pot fi întrerupte, ele niciodată nu vor fi nimicite.

Da, așa este, cum am cântat. Domnul ne este suficient, în tot ce avem nevoie. „Dumnezeu Însuși vrea să-mi marcheze drumul, lumina Sa îmi conduce fiecare pas. Eu merg cu El, El totdeauna merge cu mine“. Și apoi: „Binecuvântarea Sa bogată curge tainic“, adică noi n-o vedem, însă știm că înapoia tuturor este ascunsă binecuvântarea.

În curând vom ajunge în locuința noastră cerească, pe care o dorim atât de mult.

Capitolul 21

Jertfa vițelei roșii

Numeri 19.1-22

Deseori s-a pus întrebarea de ce acest capitol se găsește în cartea Numeri și nu în cartea Levitic, unde se află aproape toate jertfele. Nu este de mirare că mulți critici necredincioși afirmă că acest capitol se găsește într-un loc greșit. Noi, cei care știm că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu inspirat și desăvârșit, înțelegem pe baza acestei realități că trebuie să fie un motiv dumnezeiesc înțelept, care a așezat acest capitol în acest context. Dacă noi cunoaștem caracterul și înțelesul duhovnicesc al celei de a patra cărți a lui Moise, motivul ne va fi foarte clar. Admirăm atunci înțelepciunea Aceluia care l-a așezat în acest loc.

Marea temă a cărții Leviticului este intrarea la Dumnezeu în Locul Preasfânt. Cortul întâlnirii se găsește acolo pe prim plan. De acolo Dumnezeu a dat lui Moise și câteodată și lui Aaron comunicările și ordinele Sale. Jertfele descrise acolo stau toate în legătură cu această temă și de aceea poartă anumite semne caracteristice. În cartea Numeri este amintit cortul, însă el nu este obiectul propriu-zis al acestei cărți. Numeri este călătoria israeliților prin pustie. Ca aproape totul din Vechiul Testament, și această călătorie și particularitățile ei sunt tablouri pentru noi, așa cum ne spune clar 1 Corinteni 10.11. Această călătorie începe în Sinai, unde poporul intră în mod oficial în legătură cu Dumnezeu și duce spre țara făgăduită care în epistola către Efeseni este o imagine a locurilor cerești. Pustia, pe care poporul o străbate este o imagine a lumii, prin care și noi trebuie să trecem, atâta timp cât suntem pe pământ. Este o lume în care Domnul și Mântuitorul nostru a găsit numai o cruce și un mormânt și unde noi, care suntem uniți cu El, de asemenea nu găsim nimic altceva. Însă noi trebuie să ne gândim la faptul că va veni timpul când pământul nu va mai purta acest caracter și anume atunci când Domnul Isus va domni, în timpul împărăției Sale. În anumite părți ale cărții Numeri trebuie să avem neapărat aceasta înaintea ochilor noștri. Pentru noi, pământul este de fapt o pustie, în care credința nu poate găsi nimic.

În pustie, poporul va fi pus la probă prin greutățile și încercările pe care le va întâmpina. Prin aceasta se descoperă dacă este prezentă cu adevărat viața din Dumnezeu sau este numai o mărturie goală. Însă acesta nu este de fapt țelul propriu-zis al încercărilor, ci să probeze pe aceia care au viață din Dumnezeu, ca să se descopere în ce măsură viața lor practică este prezentarea vieții celei noi, pe care au primit-o prin nașterea din nou. Un alt scop este ca să se arate practic ceea ce spune Romani 7: „Știu că în mine, adică în firea mea, nu locuiește nimic bun“ și în felul acesta să ne aducă la dezbrăcarea de omul cel vechi cu faptele lui și la îmbrăcarea cu cel nou. Înseamnă că prin credință noi să realizăm în inimile noastre faptul că am murit împreună cu Hristos și am înviat împreună cu El (Coloseni 3.9,10; Efeseni 4.22,24; Coloseni 3.1-3).

În aceste încercări și în nereușitele noastre în ele, „căci toți greșim în multe feluri“ (Iacov 3.2) și datorită întinării noastre în această lume (care deseori este un semn al lipsei de veghere, uneori inevitabile, (vezi Numeri 31.17-24) apare însă marea întrebare: este lucrarea de ispășire de pe cruce suficientă pentru aceste necurății? Și dacă nu, atunci nu mai este nici o posibilitate de salvare sau trebuie ca noi să ne curățim din nou cu sânge sau este o altă cale de curățire?

Vițeaua roșie ne arată că lucrarea din marea Zi a Ispășirii nu a înlăturat absolut păcatul, că noi putem înlătura ca lipsite de importanță, necurățiile noastre. Noi nu putem niciodată să prețuim suficient dăruirea sângelui lui Hristos pentru păcatele noastre. Prin aceasta El ne-a făcut desăvârșiți pentru totdeauna (și cuvântul grecesc pentru aceasta înseamnă „fără întrerupere“), așa că Dumnezeu nu mai vede nici un păcat la noi (Evrei 10.14-17). Dar acest har și cunoașterea prețului nemărginit de mare pe care Domnul a trebuit să-l plătească, nu este motivul cel mai puternic ca să urâm orice necurăție? Cum ar putea Tatăl, cum ar putea Domnul Isus să aibă practic părtașie cu noi, dacă noi nu urâm păcatul, așa cum îl urăște Tatăl și Fiul, așa ca noi să fim curățiți din punct de vedere moral de toate necurățiile care se pot găsi? Pentru aceasta Dumnezeu

a dat această rânduială. Într-adevăr, ea se bazează tot pe lucrarea de împăcare de la cruce. Din coasta Mântuitorului mort a curs sânge și apă; sângele arată aspectul lucrării de pe cruce îndreptat spre Dumnezeu, iar apa arată aspectul îndreptat spre noi. Stropirea cu cenușa vițelei roșii care a fost arsă și cu apa vie nu arată iertarea dinspre Dumnezeu, ci curățirea noastră ca rezultat al lucrării de ispășire și anume într-un mod care se potrivește special călătoriei prin pustie.

Este important să vedem în ce context stă acest capitol. În capitolul 16 găsim răscoala bărbaților Core, Datan și Abiram. Cu toate că ei s-au ridicat împotriva lui Moise și Aaron (versetul 3), comportarea lor este îndreptată în mod special împotriva preoției lui Aaron. Însă Dumnezeu intervine și, ca răspuns la rugăciunea lui Moise (versetul 15), judecata Sa nimicește nu numai pe cei trei răzvrățiți, ci și 250 de căpetenii, care i-au urmat și voiau să exercite slujba de preoți. Însă apoi tot poporul pornește la răscoală și judecata lui Dumnezeu vine peste toți (versetele 41-50). Moise vede că numai preoțimea putea să conducă prin pustie pe poporul care se găsea în această situație. Abia când Aaron a venit la popor să facă lucrarea de tămâiere, a luat sfârșit judecata lui Dumnezeu.

Moise este cel care a dat legea, cel care predă poporului gândurile și îndrumările lui Dumnezeu. El este deci un simbol al Domnului Isus ca mare Învățător, Profet (Deuteronom 18.15-19) și Apostol al mărturiei noastre (Evrei 3.1). El, Cel care Se descoperă ca „adevăr“ al caracterului tuturor lucrurilor și tuturor oamenilor, ne poate învăța prin ce fel de legături am fost noi aduși la Dumnezeu și ce cerințe pune sfințenia lui Dumnezeu celor care au fost aduși în apropierea Sa. El arată de asemenea ce urmări vor fi dacă sunt neglijate aceste lucruri. Însă El nu poate înlătura aceste lucruri sau să facă ispășire pentru cei care le neșocotesc. Pentru aceasta este necesară preoția, împotriva căreia s-a ridicat răscoala lui Core. În capitolul 17, Dumnezeu confirmă preoția lui Aaron și descrie în capitolul 18 slujba și partea preotului.

Însă dacă trebuie ca preoția să conducă poporul prin pustie, pentru că Moise și toiagul său nu erau singure în stare să facă aceasta, atunci trebuia ca în legătură cu preoția să se găsească o măsură prin care poporul să se curățească de necurățiile din timpul călătoriei prin pustie, ca în felul acesta părtășia lui cu Dumnezeu să nu înceteze. Aceasta ne este arătat în capitolul 19. Ceea ce este de remarcat în aceasta este că într-adevăr preotul făcea o slujbă la tăierea și arderea vițelei roșii ca temelie a curăției, însă el nu avea nimic a face cu curățirea practică, cu stropirea cu cenușă și curățirea cu apă. Pentru persoana care făcea aceasta, era valabilă numai condiția ca să fie curat.

În această rânduială noi nu suntem văzuți ca o familie de preoți, ci ca niște călători care se găsesc pe drumul prin pustie spre țara promisă. Slujba nu este văzută aici ca lucrare a Domnului Isus ca Mare Preot, Mijlocitorul nostru la Tatăl și Acela care ne spală picioarele (Evrei 7.24,25; 1 Ioan 2.1,2; Ioan 13.1-11). Este mai mult lucrarea Duhului Sfânt în noi, grija pe care harul o are pentru călătorii care s-au murdărit în timpul călătoriei lor prin pustie. De fapt, ea arată lucrarea Avocatului nostru, așa cum ne este prezentat prin toiagul lui Aaron care a înfrunzit, a înflorit și avea migdale coapte (capitolul 17.8).

Toate necurățiile din pustie sunt aduse aici la un singur numitor și anume ca atingere cu ceva care vorbește de moarte. Plata păcatului este moartea. Când Adam și Eva au călcat porunca lui Dumnezeu, ei au devenit morți din punct de vedere moral și așa sunt toți urmașii lor și acum, morți în păcate și fărădelegi (Efeseni 2.1-5), dacă nu au primit viață de la Dumnezeu, prin nașterea din nou. Adam și Eva au adus tot pământul în starea lor. De aceea lumea este caracterizată prin moarte și a devenit o pustie pentru Dumnezeu. Lumea, care a ales pe Satan drept căpetenie și Dumnezeu al ei și care nu are nici un loc pentru izvorul vieții (Ioan 1.4) este pentru Dumnezeu un loc în care viața este complet pierdută și omul a fost predat pe deplin stricăciunii, care caracterizează starea sa lăuntrică, deja de la căderea lui în păcat. Așa vede lumea, oricine are părtășie cu Dumnezeu și gândurile Sale - ca o scenă a morții, de care vom scăpa dacă am murit împreună cu Hristos și am devenit părtași vieții veșnice, în El. Așa înțelegem de asemenea că despărțirea de această lume este un principiu absolut pentru adevărata

sfințenie. „Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu și Tatăl este: să cercetezi pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să te păzești pe tine însuși nepătat de lume“ (Iacov 1.27).

Contextul în care se află acest capitol în cartea Numeri dă îndrumărilor cu privire la vițeaua roșie o însemnătate deosebită cu privire la noi, care trăim în ultimele zile ale creștinismului. Sunt ultimele zile înainte de revenirea lui Hristos, despre care vorbesc atât de serios a doua epistolă către Tesaloniceni, către Timotei și epistola lui Petru, ca și prima epistolă a lui Ioan și a lui Iuda.

Călătoria prin pustie începe cu capitolele 10 și 11 din Numeri, în al doilea an după ieșirea din Egipt. În capitolul 20, când Miriam și Aaron mor, suntem deja în anul al patruzecilea (vezi capitolul 33.38). În capitolele 10-16 vedem deci marile evenimente care au avut loc în cel de-al 38-lea an al călătoriei. Tot ce va fi relatat în capitolele următoare ale cărții Numeri are loc în al patruzecilea an, când de fapt călătoria propriu-zisă prin pustie a trecut și poporul era în situația ca după lecțiile din capitolul 10-16 să intre în țara Canaan, partea de moștenire a Domnului.

În această situație au fost date îndrumările din Numeri 19, cu toate că apa punerii deoparte era cunoscută încă de la început (compară capitolul 8.7). Cu toate că principiile conținute în capitolele ce ne stau înaintea sunt valabile pentru orice necurăție care se produce prin atingerea cu moartea, ele sunt aici special întrebuițate pentru moarte ca judecată a lui Dumnezeu peste aceia care aparțin în mod oficial poporului lui Dumnezeu, însă care s-au abătut, așa cum ne este descris în capitolele anterioare. În practică, un israelit cu greu putea să ajungă în atingere cu un mort dintre națiunile care locuiau în jurul lui. În cazurile când aceasta era totuși de neevitat, era prevăzută în mod expres necesitatea curățirii prin apa separării (capitolul 31.19-24). Însă în mod sigur venea în atingere cu morții din poporul lui Dumnezeu, când de exemplu în timpul călătoriei prin pustie murea cineva din familie. Cât de mulți oameni mureau zilnic în tabără! În cel de-al 39-lea an au murit, potrivit capitolului 10, mai mult de 603.550 de bărbați majori, fără să se socotească leviții majori (capitolul 1.46; 2.32,33). Aceasta înseamnă în medie 45 de persoane pe zi; în unele zile însă mureau mii (capitolul 11.33; 16.49)!

„Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne fie exemple și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor“. „Și aceste lucruri li s-au întâmplat ca exemple pentru noi, ca să nu poftim după lucruri rele“. „Astfel, deci, cel căruia i se pare că stă în picioare să ia seama ca să nu cadă“ (1 Corinteni 10.11; 6.12). Cât de important este să cercetăm în ce mod poporul lui Dumnezeu se murdărește, înainte de toate, la sfârșitul călătoriei prin pustie, ca în felul acesta să știm cum putem să nu ne murdărim noi înșine și locuința Domnului.

Este clar, că în cel de-al 38-lea an al călătoriei prin pustie s-au întâmplat mult mai multe decât citim noi în capitolele 10 până la 16. Dumnezeu a lăsat să fie scrise numai evenimentele în care se vedeau în mod clar marile principii ale necredinței și ale păcatului poporului lui Dumnezeu. În mod deosebit nouă, care trăim în ultimele zile, El voia să le prezinte înaintea ochilor ca exemple respingătoare, „ca în felul acesta noi să nu poftim după lucruri rele“, așa cum am citit în 1 Corinteni 10. Cât de important este, deci, ca noi să cercetăm acest capitol cu seriozitate și băgare de seamă și cu privire la preocupările noastre cu îndrumările din Numeri 19.

În capitolul 10 începe pentru poporul lui Dumnezeu călătoria ca martor al Său în această lume, care pentru credință este un pustiu. Dumnezeu le dă doi conducători infailibili; în primul rând norul luminos, pe care Petru îl numește „slava minunată“ (2 Petru 1.17), dovadă a prezenței lui Dumnezeu (Exodul 40.34-38; Numeri 9.15-28) și prin urmare un simbol al Duhului Sfânt, care locuiește în Adunare. Norul trebuia să-i conducă în totul prin pustia necunoscută de ei. În al doilea rând le-a dat pe Moise, un tablou al Domnului Isus ca Preot al mărturiei noastre, care prin trompetele de argint le vorbea Cuvântul lui Dumnezeu și prin aceasta le spunea cum trebuia să se poarte în diversele împrejurări. Însă chiar de la început vedem că pentru poporul lui Dumnezeu însuflețit de fire nu sunt suficiente conducerea Duhului Sfânt și posedarea Cuvântului lui Dumnezeu. Ei tânjesc după cunoștințele și înțelepciunea omenească. În capitolul 11 este disprețuită mâncarea duhovnicească din cer și poporul dorește mâncarea Egiptului, lumea urâtă și lepădată de către Dumnezeu. În capitolul 12 este lepădată singura autoritate a lui Moise (a Domnului Isus) și se cerea aceeași autoritate divină pentru cuvântul lor propriu. În capitolele 13

și 14 țara făgăduinței „locurile cerești“ din Efeseni este disprețuită și apare dorința pentru reîntoarcerea în Egipt. În capitolul 16 este respinsă autoritatea și preoția Domnului Isus (reprezentată prin Moise și Aaron) sub pretextul de a râvni la sfințenia întregului popor.

Nu vedem noi aceleași lucruri în istoria Adunării? Nu se lasă Duhului Sfânt conducerea nici în adunare și nici în viața practică. Cuvântul lui Dumnezeu nu este recunoscut ca singura unitate de măsură a vieții Adunării. Învățăturile din evenimentele istoriei sunt folosite după aprecierea omenească, pentru corectarea Cuvântului lui Dumnezeu. Hrana cerească este disprețuită în favoarea mâncării lumești, a lucrurilor pământești, ceea ce are drept consecință că se împotrivesc să intre în țară (locurile cerești ale epistolei către Efeseni). Singura autoritate a Domnului este în felul acesta disprețuită, căci se cere aceeași autoritate pentru cuvântul omenesc, ceea ce are drept consecință că este lepădată slujba Domnului, ca acela care este singurul Învățător și mare Preot.

Aceste stări le vedem într-o formă maturizată în starea actuală a creștinătății. În „Evanghelia socială“ a conducătorilor bisericii lumii se regăsesc toate aceste forme. Însă aceste principii au pătruns și în grupările care încă mărturisesc că sunt „ortodoxe“ (adică drept credincioase), adică păstrează inspirația și valabilitatea Cuvântului lui Dumnezeu. Să nu gândească cineva că noi suntem siguri în fața acestor pericole.

Are Dumnezeu Duhul Sfânt încă deplină libertate să lucreze în străngerile noastre laolaltă, prin cine vrea El și pentru ce vrea El? Cât de mult este recunoscută singura autoritate a Domnului în adunarea Sa și asupra slujitorilor Săi? Nu este suficientă mana cerească sau dorim hrana lumii și a pământului (literatură, radio, Tv, ziare)? Cât de mult ne satisfac lucrurile duhovnicești și cât loc ocupă în viața noastră practică lucrurile pământești (bani, casă, îmbrăcăminte, lux etc.)? Ne-am dezbrăcat noi în mod practic „de omul cel vechi, care se strică după poftele înșelătoare... și ne-am îmbrăcat cu omul cel nou, creat după chipul lui Dumnezeu, în dreptatea și sfințenia adevărului“ (Efeseni 4.20-24; Coloseni 39-11)? Luptăm noi consecvent ca să luăm în stăpânire lucrurile cerești și să le simțim gustul? Este recunoscută la noi singura autoritate a Domnului și slujba Sa preoțească sau este reținută sub pretextul zelului pentru poporul Său? Ne întrebăm noi în practica vieții noastre personale, în toate situațiile: „Doamne, ce vrei Tu să fac?“ Ar trebui să punem totul în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, ca să permitem Domnului să ne arate starea noastră practică. Să ne gândim că toate aceste principii atrag după sine sentința morții din partea lui Dumnezeu asupra noastră și orice atingere cu ceea ce este caracterizat de aceste principii ne murdărește atât pe noi cât și mărturia lui Dumnezeu în această lume. Să nu uităm însă să ne folosim de bunătatea minunată și de harul Domnului, care și pentru aceste lucruri, în grija Sa, a dat un mijloc care ne poate curați.

A fost plăcerea lui Dumnezeu ca în ultimele zile în care noi trăim, să pună iarăși în lumină adevărul cu privire la casa Sa și totodată cu privire la slujba preoțească, care este în legătură cu această casă. Însă oricât de minunată ar fi această slujbă, principiul rămâne același și anume că El vrea să fie sfințit în aceia care se apropie de El. El ne spune: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt“ (1 Petru 1.16). Cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu, cu atât este necesar să avem parte de sfințenia Sa. Noi suntem în legătură cu locuința (Numeri 19.13) și Locul Preasfânt (versetul 20) al Domnului. Prin aceasta orice necurăție devine o problemă serioasă. Nu numai noi înșine vom fi murdăriți, însă dacă noi neglijăm să ne curățim, atunci va fi murdărită locuința Sa, locul Său Preasfânt. În aceste ultime zile Dumnezeu ne-a pus cu toată claritatea înaintea ochilor, problema curăției. Și cât de des este necesară această curățire! De aceea este important ca noi să cunoaștem calea curățirii și să știm ce mijloace ne stau la dispoziție pentru aceasta.

Putem împărți capitolul în două părți: îndrumările referitoare la pregătirea apei pentru curățire (versetele 2-10) și prevederile pentru întrebuițarea apei (versetele 11-22).

Deja versetul 2 arată importanța temei. Expresia „porunca legii pe care a dat-o **Domnul**“ se mai întâlnește numai în capitolul 31.29 și anume în legătură cu aceeași temă. Nu numai o persoană, ci tot poporul trebuia să aducă la Moise și la Aaron vițeaua roșie. Ei se bucurau de marele privilegiu că aveau în mijlocul lor cortul Domnului. Însă prin aceasta era o mare responsabilitate pentru tot poporul, căci cortul era Locul Preasfânt al Domnului, acolo unde

locuia El (versetul 20). Dacă se admitea ca poporul să se murdărească, atunci curăția cortului și caracterul Aceluia care voia să locuiască acolo erau atacate. Dacă era necesară jertfa pentru păcat sau pentru vină, atunci când păcatul era făptuit, tot așa era necesară respectarea necondiționată a îndrumărilor date în acest capitol, căci Domnul locuia în mijlocul lor. În Levitic 4-6 vedem mijloacele pe care Dumnezeu le dă împotriva izbucnirii păcatului la acei pe care El i-a răscumpărat din Egipt, în timp ce în Numeri 19 găsim grija Sa plină de har, pentru îndepărtarea de necurăție care s-a produs prin atingerea cu lucrurile din afară. Fiindcă cenușa trebuia păstrată pentru oricine avea nevoie vreodată de ea - și nimeni nu putea spune că el nu va ajunge niciodată în această situație (compară Iacov 3.2) - trebuia ca tot poporul să participe la aducerea viței roșii.

Este clar, că vițeaua roșie - ca și toate celelalte animale de jertfă - ne prezintă pe Domnul Isus. Nimeni altul nu putea să dea prin moartea Sa temelia pentru curățirea sufletului de murdărie.

Ca simbol al Domnului, trebuia ca animalul să fie desăvârșit și lăuntric. Era curat de orice pată a păcatului. Noi putem privi viața Sa de la sânul mamei și până la sfârșitul suferințelor de pe cruce și vedem pe Unul care niciodată nu a fost murdărit, care a fost minunat în desăvârșirea curățirii Sale personale, cu toate că era înconjurat de rele. În El nu era nimic rău.

Însă Cuvântul lui Dumnezeu pune aici accent deosebit pe lipsa de cusur a animalului de jertfă, pe care nu avea voie să fi fost pus vreun jug. Domnul n-a fost niciodată sub vreun jug, nici sub jugul păcatului (Ioan 8.34) și nici sub vreun alt jug. Un jug înseamnă totdeauna disciplină și ascultare prin constrângere. Aceasta era imposibil la Acela care atunci când a devenit om a spus: „Vin să fac voia Ta, Dumnezeule“ și ca Om pe calea suferințelor Sale: Mâncarea Mea este să fac voia Aceluia care M-a trimis“, da, „a fost ascultător până la moarte și încă moarte de cruce“... Principiile și obiceiurile lumii n-au avut nici o influență asupra gândurilor Sale, a cuvintelor și faptelor Sale și tot așa de puțin lingușirile și amenințările. El n-a făcut niciodată ceva care să placă oamenilor (compară Ioan 2.4 și Matei 12.47-50).

Trebuia să fie o vițea roșie. Nu ne amintește aceasta de sângele Său, pe care El l-a vărsat la cruce (compară și cu pieile de berbec vopsite cu roșu la cortul din pustie)? Numele Adam înseamnă „pământ roșu“. Cuvântul ebraic pentru „roșu“ poartă aici același gând. El era om cu adevărat, însă El a venit ca să moară. Trebuia ca să fie un animal de jertfă de parte femeiască, ceea ce indica spre pasivitate, supunere și lipsă de voință. Cât de clar vedem aceasta în toată viața Domnului Isus, mai ales în Ghetsimani, unde El avea înaintea ochilor moartea Sa sub judecata lui Dumnezeu. Astfel putea El să devină jertfă pentru păcat pentru necurăția nedorită care lua naștere prin atingerea cu ceva care vorbește de moarte.

Moise și Aaron primeau vițeaua de la popor. În Moise, învățătorul și mijlocitorul legământului, vedem ce era necesar din partea lui Dumnezeu. Însă vițeaua stătea în legătură și cu restaurarea acelor care s-au murdărit. Este vorba aici nu de o slujbă preoțească în adevăratul ei sens. Acesta este desigur motivul pentru care vedem aici pe Aaron și Moise.

Însă nici Moise și nici Aaron nu exercitau în mod practic această slujbă. Ei trebuiau să predea animalul de jertfă lui Eleazar. Cred că Aaron de aceea nu este amintit aici, pentru că el în mod obișnuit reprezintă legătura întregului popor cu Dumnezeu, în timp ce aici este vorba de părtașia personală a fiecăruia. Nu se spune aici nici „un fiu al lui Aaron“ și nici „Eleazar, fiul lui Aaron“. De aceea cred că este cuprins un alt gând minunat, care ne este făcut clar prin poziția lui Eleazar în această carte. Explicația o găsim în capitolul următor, când Aaron moare și Moise îmbracă pe Eleazar cu hainele preoțești ale lui Aaron. Nu vedem în această slujbă preoțească în puterea învierii, așa cum o exercită Domnul Isus pentru noi acum în cer, prin care El ne aduce mereu aminte despre lucrarea înfăptuită (Evrei 7.24-28; 9.11-15; 1 Ioan 2.1-2)?

Însă în versetul 7 se spune că preotul va fi necurat până seara. Asta nu se poate spune despre Domnul Isus personal. De aceea cred că în Eleazar vedem pe Domnul Isus, cum El este în legătură cu noi în slujba sa preoțească, și apoi în Eleazar ne putem vedea și pe noi înșine. Numele său înseamnă „Dumnezeu este ajutor“. Aceasta ne indică ajutorul divin în înfăptuirea

poziției noastre de preoți într-o gândire preoțească. Am văzut că în cartea Levitic „fiii lui Aaron“ erau un tablou al faptului acestuia. Ei erau caracterizați prin aceea că prin slujba permanentă în prezența lui Dumnezeu în locul Preasfânt aveau înțelegerea gândurilor lui Dumnezeu și priveau totul cu ochii Săi. Același lucru îl găsim aici la Eleazar.

El aducea vițeaua în afara taberei ca să fie tăiată acolo. La meditația capitolelor 4 și 16 din Levitic am văzut ce înseamnă expresia „în afara taberei“. Un preot are înțelegere cu privire la însemnătatea aceasta și, dacă El se preocupă cu lucrarea Domnului Isus pe cruce, vede crucea în afara taberei. Avem aici singurul caz în care jertfa pentru păcat este tăiată în afara taberei, tot așa cum numai aici se spune că preotul aducea animalul în afara taberei.

În cartea Levitic este arătată ordinea divină a cortului din pustie. De aceea sângele trebuia adus și în cort ca să fie stropit fie pe scaunul îndurării (Levitic 16), fie pe altarul tămâierii, fie pe altarul arderii-de-tot. Însă în cartea Numeri, în timpul călătoriei prin pustie, cortul a fost încredințat responsabilității poporului lui Dumnezeu. De aceea ordinea divină este uneori schimbată. Vedem aceasta de exemplu în capitolul 10.33. În pustie era vizibil eșecul poporului și consecințele se arată și asupra casei lui Dumnezeu. Tabăra devine treptat asemenea unei case mari, care trebuie să se despartă de ceea ce a devenit un sistem omenesc, firesc. De aceea aici sângele nu este adus în Locul Preasfânt, pentru că este vorba numai de necurăția unora din aceia care aparțineau poporului. Așa vede „preotul“ tot înțelesul expresiei „în afara taberei“. Dar și Domnul Isus a suferit „în afara taberei“. El trebuia să fie îndepărtat dinaintea prezentei sfinte a lui Dumnezeu, așa că El a trebuit să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ Cum ne arată aceasta grozăvia păcatului în ochii lui Dumnezeu! El nu putea să-l tolereze în nici o privință, căci El este lumina și în El nu este nicidecum întuneric (1 Ioan 1.5).

Eleazar nu taie singur vițeaua, căci aceasta nu este o slujbă preoțească. Însă ea este tăiată „înaintea lui“. El vede cu ochii săi moartea Domnului, așa că este o realitate pentru el. Apoi începe lucrarea preoțească, cu stropirea sângelui. Așa cum am remarcat deja, sângele nu este stropit aici pe capacul ispășirii, ca în marea Zi a Ispășirii din Levitic 16. Acolo trebuiau împlinite cerințele sfinte ale dreptății și sfințeniei lui Dumnezeu, ca astfel El să poată arăta har păcătoșilor vinovați. Sângele vorbea deci acolo lui Dumnezeu. Aici este vorba de un popor care tocmai pe baza sângelui de pe capacul ispășirii a devenit poporul lui Dumnezeu și stă cu El în legătură. Însă acest popor se găsește în pustie, unde pentru fiecare în parte există marele pericol să se murdărească. Dacă și Dumnezeul nostru este un foc mistuitor (Evrei 12.29), atunci orice necurăție nu face imposibilă părtășia cu acest Dumnezeu sfânt? Stropirea de șapte ori a sângelui de către Eleazar ne dă răspunsul. El stropește sângele înaintea cortului întâlnirii, unde Dumnezeu cheamă poporul ca să aibă părtășie cu El. Această stropire nu este destinată pentru Dumnezeu, căci El nu uită sângele de pe capacul ispășirii. Poporul lui Dumnezeu care se apropia de El, vedea totuși mărturia înșeptită - o mărturie deplină că sângele se găsea acolo; așa că ei se puteau apropia cu îndrăzneală de Dumnezeu. Pentru unul singur care s-a murdărit nu mai trebuia ca sângele să mai curgă încă o dată. Asta s-a întâmplat odată și nu mai citim nimic altceva, despre o a doua vițea roșie. El putea și trebuia să fie curățit prin cenușa jertfei pentru păcat - ceva care vorbește de judecata desăvârșită a lui Dumnezeu asupra acestei necurății. În privința aceasta vițeaua roșie este cel mai clar, dacă nu chiar singurul simbol al Vechiului Testament pentru adevărul care se găsește în Noul Testament și anume că Hristos „S-a jertfit odată, ca să poarte păcatele multora“. - „Căci printr-o jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei care sunt sfințiți“ (Evrei 9.28; 10.14).

La citirea acestui verset vedem clar, după părerea mea, că Eleazar este și un simbol al nostru, în măsura în care noi suntem fii ai lui Aaron. El aducea vițeaua înaintea taberei, însă acolo ea nu era tăiată de el, ci „înaintea lui“. Cu înțelegere preoțească el privește spre cruce, ca să recunoască mai mult judecata și moartea lui Hristos și ca să vadă cum tratează Dumnezeu păcatele firii noastre. El vedea că Domnul a purtat în chip desăvârșit judecata asupra păcatelor noastre - care aici poartă caracterul necurăției - și de aceea putea stropi sângele. În versetul 5 vițeaua era arsă „înaintea ochilor săi“. El vede și contemplă cu ochii deschiși cât de necruțătoare este judecata lui Dumnezeu cu privire la păcate, însă și cât de desăvârșit a fost ea exercitată. Niciunde nu ne este

prezentat aceasta așa de desăvârșit ca aici. Nu numai pielea, carnea și baliga, ci și sângele, toate erau arse până la picăturile cele mai mici, pe care el le-a stropit cu degetul său, chiar și grăsimea, care în Levitic 4 și în marea Zi a Ispășirii (Levitic 16), împreună cu tămâia, erau arse pe altar (acesta este înțelesul cuvintelor ebraice întrebuițate acolo), sunt aici mistuite complet de către foc (acesta este înțelesul cuvintelor ebraice folosite aici). Ce impresie primea preotul despre ura lui Dumnezeu împotriva păcatului, însă și despre suferințele Domnului pe cruce, despre prețul pe care El trebuia să-l plătească, ca să ne elibereze de judecata cu privire la păcatele noastre, judecata cu privire la necurăția despre care este vorba în conținutul capitolului nostru.

Însă preotul trebuia să învețe mai mult, așa cum vedem din versetul 6. El trebuia să arunce pe foc lemn de cedru, isop și cârmâz, ca vițeaua să fie mistuită, așa că aceste lucruri ardeau în aceeași judecată. Ele sunt imagini a tot ceea ce este în natură și ceea ce inițial în creație erau foarte bune. Acum însă prin păcat s-au stricat. În Isaia 2.12-17 cedrii sunt un tablou al măreției oamenilor. 1 Împărați 4.33 ne arată că isopul este cea mai mică și neînsemnată plantă. Solomon, cel mai înțelept dintre toți oamenii, a vorbit „despre cedrii din Liban, până la isop, care crește pe ziduri“. Cedrii sunt deci simbolul a ceea ce este mai înalt în natură, în timp ce isopul este al celor mai de jos. Cârmâzul vorbește despre slava exterioară a oamenilor din lume.

Ce învățătură adâncă se ascunde aici! Orice om născut din nou înțelege că Dumnezeu trebuie să judece păcatele noastre. Dacă el a trăit starea din Romani 7, el înțelege de asemenea că Dumnezeu trebuie să judece natura noastră păcătoasă (Romani 8.30). Însă aici se merge mult mai departe. Vedem aici că Dumnezeu trebuie să judece pe tot omul firesc - atât calitățile sale bune, după măsura omenească, cât și proprietățile sale rele. Cât de serios este aceasta!

Cât de ușor ne sprijinim pe anumite calități naturale, pe inteligența noastră, pe cultura noastră, pe aptitudinile noastre, pe banii noștri, pe puterea noastră, pe relațiile noastre, pe sănătatea noastră, pe mădularele noastre și pe altele! Poate chiar pe modestia și smerenia noastră naturală sau învățată! Nu vedem noi isopul în Coloseni 2.13, unde se spune: „... să-și facă voia lui însuși prin smerenie ...“? Nu punem noi deseori preț pe „cârmâz“, onoare în lume sau cel puțin pe un renume și dacă este posibil și puțină influență?

Dacă privim preotul ca imagine a Domnului Isus, vedem că El a trebuit să moară pe cruce și pentru aceste lucruri. Însă ca preoți, contemplând moartea Domnului Isus sub judecata lui Dumnezeu (vezi versetul 5) trebuie să fim conștienți că la cruce, Dumnezeu a judecat nu numai păcatele noastre și păcatul care locuiește înăuntrul nostru, ci și pe noi înșine în Hristos. Așa înțelegem mai bine ce se spune în 2 Corinteni 5.17: „Dacă este ceva în Hristos este o creație nouă; cele vechi s-au dus, iată, toate s-au făcut noi“. Preotul însuși trebuia să arunce în foc lemnul de cedru, isopul și cârmâzul.

Aceasta a făcut-o și apostolul Pavel. De aceea putea scrie: „Departate de mine să mă laud cu altceva, decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume“ (Galateni 6.14). Ei se laudă cu această cruce, în care Dumnezeu l-a judecat cu totul. De aceea el nu voia să se laude cu ceva care venea de la om. De aceea lumea îi era răstignită, asta înseamnă că el nu avea nici cele mai mici interese în ea. Însă și el însuși era răstignit față de lume, asta înseamnă că lumea nu-l mai cunoștea și nu mai avea nici un interes pentru el și el era mulțumit cu aceasta. Aceasta merge foarte departe. Și un om firesc se poate crede atât de important, încât nu-l mai impresionează ce gândesc alții despre el. Însă totdeauna se va tulbura, dacă lumea îl trece cu vederea și nu ține seama de el.

Cât de serios este că ne sunt împărtășite aceste gânduri aici! Noi vom fi deci murdăriți și prin aceea că asemenea lucruri firești influențează prețuirea pe care ne-o acordăm noi înșine. Prin aceasta părtășia noastră cu Tatăl și cu Fiul este întreruptă, căci și aceste lucruri au trebuit judecate de Dumnezeu la cruce și acum ele aparțin de ceea ce este „mort“. Prin legătura cu ceva care vine de la omul firesc, noi vom fi întinați. Este demn de remarcat că aici este vorba de ceea ce în mijlocul poporului lui Dumnezeu vorbește de moarte, un principiu pe care îl găsim în tot Noul Testament. În Evrei 13 vedem că noi putem fi în apropierea Domnului Isus numai în Locul Preasfânt, unde era stropit sângele sau în afara taberei, unde era ars trupul jertfei pentru păcat.

Atât sângele cât și corpul ars arată că: judecata lui Dumnezeu a fost exercitată asupra omului. Numai în locul caracterizat prin aceea că omul cel vechi a fost îndepărtat, putem fi lângă Domnul Isus. Aceasta iese în evidență și la masa Domnului. Acolo noi ne strângem ca să ne gândim la Domnul care a murit și prin faptul că mâncăm din pâinea frântă și bem din pahar, arătăm că avem și noi o parte în această moarte sub judecata lui Dumnezeu. Numai omul cel nou poate găsi un loc în Adunare. De îndată ce se dă loc omului firesc, acest loc sfânt și aceia care sunt în legătură cu el devin necurați.

Ce impresie despre grozăvia păcatului și despre pericolul de a fi murdărit ne dau versetele 7,8 și 10! Preotul însuși este murdărit prin faptul că el aduce vițeaua roșie înaintea taberei, stropește sângele și aruncă în foc lemnul de cedru și celelalte. Același lucru este și cu acela care a ars vițeaua, da, chiar și pentru acela care a adunat cenușa și a adus-o într-un loc curat. Primii doi trebuiau să-și spele trupul în apă și toți trei trebuiau să-și spele hainele și erau necurați până seara. Orice atingere cu păcatul murdărește, chiar dacă se petrece în scopul de a ajuta pe alții ca să devină curați. Aceasta o vedem și în versetul 21. Nu ne face aceasta să fim plini de grijă? Compară cu Iuda 23: „urând până și cămașa pătată de carne“.

Un preot, un fiu al lui Aaron este obișnuit să facă slujba în prezența lui Dumnezeu și acolo a învățat să vadă lucrurile așa cum le vede Dumnezeu. Poate el să se preocupe așa de amănunțit de judecata lui Dumnezeu asupra păcatului, așa cum a fost ea exercitată asupra Domnului Isus și cu această ocazie să vadă ce înseamnă arderea lemnului de cedru, isopului și cârmăzului, fără ca el să nu-și cunoască mai bine propria fire? Aceasta va avea drept consecință că el se va așeza în lumina lui Dumnezeu și va întrebuița Cuvântul lui Dumnezeu pentru sine, cu toate că el nu a atins nici un mort, adică n-a fost murdărit în exterior. Acesta este înțelesul cuvintelor: „El trebuia să-și spele trupul în apă“. Aceasta îl va conduce la faptul că el va întrebuița Cuvântul lui Dumnezeu pentru curățirea comportării exterioare (hainele sale sunt simbolul acesteia). Aceasta nu va fi un clocot superficial de scurtă durată, ci va dura mai mult timp - „până seara“. Dumnezeu așteaptă lucrul acesta de la noi. El dorește ca noi să avem o despărțire morală de ceea ce vine de la omul nostru cel vechi.

Același lucru trebuia să-l facă și acela care aduna cenușa vițelei roșii și o ducea în afara taberei într-un loc curat. Vedem însă că nu mergea așa de departe ca la preot. El își spăla într-adevăr hainele, dar nu trupul. Judecata de sine se limitează la comportarea sa exterioară și nu se întinde până la ceea ce este în el. El s-a preocupat amănunțit cu cenușa și de aceea a văzut rezultatul judecării lui Dumnezeu asupra păcatului. Însă el nu a trecut prin exercițiile din versetele 5 și 6. Totuși trebuia ca și el să se curățească, cu toate că el nu a atins nici un mort.

Cenușa era păstrată „pentru adunarea fiilor lui Israel... ca apă de curățire“ (versetul 9), pentru cazul când cineva venea în atingere cu un mort. Vedem că aceia care se ocupau cu aceasta, ca să pună acest mijloc la dispoziția întregului popor, treceau prin exerciții adânci. Cu această ocazie învățăm că tot ce iese la iveală din omul cel vechi conduce la necurăție, chiar dacă nu se ajunge la o atingere directă cu ceea ce este mort. Prin preocuparea cu suferințele lui Hristos în timp, ei învață că El a purtat judecata asupra păcatelor. Această instruire merge mult mai adânc decât dacă ar fi experimentat că el însuși s-a murdărit. Cine a învățat această lecție poate face slujba despre care spune apostolul în Galateni 6.1: „Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții; și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu“.

Cu versetul 11 începe a doua parte a capitolului. „Cine se va atinge de vreun mort, de vreun trup omenesc mort, să fie necurat timp de șapte zile“. Moartea este ștampila care a fost pusă pe vechea creație. Ea caracterizează lumea ca o pustie pentru Dumnezeu, prin ea doar treci, ea nu este în stare să păstreze viața. În afară de aceasta, ea murdărește, căci ea este plata păcatului. Drept consecință, tot ce este sub stăpânirea morții este o necurăție pentru toți acei care stau ca vii înaintea lui Dumnezeu. Toți care nu sunt născuți din nou aparțin vechii creații. „Pe când noi eram morți în păcatele noastre, El ne-a adus la viață împreună cu Hristos“ (Efeseni 2.1-5; Coloseni 2.13). Tot ce este într-un copil al lui Dumnezeu din omul cel vechi, din carne, aparține

vechii creații. „Cine mă va scăpa de acest trup de moarte?“, se plânge noul-născut din Romani 7. Când noi dăm firii păcătoase prilej ca să lucreze în noi, vom fi murdăriți. Hagai întreabă: „Dacă se atinge cineva necurat prin atingerea de un trup mort, de toate aceste lucruri, vor deveni ele necurate?“ Și preoții au răspuns: „Vor fi necurate“ (Hagai 2.13).

Nu trebuie să uităm că un copil al lui Dumnezeu nu are a face numai cu ispitele din afară, ci și cu propria sa natură, care încearcă mereu să conducă pe credincioși la păcat. În felul acesta ei se vor murdări prin orice legătură cu lucrurile lumii, cu vechea creație care îi înconjoară, însă și prin tot ce iese din firea lor. În versetul 6 am văzut că prin aceasta sunt amintite nu numai lucrurile care sunt judecate de un necredincios moral, ci și însușirile bune ale omului firesc prezentat simbolic prin lemnul de cedru, isop și câmâz. Despre lume se spune clar în 2 Corinteni 6.14-18: „... Ce parte are cel credincios cu cel necredincios? „...De aceea ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul, nu vă atingeți de ceea ce este necurat și vă voi primi“. Aici în Numeri 19 este vorba în mod special de legătura cu moartea în mijlocul poporului lui Dumnezeu și în privința aceasta în 2 Timotei 2.20-22 se spune clar: „Deci dacă cineva se curățește de acestea (de vasele amintite ca necurate în versetul 20), va fi un vas de cinste, sfințit, folositor Stăpânului său, pregătit pentru orice lucrare bună. Fugi de poftele tinereții și urmărește dreptatea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. Despre lucrurile păcătoase se spune în Galateni 5: „Cei care fac astfel de lucruri nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu“; Iuda scrie: „... urând până și cămașa murdărită de carne“ adică toate obiceiurile și modul de comportare, care prin fire ne murdăresc. Toate acestea sunt cuprinse în 2 Corinteni 7.1, ca atenționare. „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, preaiubiților să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, desăvârșind sfințirea în frica de Dumnezeu“.

Aici în Numeri 19, Dumnezeu pune înaintea ochilor noștri într-un mod deosebit urmările morții, care duc la întinarea noastră, pentru că atingerea în această lume de ceea ce este mort este un semn caracteristic al căderilor și nereușitelor noastre. De aceea găsim acest capitol în cartea Numeri, căci cuprinde îndrumările și proviziile pentru pustie. Cât de serios este acest lucru, vedem în Filipeni 3.13, unde apostolul plânge pe acei a căror inimă nu mai este umplută de slava părții cerești, „al căror Dumnezeu este pântecul și slava lor este în rușinea lor și se gândesc la lucrurile pământești“ - în orice formă și în orice măsură ar fi aceasta. Declinul duhovnicesc al unuia ca Dima este explicat prin cuvintele: „din dragoste pentru veacul de acum“ (2 Timotei 4.10). Dragostea lui s-a îndreptat spre lucrurile acestui pământ, care însă poartă amprenta morții. De aceea nu mai putea merge împreună cu apostolul, căci „părtașia noastră (a apostolului) este cu Tatăl și cu Fiul Său“ și „tot ce este în lume, pofta cărnii, pofta ochilor și mândria vieții, nu este de la Tatăl“ (1 Ioan 1.3; 2.16). „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu?“ (Iacov 4.4).

Cu câtă seriozitate tratează Cuvântul lui Dumnezeu orice atingere cu ceva mort, oricât de neînsemnată ar fi în ochii noștri aceasta! Oricare ar fi fost felul atingerii și oricare ar fi fost cel care a fost lovit de aceasta, el era necurat timp de șapte zile. „Și Dumnezeul nostru este un foc mistuitor“ (Evrei 12.29). Tatăl nostru este un Dumnezeu de trei ori sfânt, ai cărui ochi sunt așa de curați că nu pot să vadă răul. Pentru că am primit un har așa de mare, suntem înclinați să luăm păcatul cu ușurătate. Însă tocmai înălțimea pe care ne-a ridicat harul, apropierea de Tatăl și de Fiul, în care stăm, face ca necurăția să apară cu atât mai rea în ochii lui Dumnezeu. „Și dacă chemați ca Tată, ... umblați cu frică în timpul pribegiei voastre“ (1 Petru 1.14-19). Dacă luăm cu ușurință atingerea cu lucrurile moarte, atunci Dumnezeu trebuie să se adapteze la indiferența noastră, la inimile noastre împietrite? „Acela va fi necurat timp de șapte zile“.

Chiar dacă el gândește că necurăția a fost de neevitat și că nu l-a atins înăuntrul său, el era totuși necurat timp de șapte zile. Probabil că el privește numai ca o consecință a unei neatenții de moment, însă Dumnezeu vede antecedentele, ceea ce iese dinăuntru și El știe că numai printr-un proces moral lăuntric se poate obține curăția desăvârșită, iar aceasta nu durează numai un moment, ci șapte zile. Numărul șapte ne arată desăvârșirea în domeniul duhovnicesc. Conștiința noastră poate fi așa de împietrită, încât nu vom observa nici măcar o dată că ne-am murdărit. Însă lipsa noastră de sensibilitate și orbirea noastră nu pot fi niciodată, pentru Dumnezeu, măsura

cerințelor Sale sfinte. Ochii lui Dumnezeu cercetează gândurile inimilor noastre și El vrea ca și noi să facem la fel. Altfel nu poate fi nici o părtășie. Dumnezeu vrea ca noi să simțim extrem de mult pierderea părtășiei cu Tatăl și cu Fiul. De aceea trebuia ca mijlocul de curățire să fie întrebuițat abia în a treia zi. Încă o dată, patru zile mai târziu, în a șaptea zi, trebuia folosit și abia atunci era curat. Ar putea fi cele două și trei zile probabil în legătură cu gândul că orice lucru trebuie confirmat de mărturia a doi sau trei martori?

Prin compararea acestor versete cu Levitic 11.24-40 și 17.15 vedem ceva izbitor. Dacă era atins un animal mort - nu numai un animal curat (versetul 39), ci și insecte zburătoare (versetele 23-25) sau chiar oricare altele (versetul 29) - era necurat până seara. Aici și în Numeri 19 se spune că acela care se atinge de un om mort este necurat timp de șapte zile. Ce umilitor este aceasta pentru mândria omenească! Un urmaș al lui Adam, care a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, murdărește, când moare, mai mult decât cel mai de jos animal. De ce este așa? Animalele nu mor pe baza păcatelor lor, ci pentru că ele prin om au fost aduse sub blestem. Prin om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea. Moartea a pătruns în toți oamenii, pentru că toți au păcătuț (Romani 5.12). Nu ne arată aceasta, cât de serioasă ar trebui să fie părerea noastră cu privire la cea mai mică necurăție, care ia naștere prin atingerea cu un „cadavru“?

Vedem în versetul 12 că responsabilitatea pentru curățire este la cel necurat, cu toate că, potrivit cu versetul 19, el nu se poate ajuta singur. Dacă însă el n-o face și nu se curățește de păcat, „el nu va fi curat în a șaptea zi“. Cât de serios este aceasta! Versetele 13 și 20 ne arată cum judecă Dumnezeu în această situație. Va veni momentul când un asemenea om „va fi nimic din mijlocul Adunării“.

Nu vedem deseori că unii, care mărturisesc că sunt credincioși, se joacă oarecum cu păcatul? Curând o vor vedea și alții. Dacă merge mai departe, va vedea și lumea. Care este atunci finalul? Că el trebuie scos din părtășia credincioșilor. Din păcate trebuie să vedem câteodată că merge mereu mai la vale și va deveni clar pentru fiecare că niciodată nu a fost o legătură vie cu Dumnezeu. Însă chiar dacă nu se ajunge așa de departe, este clar că ceea ce este stricat pentru un necredincios este periculos și pentru viața duhovnicească a unuia născut din nou.

În versetul 13 vedem încă o consecință. Tot ceea ce atingea un necurat devenea de asemenea necurat. Am amintit deja Hagai 2. Un asemenea om devine un izvor de necurăție în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Însă ceea ce cântărește mult mai greu este că și cortul Domnului, Locul Preasfânt al Domnului devine necurat. În mod obișnuit oamenii judecă greutatea păcatelor după consecințele pe care le aduc asupra lor înșiși. Însă Dumnezeu vede totul în lumina naturii Sale proprii, care este lumină (1 Ioan 1.5).

Era un mare privilegiu pentru Israel să aibă locuința lui Dumnezeu în mijlocul lor. Mult mai mare este privilegiul nostru, căci noi suntem templul lui Dumnezeu, o locuință a lui Dumnezeu în Duhul (1 Corinteni 3.16; Efeseni 2.22). Dacă responsabilitatea lui Israel era mare, căci în acest cort era Locul Preasfânt (versetul 20), cu cât mai mare este atunci responsabilitatea noastră, că Dumnezeu Duhul Sfânt locuiește în mijlocul nostru! Nu mă gândesc la locuirea Duhului Sfânt în trupul fiecărui credincios, căci nu aceasta este tema versetului 13, cu toate că această realitate arată cât de serios este orice păcat al unui credincios. Aici este vorba de faptul că orice necurăție aduce influență rea casei lui Dumnezeu, curățeniei Locului Preasfânt și este dezonorat caracterul Aceluia care vrea să locuiască în această casă. Acesta este și motivul cel mai important pentru care un necurat care târăgănează să se curățească, trebuie să fie îndepărtat din mijlocul poporului lui Dumnezeu. Al doilea motiv este că prin disciplinarea pe care i-o face Adunarea, el ajunge să se reîntoarcă. Aici este arătat mai ales că din grija plină de îndurare pe care i-a arătat-o Dumnezeu, el nu a avut nici un folos. Nu trebuie Dumnezeu să aștepte ca noi să ne despărțim de tot ceea ce este de la omul cel vechi, căci El ne-a răscumpărat cu un preț așa de mare din starea în care se găsea acest om vechi și ne-a așezat în împărăția Fiului dragostei Sale? Ce poate face Dumnezeu, când noi am devenit necredincioși și ne împotrivim să folosim pentru noi mijlocul pe care El, în harul Său, l-a pus la dispoziție pentru curățire? Trebuie El să permită ca noi să

murdărim casa Sa sfântă și să-L dezonorăm, pe El care este lumină și în care nu este nicidecum întuneric, prin aceea că noi în mod conștient ne apropiem de El în starea de necurățenie și disprețuim mijlocul de curățire, pe care El ni l-a dat în în harul Său? Ce nechibzuință ar fi aceasta din partea noastră, făpturi slabe, față de Creatorul măreț, care a făcut atât de mult pentru noi! Nu este acest păcat mult mai supărător decât necurăția pe care a descoperit-o starea acestei inimi?

În versetele 14-16 ne sunt numite diferite feluri de necurății. Așa cum am amintit deja, în acest capitol este vorba numai de necurăția prin oameni morți. Necurăția prin lepră, animale etc este tratată în alte locuri, ca de exemplu în capitolul 5; Levitic 14 etc.

În primul rând este tratat cazul când un om a murit într-un cort. Cuvântul ebraic cort (ohel) este folosit atât pentru cortul din pustie cât și pentru cortul care slujește ca locuință. De aceea trebuie să vedem aici ambele înțelesuri. Cât de serios este când cineva moare în casa lui Dumnezeu! Adunarea se bazează pe Hristos ca Fiu al Dumnezeului celui viu (Matei 16; 16-19) Orice piatră, care împreună cu Hristos construiește această casă a lui Dumnezeu, L-a primit pe El ca viață veșnică (1 Ioan 5.11,12,20; Coloseni 3.4), porțile hadesului n-o pot birui. Deci, cineva moare în această casă minunată - moartea pătrunde într-o persoană nenăscută sau prin firea păcătoasă a uneia născută din nou. Cât de îngrozitor este aceasta! Și totuși așa vedem în casa lui Dumnezeu, când privim în jur. Această realitate are drept consecință că oricine care se găsește în această casă sau intră în ea, va deveni necurat. Cuvântul lui Dumnezeu spune că puțin aluat dospește toată plămădeala (1 Corinteni 5.6; Galateni 5.8) și: „Nu vă lăsați înșelați: Tovărășiile rele strică obiceiurile bune“(1 Corinteni 15.33). Oricine vine în contact cu un asemenea necurat devine de asemenea necurat (Hagai 2.12-15) și toți aceștia trebuie dați afară din poporul lui Dumnezeu (capitolul 5.2-4).

Cât de important este de aceea, ca la admiterea la masa Domnului să fii total dependent de Domnul și de Duhul Sfânt! Numai Domnul poate să ne deschidă ochii ca să vedem adevărata stare a unui om, iar Duhul Sfânt vrea să ne conducă în tot adevărul, numai dacă noi vrem să ne lăsăm conduși. Cât de mult ar trebui să veghem la aceasta, ca firea, ceea ce mai este în noi din omul natural, să nu ocupe nici un loc în casa lui Dumnezeu! Însă cât de repede se ajunge la aceasta, când metodele omenești, lumești sau gândirea legalistă găsește permisiune: ceea ce la început era prin Duhul este continuat prin carne (Galateni 3.3).

Nu știm din experiență ce consecințe dăunătoare sunt pentru „orice vas descoperit care nu va avea un capac bine strâns pe el“ (versetul 15)? Prin aceste vase nu se înțeleg aceia care în versetul 14 locuiesc în cort sau care au intrat în cort. Sunt deci alții, care în mod oficial nu aparțin cortului, străinii și copiii mai mari sau mai mici ai credincioșilor. Vasele care sunt „legate strâns cu un capac“, deci unde nu poate pătrunde necurăția, sunt aceia care ca și Iov au făcut un legământ cu ochii lor, ca să nu vadă nimic care ar putea să-i murdărească (Iov 31.1). Aceasta o pot face cei maturi, a căror judecată s-a deprins „prin întrebuințare, să deosebească binele și răul“ (Evrei 5.13.14).

Câți frați tineri n-au plecat dintre noi, pentru că prin lucrarea firii în noi, frații mai în vârstă, s-au murdărit! Ei au văzut cât de des s-a descoperit propria voie și acțiunea cărnii în slujba noastră și în comportarea noastră, cu toate că noi ne-am ținut strâns de mărturisirea singurei autorități a Domnului și a deplinei conduceri a Duhului Sfânt în străngerile noastre laolaltă. Câte motive de smerire nu avem noi, pentru consecințele stricate ale comportării noastre firești în Adunare!

Însă cortul indică și spre casele și familiile noastre. „Strigăt de biruință și de mântuire este în corturile celor drepti“ (Psalmul 118.15). Când ochii lui Balaam au fost deschiși, el trebuia să procească: „Cât de frumoase sunt corturile tale, Iacove, locuințele tale, Israele“ (Numeri 24). Când însă se lasă loc ca lumea să intre înăuntru sau se permite firii păcătoase să lucreze în părinți sau în copii, atunci cortul devine un loc al necurăției. Aceasta să fie oare cauza pentru care mulți copii ai părinților credincioși au plecat în lume sau au devenit creștini lumești și pământești, prin faptul că lăuntru lor a fost murdărit, pentru că părinții au lăsat moartea în casa lor sub forma cărților lumești, ziarelor, revistelor, radioului, Tv, modei, îmbrăcăminte etc? Sau poate copiii au

văzut că viața practică a părinților lor era alta decât aceea pe care o mărturiseau și nu era caracterizată prin omul cel nou, ci prin omul cel vechi?

În versetul 16 vedem patru moduri de necurăție pe câmpul liber. Acolo se poate ajunge în atingere cu cineva care a fost ucis cu sabia, adică a fost ucis într-un mod violent, sau cu cineva care a murit de moarte naturală, adică este o dovadă a stricăciunii care vine prin păcat. Acestea amândouă sunt semnele caracteristice ale lumii, care au condus la aceea că Dumnezeu a judecat-o prin potop (Geneza 6,11-13) și după aceea a început guvernarea omenească, ca s-o mențină în îngrădire. Constatăm că aceste semne caracteristice se văd astăzi tot mai clar în așa numita creștinătate, pentru că unii din conducători nu vor să mai împlinească sarcinile pe care li le-a dat Dumnezeu. Toate se îndreaptă cu viteză mare spre deplina descoperire a răului, care va fi urmată apoi când „cel ce o ține pe loc“ va fi luat la o parte, pentru descoperirea „omului păcatului“ (2 Tesaloniceni 2.3-10). Orice atingere cu aceste lucruri murdărește pe copiii lui Dumnezeu. Câte pericole ne înconjoară în viața noastră de afaceri, în orice domeniu al vieții zilnice și chiar în casa lui Dumnezeu! Nu vedem noi aceasta la Diotref, care voia să fie primul în Adunare (3 Ioan 9)? De aceea el nu voia să primească pe apostolul Ioan și dădea afară din Adunare pe aceia care voiau să slujească lui Dumnezeu potrivit cuvântului Său și de aceea nu se supunea autorității, ci i se împotriva. Tratarea fraților și surorilor după simpatia și antipatia personală, nu este ea o descoperire a firii păcătoase și a influențelor stricate ale omului vechi? Pentru aceasta se pot aduce încă multe exemple.

Chiar atingerea de un mormânt murdărea pe un mădular al poporului lui Dumnezeu. Ochiului firesc, un corp mort care se găsește în mormânt îi este ascuns. Domnul descrie clar în Matei 23.27-28 ce se înțelege prin imaginea unui mormânt: „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi sunteți ca mormintele văruite care pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurăție. Tot așa și voi pe dinafară vă arătați oamenilor ca fiind dreți, dar pe dinăuntru sunteți plini de fățarnicie și de fărădelege“. Așa este de exemplu când cineva are o mărturisire frumoasă cu privire la singura autoritate a Domnului în Adunare și la conducerea Duhului Sfânt în străngerile laolaltă, însă în practică lasă să fie valabilă părerea și conducerea omenească. Nu vedem noi aceasta câteodată și în mijlocul nostru?

Este oare posibil să ocolim „mormintele“? Nu este tot pământul un cimitir, dacă ne gândim la cei șase mii de ani din istoria omenirii? Numai o trezire și veghere desăvârșită ne poate păzi de acesta. În Vechiul Testament, Dumnezeu a permis într-adevăr ca un preot deosebit să se murdărească la moartea părinților săi, a copiilor sau fraților și surorilor sale. Însă pentru un mare preot sau un nazireu nu era valabilă această excepție (Levitic 21.1-4; Numeri 6.6-12). Pentru ei însemna păcat și vină.

Aproape că nu se găsește un alt capitol în Vechiul Testament care să ne dea o așa imagine a sfințeniei lui Dumnezeu, ca acesta care ne stă în față. Dumnezeu poate numi curat numai ceea ce este în concordanță cu sfințenia și slava Sa. Dorim noi ca Dumnezeu să-și micșoreze măsura sfințeniei Sale, ca în felul acesta noi să ne putem scuza, că nu putem evita ca să nu ne murdărim? Când Dumnezeu cere ceva, El dă și posibilitatea să facem. Nu este deloc de neevitat pentru un creștin să ajungă în atingere cu moartea. Însă cine dintre noi poate mărturisi cu privire la viața sa: „Toți greșim în multe feluri“ (Iacov 3.2)? Cât de îndurător este Dumnezeu că ne-a dat posibilitatea să ne curățim. Cine nu vrea să folosească acest mijloc pentru sine, „acel suflet“ să fie „nimicit din mijlocul Adunării, căci a întinat sfântul locaș al Domnului“ (versetul 20).

Nu doresc să merg mai departe cu privire la acest verset. Acelora care doresc să se preocupe mai adânc cu aceasta le recomand scrierea lui H. Rossier: „Vițeaua roșie“.

Începând cu versetul 17 găsim deci mijlocul de curățire și felul în care trebuia să fie folosit. „Pentru cel necurat, să se ia cenușa de la jertfa pentru curățire care a fost arsă și să se toarne peste ea apă de izvor într-un vas“. Nu era deci nici o stropire cu sânge, ci cu cenușă. Stropirea cu sânge a avut loc când am crezut în lucrarea Domnului Isus de pe cruce și am devenit părtași ai unei răscumpărări veșnice (neîntrerupte) pe care El a împlinit-o pentru toți cei pentru care El a murit. Sângele Domnului vorbește de realitatea că El Și-a dat viața. Am văzut lucrul acesta la

cercetarea mării Zi a Ispășirii. Cenușa vorbește în mod deosebit de suferințele Domnului pe cruce, despre partea lui Dumnezeu. Acolo El a fost lovit de sabia dreptății lui Dumnezeu și de judecata necruțătoare a unui Dumnezeu Sfânt asupra păcatelor. Ne amintește deci de prețul pe care l-a plătit Domnul: „Căci Hristos a suferit odată pentru păcate, El Cel Drept pentru cei nedrepti, ca să ne aducă la Dumnezeu“ (1 Petru 3.18). După Ioan 7. 37-39, apa vie este o imagine a Duhului Sfânt, care face cuvântul viu și-l întrebuițează pentru inimile și conștiința noastră. Aici este prezentat drumul curățirii ca rezultat al lucrării Duhului Sfânt, care pune Cuvântul lui Dumnezeu înaintea ochilor unuia care s-a murdărit, și-i arată cum Domnul a trebuit să sufere din cauza atingerii lui cu moartea și murdăria. În aceasta vedem o mare asemănare cu spălarea picioarelor din Ioan 13. Acolo însă Domnul Isus întrebuițează apa, în timp ce aici vedem lucrarea Duhului Sfânt. Este vorba aici, deci, mai mult de rezultatul lucrării Domnului ca Avocat al nostru în 1 Ioan 2.1 și spălarea picioarelor făcută de El în Ioan 13.

Cu toate că cel întinat trebuia să se curățească singur, potrivit cu versetul 12 pentru aceasta el are totuși nevoie de ajutorul unei persoane curate. El nu poate să-și țină ascunsă, cu frică, starea lui față de toți. De fapt firea noastră tinde să spună: „Aceasta este o chestiune numai între mine și Domnul“, însă tocmai aceasta dovedește că noi nu suntem curați. Cineva, care este curat cu adevărat, nu caută să-și ascundă păcatele, numai ca prin aceasta să pară în ochii altora că este mai bun decât este cazul în realitate. Însă cel curat care vrea să-l stropească pe cel necurat cu cenușa, trebuie să întrebuițeze pentru aceasta isop. Am văzut deja că isopul este în natură o imagine a micimii. Nu arată aceasta duhul în care cel credincios trebuie să facă această lucrare? Însă persoana care este curată să n-o facă într-un mod aspru, îngâmfat, ci în smerenie și cu inima zdrobită, așa cum Fiul lui Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, Și-a dezbrăcat hainele, S-a încins cu un ștergar și S-a plecat să spele picioarele ucenicilor Săi. Ce tablou ne dă Domnul nostru slăvit! Când David a păcătuit, el s-a rugat: „Curățește-mă cu isop și voi fi curat, spală-mă și voi fi mai alb decât zăpada“ (Psalmul 51.7). Scriptura ne atenționează: „Fraților! chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții; și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu“ (Galateni 6.1). Gândirea bună a celui care s-a murdărit cât și a celui curat este cuprinsă în cuvintele: „mărturisiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții ca să fiți vindecați“ (Iacov 5.16).

Domnul nu lucrează în pripă restabilirea unui suflet întinat. Într-adevăr, El dorește ca să se petreacă cât mai repede posibil, însă trebuie să fie o restabilire reală, nu o trecere ușuratică peste necurăție. Probabil că noi dorim pe ultima, însă Tatăl și Fiul, nu. Ei doresc să ne trimită câștigul duhovnicesc pe care îl obținem prin exercițiul pe care îl aduce cu sine această cale. Prin sânge, toată judecata cu privire la păcatele noastre a fost îndepărtată. Sângele pe care îl stropea Eleazar în versetul 4 arată celui care s-a murdărit că drumul spre Dumnezeu a fost netezit și pentru El nu mai urmează nici o judecată, nici pentru această necurăție. Desigur, nu se dă mărturie despre lucrarea Duhului Sfânt când se spune: „Eu am fost spălat în sânge și de aceea sunt curat. De ce să mă neliniștesc cu privire la păcate?“ Tocmai siguranța cu privire la harul nemăsurat de care ni s-a făcut parte ne conduce la rușine și umilire, atunci când se găsește păcat la noi. Ce rușine pentru Numele Domnului și ce durere pentru dragostea noastră față de El, când noi, după ce am fost făcuți părtași ai harului, facem iarăși aceleași lucruri pentru care El a suferit atât de mult! Cum poate să fie părtășie cu Tatăl și cu Fiul, când noi ne jucăm cu păcatul, pe care Tatăl și Fiul îl urăsc?

De aceea prima stropire de apă de izvor și cenușa trebuia să aibă loc abia în a treia zi. Mai întâi trebuia ca sufletul să simtă lipsa părtășiei și multe privilegii ale poporului lui Dumnezeu (capitolul 5.2-3). Când cel care s-a murdărit a recunoscut aceasta, Duhul Sfânt folosește Cuvântul lui Dumnezeu pentru conștiința aceluia, ca el să vadă că Domnul Isus a murit și pentru aceste necurății. Cât de minunată este înțelepciunea lui Dumnezeu, care întrebuițează moartea ca remediu! Cenușa vișelei roșii vorbește de judecata pe care Dumnezeu a exercitat-o cu privire la păcat. Duhul Sfânt (Apa vie) conduce în același mod sufletul celui necurat înapoi, spre ceea ce este descris în versetele 5 și 6. Acolo unde era arsă vișeaua roșie este făcută vizibilă mânia lui Dumnezeu cu privire la păcat. Cred că nu mai există un alt loc din Scriptură ca acesta, care să prezinte ochilor noștri toată grozăvia pe care crucea a adus-o cu sine pentru Domnul Isus.

„Vițeaua să fie arsă înaintea ochilor lui, să-i ardă carnea, pielea și sângele împreună cu baliga“. Ce ardere! Toată mânia lui Dumnezeu asupra păcatului s-a descărcat acolo peste Domnul Isus. Dumnezeu L-a făcut păcat pentru noi; unde am fi fost noi altfel? Acolo auzim pe Domnul strigând: „M-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile mele și nu le mai pot suferi vederea. Sunt mai multe decât perii capului meu și inima m-a părăsit“ (Psalmul 40.12). Cel necurat știe că erau păcatele sale. El aude pe Domnul plângându-Se: „Mă afund în noroi adânc și nu mă pot ține; am intrat în viitoare, șuvoiul trece peste capul meu“ (Psalmul 69.2). El aude strigătul Domnului din orele de întuneric: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ Și el știe că acesta ar fi fost locul lui veșnic, dacă Domnul, din dragoste pentru el, nu l-ar fi luat asupra Sa și dacă Tatăl, din dragoste pentru el, un păcătos pierdut, nu ar fi dat pe Fiul Său și l-ar fi judecat în locul său.

El vede de asemenea cât de luminos arde focul, când lemnul de cedru, isopul și cârmâzul ardeau împreună cu vițeaua. El știe că și lucrurile care sunt bune în ochii lumii, însă rezultă din omul firesc, trebuie să ardă tot așa ca și baliga vițelei, pentru că pe baza realității că ele aparțin vechii creații și prin aceasta aparțin morții, trebuie să le judece - da, tocmai aceste lucruri care l-au murdărit, au mărit așa de mult suferințele Domnului. Așa face Duhul Sfânt cu el, ceea ce Pavel în puterea Duhului Sfânt face galatenilor când le scrie: „...Voi, înaintea ochilor cărora Isus Hristos a fost prezentat ca răstignit?“ (Galateni 3.1).

În acest fel devine clar în sufletul persoanei murdare, cât de îngrozitor este ceea ce el a făcut cu atâta ușurătate. Tocmai acesta este scopul stropirii cu apă vie și cenușă. Prin aceasta se pune într-un mod insistent înaintea ochilor sufletului, ce valoare are această parte a morții lui Hristos, însă și cât de îngrozitoare a fost judecata, ca în felul acesta inima și conștiința noastră să fie adânc mișcate. Când s-a obținut lucrul acesta, vom striga: „Ce am eu a face de acum înainte cu idoli? Ce am eu a face de acum înainte cu lucrurile necurate?“ (compară cu Osea 14.9) Atunci urmarea va fi o mărturisire sinceră a refuzului nostru.

Așa cum am văzut, prima stropire trebuia să aibă loc în a treia zi. „Un fapt nu va putea fi întemeiat decât pe cuvintele a doi sau trei martori“ (Deuteronomul 19.15). De aceea trebuia ca mai întâi să treacă două zile în care Duhul Sfânt, prin sentimentul părtașiei întrerupte cu Tatăl și cu Fiul și prin lipsa trăirii privilegiilor creștine normale, să aducă sufletul la simțământul gravității faptei petrecute. Apoi vine ziua a treia, în care Duhul Sfânt întrebuițează Cuvântul în inimă și conștiință, pentru curățire. Aceasta are ca efect că cel necurat recunoaște înțelesul adevărat al greșelii sale și prin aceasta ajunge la o mărturisire dreaptă, care conduce la iertare (1 Ioan 1.9). Însă temelia pentru eliberarea reală din puterea morții și a petelor sale nu constă numai în facerea noastră una cu Hristos în moartea Sa, ci și în învierea noastră împreună cu El; și despre aceasta vorbește a treia zi. Prin faptul că Duhul Sfânt pune înaintea ochilor noștri moartea lui Hristos sub judecata lui Dumnezeu, se lucrează în suflet recunoașterea morții noastre împreună cu Hristos și totodată legătura noastră cu El în înviere.

Prin aceasta se va realiza restabilirea deplină din ziua a șaptea. Așa cum s-a reamintit deja, numărul șapte arată desăvârșirea în domeniul spiritual. După cea de a doua stropire, israelitul curățit trebuia să-și spele hainele și trupul cu apă. Apoi el devenea curat în cea de a șaptea zi seara, adică după șapte zile pline. Ca unul curat, el începea cea de a opta zi, un început nou după un timp care s-a sfârșit pe deplin. Acesta este pentru noi un tablou al noii creații.

Cât de important este și ceea ce este prescriș în versetul 18, că și cortul, uneltele și persoanele care erau în el se stropeau cu apa de curățire. Însemnătatea stropirii cu privire la cort o vedem în 1 Corinteni 5. Ziua a șaptea o vedem în 2 Corinteni 7. 4-16. Însă și familiile noastre erau incluse, da, toți cei care prin contact cu starea mea necurată, s-au murdărit. Cât de serios este lucrul acesta!

Vreau să subliniez încă o dată că în acest capitol nu este vorba de faptul cum un păcătos poate să obțină iertarea păcatelor sale. Nu este vorba aici de problema păcatului, ci de părtașia dintre un copil al lui Dumnezeu cu Tatăl și cu Fiul. De aceea stropirea cu cenușă în cea de a treia zi nu are drept scop să lucreze certitudine sau nesiguranță cu privire la mântuire, ci tristețe și durere,

pentru că noi am păcătuit împotriva dragostei, harului și sfințeniei Tatălui și a Fiului. Cenușa este tocmai imaginea unei judecăți depline, înfăptuită odată pentru totdeauna. Însă amintirea de suferințele îngrozitoare ale Domnului pentru necurățirea mea lucrează durere și tristețe cu privire la ușurătatea mea față de necurăție. Acest sentiment este într-adevăr drept și la locul lui, însă cu nici un chip nu este părtășie. Este o judecată sfântă cu privire la păcătuirea mea față de har. De aceea era necesară a doua stropire din cea de a șaptea zi, ca să restabilească părtășia.

Vreau să dau două exemple din Scriptură, care ne arată clar aceste două stropiri din ziua a treia și din ziua a șaptea. După ce David a păcătuit așa de îngrozitor față de Batșeba și față de Urie, a venit prorocul Natan la el și i-a zis: „Tu ești acela!“ Aceasta era prima stropire. Rezultatul îl vedem în Psalmul 51. În primele unsprezece versete, David își condamnă nu numai fapta sa, ci pe sine însuși. Însă începând cu versetul 12 el se roagă pentru refacerea părtășiei sale cu Dumnezeu. Acesta este rezultatul stropirii din ziua a șaptea.

Același lucru îl vedem la Petru. El nu se încrede în Domnul ci în propria sa dragoste față de Domnul. Fără îndoială, era o dragoste lucrată în parte de Duhul, însă era prezentă și o parte a dragostei firești. Altfel n-ar fi fost așa de convins că dragostea sa era mai mare decât a celorlalți. Însă această dragoste firească nu este nimic altceva decât lemnul de cedru din Numeri 19.6, care trebuia să ardă împreună cu vițeaua roșie. Ce iese la iveală din omul firesc și cu aceasta din prima creație nu poate să stea înaintea lui Dumnezeu.

Când apoi el s-a lepădat de Domnul, Domnul l-a privit și prin aceasta i-a adus aminte de cuvintele Sale. Aceasta era stropirea din „cea de a treia zi“, care a condus la faptul că Petru a plâns cu amar. Lucrarea durează până în Ioan 21, când vedem deplina restabilire. Acolo Petru aruncă lemnul de cedru, isopul și cârmâzul în focul care mistuia vițeaua roșie. Acum rămânea numai noua creație, care este în deplină părtășie cu Tatăl și cu Fiul. Acum Domnul poate să-i încredințeze oile și mieii Săi.

Când Duhul Sfânt ne-a condus așa de departe, atunci suntem pregătiți să ne spălăm hainele și să ne spălăm pe noi înșine. Atunci se vede eficiența experiențelor prin care am trecut și în ceea ce privește partea practică a comportării noastre în exterior, al cărei simbol este prezentat prin haine. Noi cercetăm obiceiurile noastre, umblarea noastră și legăturile noastre cu sabia cu două tăișuri a Cuvântului lui Dumnezeu și le curățim prin aceasta. Atunci putem întrebuința Cuvântul și la viața noastră lăuntrică. „Cercetează-mă, Dumnezeule și cunoaște-mi inima. Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă este vreo cale rea în mine și du-mă pe calea cea veșnică“ (Psalmul 139.23-24). Aceasta este rugăciunea către Dumnezeu, care iese dintr-o astfel de convingere! Atunci cel curățit se găsește într-o stare de curățire morală asemănătoare preotului curat (versetul 7).

Ce accent se pune în ultimele două versete ale capitolului pe seriozitatea despărțirii și curățirii! Tot ce atinge cel necurat devine necurat. Oricine se atinge de ceea ce devine necurat în felul acesta era de asemenea necurat. Este un cerc care devine tot mai mare. Ce nenorocire este adusă de mine în mijlocul poporului lui Dumnezeu, când eu ating cu indiferență sau nebagare de seamă ceva care vorbește de moarte! Cât de îngrozitor este când eu apoi refuz să întrebuințez mijlocul pe care Domnul mi l-a dat pentru curățirea de păcate! Când cineva refuză în mod absolut și consecvent să facă aceasta, înseamnă că el nu are nici o viață din Dumnezeu. Însă și un refuz temporar are drept consecință că acela trebuie îndepărtat din mijlocul poporului lui Dumnezeu, „căci a întinat Sfântul locaș al DOMNULUI; fiindcă n-a fost stropită peste el apa de curățire, este necurat“ (versetul 20). Pentru toți care sunt în contact cu o asemenea persoană, consecințele sunt grave.

Chiar cel curat care a stropit apa de curățire sau numai s-a atins devine necurat și trebuie să-și spele hainele, ca și preotul din versetul 7. Orice credincios duhovnicesc binevoitor, care trebuie să se ocupe cu păcatele altora, va deveni conștient de faptul că și firea sa păcătoasă este tot la fel de stricată. Când însă el va face asta într-un mod duhovnicesc și se va ocupa cu aceasta în har, rezultatul va fi că el însuși va fi mai mult curățit și sfințit.